

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

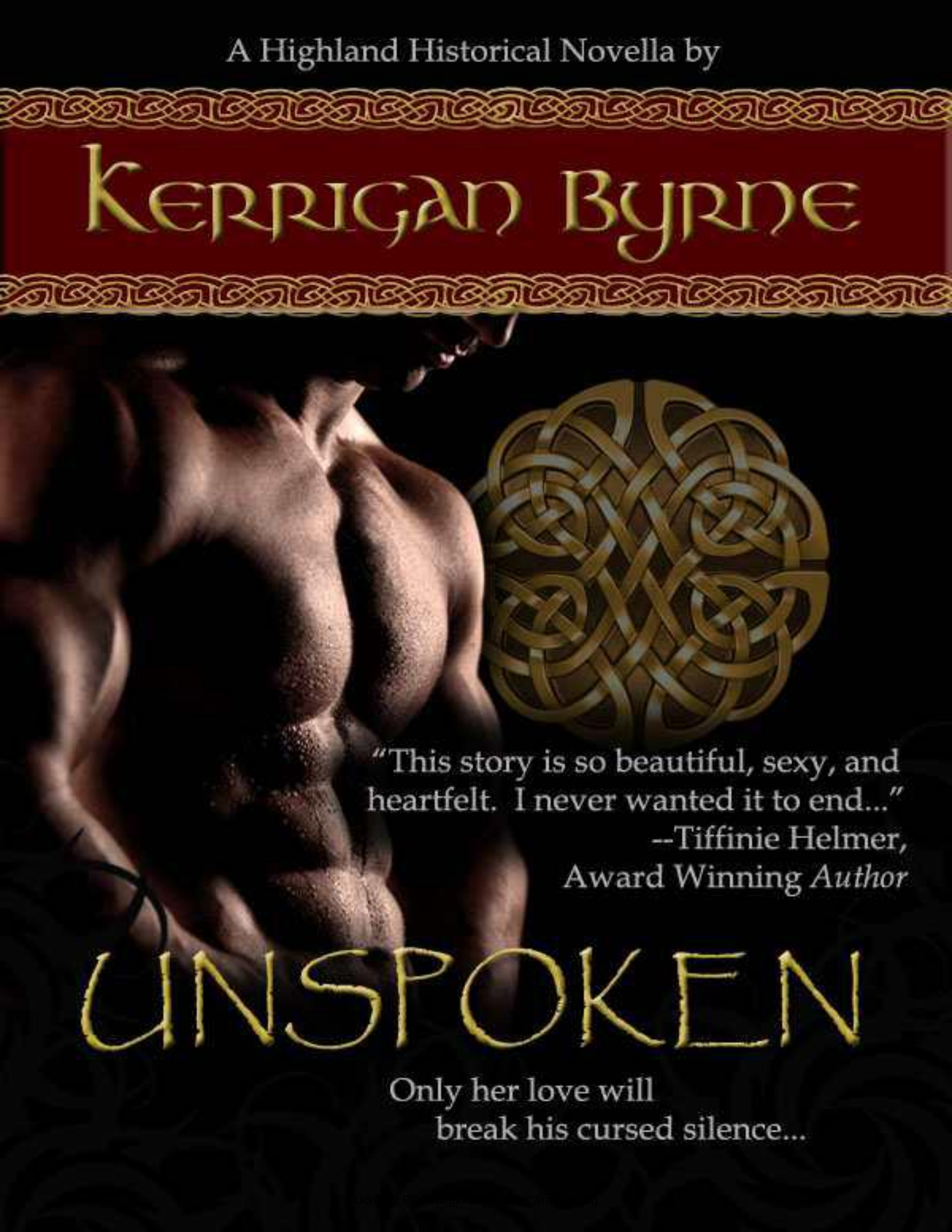
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Highland Historical Novella by

KERRIGAN BYRNE



"This story is so beautiful, sexy, and heartfelt. I never wanted it to end..."

--Tiffinie Helmer,
Award Winning Author

UNSPOKEN

Only her love will
break his cursed silence...



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



Söylenmemiş

Yazan: Kerrigan Byrne

AMAZON KDP BASKISI

TARAFINDAN YAYINLANDI:
N. Ainge

www.KerriganByrne.com

Konuşulmayan © 2012 Kerrigan Byrne

Tüm hakları saklıdır

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen Amazon.com'a geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Burada yer alan e-kitap telif hakkıyla korunan bir çalışmadır ve telif hakkının açık yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez veya bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. Eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya

**hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır.
Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya
kuruluşlarla herhangi bir benzerlik
tamamen tesadüfi.**

**Kapak Resmi© 2012 Kelli Ann
Morgan
www.inspirecreativeservices.com**

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Aşkına.

Bana olan inancın her şey demek.

Sen benim dünyamsın.

Bir yazarın sahip olmayı umabileceği en iyi eleştirmen ortaklar olduğunuz için teşekkür ederim.

Yakın Ölümün Yazarları: Mikki Kells, Heather Wallace ve Heidi Turner.

Yazar dostum Tiffinie Helmer'a özel bir teşekkür. Talimatlarınız, zamanınız, dostluğunuz ve yeteneğiniz benim için her zaman bir ilham kaynağı olmuştur.

Lynne Harter'a: Size arkadaş demek bir zevktir. Sana ailem demek bir ayrıcalıktır.

Teşekkür ederim: Cynthia St. Aubin, Lucy Darrows, Julie Pullman ve Dawn Winter.

Bu e-kitap Cindy Stark olmadan mümkün olamazdı. Sabrınız ve nezaketiniz için teşekkür ederim.

*Kerrigan tüm kitap satışlarının bir yüzdesini

www.womenforwomen.com küresel savaş ve zulümden kurtulan masumlara yardım etmek için.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Aberdeen, İskoçya: 23 Temmuz 1411

Ölüm her şeyi örtmüştü. Atlar bile kurtulamamıştı. Kıpırmızıya boyanmış mavi takkeler yüzlerce dağılmış, parçalanmış cesedi süslüyordu.

Çılgınca katliamı araştırdı. Cesedi ölenlerin arasında değildi. Onu bulmalıydı. Onu uyarmalıydı! Çok fazla kan vardı. Bütün bu kanı tek bir adam mı dökmüştü?

Evelyn Woodhouse kapalı ve ağır havaya rağmen titredi. Dün geceki şiddetli rüyanın kalıntılarını hâlâ üzerinden atamamıştı ve zihnine hücum eden görüntü ve hayalleri engellemek için elinden geleni yaptı.

Maviye dikkat et.

Bütün gün düşüncelerinin arasında fısıldayarak dolaşan ve ardında dehşet gölgeleri bırakan kehanet karşısında alnı tekrar kırıştı. Rüyasındaki ölü adamların *hepsi* mavi giyiyordu. Bu ne anlama geliyordu? Ah, neden çok geç olana kadar hiç bilmiyordu?

Alnını ortak odanın penceresine dayayan Evelyn, geceye bakarken camın soğukluğunu ateş gibi yanan teninde hissetti. Ara sıra, bir adamın gölgesi ya da bir silahın parıltısı, Aberdeen'in sisle örtülü tarlalarında kayan yıldızlar gibi göz kırpan uzaktaki ateşlerin alevlerini aşırıyordu. Zavallı adamın akıbetinin kesinliğiyle birlikte içini bir önsezi kapladı. "Görme yeteneğine" sahipti. En azından, bunu kendine saklamayı öğrenmeden önce insanlar ona böyle diyordu.

Kendilerine erdemli diyenler tarafından kaçırılmadan önce.

Bayat turba dumanının ve aşırı yorgunluğun neden olduğu acıya karşı gözlerini kapatarak güçlendirici bir nefes aldı ve yemek tepsisini ağrıyan omuzlarına kaldırdı. Kalabalık mutfakta ilerlerken aklına Atlas'a yapılan bir gönderme geldi. Omuzlarında dünyayı değil, sadece bir askerin akşam yemeğini taşıyordu ama bu yük, orada sakladığı içsel yüklerin gerginliğini daha da artırıyordu.

Yapılacak işler varken böyle ağır düşüncelere odaklanmamalıydı. İskoçya onun sığınağı haline gelmişti ve şehrin hemen dışında patlak veren savaş gibi klan savaşlarının sürekli yaygın ateşini saymazsak onu nispeten güvende tutmayı başarmıştı.

Dikkatli bir hırsızın yapabileceği gibi kalabalığın arasına dalan fısıltılı bir kelime, kısık erkek sohbetinin sessiz gürültüsünün üzerine yükseldi.

Berserker.

Evelyn, karanlık bir kütlenin alanı doldurup taşırdığı kapı aralığına baktı. Ortak odanın loş gölgeleri içinde herhangi bir yüz hatlarını seçemiyordu, sadece siyalara bürünmüş ve küçük bir dağ büyüklüğünde bir adam olduğu izlenimi vardı. Moorland Hanı ve Tavernası'nın üzerinde bir kılıç gibi sallanan gerilim, bu meraklı gelişle birlikte hissedilir derecede yükseldi ama Evelyn akıllıca davranarak mutfaklara çekildi.

"Berserker nedir?" diye yüksek sesle sordu ve daha iyisini düşünemediği için anında kendini azarladı.

"Bir sürü İngiliz öldürmüş *bir* cins, işte o," diye homurdandı mal sahibi Robert Moorland. Bir tankard ve bir sürahi biray kadının tepsisine, irkilmesine neden olacak kadar sert bir şekilde indirdi.

Evelyn savunmacı bir karşılık verdi. Londra'dayken, genç kızlık yıllarını geçirdiği manastırda Rahibe Mary Ida'nın kullandığı sopa sayesinde asi dilini ısırmayı öğrenmişti.

"Kara kalpli savaşçının, Stewart'ın Donald'ı yenmesine yardım etmesi için büyük MacLauchlan klanı tarafından görevlendirildiğini duydum. Berserker'ı sadece bir Gael ya da Kuzeyli'nin kanı tutabilir, yani *sizin* gibiler böylesine ölümcül bir yaratık görmemiştir." Huysuz sözlerine rağmen Sesi güven verici bir tona dönuştü. "Roderick MacLauchlan'ın savaş alanında görülmüş en azılı savaşçı olduğu söylenir."

Yaratık mı?

"O zaman burada olması iyi bir şey, sanırım." Nadir görülen bu diyalogdan cesaret alarak ona bir gülümseme sundu.

"Evet, varsayalım ki..." Moorland ona doğru bir kâse daha iterken alay etti. "Sana *varsayım yapman* için para vermiyorum aptal kadın, *çalışman için para veriyorum!*" Omzuna doğru bir itme hareketiyle noktaladı, neredeyse tepsisinin dengesini. "Tembel İngiliz kışını oraya götür ve fincanlarının dibini görmelerine izin verme."

"Evet efendim," diye mırıldandı.

Kendini önündeki uzun ve sefil geceye hazırlayarak, sandalye ayakları ve erkek ayaklarının karmaşasından kaçınmak için karışık adımlarla ortak salona doğru ilerledi. Çeşitli insanlardan önem sıralarını çözmekte ustaydı. ekoseleri ve mücevherli süslemeleriyle, önce soyluların ve klan liderlerinin önüne yemek koymaya özen gösterdi.

Masaya yaklaşırken gülümseme çabası kırılğan ve gergin, yüzündeki kaslar ise endişeyle ağırlaşmıştı. Stewart soyluları

önlerine tabakları yerleştirmek için kambur omuzlarının arasından geçerken onu görmezden gelerek spekülâtif bir sohbeta dalmışlardı. Küçük nimetler için şükürler olsun. Fısıltıyla yaptıkları konuşmalardan parçalar kulaklarını yaktı.

"McHughes geçen bahar Brayden'la savaşırken tek başına yüzden fazla adam öldürdüğünü duydum."

"Gücünü korumak için küçük bebeklerin kanını içmek zorunda olduğu söylenir."

"O şeytanın bir hizmetkarı ve yakılması gerekiyor!"

"Saçmalama, o eski Kuzey Tanrıları tarafından kutsanmıştır ve burada olduğu için şanslıyız! Konuşmalarınızla onu kızdırmanıza izin vermeyeceğim! Donald on bin adamıyla üzerimize gelirken olmaz."

Artık boş olan tepsiyi göğsüne bastırarak meşalelerle aydınlatılmış odayı taradı, bakışları birçok renkte dokunmuş kiltlerin arasından geçti. Burgess, MacKintosh, Stewart klanlarından ve daha önce tanımadığı birkaç klandan adamlar, kalabalık sahil kasabasını ilerleyen İslay'lı Donald klanından korumak için çevredeki alçak bölgelerden Aberdeen'e toplandılar. Donald'lar

Ross Kontluğu üzerinde hak iddia etme kararlılığı, onu Albany Dükü ve İskoçya Naibi Robert Stewart'ın elinden koparmak anlamına geliyordu. Yarın, evlerinin dış mahalleleri bir savaş alanına dönüşecekti. Etraftaki

kalabalığın kaçırıldığı kaçamak bakışları takip ederek, Evelyn, onun rahatça yayıldığı köşeye baktı. ateşin parıltısı. Titreşen ışık silüetini çevreliyordu ama yine de kendini gizlemek için karanlığı çağırmış gibi görünüyordu.

Evelyn nefesini tuttu. Yüz yıl yaşasa bile muhtemelen bir daha bu kadar iri bir adam göremeyecekti. Gölgele adamın yüzünü gizliyordu. Ağır, uzun, siyah çizmelerin içinde, dizlerinin üzerinde yayılan, inanılmaz kalınlıkta, uzun bacaklardan başka bir şey göremiyordu.

İstemsizce şaşkınlığını yutkunurken, onun rahat duruşunun tamamen aldatıcı olduğunu biliyordu.

Ayrıca Berserker Roderick MacLauchlan'ın yarın öleceğini de biliyordu.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

"Evy'ye yaptır, Moorland, o adamın yanına gitmiyorum!" Abby McFayden hancıya kaba bir hareket yaptı ve sonra kötülüğe karşı haç çıkardı.

Evelyn, Abby'nin küstahlığı karşısında sinirlendi, Moorland'ın kabullenme izledi. O gün mutfakta onlara hiç rastlamamış olsaydı, şimdi hayatı çok daha kolay olurdu. Evelyn, Abby'nin bacaklarının adanın tezgahına dayandığını ve Moorland'ın pantolonunun ayak bileklerine dolandığını görünce bir ürpertiye bastırdı.

"İşte buradasın!" Abby'nin kirli ela gözleri kötü niyetle parlıyordu. "Bir iyilik yap ve bunu köşedeki kara şövalyeye götür, olur mu?" Evelyn'in boş tepsisini çekip aldı ve eline büyük bir kase güveç tutuşturdu.

Moorland ona doğru bir parmak salladı. "Ve anlamsız gevezeliklerinle onu rahatsız etme. Bana adamın dilsiz olduğu söylendi ve onu kızdırmanı istemiyorum. Beni duyuyor musun kızım?"

"Evet, efendim." Başını salladı ve ortak salonun gürültüsüne geri döndü. Omuzlarının sarkmasını engelleyemeyerek fısıltı sessizliğinde hareket etti ve gürültülü kalabalıkla temastan kaçındı.

Ortam, tahta masaların etrafında dönen yüzler kadar acımasızdı. Donald Klanı, Stewart'ların üç bin kişilik gücünden üç kat daha fazlaydı. Kaşlarını çatmış konuşurlarken, adamlar kaçınılmaz olana karşı kendilerini güçlendiriyormuşçasına tek bir kararlılıkla biralarını yudumluyorlardı. Böyle bir karamsarlığın ortasında Robert Stewart ve oğlu Alexander, Skye'dan Inverness'e kadar uzanan Ross topraklarını ellerinde tutmak için ellerinden geleni yaptılar.

Evelyn arka duvar boyunca sürünerek *adamın* oturduğu büyük deri koltuğa doğru ilerledi. Omurgasından aşağı akan endişe ürpertisini bastırarak loşlukta gözlerini kısarak ona baktı. Belki de, yeterince dikkatli bakarsa, ondan yayılıyor gibi görünen doğal olmayan karanlığın soyut unsuru sırlarını açığa çıkaracaktı.

Onun kendisini fark ettiği anı içgüdüsel olarak biliyordu. Mümkünse daha da hareketsizleşti. Kasları, aralarındaki havada anında titreşen bir gerginlikle sertleşti. Aç bir yırtıcıya maruz kalmış bir tavşan gibi hisseden Evelyn, alışılmadık bir farkındalığın üzerine yıkılmasıyla donakaldı. Onu durduğu yerde sabitledi ve yoğunluğuyla sersemletti.

Canlı yeşil gözler, gölgelerin arasından ona bakarken bir an için doğal olmayan bir ışıkla parladı.

Yutkundu ve bakışlarını hızla kaçırdı. *'Bu sadece ateş ışığının bir oyunu'* dedi kendi kendine.

Sıradan bir yaklaşım sergilemeye çalışsa da gözlerini adamın önündeki masadan kaldırmayı başaramadı. "Size akşam yemeği getirdim lordum, eğer Yemek yemeye meyilliyseniz," dedi dizlerine.

Sessizlik.

İçindekileri kucağına dökmekle tehdit eden titremeyi durdurmak için kâseyi sıkıca kavradı.

"Moorland'ın spesiyalitesi olan koyun eti ve patates yahnisi." Neden gözleri dinlenecek bir yer bulamıyordu? Masa. Büyük eller. Kılıç. Kaya büyüklüğünde kalçalar. Şömine! Yahni. Evet, güveç.

"Oldukça iyi ve... yarın için güç toplamak açısından önemli." Sağır edici sessizliği doldurma ihtiyacına lanet ederek yüzünü buruşturdu. Moorland izliyorsa Tanrı ona yardım etsin.

Adamın üst gövdesi ve yüzü yavaşça duvarın gölgesinden çıkarken Evelyn irkilerek bakmaktan kendini alamadı.

Korkunç biriydi.

Çok güzeldi.

Bol siyah tunik, kendisinininkinin iki katı kadar geniş olan omuzlarını hafifletmek için hiçbir şey yapmamıştı. Evelyn, derisinin onun devasa kütlesini zapt etmekte zorlanıp zorlanmadığını merak etti.

Uzun abanoz saçları göğsünün ortasına kadar dökülmüş, öndeki tutamlar yüzünden uzaklaşmış ve başının arkasında sabitlenmişti.

Parıldayan yeşil gözleri onu öylesine güçlü erkeksi yüz hatlarına hapsetmişti ki ona bakmak neredeyse acı veriyordu. Geniş bir alın ve kalın, hatta

Kaşları Romalı burnunu dengeliyordu. Yüzünün ve ellerinin derisi pırıl pırıl bronzlaşmış, keskin çenesi sakalının tehditkâr gölgesiyle daha da koyulaşmıştı.

Aptal olma, diye öğütledi kendi kendine, kuru bir dilin etrafında yutkunamıyordu. *Onunla ilgili hiçbir şey mavi değil. Güvende olmalısın.*

Evelyn'in gözleri alışkanlıkla onun ağzına kaydı ve odanın gürültüsü içinde yanıtını bekledi.

Hayatı boyunca bir erkeğin yüzünde böylesine mükemmellik, böylesine şehvetli bir güzellik görmemişti. Bronz ve gür, dudakları çenesinin hafif hareketiyle seğiriyordu.

Onun yerine kâseyi yavaşça elinden aldı; onu o kadar ürküttü ki, sıkı tutmasaydı güveç üzerine dökülecekti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı dehşetle. Hancının uyarısını nasıl bu kadar çabuk unutabilmişti? *Elbette* cevap vermeyecekti.

Bir abanoz kaş kalktı.

Tehlikeliydi. Bu adam tehlikeliydi. Birçok kişiyi öldürmüştü ve yarınki ölümünden önce yine öldürecekti.

O zorlayıcı yeşil gözler onu esir almıştı.

"Size bira getirmemi ister misiniz?" diye sordu, kaçınılmaz ölümü fikrine beklenmedik bir şekilde eşlik eden esneyen karanlıktan kurtulmak için çaresizce. En azından adama bir içki ikram edebilirdi. "Bu güzel bir yaz birası, hafif ve maltlı ve güveçle iyi gider. Ben pek içmem, çünkü maaşımdan kesilmeden içmeme izin verilmiyor, ayrıca hizmet ederken sarhoş olamam. Ama bir keresinde fıçıdan bir bahşiş aşırımtım ve oldukça ferahlatıcı olduğunu düşünmüştüm." İrkildi ve aptal ağzından daha fazla anlamsız söz çıkmasını engellemek için dilini ısırды. Adam onun gerçekten de kalın kafalı ve beceriksiz olduğunu düşünüyor olmalıydı ki, görünüşe göre bu gerçekte uzaktan yakından alakası yoktu.

Çenesi neredeyse belli belirsiz bir baş hareketiyle eğildi.

"Tamam o zaman." Ona gergin bir gülümseme göndererek kaşındıran şapkasını düzeltti ve mutfağa geri kaçtı.

Keşke nefesini tutabilseydi! Elindeki tepsiyi tezgâha fırlatarak kilere koştu ve karanlığa aldırmadan kendini kapıya doğru attı. Belinden eğilerek önlüğünü tuttu ve sanki bir lig koşmuş gibi nefes nefese kaldı.

Ona neler oluyordu? Uzun zaman önce bu kadar zor olmaktan çıkmıştı. Londra'dan beri vicdanıyla bu kadar mücadele etmemişti. Bunun yerine, sahip olduğu bilgiyi kabul etmek ve *hayatta* kalmak için yapması gerekeni yapmak için mücadele etmişti. Ondan bunun ötesinde bir şey istenmemelidir.

O seçmedi

Bu lanet, bu *görüntü*; onu doğuştan kuşatmıştı. Ve ne yazık ki kötü kalpli ve güzel Berserker için, ne kadar ısrarla istese de hiçbir zaman bir başkasının kaderini değiştirememişti.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

"Gördün mü, sana onun ürkütücü bir piç olduğunu söylemiştim." Abby, bakır rengi saçları ve bir yığın çili olan bir başka hizmetçi Nellie'ye başıyla işaret etti. "Neredeyse Evy'nin terliklerini korkutacaktı."

Evelyn, Abby'nin kendisi için uydurduğu bu lakap karşısında yüzünü buruşturdu. Ona 'Evie' ya da 'Eve' değil, 'ağır' ile kafiyeli olduğu için 'Evy' diyorlardı.

Yuvarlak hatlarının acı verici bir şekilde farkında olduğundan, önlüğünü bilinçli bir şekilde düzeltmekten kendini alamadı.

Kadınları görmezden gelerek Moorland'a, "Biraz bira istiyor, efendim," diye mırıldandı.

"Hazır elin değmişken bu sürahiyi Mackay masasına götür. Bu çocukların bir gece önce Donald'la yaptıkları kötü savaştan sonra bir içkiye ihtiyaçları var." Sempati içinde gıdıkladı

Tepsiyi omzuna aldı ve Mackay masasından korkarak oradan ayrıldı. Zaten çok içmişlerdi ve aşırı gürültülü ve müstehcen olmaya başlamışlardı.

"Buyurun, Lordum," diyerek en dolu fincanı dikkatlice yerleştirdi. Berserker'in dirseğinin dibindeki masaya oturdu, "ve kalçalarınızı korumak için size keten getirdim!"

İsa'nın Kemikleri! Vücudunun bir parçasından bahsetmek en büyük münasebetsizlikti. Ama konuşurken onun kıvrımlı bacaklarına bakıyor ve utanç verici derecede dar taytının altından görünen kas kordonlarını ve iplerini fark ediyordu.

Yanakları yanarken, yukarı doğru bir bakış atma riskini göze aldı.

İri elini uzattı ve çarşafı kızın parmak uçlarından alıp dikkatlice kucağına örttü ve şeytani gözlerinde bir eğlence pırıltısı parlayarak kıza baktı.

Sert ağzının etrafındaki parantezler kaşlarını çatmış gibiydi. Gülümsemek için pek bir nedeni yok muydu? Merakının üzerinde tepindi. Bunun bir önemi yoktu, ayrıca yarın o-

"Pekâlâ, izninizle, afiyet olsun." Arkasını döndü ve bir kez daha yüzünü buruşturdu, gözlerini kapadı ve aptallığına karşı başını salladı.

Mackay'in masasına doğru ilerlerken, onun karanlık ve güçlü bakışlarının omurgasını okşadığını hissedebildiğine yemin etti.

Endişe verici.

Ona bakma. Arkana bakma. Kalabalığın arasında ilerlerken, gizemli yabancıyla ilgili spekülasyonlar ağır havada ona doğru sürükleniyordu.

"Çılgına döndüklerinde gözlerinden şimşekler çakıyormuş diye duydum." "Dilsiz olduğu doğru, tanrılar onu kutsamadan önce bir bedel ödediler.

Berserker öfkesi!"

"On adamın gücüne sahip, gerçekten öyle, şu kılıca bir bakın!"

"İnsan *diğer* kılıcını merak ediyor." Evelyn gözlerini kıstı

Abby'nin elinde dolu bir tepsiyle geçerken çıkardığı sinir bozucu kadınsı mırıltıya baktı.

Kendini durduramayan bakışları, akşam yemeğini düşünceli ısırıklarla yiyen sessiz adama kaydı. İç çekerek, yardım edemedi ama ara sıra yüzünün güçlü çizgileri üzerinde meşale ışığının oynamasını, yahniden yavaşça aldığı her lokmanın tadını çıkarırken şakağının esnemesini fark etti. Böylesine şiddet ve vahşetle tanınan, varlığından ölümcül bir tehdit yayılan bir adam için, neredeyse nazik bir kendini kısıtlama ile kendini yönetti. Onun

herhangi bir soylu ile karşılaştırıldığında. Çoğu durumda daha iyi.

"*Dikkatsizce söyledikleri sözler canını yakıyor mu?* Sessiz ve yalnız figürün dikkatini dağıttığını ve büyülediğini düşünürken, odadaki herkesin ona geniş ve korkulu bir mesafe bıraktığını fark etti. Ne kadar da insanlar. Bir kriz anında onun yardımına başvurmak, ama onu dışlamak ve saflarından çıkarmak. Utanmaları gerekirdi.

"Kadehlerimizi doldurmanın zamanı geldi kızım, neredeyse dibini görebiliyorum." Elindeki işe konsantre olması gerekiyordu.

"Bu işe yaramaz," diye karşılık verdi çabucak. Karanlık ve hayati bir enerjinin farkındalığı kanının derinliklerinde parıldıyordu.

"*Popo* demişken, bu gördüğün en güzel İngiliz poposu değil mi Angus?" Eteklerinin arasından bile keskin bir tokat kıcına saplandı.

Onlara doğru döndü. "Bu ne cüret!" Her iki adam da kadının öfkeli ifadesine kahkahalarla güldü.

"Hadi ama genç kız, biz sadece senin cazibenin tadını çıkarıyoruz." Eli dışarı çıktı ve meme ucunu çimdikledi.

"Çek ellerini üzerimden!" Tepsisini bir kalkan gibi savurdu. "Burası saygın bir kurum ve ben de saygın bir hizmetçiyim." Yakındaki masalarda oturan müşterilerin meraklı bakışlarını fark edince yüzü kızardı ve rahatsızlık verdiği için kovulmamak için dua etti. Karesini düzeltti

Omuzları. Ne olursa olsun, sahip olduğu tek şey saygınlığıydı ve bunu onun gibilere bırakmayı reddediyordu.

Angus'un kirli kahverengi gözleri kısılrken dudaklarında sapkın bir gülümseme belirdi: "Buraya tüneyerek *de aynı* derecede saygıdeğer olabilirsiniz leydim!" diye böbürlenirken, Evelyn'i acı verici bir şekilde kavrayıp kucağına çekti. Adamın ereksiyonu kışına saplandığında Evelyn'in nefesi kesildi. Adamın iğrenç nefesi yüzüne çarptığında, tuzağa yakalanmış bir tavşan gibi donakaldı. "Kalbi kırık bir savaşçıya savaşa gitmeden önce biraz sıcaklık gösterin.

Sabah."

"Hayır." Fısıltılı yalvarış kendi kulaklarına zayıf geliyordu. Klan üyelerinin alayları yardım umutlarını suya düşürmüştü.

"*Hayır*' demek istemiyorsun. Bize bir öpücük ver."

"Çek ellerini üzerimden *hain*." Tısladı, sonra geri çekildi ve ona bir tokat attı, tüm öfkesini ve aşağılanmışlığını bu darbeye yansıttı. Acı kolundan yukarı fırladı. Tiksintiyle, onu incittiğinden daha çok kendini incittiğini fark etti. "MacKay'ler yemin ettikleri gibi yerlerinde kalsalardı yarın savaşa bile girmeyecektik!" Onun acı veren tutuşuna karşı kabardı.

Acımasız eller tarafından yere itilen kızın gözleri, Angus'un üzerine doğru gelmesiyle parladı.

"İhanetini biliyorum Angus Mackay." Sesi bir fısıltının biraz üstüne kadar alçaldı, kehanetin sesi o durduramadan dudaklarından döküldü.

"Ölümün gölgesi bu masadaki *herkese* direnmiyor, sabah savaşa gitseler bile. Neden ölümle pazarlık yapıyorsun?

Düşman mı?"

Angus'un gözleri şaşkınlık içinde açılmıştı, tıpkı klanındaki diğer kişiler gibi. "Dilini keseceğim, seni İngiliz cadı!" Yumruğu başının üzerinde yükseldi, kapalı ve vurmaya hazırды.

Yüzünü koru, gözlerini kapat. Evelyn kendini darbeye hazırladı. Ardından ne geleceğini biliyordu: kan, şişme, patlayıcı acı.

Deri, at ve funda tarlalarının kokusu boğucu bir esintiyle yayılıyor, ardından mide bulandırıcı bir çıtırtı ve bir böğürtü geliyordu... yine de hiçbir şey hissetmiyordu.

Oda tamamen sessizliğe gömüldü.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Göz kapaklarından birini aralayan Evelyn, yukarı, yukarı bakarken şok olmuş bir nefes aldı.

Roderick, Angus'un bileğini sakatlayıcı bir şekilde tutarak Mackay ile arasında durdu.

"Kolumu kırdın!" diye bağırdı adam. Şok ve acı kirli yüz hatlarına kazınmış, inatçı tutuşun içinde kıvranıyordu.

Roderick'in dudakları sessiz bir hırıltıyla geri çekildi, diğer adamı zahmetsizce hareketsiz tutarken vahşi yüz hatlarına ölümcül bir öfke kazındı. Angus'un kolu doğal olmayan bir açıyla büküldü.

Bir Mackay akrabası cesurca öne çıktı. "Pekala! Pekâlâ dostum, kadını rahat bırakacağız! Onlara çok ihtiyaç varken başka bir kılıç kolunu sakatlamayalım."

Vahşi savaşçı hareketsiz kaldı.

Oda toplu olarak nefesini tutmuş gibiydi. Beklenen hayranlık ve tedirginlik o ana nüfuz etmişti. Moorland'in ortak salonunun ortasında çıldıracak mıydı?

Evelyn çekingen bir tavırla uzanıp onun bacağına dokundu. "Gerçekten mi? Lordum," diye mırıldandı. "Artık bitti. Zararı yok." Karanlık bir yanı, Mackay'ın kendisine dokunan her parmağını kıldığını görmek istiyordu. Bu kinci duyguyu bastırdı, bir şekilde bunu dile getirirse iğrenç istek, hemen yerine getirilecekti.

Tereyağlı deri parmaklıkların arasından, parmak uçlarının altında sert kasların titrediğini hissetti. Avını serbest bırakma konusundaki isteksizliğini ve onun emirlerini yerine getirmek için gereken öz kontrolü hissedebiliyordu.

Sonsuz bir yavaşlıkla, kıvranan Mackay'i serbest bıraktı.

Hareketlerindeki akıcılık ve zarafet onun boyundaki biri için hayret vericiydi. Döndü ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu ayağa kaldırdı.

Kısa olmasına rağmen onu çıplak ve savunmasız hissettiren üstünkörü bir inceleme yaptıktan sonra bakışlarını onun üzerinde topladı.

"Gözleriniz, lordum." diye fısıldadı. Gözbebekleri irisleri tamamen yutmuş ve abanoz rengi gözlerinin beyazına karışarak soğuk ve ürkütücü bir kontrast oluşturmuştu. İnançsızlık kadının içine işledi.

İmkansız!

Adam tepsisini almak için eğilirken, kanının kulaklarında uğuldamasını şaşkınlıkla izledi. Doğruldu ve ona uzattı. Süsenlerin rengi

İrlanda yosunu ona parıldadı.

Değişikliği hayal mi etmişti? Evelyn her zaman pratik bir yapıya sahip olmakla övünürdü, hayalperest hayallere eğilimli değildi. kendi anomalisini kabullenmesi.

Onun gevşek elini kocaman elinin içine aldı ve nazik bir dikkatle parmaklarını tepsinin etrafına sardı. Tepsiyi sabit bir şekilde tuttuğunda, onu serbest bıraktı ve Evelyn'i garip bir şekilde eksik hissederek koltuğuna geri döndü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, adam uzaklaşana kadar konuşmadı.

Adamın adımlarındaki bir duraksama, onun gerçekten de kendisini duyup duymadığını merak etmesine neden oldu.

Aceleyle "Affedersiniz" diye mırıldandı ve mutfaklara doğru geri çekilmeden önce tüm topluluğa seslendi.

"Eğer bu beni gıdıklamıyorsa." Moorland kahkahalarla kükredi, "Bir Vahşi Savaş şampiyonun var ve sen bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun!"

Sormayı ve Moorland'a cehaletini azarlama zevkini tattırmayı reddetti. Bunun yerine çenesini kaldırdı, masaları temizlemek için yeni bir bez aldı ve kalbi aylardır olmadığı kadar hafiflemiş bir halde görevinin başına döndü.

* * *

Lud, gün uzun sürmüştü. Evelyn çalıntı bir an için belindeki gerginliği sıkıya ve yorgun kaslarına yayılan sert acının buz gibi parmaklarını ısıtmaya çalıştı. Cadı saati aceleyle sona erdi temiz yatak ve paletlerden oluşan son sepeti almak için eğildiğinde Yarın için çarşaf. Homurdandı. Bu özel yük on taş ağırlığında olmalıydı ve arka kapıya olan mesafe bir adım daha atılsa bir mil kadardı.

Evelyn, çamaşırhaneden aldığı buz gibi suyla kendini hızlı ve soğuk bir şekilde ovaladığı için biraz olsun gençleştiğini hissetti. Temiz olduğu için ve çatı katında onu bekleyen küçük saman yatağı için şükretti. İçinden bir özlem ürpertisi geçerken gri pelerinin ani soğuğa karşı daha sıkı çekti.

İskoç ikliminin aşırılıkları onu şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu. Daha bu öğleden sonra, dolambaçlı yaz bulutlarının arasından aşırı bir sıcaklık akmıştı. Ancak bu gece, yaklaşmakta olan bir okyanus fırtınasından gelen nemli bir soğuk esiyordu.

Anonimliğin güvenliği için ödenmesi gereken küçük bir bedel olduğunu düşündü. Son felaket "çağrı"dan sonra manastırdan kaçtığı gibi kaçmak

Piskopos Grimstead tarafından ayarlanmıştı, ülkesinin hiçbir köşesi güvende hissetmiyordu.

Pelerinin altına büzüldü. Sıcaklık on derece daha mı düşmüştü? Sepetinden başını kaldırıp gözlerini kısarak hanın arka kapısına baktı.

Bina görüş alanında bulanıklaşmaya başlarken gözlerinin önünde siyah noktalar dans etmeye başladı. Soğuk ve yabancı parmaklar eteklerinin altından bacaklarını kavradı ve onu olduğu yerde sabitledi. Bir anlık aşırı şaşkınlıktan sonra görüşü açıldı. Kendini ağaçların arasından binanın önüne bakarken buldu.

öncekinden tamamen farklı bir konum.

Ne oluyor? Zihni, hızlı ve yabancı hesaplamaların çılgınlığı içindeki bir başkasının düşünceleriyle aniden kesintiye uğradı.

Hanın kapıları kalın ve tavanları yüksek. Atlamak için çok yüksek. Zeki hancı gece davetsiz misafir istemez.

Evelyn'in düşüncelerine nüfuz eden ses kutupsal ve uğursuzdu. Ve *Erkek.*

Karanlık bir kıkırdama onu boğdu, boğazını kötü niyetle doldurdu ve Acı bir kıskançlık. *Ne olursa olsun, bu gece tarlalarda kamp kuran askerler yarın ezilecekler.*

İçinde yaşadığı bu bedenden yayılan soğuk nefret yapıya doğru uzanıyordu. Eğer yapabilseydi, Evelyn bunun ürpertici gücüyle haykırırdı.

Evet... O burada, diye tısladı muzaffer ses.

Kimin düşünceleriydi bunlar?

Hain McKay ve klanı, sanki havaya karışan kötülük tarafından cezbedilmiş gibi, sallantılı bacaklarının üzerinde ön misafir girişine doğru ilerledi.

Evelyn, bir şekilde içinde yaşadığı bu yabancı bilinçte eğlence ve tanıma hissetmekle ırkıldı.

Angus, atel takılmış bir kolu tercih etti. "Onu bulduğumuzda, hemşerilerinin yüzyıllardır topraklarımızı yağmaladığı gibi ben de bir İngiliz amcığını yağmalamaktan zevk alacağım." Sarhoş ve isyankâr bir koro, Angus'un

beş ya da daha fazla akraba. "O zaman hepinizin onunla bir tur atmasına izin vereceğim."

"Sonra onu çirkinleştireceğiz, böylece kimse onun yüzüne bakmaya dayanamayacak, mağrur cadı!" Evelyn onu meyhanede Roderick'i ikna eden adam olarak tanıdı.

Peşimdeler! Paniğe kapıldı. Her ne oluyorsa... bedenine dönmek için çaresizce tüm iradesiyle mücadele etti.

Talihsiz küçük cadı. Fısıltılı kahkahalar onu takip ederken bir şekilde onun varlığından koptu ve kendi varlığına geri çarptı. Gözlerini açtığında yine hanın arka tarafını ve küçük mutfak kapısını gördü. Farkında olmadan düşürdüğü sepeti yerden alan Evelyn, şeytani köpekler topuklarını ısıırıyormuş gibi sığınmak için çabaladı.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Boş yemek odasına doğru hızla ilerledi ve tünediği yerden bir mum aldı, onun zayıf ışığını kullanarak merdivenlerin altındaki gizli çamaşır dolabına doğru ilerlemeye niyetlendi. Orada yatağını yapabiliirdi. Yüzünü buruşturarak arka taraftaki misafir koridoruna döndü. merdivenlere giden yol. Evelyn hiçbir zaman küçük alanlardan hoşlanmamıştı. Aslında onu korkuturlardı. Dolabın nemli girintilerinde gece evlerini yaptıkları kesin olan örümcekler fikri midesini huzursuzca bulandırıyordu.

Geceyi MacKay yerine onlarla geçirmek daha iyiydi. Bu dehşet verici düşüncenin etkisiyle adımlarını hızlandırarak merdivenlerin dibine doğru ilerledi. Güvenli bir şekilde kilitlendikten sonra az önce yaşadığı garip ve korkutucu fenomen üzerine düşünmeye niyetliydi.

Koridora doğru ilerleyen ağır botların beklenmedik sesiyle sıçradı. Birkaç saniye içinde adam onu saklanacağı yerden çıkaracaktı.

Paniğe kapılarak mumu söndürdü ve taze dumanı yok etmek umuduyla çarşaf sepetine attı. Ardından, en yakın misafir odasının kapı aralığına eğildi ve şimdi ulaşamayacağı bir yerde duran dolaba ve onun nispeten güvenli haline öfkeyle baktı.

Nefesini tutarak kendini kapının pervazına yasladı ve karanlığın onu tamamen örttüğünden emin oldu.

Ağır ayak sesleri Evelyn'in saklandığı köşeyi dönmeden önce durakladı. Titreme bacaklarını zayıflattı ve sıkıca kavradığı çenesinde zonklayıcı bir ağrı oluştu. Bir anlık tereddüitten sonra Ayak sesleri devam etti ve büyük, karanlık bir gölge, deri, toprak ve funda kokusunun izini sürerek saklandığı yerden geçti.

Roderick MacLauchlan.

Bu kadar geç saatte dışarıda ne işi vardı? Ve karanlıkta bir mum yardımı olmadan yolunu bulması nasıl mümkün olabilirdi? Gözleri loşluğa alışmış olsa bile Evelyn onun iri cüssesini ayırt etmekte güçlük çekiyordu.

Onun on adım ötesinde durdu ve anahtar kilidinde çevirdi. Odasının lamba ışığı açık kapı aralığından çıplak gövdesinin yanık tenine yayıldı. Neyse ki, aydınlık onun oyuğuna ulaşmamıştı.

Adamın çıplak sırtını gördüğünde nefesi tekrar kesildi. Adam bir an için girişteki geniş alanı doldurdu ve sonra odanın içinde kayboldu.

Kapısı kilitlenip onu bir kez daha karanlığa gömdüğünde, Evelyn duvara yaslandı. Dudaklarından fısıltıyla bir rahatlama duası kaçtı. Ancak daha tutarlı bir düşünce oluşturmamadan kapı patlayarak açıldı ve Roderick koridora adım atarak amansız bakışlarıyla onu olduğu yerde kıstırdı.

Alarm kalp atışlarını hızlandırdı ve burun delikleri alevlendi; tıpkı dipsiz parıltılı gözlerinde biriken ateş gibi.

O anda Evelyn bir Vahşi Savaşçı'nın doğasını anlamaya başladı. Bütün bir yemek odasını gözlerin takip edebileceğinden daha hızlı sıçrayabilecek hıza sahip bir adam. İri yarı bir adamın kalın kemiklerini tek eliyle kolayca kırabilen biri. Yırtıcı bir kuşunkine benzer keskin işitme ve gece görüşüne sahip olan ve korkunun kokusunu kolayca tespit edebilen biri.

Birbirlerine bakarlarken Evelyn nefes alış verişini yavaşlatamıyordu. Gözlerinin, yarısı ağır bir keten sepetle örtülü olmasına rağmen, küstahça vücudunun uzunluğunu dolaşması, tuhaf bir sıcaklığın karnının alt kısmında ortaya çıkmasına ve dallarının kalbine doğru kıvrılmasına ve parmak uçlarına yayılmasına neden oldu.

Utanç ve şaşkınlıkla bakışlarını adamın pürüzsüz, kılsız göğsünün genişliğine indirdi. Yuvarlak kaslar muazzam omuzlara doğru genişliyor, bu omuzlar da şimdiye kadar gördüğü en kalın pazılara doğru inip çıkıyordu. görülüyordu. Uzun, kalın ve damarlı kolları, lamba ışığında parıldayan ve bileklerine doğru sürünen hafif bir siyah saç tozunun bulunduğu dirseklerinin altına kadar kılsız kalmıştı. Kapıdan dışarı adımını attığında gözüne daha fazla kıl takıldı, bu kıllar kasların inatçı dalgalanmaları arasında gövdesine kadar uzanıyor ve koyu renk pantolonunun içinde kayboluyordu. Nemli abanoz saçlarının parlak telleri yakın zamanda banyo yaptığını doğruluyordu.

İçini ürperten sıcaklık her yeri kaplayan bir sele dönüştü ve aniden birbirine kenetlendiğini fark ettiği kalçalarının arasında sıcak, şaşırtıcı bir nem birikti.

Roderick'in burun delikleri daha da genişledi ve çenesini sıkı, uhrevi gözlerinde kutsal olmayan bir bilgi gizleniyordu.

Gergin bir anın ardından, aralarındaki büyüleyici bağı koparıp gözleriyle yavaşça odanın ışığına doğru bir hareket yaptı ve sonra baktı

ona geri döndü. Başını birkaç kez kapıya doğru salladı. Açık bir davet.

Onu yatağına davet ediyordu.

Roderick, o kararsızlığıyla mücadele ederken sabırla hareketsiz kaldı. Ya bir berserker ile yatmak tehlikeliyse? Kendini kontrol edebilir miydi? korkunç bir güç mü? Ya cahilliği yüzünden onu kızdıracak bir şey yaptıysa? Evelyn, bir erkek bir kadını aldığı anda neler olduğunu az çok biliyordu. Çocukluğunu geçirdiği manastırda bunu anlamaya korkutucu derecede yaklaşmıştı. Her halükarda, tüm sınırlı deneyimi, hayatının geri kalanında bakire kalmasının daha iyi olacağına inanmasına neden olmuştu.

Yine de, yirmi yılı boyunca uykuda kalan bir bilgi, bu muhteşem adamın geri kalanını görmeyi kesinlikle arzuladığını fısıldıyordu.

Gözlerini dolaba çevirdiğinde, diğer dolaplarda ve kuytularda saklandığı görüntüler önünde dans etti. Hiçbir masum çocuğun bilmemesi gereken konuşmaları dinlemek ve insanları onunla kurtarmak ya da lanetlemek

Bir piskoposun dirkinin ucundaki *görüş*. Masum ölülerin kanı rüyalarında onu çağırırken geceleri ağlıyordu.

Öfkeli bir erkek konuşmasının sesi merdiven boşluğundan aşağıya taşındı. Moorland's Inn sadece üç kat yüksekliğindeydi ve tavan arasından onu aramak için kimin indiğini hiç şüphesiz biliyordu.

Aceleyle düşüncesizce bir karar vererek yarı çıplak savaşçının yanından geçip çamaşır sepetiyle birlikte onun odasına girdi.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Evelyn ürkek bakışlarını nerede dinlendireceğine karar veremedi. Bu yüzden öğleden önce hazırladığı odayı inceledi. Hanın sahip olduğu en büyük konaklama yerlerinden biri değildi ama yine de hoştu. Pencerenin yanındaki sehpanın üzerinde bir sürahi taze su bulunan bir leğen duruyordu ve sağlam yatağın yanındaki kaba yontulmuş bir sandığın üzerinde altın rengi bir kandil parlıyordu.

Sepeti duvarın boş bir yerine bırakıp Roderick'e bakmak için kararsızca döndüğünde yerdeki temiz çalılar ayak seslerinin altında hışırdadı.

Merdivenlere doğru meraklı bir bakış fırlattı ve MacKay'ın kendisine yönelik niyetini fark edeceğinden endişelendi. Eğer bir kavgaya neden olursa, işten atılırdı. İskoçya sokakları MacKay'ler gibi adamlarla doluydu.

"Ah, ben Evelyn."

Onu incelerken başını kapıya doğru eğdi ve koridorda duyduğu bir şeyden duyduğu hoşnutsuzlukla gözlerini kısarak baktı.

"Kentli Evelyn Woodhouse." Sesine bir çaresizlik notası karıştı ve ona doğru bir adım attı. Mackay'lerle ya da dışarıdaki ormanda gizlenen kötü niyetli varlıkla daha fazla sorun yaşamak istemiyordu. Sadece onları tüm bunlardan uzak tutmasını istiyordu. En azından bu gece için. "Ve siz de Efendi Roderick MacLauchlan'sınız."

Onu incelemek için döndü. Gergin bir anın ardından koridora doğru sert bir bakış fırlattı ama odaya kadar adım attı ve kapıyı kilitledi.

Rahatlama onun gülümsemesine neden oldu.

"Şey, doğru düzgün tanıştırılmadık ve en azından adımlı bilmen gerektiğini düşündüm eğer..." Yatağı işaret etti, aniden utandığını hissetti.

Kollarını kaşındıran pelerininin içinde beline sararak yanağının içini çiğnedi ve dünyevi, deneyimli bir kadının böyle bir adamla aynı yatak odasında kilitli kaldığında ne yapacağını merak etti.

Bir Berserker'ı baştan çıkarmanın yolu nedir?

Roderick iri elini kıza uzatarak pelerininini ona vermesini işaret etti.

Bir centilmen gibi davranıyordu. İyi, güzel.

Duvardaki bir kancaya astıktan sonra, günahkâr ağzının yarısına şehvetli bir eğim vererek ona bakmak için geri döndü. Akıcı bir hareketle öne doğru eğilerek botunu açmak için bacağına kaldırdı.

Oh! Soyunuyordu. Yüzünü yatağa dönmek kalp atışlarını yavaşlatmak için çok az şey yaptı, ama Evelyn kendini izlemeye ikna edemedi.

Tabii ki soyunuyor, seni ahmak, diye kendi kendini azarladı. Titreyen parmaklarıyla bonesinin bağlarıyla uğraşırken bir yandan da önündeki temiz yeşil örtüye baktı.

Onun için bir evlilik yatağı, ona bebek verecek şefkatli bir koca olmayacaktı. Yirmi iki yaşında bir kız kurusu olarak kalacaktı; ne umudu, ne parası, ne çeyizi, ne geçmişi, ne de ailesi vardı. Ama bu gece Berserker onu MacKay'lerden ve ormanda gizlenen bilinmeyen kötülükten koruyacaktı. Bu sadece bekaretine mal olacaktı. Belki de küçük bir şekilde, savaşçının hayattaki son gecesinde ona uygun bir arkadaş olabilirdi-

Hayır, şimdi bunu düşünemezdi. Derin bir pişmanlık duygusuna karşı gözlerini sımsıkı yumarak, sonunda bir şekilde boneyi ensesindeki sıkıca örülmüş saç düğümünden çekmeyi ve karyolanın üzerine sermeyi başardı. Etekliğinin bağcıklarına başlamak için arkasına uzandı, genellikle çevik olan parmakları başarılı olamadan çekiştirip durdu.

İri, güçlü eller kızın ellerini sardı ve kız bu temas karşısında sıçradı. Roderick onun ellerini tutarak göğsüne doğru çekti ve kollarını kendi beline dolayarak kendi kollarıyla sardı. Adamın sıcaklığı kadının içinde dolaşan titremeleri yatıştırdı.

Bir an için kas ve etten oluşan bir sandığın içinde durdu. Kucaklaşmanın yabancı samimiyeti rahatlatıcı olduğu kadar ürkütücüydü de. Bu jestte nazik bir kısıtlamanın yanı sıra bir hâkimiyet izi de sezdi. Bu çelişki onu bir şekilde rahatlatı. Ona doğru sarkmasına izin vererek gözleri kapandı, başı adamın göğüslerinin derin oluşunun arasına gömüldü.

Tutulmak böyle bir duyguydu. Korunmak.

Muhteşem bir histi.

Yasaklanmış gözyaşları gözlerine hücum etti ve onları hızla kırptırdı. Uzakta.

Adam onu soymak için zaman harcarken pasif bir şekilde durdu. Önce eteğini, sonra da iç çamaşırını çıkarırken tenleri birbirine temas etti.

Soğuk akşam havasının tenine kondurduğu öpücük, her yerinde tüylerin diken diken olmasına ve meme uçlarının ağrıyan boncuklar halinde büzülmesine neden oldu.

Göğsü vahşi bir nefesle kabardı. Daha önce hiç bir aşığa kendini açmamıştı. Kalçaları çok mu genişti? Kolları çok mu dolgun? Göğüsleri çok mu

Ağır mı?

Onun nefes alışının da kendininkiyle birlikte hızlandığını duyunca şaşırdı ve Roderick'in bundan sonra ne yapacağını görmek için heyecanla bekledi. Eğer Roderick onu bir aygır gibi koşu yoluna sürükleyip götürseydi daha fazla şok olamazdı.

Saç örgüsünün en ucundan başladı ve ipeksi bukleleri metodik bir şekilde çözdü, kalın altın dalgalar omuzlarına yayılana ve sırtının küçük kısmını gıdıklayana kadar parmaklarını gezdirdi. Açıkta kalan tenlerinin temasını reddederek hem kendisine hem de ona işkence ediyor gibi görünüyordu.

Bacaklarının arasında donuk, nemli bir ağrının farkına varan Evelyn, ısrarlı kıvrınma ihtiyacıyla savaştı. Biraz geriye yaslandı ve tekrar adamın sert göğsünün rahatlatıcı sıcaklığını aradı. Bunun yerine, sırtının yarığına saplanan ve yukarı doğru açılan kör, sıcak kadife ile karşılaştı.

Aman Tanrım.

Lezzetli bir merak onu sardı. O sıcak, çelik gibi sertlik sırtının alt kısmında titreşiyordu. Saçlarının tüylü uçlarına dolanarak ona karşı esnedi.

Gözlerini sıkıca kapattı. Ne yapıyordu?

Adam iri ellerini kadının her iki omzuna doladığında sıcak nefesi kulağına çarptı. Nasırlı parmaklar tenini hafifçe aşındırdı. Adam köprücük kemiklerinin ince, hassas derisini okşarken ve figürünün çizgisini takip etmek için güneye doğru eğilirken, hisler kemiklerinde yankılandı. Her iki eli de göğüs kafesinin üzerinde gezindikten sonra parmak uçlarını

dolgun göğüslerinin hassas alt kısımları. Derin bir gümbürtü, neredeyse bir mırıltı, ona karşı titreşti, ses daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu.

Kendini kaptırmış ve aşırı uyarılmış olan Evelyn, tuttuğu nefesi büyük bir *nefesle* dışarı verdi ve bu sırada küçük bir inilti izinsiz olarak kaçtı.

Ağzını şakağına dayayan adamın gülümsemesini hissetti.

Sonunda iki sıcak eliyle tümsekleri kavrayarak hafifçe kaldırdı ve avuçlarının içindeki ağırlıklarını test etti. Esnek deriye birlikte masaj yapan dudakları, kadının hassas kulak memesini, çenesini ve sonra da boynunu buldu. O

oraya gömüldü, diliyle nemlendirdi. Dişleriyle onu hafifçe ısırıldığında, felç edici bir arzu ve şaşkınlık patlaması dizlerinin bükülmesine neden oldu. toka ve ver.

Bir solukla onun üzerine yığılan kadın, içinden geçen hislerin gücüyle titredi.

Roderick yavaş bir nefes aldı ve onu nazikçe kendisinden uzaklaştırmadan önce sonsuza kadar nefes verdi.

Evelyn içinden geçen duyguları adlandıramıyordu. Huşu, kuşku, güç, boşluk, ihtiyaç ve belirsizlik, arzuyla karışık beyninin içinde dikkat çekmek için haykırıyordu.

Daha fazla dayanamayarak onunla yüzleşmek için döndü.

Roderick ona öylesine yoğun, öylesine çıplak bir arzuyla bakıyordu ki. Artık daha iri görünüyordu, çünkü kız onun dramatik bir şekilde incelik zayıf kalçalara dönüştüğünü açıkça görebiliyordu, karın kaslarının ipleri aşağıya kadar uzanıyordu...

Aman Tanrım. Boğazının sesli bir yutkunmaya çalıştığını hissetti.

Bu bile onun kordonlu kalçalarının büyüklüğü karşısında cüce kalmıyordu. Sığması mümkün müydü?

Vahşi yakışıklı yüzündeki hiddetli ifadeye bakılırsa denemeye niyetliydi. Roderick ona doğru eğildi, bakışlarında karanlık bir niyet vardı.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Evelyn'in dizleri daha fazla dayanmayı reddettiğinde yatak onu yakaladı. Gözleri parlayan ve çenesini sıkkan Roderick ciğerleriyle yoğun bir savaş veriyor gibiydi. Bakışlarını ondan ayırarak botlarının bağcıklarına uzandı.

Komik, hâlâ onları giydiğini unutmuştu. Uzun gece boyunca ona ne kadar acı verdiklerini düşünürsek, bu onun baştan çıkarma gücüne işaret ediyordu.

Önce bir botu, sonra diğerini çekiştirerek çıkardı ve bir *gümbürtüyle* gelişigüzel yere bıraktı. Kaba eller kaba yün çoraplarının her iki yanından yukarı doğru kayarak dizinin üst kısmına sıkıca bağlanmış sicime ulaştı. Adam düğümleri çözdüğünde büyük bir rahatlama hissetti ve şefkatli parmaklarını içeri sokup çorapları yavaşça çıkardığında bu his mutluluğa dönüştü. Ağzı, onları giydiği uzun bir günün bıraktığı her bir tahriş olmuş girintiyi öpmek için geri döndü. Onları yerinde tutacak uygun bir kurdele alabilmek için her şeyini verebilirdi.

Adamın beklenmedik sevecenliği, acımasız görüntüsü ve şöhretinin tam zıttı olarak ona dokundu. Yarı yarıya onun eteğini kafasına geçirip hızlıca üzerine atlamasını bekliyordu. Onun ne kadar Nazik bir baştan çıkarma onu memnun etti. Çekingen bir şekilde elini uzattı ve kalçasının etinde gezinen nemli bir abanoz bukleyi yakaladı.

İpek.

Onun hareketlerini takip etti, açlık yüzündeki sert çizgileri keskinleştirdi. Yatağın üzerinde ona katılırken, bacaklarından yukarı doğru sürünerek yüzlerini aynı hizaya getirirken kasları kasıldı ve yuvarlandı.

Onu öpecek miydi?

Evelyn beklentiyle ısındı ve dudaklarını nemlendirerek onun dikkatini çekti. Onun sözsüz davetini kabul etmek yerine, bir elini boynunun kıvrımına getirdi ve başının arkasını hafifçe destekleyene kadar saçlarına daldırdı. Kendini daha da ileri atarak, kız yüzükoyun yatmış ve tamamen onun zarif vücuduyla kaplanmış bir halde ona bakana kadar onu aşağı doğru bastırdı.

Başını şefkatle kucaklayan böylesine büyük bir el, sahiplenici sıcaklığın onu adamdan koparmakla tehdit etmesiyle bir çelişki gibi görünüyordu.

Parmak uçları adamın kaburgalarını keşfederken sıktığı dişlerinin arasından hava tıslıyordu. Adamın sikiinin kalçasına sürtündüğünü hissedebiliyordu. Cesaretleterek parmaklarını yukarı çekti, pürüzsüz göğsünün sertliğini keşfetti ve sonra

omuzları ve kolları. Araştıran ellerinin altında, her gergin kas sıçradı ve esnedi.

Gözleri devam etmesini istiyordu.

Daha doğrudan bir yol izleyerek, göğsünden aşağıya, titreyen karın kaslarını geçerek kalça kemiklerinin dar kıvrımına gitti. Tereddüt etti, saç çizgisine kadar kızardı.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı, adamın yüzü onunkine bu kadar yakınken kendi nefesinin sıcaklığını hissediyordu.

Elbette Roderick ona cevap vermedi ama dudaklarını araladı ve sıcak, hızlı hava patlamaları sözsüz bir taleple tenine çarptı. Noktayı koymak için sırtını hafifçe kamburlaştırarak ellerine daha fazla keşif alanı açtı.

Parmaklarıyla nazikçe sardığında adamın zonklayan seksinin saf sıcaklığını beklemiyordu. Dış deri, saf erimiş çeliğin etrafındaki ipek bir eldivendi. Hareket kabiliyetini nazikçe test etti, bir o yana bir bu yana kaydırırken sıkı.

Çenelerini birbirine vururken eli yumruk oldu ve kadının saçlarını hafifçe çekti. Bir kez daha kalçaları kabardı ve sert bir nefes alıp verirken ihtiyacını elinin içine daha da itti.

Bu baskın adamın tüm tehlikeli emirlerine rağmen gücün *kendisinde* olduğunu fark ettiğinde baş döndürücü bir his kapladı içini. Önünde bir olasılıklar dünyası açıldıkça arzusu tavan yaptı. Adamın vücuduna onu savunmasız bırakacak başka ne yapabilirdi?

Alt dudağını dişlerinin arasına alarak parmaklarıyla adamın sikinin kenarlı ucunu keşfetti. Meraklı bir nem damlası bularak, onu kaplayacağı derinin etrafına yaydı.

Alçak hırıltısı, her iki bileğinin de başının üzerinde demir bir tutuşla bağlandığını görmeden milisaniyeler önce onu uyardı. Kasları biraz daha gerilirse, gerilen derisi kesinlikle yırtılacaktı.

Onu şimdi öpecek miydi? Başını eğerek yanan dudaklarını onun boynunda gezdirdi. Adamın nabızı ağzının altında zıpladı, ritmi güçlü ve sertti. Çene çizgisine utangaç, kalıcı öpücükler kondurdu. Gölge sakalının kirli sakalları hassas tenini aşındırıyordu.

Başını sallayarak geri çekildi. Gözlerini kırıştırmadan önce gözlerinden pişmanlık gibi bir şey geçti. Bir nefes aldı ve boştaki elinin kadının belinin kıvrımlarında dolaşmasına izin verdi. Ağzı ona dikkatini vermek için alçaldı ama nemli keşif boynunun çukurunda başladı.

Dikkati dağılmış bir halde onun altında kıvrıldı, tenini ısıtan parmakların ve ardından onu dağılayan sıcak ağzın kölesi oldu. Göğsüne ulaştığında orada oyalandı, meme ucunu ağzına aldı ve çaresiz bir uyum içinde sırtının yataktan kalkmasına neden oldu.

Dişleri daha önce denenmemiş tomurcuğu hafifçe sıyırıp karnındaki ve göbeğindeki basıncın vahşileşmesine neden olurken kızdan boğuk bir çığlık yükseldi, başa çıkılamaz bir şey.

Sanki onun ilan edilmemiş ihtiyacını duyuyormuş gibi, eli yavaşça Belinin kıvrımı ve kalçasının genişliği, bacaklarının arasındaki tüylü yuvaya değene kadar.

"Oh!" Ani bir belirsizlikle nefesi kesildi.

Ya ondan ne istediğini anlayamayacak kadar masumsa? Ona dokunduğunda bulacağı bol miktarda kaygan nemden iğrenir miydi? Bir erkeği memnun etmek hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve erkek ona sözlü olarak emir veremezdi. Ya onu bir şekilde yetersiz bulursa? Altında yatmaktan başka bir şey yapmasını mı bekliyordu? Bu tür güvensizlikler bir an için onu boğmakla tehdit etti ve kendini, adamın ağzını onunkine bastırmasını dilerken buldu. Bir öpücüğün sözsüz rahatlığının korkularını yatıştıracağını hissetti.

Bunun yerine, tek bir parmak ucu alt dudaklarının dikişini izledi ve tüm tutarlı düşünceler kayboldu.

Kalçaları kendi iradesiyle ona doğru kalktı.

Bir dizini kaldırıp onunkinin arasına sokarak bacaklarını nazikçe ayırmaya zorlarken yüzünde zafer parlıyordu. Aynı parmağı aynı yol boyunca gezdirirken, ıslaklık havuzuyla karşılaştığında alçak hırıltısı tekrar üzerine yıkıldı. Adamın gözleri belirgin bir zevkle kapandığında ve parmaklarını ipeksi nemin içinden teker teker geçirdiğinde kadının korkuları hızla dağıldı.

Evelyn'in yanakları öfkeli bir kızarıklıkla ısındı. Hâlâ bileklerini başının üzerinde tutan güçlü el tarafından kapana kısılmış bir halde, kaygan parmakları ona değdiğinde ince, şok olmuş bir çığlık atmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Çekirdeğinin tepesindeki şişkin et. Yabancı bir zevk, şiddetli bir deniz fırtınasının şimşeği gibi içinden geçti ve bu alışılmadık duyguya karşı direndi.

Roderick yontulmuş yüzüne yayılan yavaş, şehvetli bir gülümsemeyle klitorisinin etrafında yumuşak, parlak daireler çizdi ve parmaklarını daldırıp hiç bitmeyen bir kuyudan fişkıran nektarından daha fazla almak için durdu. Onun

Diğer eli onu serbest bıraktı ve saçlarının arasından boynuna ve omuzlarına doğru ilerleyerek göğüslerini okşadı ve yoğurdu.

Serbest kaldıktan sonra Evelyn kollarını adamın kaslı boynuna doladı ve ağzını kendi ağzına çekmeye çalıştı. Şaşkın bir zevk birikintisi içinde yatmaktan başka bir şey yapması gerekiyordu.

Gözleri onun dudaklarına kilitlendi. Adam başını eğip sıcak dudaklarını boynunun hassas derisine değdirmeden önce uzun bir süre göz kırptı ve parmaklarının en önemsiz duraklaması onu endişelendirdi.

Garip bir şekilde reddedilmiş hisseden Evelyn, sıcak dili meme ucunun boncuklu ucunu okşamadan ve parmakları hassas etine karşı harika bir koparma ritmine başlamadan önce merak etmek için sadece bir dakikası vardı.

Günahkâr dilinin darbeleri ve kıvrımlarıyla uyum içinde olan parmaklarının ustaca hareketleriyle kanı çekildi ve aktı. Anlaşılması zor bir şekilde artan gerilim, vücudunun enerjisini kullanarak dışarıya doğru patlamadan önce hızla çekirdeğinde birleşirken uzuvlarının çaresizce kıvrınmasına neden oldu.

İçsel akımlar, zevki onun bakımlarının merkez üssünden el ve ayak parmaklarının en dış girintilerine kadar yönlendiriyordu.

Şaşkınlık içinde haykıran Evelyn, spazmların gelgitlerin yuvarlanması gibi onu kırmasına izin vermekten başka bir şey yapmak için çaresizdi. Dalga dalga gelen hisler onu Roderick'in anlamlı gözlerinde fırtınalar koparan o dipsiz zümrüt denizin derinliklerine taşıdı.

Zevk dayanılamayacak kadar arttığında ve vuruşları yaktığında Evelyn inledi ve titredi, kalçalarını parmaklarının aralıksız baskısından uzaklaştırdı.

Roderick anında anlamış gibiydi ve sıcak, büyülü eli onu terk etti.

Birkaç çalıntı dakika içinde, onun sıkıcı, kasvetli varoluşu tamamen değişmişti. Evelyn, Roderick'in kaygan parmaklarıyla kendini avuçlamasını ve kalın şaftına yayabildiği kadar az nemi yaymasını izledi. Cildi yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde daha da gerildi ve nefesi kısa hırıltılarla geldi, sanki ağır bir yük taşıyormuş gibi ciğerlerinden kabardı.

Evelyn içgüdüsel olarak onun ne istediğini, ondan ne istediğini biliyordu. Utangaç hissederek dizlerini açtı, kendini ondan önce yaydı, vücudunu almak için sundu.

Erkekliğinin sıcak ve küt başını kadının açıklığına yerleştirip ucunu nemlendirirken gözlerindeki sıcaklık onu tüketmekle tehdit ediyordu.

Cüssesini onun üzerine yerleştirdi ve koyu renk saçlarıyla ipeksi bir perde oluşturdu. Her ikisi de sessizce nefes almak için mücadele ederken göğüsleri birlikte kabardı.

Kalçaları ileri doğru itildiğinde, vücudunun açıklığına ulaştı. Acının ilk yakıcı ipucunda, kasları tutuldu ve içeri girmesine karşı kenetlenerek sıkıştı.

Evelyn yüzünü buruşturarak dudağını dişlerinin arasına aldı ve Roderick'in alnında ince bir ter tabakasının oluşmasını izledi. Roderick şimdi gözle görülür bir çabayla titriyordu, yine de saçlarını okşadı ve onu içeri girmesine izin verecek kadar rahatlatmak için dişlerinin arasından şefkatli bir 'shhhh' fısıldadı.

Tanrım, ya sığamayacak kadar büyük olsaydı?

Ne yapacağını şaşırılmış bir halde, birkaç gergin an boyunca onunla cinsel bir savaşta kilitli kaldı, saldırgan kasları ona karşı gerilmeden önce birkaç santim kazandı.

Endişeli sorular kaşlarını kırıştırarak geri çekilen Roderick ondan uzaklaşmaya başladı.

"Bekle," diye yalvardı usulca, geri çekilmesini durdurmak için onu kavradı, "Bunu yapabileceğimi biliyorum." Sesi titriyordu. Utanç yüzünü ısıtıyordu. "Beni... öper misin?"

Adamın ona attığı sert ve şaşkın bakıştan inkar ettiğinden emin oldu ve kalbi sıkışmaya başladı. Sıkışmış, boyun eğmeyen çenesini avucunun içine alan Evelyn, başparmağını dolgun dudaklarının üzerinde gezdirerek dokularını test etti ve kusursuz hatlarını izledi. Tekrar fısıldadı, "Lütfen?"

Ona göz kırptı. İtirazı ciddi ciddi düşünürken göğsünden yine o sert, yabancı gümbürtü yayıldı.

Bu kadar zor bir istek miydi? Düşüncelerini ona ifade edebilmeyi ne kadar isterdi.

Muazzam ağırlığını tek kolunun üzerinde tutuyor, bir elini kaldırarak onunkini yanağına koydu. Başını çevirerek dudaklarını onun avucuna bastırdı ve gözlerini kapatıp kendi kendine başını salladı.

Dudaklarına sahip olmak için alçalmadan bir an önce yüz hatlarında kararlı bir teslimiyet parladı. Temas ruhunu yüceltti ve dudaklarını yaktı. Öpücüğünün yarattığı nemli sıcaklık kadının içine yayıldı, sert kaslarını ısıttı, onun altında çözülene kadar yavaşça yatıştırdı, uysal ve doymuş hale geldi.

Roderick zevkle inledi ve daha önce parmağını onun kadınlığında gezdirdiği gibi dilini dikiş boyunca gezdirdi. Kadın onun girişine izin vermek için açıldı.

O zaman onu aldı. Kalçalarını güçlü bir şekilde sallayarak kendini kabzasına kadar gömdü ve aynı anda diliyle de içine girdi.

Gözleri yaşardı ve Evelyn bir an için adamın erkekliği onu parçalayacakmış gibi hissetti. Bir yırtılma hissi vardı ve adamın ona zarar verip vermediğini merak etti.

Ama ağzı hâlâ onunkine bastırıyor, ıslak dili dudaklarının girintilerini keşfediyor, yalıyor, okşuyor, kandırıyor ve sadece onun ırzına geçmeye odaklanıyordu. Derin, iniltili bir zevk boğazının arkasından gürledi ve dudaklarında hoş bir titreşim yarattı. Öpüşmelerinin tüketen tutkusunda kaybolan Evelyn rahatladı ve vücudunun onunkini kabul etmesine izin verdi. Kaslar onun girişine karşı savaşmak yerine boyun eğdi. Kadife uzunluğuna bir eldiven gibi oturdular ve onu daha derine çektiler.

Sonra hareket etti. Ve dünya yok oldu.

Enfes zevk, yavaşça dışarı kayarken devam eden donuk rahatsızlığı delip geçti ve onu tekrar kazığa oturttu. Şefkatli baştan çıkarıcısı gitmiş, yerine yavaş ve metodik vuruşlarıyla ona ritmik bir şekilde işkence eden ilkel bir canavar gelmişti.

Onu öpmeyi bırakmadı, onu bir erkeğin cinsel doğasıyla tanıştırtırken acımasızca yuttu. Sanki susuzluktan ölmek üzere olan bir adamın bir dağ pınarıyla tanışması gibi öpüyordu.

Şimdi tanıdık gelen acil bir baskı, şu anda ikamet ettiği çekirdeğinde ortaya çıktı ve kendi taleplerini yerine getirdi. Bu baskıyı hafifletmek için hafifçe kıpırdandığında, baskının daha da arttığını fark etti.

Ya da daha güçlü.

Heyecan verici sıcaklığın dalları rahmine uzanıyor, her derin itişte onu bıçaklıyor, kendi itişleriyle onları karşılaması için ona yalvarıyordu. Kalçalarını kaldırıp onunkiyle buluşması, onu o kadar derine çekmesi, kalçalarının buluşması hiçbir şey değildi.

Roderick sert bir nefes alarak kadının kalçalarını kavradı ve yatağa sabitledi, başını şiddetle sallayarak geri çekildi ve ritmini hızlandırdı.

Kendinden geçen Evelyn'in bilinci, yaşadığı şeyin vahşi güzelliğine hayret ederken bedeninden ayrıldı. Gözleri açlıkla onu yutuyor, tutkuyla parlayan irislerinden yeni öpülmüş dudaklarına uzanan yolu takip ediyordu. Kasları onun içindeki hareketlerinin kontrollü çılgınlığıyla gerildi ve büküldü, karnının ipleri

Her tatmin edici itişte kaygan ve lezzetli bir sürtünme yaratarak vücutları birleşti.

Zonklayan bir sesle zihni ve bedeni o ana geri döndü. baskı, kadını kaslarının onun etrafında kenetlenmesine neden oldu. Bir kez. İki kez. Ve sonra varlığı, her biri kapalı göz kapaklarının arkasında patlayan prizmatik spektrumlara sahip binlerce parçaya bölündü.

Başını yatağa doğru savurarak, her şeyi tüketen duyguya karşı o kadar güçlü bir şekilde kamburunu çıkardı ki, adamın kolu ona dolandı ve vücudunu kendine doğru çekti. Adamın gırtlaktan gelen kükremesi kadının çığlıklarını bastırırken, adam da onu unutulmaya doğru takip etti.

Dakikalar sonra Roderick kadının sırtını ve omuzlarını okşarken, kadın hâlâ ona sıkıca sarılmış halde titriyor ve sarsılıyordu.

Kadın, erkeğin kendi bedeninden çekildiğini hissederken, birbirlerine sımsıkı kenetlenmişlerdi.

biçimlendirici çevresi ve onun içinden kayıyor. Evelyn, şefkatli parmaklarının onu yatıştırmasına izin vererek bu duyguya odaklandı. Orgazmlarının son derece güçlü etkisi onu bunalttı ve yoğun duygu gözyaşlarıyla savaştı Vücudu iyileşirken.

Sessiz bir süre sonra onu arkasına yatırdı ve ondan uzaklaştı. Doymuş bir kuşku ifadesi yüzünün acımasız düzlemlerini gevşetti. Onu öpmek için eğildi, sanki bu hareketten çok zevk almış gibi görünerek yataktan ayrıldı. Lavabosunun yanında asılı duran havluyu aldı. Bakmadan kendini yıkarken genişçe esnedi.

Evelyn utanmadan onun tanrısal kıkına bakma fırsatını yakaladı.

Bezi duruladı ve hâlâ elindeyken arkasını dönmeden önce sıktı.

Roderick aniden dondu, gözleri kadının bacaklarının arasına kilitlendi.

Evelyn aşağıya baktığında, bakire kanının pembe renginin, birleşmelerinden kalan kanla karışarak çarşafı ve kalçalarını lekelediğini görünce utandı. Nefes nefese, çıplaklığını örtmek için üst çarşafı tuttu ve kanıtı ondan sakladı.

Artık çok geçti.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Evelyn, girdap gibi dönen siyahın hızla yeşil havuzları kaplamasını ve ardından gözlerinin beyazlarını ihlal etmesini izledi. Çıkıntılı damarları kanla dolup taşarken, kasları daha da büyüyene kadar birbiri üzerine yığıldı. Bunun mümkün olduğunu düşünmemişti.

Baygın haldeki ereksiyonu bile kanla doldu ve yeniden görkemli bir şekilde doldu.

Hayal edebileceğinden çok daha somut ve temel bir gücün kanıtının, önündeki mükemmel erkeksi formda doruğa ulaştığına tanık olmak onu şaşkınlıktan serseme çevirdi.

Bu Berserker'dı.

Hayvani bir hırıltıyla ona doğru ilerledi, elleri kenetlenmişti ve göğsü derin, hırıltılı nefeslerle kabarıyordu. Dişleri daha keskin, daha yırtıcı parlıyordu.

Evelyn, kaderinde onun Tanrılarına kanlı bir kurban olmak olup olmadığını merak etti.

Üzerindeki örtüyü yırtarak çıplak bedenini ortaya çıkardı. Gözlerini kana dikti ve hırladı. Daha önce duyduğu o gürleyen mırıltı değildi bu. Bu ses ölümcül bir tehditle doluydu. Derin ve aç.

"Kızma." Yalvarışını düz ve yumuşak tuttu, adam yaklaştıkça bir korku dalgasını yuttu. "Sana bunu söylemediğim için özür dilerim... Ben asla..."

Durakladı ve artık tanıdık gelen bir hareketle başını yana eğdi. Büyük bir kedi gibi kıllarını kıpırdatarak burun deliklerini açtı ve meraklı bir numune gibi soğuk, siyah gözleriyle onu inceledi.

Yüce Tanrım. Hâlâ damarlarında zonklayan ilk orgazmının heyecanı, bu canavarın pençelerinde kendisini bekleyen her türlü korkunç sonu hayal ederken daha da arttı. Neden heyecanı paniğiyle karışmıştı? Her zaman ölümden korkmuş ve tehlikeden kaçınmıştı. Yaptığı şeyler için acı bir yargı ve olası bir lanetten başka bir şey olmayacağından korkmuştu.

Kimin için olduğunu.

Ancak bu yaratığın tüm bunlarla hiçbir ilgisi yoktu. O farklı bir tanrının eseri idi. Başka, daha eski bir tarikatın kutsal bir din adamı olarak var olmuştu. Piskopos, tapınakçı, keşiş ya da günah çıkaran papaz değildi.

O bir cellattı.

Onun varlığı savaşın sonuçlarını şekillendirdi ve fatihi fethedilenlerden ayırdı. Kimseye boyun eğdirmese de, kılıcı topraktaki mülkiyet çizgilerini çizdi ve sonra karşı tarafı kesti. Bir berserker ayrımcılık yapmazdı. Herkesi öldürürdü.

Beni öldürmeyecek. Tüm bildikleri gibi, Evelyn bunun da nereden geldiğini anlamamıştı. Sadece biliyordu.

"Senden korkmuyorum," diye mırıldandı ve dizlerinin üzerine çöktü. Yatak.

Onun her hareketini izledi.

Titreyen eli onu yalancı çıkarırcasına adama doğru uzandı. Avucunu kalbine dayadı. Kaslar onun dokunuşunun altında seğirdi, teni sıcak ve ateşliydi.

Hırıltı ile mırıltı arasında bir yerde olan o garip tik tak sesi göğsünün derinliklerinden yankılandı ve elinin üzerinde titreşti. Sonra onun durduğu yerde havaya doğru düşmeye başladı.

Güçlü bir kol göğüslerinin altında kenetlendi ve onu yataktan önce baş aşağı düşmekten kurtardı. Evelyn, adamın güçlü bedenine doğru geri çekilip açık bacaklarının arasına yerleştirilirken küçük bir gıcırta çıkardı.

Onun hareket ettiğini bile görmemişti. Adam bir an önünde durmuş, bir an sonra da yatağın üzerinde arkasına çömelmişti. Yatağın başlığına yaslanmışlardı, kızın sırtı adamın tahrikine bastırılmıştı.

Onu almak ya da incitmek yerine, sırtını gürleyen göğsüne yasladı ve ona doğru eğildi. Adamın yüzü saçlarına gömülmeden bir an önce sert bir elin saçlarına dolanmasıyla Evelyn'in nefesi kesildi.

Onun kokusunu mu alıyordu?

Pekâlâ. Rahat bir nefes aldı. *Bu... garip, ama tamamen tatsız değil.*

Saçlarını serbest bıraktı ve öne doğru uzanırken ağır kolları iki yanında duvarlar oluşturdu. Adamın elinde tuttuğu nemli bezi tamamen unutmuştu, ta ki adam onu kalçalarını nazikçe temizlemek için kullanana kadar.

Kızarak yüzünü adamın koluna sakladı ve adam hayvani bir eğlence sesi çıkardı. Kız onun tenine karşı gülümsedi.

"Bu gece örümceklerle birlikte dolapta uyumayı planlıyordum. En azından MacKay'ler gidene kadar. Ama yapmadığıma çok memnunum." Rahatsız olduğunda ya da utandığında böyle gevezelik etme eğiliminden nefret ediyordu. Dilini ısırarak kendine sessiz olmasını tembihledi.

Kız 'MacKay' dediğinde Roderick homurdandı ve bu mutlu bir ses değildi. Bezi ters yöne katlayarak kızın kıvrımlarını ayırdı ve onu yakından yıkadı, bez bekaretine dair her türlü kanıtı sildi.

Boğazını temizledi ve gözlerini sımsıkı yumarak adamın hareketlerindeki alışılmadık samimiyete odaklanmamaya çalıştı. "Ben, uh, küçük bir kızken bir sürü dolaba falan kilitlenirdim." Kendine engel olamıyor gibiydi. Kelimeler pervasızca art arda döküldü ağzından. "Büyüdüğüm Londra manastırında bazen yetimlerin yanı sıra mahkûmlar da tutulurdu. Bize de pek farklı davranılmadığını söyleyebilirim. Yaramazlık yaptığımızda ya da bir şey istediklerinde bizi bir yere kapatırlardı. Bazen saatlerce... ya da bir gece boyunca."

Ona diğer çocuklardan daha fazla kilit altında tutulduğunu söylemeye cesaret edemedi. Piskopos onun gerçekleri bilme yeteneğini kullanmış ve onu sayısız işkenceyi dinlemeye zorlamıştı. İtiraf. Yine de kurbanlarından herhangi birini nadiren kurtarabilmişti. Masum olanları bile.

Roderick bezi attı ve onu kendine doğru çekerek boynunun kıvrımlarını okşadı.

İyi hissettiriyordu. Sıcak. Kısa bir süre içinde burası onun en sevdiği yer haline gelmişti, Roderick'in sert bedeninin onu sarmaladığı bu sığınak. Belki de Vahşi Savaşçı bu haliyle ilk başta düşündüğü kadar tehlikeli değildi.

"Her neyse, en hafif tabirle küçük alanlardan hoşlanmıyorum. Sanırım beni buraya davet ettiğin için sana teşekkür ediyorum. Beni MacKays'lerden ve dolaptan koruduğun için."

Onun tenine karşı başını salladı, kulak memesini dudaklarının arasına aldı ve dişlerini oradaki hassas ete sürttü.

Her yerinde tüyler diken diken oldu ve titredi.

Bilgisini ararken, çaresizlik içinde felç oldu.

Belki de kaderi değişmiştir diye umut etti, bazen olduğu gibi insanın kendi hatası değil, başkalarının ya da koşulların hatasıydı.

Hayır. Hayatı yarın sona erdi. Keder içinden geçerken gözlerini sıcak gözyaşlarına karşı kapattı.

Ne yapabilirdi ki? Onu uyarmalı mıydı? Ona yeteneğinden bahsetmeli ve onun ölümcül kınamasını göze almalı mıydı? Bir gecelik sevişme onun aklını kendini korumayı unutturacak kadar mı karıştırmıştı? Zevk için birbirlerine döndüler, evet. Onun vücudunu dikkat dağıtmak için kullanıyor olabilirdi.

bir savaştan önce. Ve karşılığında, onu bir kadere karşı korunmak için kullandı.

MacKay'in ellerinde ölmekten daha kötü. Yine de, kimsenin onu öldürmesine izin vermeyi reddetti.

yeteneğini tekrar ona karşı kullanmak. Kilisenin elinde, tek bir Tanrı adına kullanıldığında tam bir kâbusa dönüşmüştü. Bütün bir İskandinav panteonunun elinde neye dönüşeceğini düşündükçe ürperiyordu. İskoçya'ya kaçmak için hayatını tehlikeye atmıştı ve kendini daha uzağa götürecek kadar birikmiş parası yoktu.

Hayır, ona söyleyemezdi. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Daha önce de insanları kaderlerinden kurtarmaya çalışmıştı. Yapılacak bir şey değildi.

Yine de, her şeyin farklı olmasını ne kadar isterdi.

Başka bir şeye, *herhangi bir şeye* odaklanmaya çalıştı. Başını ona yasladığında göğsü hatasız bir şekilde sertleşti ve onun takdir homurtularını fark etti.

Yani adam ve Çılgın ses yaratabiliyordu... Evelyn, adamın daha önce çıkardığı kendinden geçmiş sesleri hatırlayarak biraz kızardı. Neden konuşabildiğini ama konuşamadığını bilmek için yanıp tutuşsa da, sonunda sorgulamamaya karar verdi. *Artık bir önemi yoktu*, diye düşündü sefilce.

İyice esneyen Evelyn, sanki damarlarından kan yerine bal akıyormuş gibi ağır bir yorgunluğun üzerine çöktüğünü hissetti.

"Roderick?" diye mırıldandı uyuklu bir sesle, "Yatağıma dönmek istemiyorum, bu gece burada seninle uyuyabilir miyim?" Başını kaldırıp yana doğru eğdiğinde, Roderick'in yeşil bakışlarının geri döndüğünü görünce şaşırmadı ama yine de kırılmış görünüyordu.

Kollarını onun etrafında sıkarak, yatması ve duvara yan bakması için onları döndürdü. Arkasına yerleşti, sırtı kapıya dönüktü, poposunu ereksiyonuna yaklaştırdı ama içine bastırmadı.

Başını adamın kıvrılmış pazusuna yaslayarak, adamın muazzam vücudunun ön kısmının kendi vücudunun arka kısmıyla aynı hizada olduğunu hissetmenin tadını çıkardı. Hâlâ göğüslerinin altında sıkışmış olan kolu, onu kendisine sabitledi.

Hafifçe parlayan odadaki tek ses, başının üstünü karıştıran nefesi oldu. Baygınlık tüm mantığını çaldı ve Evelyn odanın karanlığa gömüldüğünü sadece uzaktan fark etti.

Sihir. Kadife gibi bir unutkanlığa sürüklenmeden önce hülyalı bir şekilde düşündü. *Keşke bu laneti bozabilseydi...*

* * *

Nasırlı parmakların fısıltılı yumuşak törpüsü belinin dramatik kıvrımına daldı ve kalçasının yumuşak yuvarlak kemerini takip ederken, cildinin altında hisler alevlendi ve omurgasından aşağı aktı. Yan tarafına kıvrılan Evelyn uyuklu bir şekilde gülümsedi, gözlerini açmayı reddederek ince, sınırsız

keşif sona erdi. Okşama ön tarafına inmek yerine durakladı ve sonra sanki oradaki teninin yumuşaklığından hoşlanıyormuş gibi göğüs kafesine doğru geri döndü.

Ilık nefes yüzünü okşadı ve bir burun onunkini dürttü, ardından dudaklar durgun bir öpücükle ağzına yerleşti. Evelyn, uyuşuk damarlarından ısı sızarken, bunun şimdiye kadar uyandığı en hoş yol olduğuna karar verdi.

Ağır göz kapaklarını kaldırmaya karar verdiğinde, gümüşü tonlardaki karanlık, karşısında duran çıplak Vahşi Savaşçı'nın şeklini zar zor seçebiliyordu.

Gece kadar karanlık olan simsiyah saçları ve bronz teni gölgelerle bütünleşmişti. Dudaklarını onunkilerden çekerken sadece gözleri parlıyordu.

"Roderick," diye fısıldadı, kendini utanç verici ve günahkâr hissediyordu, her sinir ucu canlı ve hareketliydi.

İri bedeni sertleşti, parmakları kalçalarına kenetlendi, hassas ete saplandı ve onu öne doğru çekerek sert seksini kalçalarına doğru itti.

"İstiyorum..."

Hiçbir uyarıda bulunmadan diğer kalçasını demir bir kavrayışla kavradı ve onu bir bebekten daha ağır değilmiş gibi tüm vücuduyla kaldırdı.

Adam sırtüstü dönüp onu tamamen üzerinde tutarak doğaüstü gücünü gösterdiğinde nefesi kesildi. Evelyn ne yaptığını tam olarak anlamadan önce, onu başının her iki tarafını saran dizlerinin üzerinde dengeledi, ürkütücü gözleri bacaklarının arasından onu yaktı.

Hayır! Bunu kastetmiş olamaz-

"Oh... benim." Adamın dilinin düzlüğü onu ikiye böldüğünde nefes aldı. Şaşkın, büyülenmiş, Evelyn karanlığa şükreliyordu yoksa bu ahlaksız harekete dayanamazdı. Uyarılma kadınlığını sular altında bırakırken, amansız dili ortaya çıkan ıslaklığa daldırdığında ürperdi ve adam yutkundu, takdir edici bir inilti klitorisine karşı titreşti.

Titreyen kalçaları pes etti ve adamın kalçalarındaki güçlü ellerinin sadece tüm ağırlığını desteklemekle kalmayıp onu oraya hapsettiğini geç de olsa fark etti.

Telaşsız bir yalama daha nefesini kesti. Diliyle onu ikiye böldü, en hassas tepe noktasına ulaşmadan hemen önce durdu. Etrafında dönüyor, dudaklarıyla ısıyor, onu çevreleyen nemli etle alay ediyordu,

Roderick ağzıyla ona eziyet ediyor, yakıcı bir zevkle tüm mantığı kovuyordu.

Evelyn inilti üstüne iniliyor, başını geriye atıyor, uzun saçlarının çıplak tenini okşamasının keyfini çıkarıyordu. Utanmadan onun ağzına karşı kabardı.

"Roderick... lütfen." Elleri umutsuzca onun ellerini kavradı. "İhtiyacım var..." Dişlerini sıktı ve tısladı, adamın güçlü kollarını yoğurdu ve sözsüzce serbest bırakılmayı talep etti.

Omuzları sessiz bir erkek kıkırdamasıyla titriyor, gözleri tamamen erkeksi bir zevkle parlıyordu, seksinin tıkanmış zirvesine yapıştı ve tüm hareketi hemen altında merkezleyerek ezici bir yanma hissi yarattı.

Altında sıcak bir sızı birikti, ta ki kadın kaçmak için kıvrana kadar. bir sonraki olacağını biliyordu. Zonklayan zevk, dilinden vücuduna dalga dalga akan coşku dalgasıyla çekirdeğini yuttu. Titremelerle sarsılan Evelyn, kalçalarını kavrayan güçlü ellere karşı direndi. Hareket edememesinin yarattığı hayal kırıklığı, doruk noktasının her bir zonklama hissini artırdı.

Zevkin son damlası da vücudundan süzülüp gittiğinde, çılgına dönmüş olan adam hâlâ rahat durmuyordu. Onu şakacı bir şekilde seksinden öptü, daha önce yaptığı gibi onu sıırıslam olmuş ağzından kaldırdı ve gövdesine yatırdı, sonunda dudaklarından sularını silmek için bıraktı.

Zevkten sarhoş olan ve oldukça cesur hisseden Evelyn'in eli, karnına doğru seğiren ereksiyonunu bulana kadar arkasındaki zayıf karnının hatlarını sinsice izledi.

Parmaklarını *onun* etrafına dolayarak, dudaklarının *onun* vücudu üzerinde aynı muhteşem etkiyi yaratıp yaratmayacağını merak etti.

Adamın elleri kadının kalçalarında duruyordu, Evelyn adamın kadifemsi shaftının derisini okşarken parmakları kıvrılıyordu, dokunuşu tüy kadar hafifti.

Kadını vücudundan aşağı kaydırarak kalçalarına yasladı, ellerindeki en ufak titreme ihtiyacının yoğunluğunu gösteriyordu.

Bir an için kaygan girişini dürtmek, kalçalarını aşağı çekmeden önce verdiği tek uyarı oldu ve onu kalın horozuna soktu.

Birleşmenin etkisiyle ikisinin de nefesi kesildi. Evelyn adamın ellerinde hareketsiz kalarak, ağrıyan kaslarının tekrar adamın girişine uyum sağlamasına izin verdi. Bu kez, tutkusunun puslu havasına yalnızca en ufak bir acı sızısı nüfuz etti. Bir his

dolgunluk, baş döndürücü bir komut onu duyuları boyunca dans eden her ilkel dürtüyü harekete geçirmeye teşvik etti.

Mahrem kaslarını sıkarak, vücudunun sarsılmasından, kısa nefes alışlarından zevk aldı, bu yüzden tekrar yaptı ve aynı tepkiyi ortaya çıkardı. Onu iç organlarıyla kavrayarak yavaşça ayağa kalktı ve genişliğinin her muhteşem santimini içinde hissederek tekrar üzerine kayd.

"Ohhhhh..." Onu lezzetli bir sersemlikle sürerken inilti ondan kaçtı. "Oh bu çok hissettiriyor..."

Güçlü eller onu tekrar yakalamadan önce tanıdık bir hırıltı onu uyardı ve onu hareketsiz tuttu. Roderick öfkeli bir ritim tutturarak kızın içine derinlemesine daldı ve zevkini artırmak için onu öne doğru eğdi. Durmaksızın yukarı doğru iten başparmağının ucu, dilinin dakikalar önce ustalıklarla oynamış olduğu hassas küçük yumruyu buldu. İtişleriyle aynı zamanda yumuşak bir şekilde döndürerek, onu o kadar sert ve hızlı bir şekilde zirveye çıkardı ki Boğazından kopan çaresiz çığlık.

Roderick fırtına geçene kadar bekledi, sonra da onu terk ederek içine girdi. Evelyn onun ne zaman serbest kaldığını biliyordu çünkü rahmine karşı sıcak tohum fışkırmadan önce onun içinde şiştiğini hissedebiliyordu, tüm vücudu gergin ve onun altında titriyordu.

Nefes alış veriş yeterli olduğundan yavaşladıktan ve yürüyebileceğinden emin olduktan sonra, Evelyn isteksizce geri çekildi ve keten sepetine doğru yürüdü, kendini temizlemek için bir şeyler seçti ve ona da baktı.

"Şafağa daha var," diye gözlemledi, omuzlarına bir ağırlık çökmüştü. Yarın gelmek zorunda mıydı? Burada kalamazlar mıydı? Sonsuza dek mi?

Bir el onunkini yakaladı ve kolları tarafından sarılıp vücuduna yayılana kadar onu aşağı çekti.

"Hayır." Kendine rağmen kıkırdadı, "Ben çok ağırım."

Roderick usulca homurdanarak onu daha sıkı tuttu ve saçlarına şefkatli bir öpücük kondurdu.

Bitkin düşen Evelyn, kalbinin yavaşlayan atışlarını saydı. Karanlıkta yatarken zamanın kendisi amansız bir meridyene doğru ilerliyormuş gibi hissediyordu. Ya sadece bu seferlik her şey farklı bir şekilde sona erseydi? Ya bu gece onun kendisini kurtardığı gibi, kendisi de onu kurtarabilseydi?

"*Tehlikeli düşünceler.* Kendi kendine, boşuna umutsuzluğa kapılmamak için gözlerini sıkıştırdığını söyledi. "*Tehlikeli arzular.*"

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Evelyn, her gün yaptığı gibi kurak ve tozlu tavan arasında titreyerek uyanmak yerine, sabah denizin tepelerinden yükselmeye başladıkça güçlenen gümüş ışığın görkemli şaftında farkındalığa sürüklendi.

Derinin gıcirtısı ve metal zırhın tıkırtısı onu tamamen bilinçli hale getirdi ve bir Berserker'ın yatağında çıplak yattığını anladı.

Roderick gizemli bir şekilde gölgeler içinde gizlenmiş, abanoz saçları ensesinde sıkı bir kuyruk oluşturmıştu. Geniş bileğine korkunç çivili bir bileklik takmıştı, vahşi yüz hatları acımasız bir maskeye bürünmüştü.

"Mackay'in yakınında dövüşmeyin." Fısıltıyla konuştu, adamın olağanüstü kulaklarının sesindeki titreyen belirsizliği fark edeceğini biliyordu. "Lütfen, dikkatli olun. Dışarıda biri var. Birisi tehlikeli."

Gözleri onun üzerinde parladı ve yumuşadı, ancak kara bir kaş neredeyse küçümseyerek kalktı. Hiç şüphesiz, bir gece önce onun adına yaptığı hakaretten sonra güvenliğinden endişe ettiğini düşünmüştü. Siyah zırhının içinde şimdi daha da ağırlaşmış olan adam yatağa çöktü ve kadının ona doğru eğilmesine neden oldu. Zırhlı eli ona doğru uzandı, sonra tenine tehlikeli bir şekilde yaklaşan lekeli eldiven ve yara izli bileziğe bakınca tereddüt etti. Bunun yerine kolunu indirdi ve manşetindeki deriyle ilgilendi.

"Sadece..." Ona söylemeli miydi? Sonucu değiştirir miydi yoksa buna sebep mi olurdu? "Angus ve klanı çoktan hepinize ihanet etti. Dün gece konuşmalarına kulak misafiri oldum." Gözlerini sıkarak kendine korkağın her türlüşünü yakıştırdı. "Yüzlerce atlı daha şimdi kuzeyde ve batıda gizlenmiş, savaş Stewart'ın lehine dönerse sizi kuşatmak için bekliyorlar."

Roderick onu sertçe öptü. Dün geceki nazik fırçalamalar ya da dudakların tutkulu eğilimi değil, etin sahiplenici bir şekilde dağlanması. Diliyle onun ağzının derinliklerini yağmalarken, bedenlerini ayıran savaş teçhizatına aldırmadan aralarında bir sıcaklık filizlendi.

Ona dokunmadı, onu tamamen yutarken zırhının teniyle temas etmesine bir kez bile izin vermedi. Evelyn'in ağrıyan kalçaları arasında kaygan bir nem birikti ve ne kadar ağırlı olursa olsun onun içinde hoş karşılanacaktı.

Öpüşmeyi aniden sonlandırarak, her geçen an daha da altın rengine dönen şafağın gri ışığına baktı.

Ani bir hareketle onu şaşkına çeviren adam yataktan sıçradı ve kılıcını başlığın yanındaki duvara yaslandığı yerden aldı. Kızın düşündüğünden çok daha hızlı bir şekilde kılıcı zayıf kalçalarına geçirirken, yüz hatlarında tehlikeli bir beklenti ifadesi belirdi.

Savaşa hazırlanan diğer adamların sesleri aralarındaki sessizliğe nüfuz ediyordu. Atlar kişniyor ve yere vuruyor, silah arabaları kaba yontulmuş yollarda gürültüyle ilerliyor ve kamp ateşleri söndürüldükçe cızırdıyordu.

Roderick kapıda durakladı. Gözleri kilitlendi.

Dudaklarının arkasında binlerce soru yanıyor, dilini korkuyla ağırlaştırıyordu. Ağzını açmaya cesaret edemiyordu, çünkü sorular ağzından dökülüp ikisini de küçük düşürecek.

Ne yapacaktı? Onun isteğine kulak verecek miydi? Gün boyunca yaşayacak mıydı? Eğer dönerse onun için geri gelir miydi? O hiç Onu tekrar görecek misin?

Artık onun için bir şey ifade ediyor muydu?

İçinden daha önce hiç karşılaşmadığı bir güçle acı dolu bir ıstırap akıyordu. Bu, her kadının savaşçısını savaşa gönderirken yaşadığı sakatlayıcı korku olmalıydı.

Kalbi boğazında, felç olmuş bir halde adamın sağ elini kalbinin üzerinde kavrayarak önünde eğilmesini izledi. Yine de, adam çizmelerini giyip odadan çıkarken sessizliğini korudu. Kapı kemiklerinde yankılanan bir tıkırtıyla kapandı.

Bunun gücüyle titreyerek, demir bir iradeyle tuttuğu gözyaşlarının yanaklarından aşağı serbestçe akmasına izin verdi.

O ne yapmıştı?

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Roderick ormanın gölgelerinde beklerken silahının kabzasını düzeltti.

Güzel kız haklıydı.

Stewart ordusu daha fazla atlı şövalyeye sahipti ama sayıca üstünlük düşmana aitti. Ve burada, savaş alanından uzakta üç dönümlük bir ormanda, belki de iki yüz elli atlı, savaşın Donald'ın aleyhine dönmesi gibi beklenmedik bir durumda saldırmak için işaret bekliyordu. Renkleri ve dilleri onları Kuzeyli paralı askerler olarak damgalıyordu, en yüksek teklifi veren için savaşmak üzere savaş başına para alıyorlardı.

Yarı hınzır bir gülümseme, yarı alaycı bir küçümsemeyle dişlerini gösterdi. Böyle bir şansları olmayacaktı. Bugün değil.

Onları derme çatma kamplarında dolaşırken, atlarını olabildiğince gizlice hazırlarken izlerken, onları ortadan kaldırmaya başlamanın daha kolay olacağını biliyordu atlarına binip hazır ola geçmeden önce.

Kadının adı, tünediği meşenin ağır yapraklarını gürültüyle rahatsız eden esintide ona doğru süzülüyordu. Aberdeen şehrine doğru bakarak, sanki rüzgârda onun kokusunu bulup içine çekebilecekmiş gibi derin bir nefes aldı.

Evelyn... Gür, bal rengi saçları ve utangaç, viski rengi gözleriyle şimdiye kadar karşılaştığı en güzel kadın.

Ve o kış.

Bir geceliğine ona sahip olmak, onu zalim MacKay'den korumak ve vücudundan zevk alıp vermek istemişti. Bir savaştan önce tohumlarını harcamak ona iyi gelmişti. Çünkü o zaman öfke onu tamamen ele geçirmiyordu. Müttefiklerini katletme olasılığı daha azdı.

Ama bakireydi. Lanet bir *bakire*!

Bunu bilmeliydi. İşaretleri okumalıydı; kadının titreyişini, utangaçlığını, tecrübesiz ve kurnaz tutkusunu. Kendisi gibi bir erkeğe alışık olmayan bir kadınla zorluk yaşaması alışılmadık bir şey değildi. büyüklüğü ve çevresi. Onun gergin ve sinirli olduğunu, belki de ikna edilmeye ihtiyacı olduğunu düşünmüştü.

Öp beni... Lütfen. Gözlerini kapatarak, kendi teslimiyetinin tatlı anısının tadını çıkardı. Ama o her kadından daha sıkı, daha *tatlıydı*. ve şimdi onun canavarını evcilleştirdiğine göre, bir daha *asla* olamazdı.

sonra kadın. Bu onun Berserker soyunun yoluydu. Bir kez yemin edip bir genç kızla çiftleştiğinde, bu bağ ebediydi.

Roderick istemeden de olsa onu soktuğu bu tehlikeden korktu. Ya berserkeri onu eşi olarak reddetseydi? Onu öldürebilirdi!

Ama hayır, genç kızın sıcak gözlerinin ve doğuştan gelen bilgisinin ve gerçekleri kabullenişinin ardında sihir yatıyordu. Onu istememek, ona sahip olmak, onu korumak için her şeyi yapmamak için herhangi bir insan ya da canavarın deli olması gerekirdi.

Onu *sevmek* için.

Aberdeen'e dönecek ve onu alacaktı. Onu dağlık bölgelerdeki aile evine götürecekti. Sözleşmeli ücretinden kurtulur kurtulmaz.

Funda rengindeki tuzlu okyanus havasından derin bir nefes daha alarak kılıcını sessizce kınından çıkardı ve güneşin silahtan parlayıp avını uyarmamasına dikkat etti.

Bıçağı sol avucunun içinde keserken, kan gördüğünde kabaran o tanıdık, beyaz ve sıcak öfkeyi kucakladı.

Evet.

Bu, Canavar'ın içinde yükselmesine ve onu Kuzeyli bir ata aracılığıyla bazı klanlara aktarılan Freya'nın gücüyle doldurmasına neden oldu.

Görüşü grinin tonlarına dönüşmüştü ama yırtıcı bir kuşunki kadar keskindi. Renkler dikkatini dağıtmazdı, sadece hareket ederdi. Ve canavar bir kez serbest kaldığında, hareket eden *her şeyi* ayırım gözetmeksizin yok ederdi.

* * *

Evelyn ormanda hızla ilerlerken göğsünden acı dolu nefesler çıkıyordu, elleri dizlerinin üzerinde tutmak için eteklerini yumruklamıştı.

Mavi berserker. Roderick'i öldürecek. Pusuya yatmış, saldırmak, öldürmek için bekliyordu.

Roderick'i zamanında uyabilir miydi? Bir gece önce *onun* düşüncelerindeydi! O zaman avının kim olduğunu neden bilmiyordu? Dişlerini sıkarak ve kendine dokuz çeşit aptal diyerek, ciğerlerindeki yanmayı görmezden gelerek çalıların arasına daldı.

Rüzgârın metalik bir izi vardı, tüm duyuları ormanın sadece yaprakların sesiyle nüfuz eden ölümcül durgunluğuna karşı tetikteydi.

Ağaçların arasından sıyrılarak, önünde uzanan şaşırtıcı katliam karşısında dehşet dolu bir çılgılık atmaktan kendini alamadı. Çılgınca soluyarak, burun deliklerini ve ağzını istila eden kan kokusuyla irkildi.

Burada ne olduğunu *biliyordu*. Herhangi bir yeteneğinden dolayı değil, önceki gece aynı yatağı paylaştığı adama söylediklerinden dolayı. Katledilmiş yüzlerce şövalye açıklığın etrafına saçılmıştı; uzuvları anlaşılmaz açılarla yayılmıştı, eğer bağlı kalmışlarsa bile.

Atlar bile kurtulamamıştı. Tıpkı rüyasındaki gibi.

Kan lekeli tuniklerin arasında telaşla siyah zırh ararken, boğazının arkasına doğru tırmanan safraya karşı sarsılarak yutkunarak açıklığın etrafından dolaştı. Titreyen bir nefes verdi. Adam orada değildi.

Korkunç şiddet sesleri sabahın içinden süzülüyordu. Savaş alanında olacaktı ama orayı takip etmek aptalca görünüyordu.

Fark etmezdi, değil mi? Roderick'i bulmalıydı. Uyar onu. *Kurtarmak* Onu.

Savaş alanına doğru ilerlerken bacakları bükülme tehlikesi geçirdi. Ona ulaşmak için ne yapabileceğinden emin değildi ama kaderini değiştirmek için çaresizdi.

* * *

Bazen *berserker*gang onu akılsızlaştırıyor ve yarattığı yıkımın farkına *bile* varmıyordu. Roderick bugün Mackay'ların yüzlerindeki acı dolu şaşkınlığı, akrabalarına döndüklerinde ve bir türlü gelmeyen paralı asker takviyesi için işaret verdiklerinde algılayabildi. Roderick, düşmanlarının kanına bulanmış bir halde çatışmaya dalarken, Donald klanının adamlarının arasından korkunç bir yol kesti, tek bir odak noktası çevresinin bulanıklaşmasına neden oldu.

Canavar ve insan, birlik içinde, eşini tehdit etmeye cüret eden piçin peşindeydi. Genelde kılıcının önüne düşen düşmanlar meçhul kitlelerin bir parçası olarak kalırdı ama bugün Angus Mackay'in kafasını bedeninden ayırırken zevkle kükredi.

Roderick ve vahşi Stewart, Donald'ı sadece uzak tutmakla kalmadı, sistematik bir şekilde onları geri püskürttü. Öğleden sonra vadinin üzerine çökerken, zafer sesleri Stewart klanları ve akrabaları arasında dalgalanıyordu.

Çılgınca çatışmanın en kötüsü geçtikten sonra bile, askerler Roderick'in tebrik amaçlı sırtını sıvazlamak için bir uzvunu kesebileceğini bildiklerinden, ondan uzak durmaya devam ettiler.

"Gözleri normale dönene kadar bekleyin," diye mırıldandı yaşlılar, bazı genç adamlar ona haç işareti yaparak bakarken

hem huşu hem de düşmanlıkla.

Harcanmamış bir öfkeyle hırlayan Roderick savaş alanını arşınladı.
Tehlikenin yakınlarda gizlendiğini hissetti. Ölümcül, tanıdık bir şey.

-

Bal ve vanilya notaları onu okşarken artan duyuları canlandı
savaşın iğrenç kokuları üzerinde.

Evelyn. Eşi. Yaklaştı.

Zaferlerini anlatmak için kasabaya birileri gönderilmiş olmalıydı.
"Ross'un toprakları güvende. "Gelin ve ölü ve yaralılarınızı toplayın. Onun için gelmişti.

Bunu biliyordu.

Bekleyen bir çocuk gibi hissederek kanlı kılıcını çimlere sildi ve kınına soktu. Kızın kokusu ormanın güvenli bölgesinden süzülüp onu çağırıyordu. Onunla buluşmak için dışarı çıktığını hissederek cesaretlendi. kanlı zırhına baktı ve kaşlarını çatı. Onu böyle görmek onu nasıl etkileyecekti? Bir Berserker eşini seçtikten sonra, yine de onun kendisini kabul etmesini beklemek zorundaydı. Çoğu zaman, savaşta ölüm dağıtmak için çağırırdı.

Freya ve kaderler adına. Onun dünyadaki rolünü anlamak için nadir ve istisnai bir genç kız gerekirdi. Anlayabilir miydi?

Roderick, tehditkâr görünümü ve pagan şöhretine ek olarak kadınlarla iletişim kurmadaki yetersizliğinin bir eş tarafından kabul edilmesini engelleyeceğini uzun zaman önce kabul etmiştir.

Onun benim için ne ifade ettiğini anlamasını nasıl sağlayacağım?

Kararsızlık içinde bocalayarak yoluna devam etti. Sesi olmadan geçirdiği son yıllarda bir kadını yatağına almak hiç de kolay olmamıştı. Hayatını onunla paylaşacak bir kadını nasıl bulabilirdi ki?

Belki de ona bir mektup yazmalıydı. Onun okuyup okuyamadığını merak etti.

Soyunda berserkerlerden çok âlimler vardı. Canavarı olmasaydı, antik Roma ya da Yunanistan'dan bir parşömeni deşifre etmekten memnun olurdu. Eğer yapamazsa, ona da yazılı kelimeleri en az kendisi kadar sevmeyi öğretirdi. İroni gözünden kaçmamıştı; sesi kendisinden çalınan dili seven bir adam.

Evlendiklerinde, Barones'in sorumluluklarını ve MacLauchlan klanının gayri resmi hostesini üstlenecekti.

Kendisi de bir berserker olan ve MacLauchlan'ların laird'i olan kardeşi Connor bir eş aldı.

Yani, muhtemelen her zaman. Gözlerini devirdi. Bu adam ondan çok daha umutsuzdu. Ve Connor'ın konuşma engeli yoktu.

Roderick tepeyi aştı ve ağaçların arasına daldı. Muhtemelen genç kızın itirazlarına aldırmadan ondan kaçmalı ve bedenini kuşatarak her gecesini onun en çılgın fantezilerini gerçekleştirerek geçirmeliydi. Ve hiç aklına gelmeyen birkaç tane de yaratmalıydı.

Elbette, günlerini onun diğer tüm bedensel ihtiyaçlarını karşılayarak ve onu anavatanının pek çok harikasıyla tanıştırtarak geçirecekti. Hayatı o kadar dolu olacaktı ki başka bir şeye ihtiyaç duymayı *düşünemeyecekti*.

Koşuya başlayarak, onun için akla yatkın eğlencelerin listesini çıkardı: geniş bitki ve baharat bahçesiyle ilgilenmek, aile ahırlarından birlikte ata binmek, okçuluk, hatta belki geyik avı, eğer dışarı çıkmayı seven biriye. Elbette daha kibar başka uğraşlar da ilgisini çekebilirdi; belki iğne işi, müzik aletleri ya da... saç filesi örmek gibi.

Zihinsel olarak omuz silkti, eğer kız isterse, onun için en zengin renklerden ve en iyi ipeklerden iplikler toplayabilirdi. Onu egzotik pazarlara götürür ve en güzel deniz kabuklarını, incileri, boncukları ve mücevherleri seçmesine izin verirdi.

Klanı refah içindeydi ve yıllardır paralı asker olarak iyi para kazanıyordu. Hiçbir şey istemezdi.

İçine istediği kadar, en az yarım düzine bebek yerleştirme düşüncesi kanını hızlandırdı! Elbette soyunu devam ettirecek bir başka Berserker ve ailesinin sessiz şatosunu mutlu bir kaosla dolduracak bal rengi saçları olan bir sürü tatlı gözlü melek. Belki de çoktan-.

"Roderick!" Onun soluk soluğa haykırışı üzerine döndü.

Renkler ormandan anında kayboldu, sadece mavi bir ton hariç...

Berserker.

Bu sefer yavaş yavaş kabaran sıcak bir öfke, damarlarında dolaşan bir güç heyecanı yoktu.

Sadece buz gibi bir gazap. Kasvetli korku. Kesin ve ölümcül intikam.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Altın saçlı Norseman boğazını sıkıp uyarısını keserken Evelyn nefes almak için mücadele etti. Kılıcını çekerek onu zırhına yasladı ve titreyen bedeniyle bir kalkan oluşturdu. Evelyn'in elinde Sevgilisinin küçük açıklığının öbür ucundan onlara doğru hamle yapmasını çaresizce izlemekten başka çaresi yoktu; doğal olmayan siyah gözlerine hızlı ve acımasız bir ölüm vaadi kazınmıştı.

İzlemeye dayanamadı. Gözlerini sıkarak bilgisini aradı.

Hiçbir şey. Siyahlık. Kendi kaderini hiç görememişti.

Hepsi onun suçuydu. Roderick'in ölümüne o sebep olacaktı.

Umutsuzluğa kapılan Evelyn, kendisini kaçırان kişi beklenmedik bir şekilde pozisyonunu değiştirip gözlerini açtığında gözyaşlarını tutamadı.

Roderick sanki görünmez bir barikat tarafından engellenmiş gibi, nefes nefese ve öfkeyle önlerinde volta atıyor, hareketleri vahşi, tehditkâr ve yırtıcı oluyordu.

Evelyn onun zırhına ve yüzüne sıçrayan kana baktı. Öldürücü bir öfkeyle doluydu. O zaman neden onun için gelmiyordu?

"Gördün mü?" Kötü niyetli, yabancı aksanı onu ürpertti. "Seni tehlikeye atacak hiçbir şey yapamaz. *Sen* onun eşisin."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye kekeledi, gözlerini hırlayan çılgından ayıramıyordu.

"Sana sahip çıktı mı, kadın? Seni dudaklarından öptü mü?" Parmakları acıyla gerildi. "Onu daha önce böyle gördün mü?"

Konuşamayınca başını salladı.

"Vahşisi seni eşi olarak seçti. O seçmeseydi, sen anında öldürülebilirdi." Karanlık kıkırdaması onu tiksindirdi, "Onun kokusunu alabiliyorum.

Her tarafın *pis kokuyor...*"

Şaşkınlıkla Roderick'in akik gözlerine baktı ve içindeki adamın ıstırabını gördü.

Onun... arkadaşı mı?

Aman Tanrım! Öpücüğü için yalvardığında ne istediğini bilmiyordu, çılgınının kontrolündeki şefkatinin önemini anlamamıştı. Ne kadar mükemmel. Bu olağanüstü adam kendi doğal olmayan yeteneğini kucaklayacak, kendisi olmasına izin verecek ve onu asla sömürmeyecekti. Bunu *biliyordu*. Gözyaşları akarken

Onu sevebileceğini bilmek onu şaşkına çevirdi. Daha önce hiç böyle bir şey bilmiyordu. Kendi geleceği hakkında değil.

"Şunu anlamamı istiyorum, eşinin adı artık Mavi Alrik'tir, tabii ki çıldırtıcım seni kabul ederse." Adamın kılıcı kızın koluna saplanırken parladı ve küçük bir parça kan aktı. Kız kendini durduramadan inledi.

Roderick kükreyerek kendi kılıcını çekti. Artık ondan umutsuz sesler yükseliyordu. Onları takip ederek, ne kadar çırpınırsa çırpınsın onu sıkıca aralarında tutan Alrik'e ulaşmaya çalıştı.

"Onun sesine sahibim. Onsuz bir eş bulabileceğini hiç düşünmemiştim. Ona bir bakın. Kara Roderick," unvanı sanki dilinde ekşi bir tat bırakmış gibi tükürdü. "Kan öfkesini kontrol etmek için bile çok genç. Sadece acemi büyüler kullanıyor. Acınası!"

Evelyn önceki geceyi hatırladı, mumlar kendiliğinden sönüyordu. Adam kılıcını derisine bir kez daha sapladığında Evelyn'den bir çığlık yükseldi, bu kez kalçasında derin bir yara açılmış ve endişe verici miktarda kan akmıştı.

Roderick'in kutsal olmayan çığlığı onu dehşete düşürdü. Saldırdı. Yaşlı berserker kaçtı ve onu darbenin önüne iterek Roderick'i kısa düşürdü.

"Ben onu lanetledikten sonra bile Freya tarafından tercih ediliyor! Ve şimdi, bizden geriye kalanlar arasında gücünü artıracak bir eş bulacak ilk kişi. on kat."

Adam vurgulamak için onu salladığında Evelyn'in dişleri birbirine çarptı.

"Ben Freya'nın Savaşçıların en yaşlısı ve en güçlüsüyüm. Tanrıçanın rengini giyiyorum. Bir *Kelt*'in, Freya'nın en son doğanının Berserkers *bana* rakip olacak! Seçtiğin eşin için sana meydan okuyorum Gael ve beni kabul etmeyeceğini bir *an* bile düşünme."

"*Asla.*" diye yemin etti. "Ve sen de bir kadını kalkan olarak tuttuğun için bir korkaksın. Savaşçı Tanrıçanı *utandırıyor*sun!"

Korktuğu gibi ona vurmadı. Dudakları mide bulandırıcı bir şekilde kulağına yaklaştı. Nefesi boynunu okşarken şeytanın yılan gibi parmakları kanını dondurdu. "Sana yapabileceğim öyle şeyler var ki kabul etmeni sağlayabilirim ve beni işaretle, *her* anından zevk alırım."

Ürperdi, zihnini adamın canlandırdığı korkutucu görüntülerden uzaklaştırmaya çalıştı. "Benim kabulümün tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Şok edici bir duraksamadan sonra Roderick inledi ve Alrik kakhahalara boğuldu. "Onu *kabul* etmedin mi? Tabii ki kabul etmedim! Sana nasıl söyleyebilirdi ki?" Neşeyle titriyordu. "Seni basit taverna sürtüğü. Seni yapmaktan zevk alacağım-"

"Evet, biliyorum!" Tehditlerini duymak istemediği için onun sözünü kesti. "Roderick MacLauchlan'ı... ah... eşim olarak kabul ediyorum." İşte. Bu bir işe yaramalı.

İki adam da ağzı açık kaldı.

"Önemli değil." Önce Alrik toparlandı. "Hâlâ yarışabilirim sen."

Evelyn'in nefesi, eşinin dönen gözleriyle karşılaştığında yavaşladı ve içinden akan güce tanık oldu. Enerjisi onunkiyile kaynaştı ve göksel bir dokuma bağı yerine oturdu. "Hayır," diye fısıldadı. "Eğer ölürsen yapamazsın."

Arkadaşına zar zor algılanabilen bir baş hareketiyle Alrik'in kollarında tamamen gevşedi ve Roderick'in kılıcı boynuna doğru savrulmadan önce başını göğsünün altına indirdi.

Doğal olmayan bir güçle yere fırlatıldı, Alrik'in ölümcül darbeyi savuşturmak için iki kolunu da serbest bırakması gerekiyordu.

Evelyn irkildi. Düello eden savaşçıların yolundan çekilmeye çalışırken bacağı ağır bir şekilde kanıyordu. İçine bir zayıflık çökmüştü ve fazla zamanı olmadığını biliyordu.

Canavarı düşmanıya karşılaştırmak için ileri atılırken Alrik'in mavi gözleri tanıdık akik rengine bürünmüştü. Ölümlü gözleriyle zar zor algılayabildiği hızlarda hareket eden Alrik, kılıçlarının özellikle güçlü bir çarpışmayla yavaşlamasını sadece çaresizce izleyebildi.

Destansı bir savaşa kilitlenmişlerdi, onun titrediğini görmediler, boşalan damarlarından geçen soğuğu hissetmediler. "Roderick," diye fısıldadı. "Lütfen acele et..." Altında oluşan kan birikintisine bakakaldı. Kirli eteğiyle yaranın üzerine bastırarak inledi.

Vahşi savaşçısı gerçekten de görülmeye değer bir şeydi. Hareket edişindeki hız ve zarafet, darbelerindeki ham güçle tam bir tezat oluşturuyordu. Daha yaşlı ve hızlı olan Alrik saldırgan olmayı düşündü ama her girişiminde engellendi. Elemental bir komut Roderick'i ileri doğru teşvik etti ve mavi şövalyeye öyle bir şiddetle saldırdı ki düşmanı geriye doğru tökezledi.

Roderick son bir öfke çığılııyla Alrik'in kafasını havaya savuran son darbeyi indirdi. Vücudu yere yığıldı, yaşamın son dürtüleriyle seğıriyordu.

Kılıcını bırakan Roderick bir anda onun yanında belirdi ve onu kucağına aldı. Kız gözlerini kısıarak ona bakarken göğsünden inkâr iniltileri yükseliyor, sıcak gözyaşları gözlerinin kenarlarından saçlarına doğru süzölüyordu.

"*E, Eh, Ev, Evelyn!*" Sesi, sahibinin ölümüyle geri dönmüştü.

Alnına karşı çaresiz kelimeler mırıldanan güzel sesinin yabancı seslerini dinlerken karanlık onu ele geçirdi.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Neredeyim ben? Uzandığı devasa yatağın görkemli çarşafı arasında sıcaklık çıplak bedenini koza gibi sardı.

"Kilrock Keep." Kalın aksan onu ürkütmüştü. Yüksek sesle konuştuğunun ya da yalnız olmadığının farkında değildi. "Yeni evin."

"Roderick." Nefes aldı. Hızla ayağa kalkarak, önünde duran ve üzerinde ağır mavi, yeşil ve siyah bir etekten başka bir şey olmayan adamı açgözlülükle inceledi.

Gözleri zevk, arzu ve sahiplenmeyle ışıldarken, eteğini zayıf kalçalarından aşağı kaydırıp ve yatakta ona katıldı.

"Yapamam. Bacağım..."

Peki ya bacağın?" Adam kızın kulağına doğru gürledi, iri ve *çıplak* bedenini kızın tenine doğru kaydırıp.

"Ne?" Yara yok, acı yok, sadece ince damarlarla kaplı sağlıklı pembe bir cilt.

"Büyü," diye fısıldadı onun lobunu yalayarak. "Beni oldukça güçlü yaptınız leydim. Eşim."

Sözleri üzerine sıcak nefesi tenine değdiğinde ürperdi ve kalçalarının arasında sıvı bir sıcaklığın birikmesine neden oldu.

Derin bir nefes aldı ve zonklayan boyunu kadının kalçasına bastırdı. "Korkarım beni kabul ettin, Evelyn. Şimdi gitmene izin veremem. Ama yapabilirim

"İzin verirsen seni ömrümün sonuna kadar seveceğim."

Bir süre sessizce onu izledi, yüzünü ona dönerek başını avucuna yasladı. Kibirli, tahrik olmuş, hayat dolu ve... savunmasız görünüyordu.

"Bu da uzun bir zaman alacak, haberiniz olsun."

Parmaklarını onun gevşek ve ipeksi saçlarında dolaştırarak başının arkasını kavradı ve baş döndürücü bir öpücük için onu kendine çekti.

"Sanırım karşılığında seni sevmem gerekecek." Fısıldadı ve saçlarındaki elini sıkarak sertçe çekti.

Keyifli bir hırıltıyla başı geriye düştü ve gözleri kapandı. Gözlerini açtığı anda, canavarın yakıcı karanlığı ona bakıyordu.

Dizlerinin üzerine kalktı ve onu kabaca karnına doğru yuvarladı, o garip, doğaüstü tik tak sesi odaya nüfuz etti.

Evet, omurgasından aşağı şehvetli bir heyecan aktı. *Şimdi* Çılgın'ıyla tanışacaktı.

OceanofPDF.com

*MacLauchlan'ın bir sonraki bölümü "Unwilling "in önizlemesi
Berserkers....
Amazon.com üzerinden şimdi temin edilebilir*

Birinci Bölüm

İskoç Yaylaları, 1411 Sonbaharı

"Ölümünün hızlı ve acısız olmasını istiyorum. Ne de olsa o benim kardeşim." Rory MacKay bunları söylerken Connor'ın gözlerine bakmadı. Bunun yerine, Tay Nehri boyunca ilerleyen zırhlı arabayı, suyun aynı adı taşıyan göle döküldüğü yerde izledi.

Connor MacLauchlan öğlen olduğunu biliyordu ama fırtına bulutları güneşi gizliyordu. Yukarıdaki ağaçların arasından, arabanın öncüleri arasında yirmi atlı dağlı saymıştı. Yirmi tanesini tek başına öldürebilirdi ama bu bir kan banyosu olurdu. "Ölümden zevk alırım ama öldürmekten değil. Başladığımda uzun sürmeyecek."

Rory yüzünü buruşturdu ama başını salladı. Cesaretle nefes alırken kahverengi gözleri kapandı.

MacKay soylularının ikinci doğan ikizi olduğunu düşünen Connor onun mahkûmiyetinden endişe ediyordu. Rory'nin bronz saçları, yağmur damlalarının sıvıdığı yakışıklı yüzüne dökülmüştü. Güçlü kuvvetli bir delikanlıydı ama ağır post pelerininin içinde bile Connor'ın kendi cüssesiyle yarışamıyordu.

Bu, klanı uğruna kötülük yapan iyi bir adamdı. Yine de kan, gün batımında Connor'ı doyuracağı gibi onun ellerini de lekeleyecekti.

Connor, "Eğer şüphelerin varsa, şimdi onları dile getirmenin tam zamanı," dedi. "Buradan uzaklaşabilir ve bu konuyu bir daha asla konuşmayabiliriz."

Rory'nin omuzları çöktü. "Hayır. Kardeşin Roderick, babamızı Aberdeen'de yendiğinden beri Angus, Argyll'in her tarafını yağmalıyor. Klanımızı böldü ve bizi zayıflattı. Ona sadakat yemini etmeyen herkes terörize edildi. Çiftlikleri ve evleri yağmaladı ve yaktı... içinde hala insanlar varken. Duyduklarıma inanmak istemedim ama bir kadın kendisi ve çocuğu için kaleye sığınmak için yalvardı. Adamın kocasının karnına kılıcını sapladığını, sonra da ölmek üzere olan adama kadını... götürürken izlettiğini söyledi." Rory'nin boğazında yutkunmak için gözle görülür bir çaba vardı. "Angus benim ikizim. Birbirimizi acımasız babamızdan korurduk. Tarlalarda birlikte oynardık ve atlarımızı sahil boyunca sürerdik.

dünyanın sonu..." Gözleri sertleşti. "Dun Keep'e geri dönemez, MacLauchlan. Klanımı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Artık hiçbir masum onun zulmüne dayanamaz." Genç adamın gözünün kenarından bir damla yaş kaçtı ve onu parmağıyla sildi.

Connor Rory'nin omzuna vurmak için uzandığında eyeri gıcırdadı. "Benim de bir kardeşim var," dedi. "Onun için ölürüm."

Rory takdirle başını salladı, çenesi güçlü duygularını bastırmaya çalışıyordu. "Aslında mektubuma Roderick'in cevap vereceğini düşünmüştüm, sen Laird olduğun için. Üstelik artık bir Baron."

"Kardeşim yeni evlendi. Geline Strathlachlan'da bir eczane yaptıracağına söz verdi. Şimdilik onu kızın yanından ayırmak mümkün değil." Connor, kardeşinin küçük, kıvrımlı arkadaşını, geniş sırtında bir sürü kalasla, uyuşuk bir köpek yavrusu gibi Keep'te takip ettiği anıyı hatırlayınca bir kahkaha attı. Tanrı onu da aynı kaderden korusun. Roderick sabırlı ve istikrarlıydı. Connor bir eşle uğraşacak mizaca sahip değildi.

Ayrıca bir Berserker'a kur yapmak ölümcül olabilirdi. Ve zaten ellerinde yeterince kan vardı. Riske girmemek en iyisiydi.

"Anlıyorum," Rory ağzının gevşeyerek gözlerine ulaşmayan belli belirsiz bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdi. "Benim için başka bir muamma daha var. Klanımızın bir sonraki Laird'i Lindsay Ross ile nişanlı."

"Naibin yeğeni mi?"

"Evet. Onu kardeşimin kollarında görmek istemezdim, o asil güzelliği öyle."

"Aynı zamanda tam bir baş belası olduğunu duydum."

Rory omuz silkti. "Onunla hiç tanışmadım. Ama bir hayvana bile Angus'u sevdim, asil bir genç kızı bırak."

"Doğru." Connor dikkatini tekrar yola çevirdi. Mackay neredeyse gölün dibine ulaşmıştı. O zaman nehir boyunca uzanan yolu takip ederek güneybatıya doğru açılacaklardı.

"Loch Lomond'a ulaşmamalılar." Rory heybesinden ağır bir çanta çıkarıp Connor'a uzattı, o da başıyla onayladı.

"Onları Benmore'da yakalayacağım. Pusu için orman ve gece kamp yapabileceğim mağaralar var. Ayrıca Lomond, MacLauchlan topraklarına benim rahatım için çok yakın. Klanıma yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

Yağmura karşı kapüşonunu yukarı çeken Rory atını döndürdü.

"Bu gece kalabalık bir meyhaneye git," diye emretti Connor. "Oradaki herkese birer bira ısmarla ve belki bir ya da iki kızla takıl. Görüldüğünüzden emin olun."

"Pekâlâ," diye başını salladı Rory. "Ve... Yolun açık olsun Connor MacLauchlan." "Tanrı'nın kutsamasına ihtiyacım yok," diye mırıldandı berserker.

Diğer adam yağmura doğru atını sürdü. "Beni koruyacak bir Tanrıçam var."

Çılgınca bir öfke onu ele geçirdiğinde, içinde kayboldu. Sanki içinde başka bir canavar uykuda yaşıyordu ve kan gördüğünde serbest kalıyordu. Sadece, Connor asla gri unutkanlığın içinde kaybolmadı. O sadece bir izleyici de değildi. Bir öfke ve gazap yığınınna dönüştü ve gelişigüzel yıkım. Her insan çılgının ruhunun bir parçasına sahipti. Bazıları için bu bir fısıltıydı. Diğerleri içinse bir kükreme. Ancak insanlığın doğası canavarı akıl, mantık, korku, sevgi ve hırsla yumuşattı.

İskandinav Savaş Tanrıçası Freya, birkaç kadim soy için, soyun seçilmiş savaşçılarının içindeki canavarın zincirlerini çözdü ve onlara doğal olmayan bir güç ve hız bahsetti. Zihnin mantık, sonuç ve duyguları işleyen kısmı zincirlenmiş ancak asla tamamen uykuda olmamıştır.

Connor döndü ve ağır arabanın öğleden sonra geç saatlerde telaşsız adımlarla ilerleyişini izledi. Gözlerini kapatarak iyi bir savaştan önce gerekli heyecanı hissetmeyi bekledi. Tanrı içindeki yağmacı zorbanın yardımcısı olsun. Çünkü Berserker'ı ilk kan izini gördüğünde hayatta kalan olmayacaktı.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Kerrigan Byrne'ın öyküleri, tarihi romanlardan paranormal romanlara ve romantik gerilime kadar uzanan romantik kurgu yelpazesini kapsıyor. O her zaman söz verebilir

onun okuyucusunun tek bir şeyi var: kalbinizi çalmadan önce kanınızı ısıtması garanti olan unutulmaz ve seksi Kelt kahramanları.

Kerrigan, kocası ve üç güzel kızıyla birlikte Rocky Dağları'nın eteklerinde yaşıyor. On yıldan uzun bir süredir Kolluk Kuvvetleri'nde çalışıyor ve ek iş olarak Kabile Oryantal Dans eğitmenliği yapıyor.

*Kerrigan tüm kitap satışlarının bir yüzdesini www.womenforwomen.com küresel savaş ve zulümden kurtulan masumlara yardım etmek için.

Kerrigan'ın diğer kitaplarına ulaşmak için web sitesini ziyaret edebilirsiniz:
www.kerriganbyrne.com

OceanofPDF.com

A Highland Historical Novella
by the Bestselling Author of *Unspoken*

KERRIGAN BYRNE



"A compelling, sensual tale with a hero
who left me begging for more."

—Cindy Stark,
Bestselling Author of *Relentless*

UNWILLING

One kiss bound him to her...

İSTEKSİZ

Yazan: Kerrigan Byrne

AMAZON KDP BASKISI

TARAFINDAN YAYINLANDI:

N. Ainge

www.KerriganByrne.com

Unwilling © 2012 Kerrigan Byrne

Tüm hakları saklıdır

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın almadıysa, lütfen Amazon.com'a geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Burada yer alan e-kitap telif hakkıyla korunan bir çalışmadır ve telif hakkının açık yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez veya bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. Eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Bu e-kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfi.

**Kapak Resmi© 2012 Kelli Ann
Morgan**
www.inspirecreativeservices.com

Adanmışlık:

Aşkıma. Beni ayakta tuttuğun için teşekkür ederim.

Yakın Ölüm Yazarları'na, iş haftamın parlak noktası.

Silahşör arkadaşlarım Athos ve Aramis'e, nam-ı diğer Cindy Stark ve Tiffinie Helmer'a. Benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim. Bunun da ötesinde, karanlıkta takip ettiğim yıldızlar olduğunuz için teşekkür ederim.

<http://wordnerdyediting.com> adresinden Lynne Harter'a Sabrınız efsanevi ve yeteneğiniz olağanüstü.

*Kerrigan tüm kitap satışlarının bir yüzdesini www.womenforwomen.com küresel savaş ve zulümden kurtulan masumlara yardım etmek için

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

İskoç Yaylaları, 1411 Sonbaharı

"Ölümünün hızlı ve acısız olmasını istiyorum. Ne de olsa o benim kardeşim." Rory MacKay bunları söylerken Connor'ın gözlerine bakmadı. Bunun yerine, Tay Nehri boyunca ilerleyen zırhlı arabayı, suyun aynı adı taşıyan göle döküldüğü yerde izledi.

Connor MacLauchlan öğlen olduğunu biliyordu ama fırtına bulutları güneşi gizliyordu. Yukarıdaki ağaçların arasından, arabanın öncüler arasında yirmi atlı dağlı saymıştı. Yirmi tanesini tek başına öldürebilirdi ama bu bir kan banyosu olurdu. "Ölümden zevk alırım ama öldürmekten değil. Başladığımda uzun sürmeyecek."

Rory yüzünü buruşturdu ama başını salladı. Cesaretle nefes alırken kahverengi gözleri kapandı.

MacKay soylularının ikinci doğan ikizi olduğunu düşünen Connor onun mahkûmiyetinden endişe ediyordu. Rory'nin bronz saçları, yağmur damlalarının sıvıdığı yakışıklı yüzüne dökülmüştü. Güçlü kuvvetli bir delikanlıydı ama ağır post pelerininin içinde bile Connor'ın kendi cüssesiyle yarışmıyordu.

Bu, klanı uğruna kötülük yapan iyi bir adamdı. Yine de kan, gün batımında Connor'ı doyuracağı gibi onun ellerini de lekeleyecekti.

Connor, "Eğer şüphelerin varsa, şimdi onları dile getirmenin tam zamanı," dedi. "Buradan uzaklaşabilir ve bu konuyu bir daha asla konuşmayabiliriz."

Rory'nin omuzları çöktü. "Hayır. Kardeşin Roderick, babamızı Aberdeen'de yendiğinden beri Angus, Argyll'in her tarafını yağmalıyor. Klanımızı böldü ve bizi zayıflattı. Ona sadakat yemini etmeyen herkes terörize edildi. Çiftlikleri ve evleri yağmaladı ve yaktı... içinde hala insanlar varken. Duyduklarıma inanmak istemedim ama bir kadın kendisi ve çocuğu için kaleye sığınmak için yalvardı. Adamın kocasının karnına kılıcını sapladığını, sonra da ölmek üzere olan adama kadını... götürürken izlettiğini söyledi." Rory'nin boğazında yutkunmak için gözle görülür bir çaba vardı. "Angus benim ikizim. Birbirimizi acımasız babamızdan korurduk. Tarlalarda birlikte oynardık ve atlarımızı sahil boyunca sürerdik. dünyanın sonu..." Gözleri sertleşti. "Dun Keep'e geri dönemez, MacLauchlan. Klanımı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Artık hiçbir masum onun zulmüne dayanamaz." Genç adamın gözünün kenarından bir damla yaş kaçtı ve onu parmağıyla sildi.

Connor Rory'nin omzuna vurmak için uzandığında eyeri gıcırdadı. "Benim de bir kardeşim var," dedi. "Onun için ölürüm."

Rory takdirle başını salladı, çenesi güçlü duygularını bastırmaya çalışıyordu. "Aslında mektubuma Roderick'in cevap vereceğini düşünmüştüm, sen Laird olduğun için. Üstelik artık bir Baron."

"Kardeşim yeni evlendi. Geline Strathlachlan'da bir eczane yaptıracığına söz verdi. Şimdilik onu kızın yanından ayırmak mümkün değil." Connor, kardeşinin küçük, kıvrımlı arkadaşının peşinden, geniş sırtında bir sürü kalasla, uyuşuk bir köpek yavrusu gibi Keep'te dolaştığını hatırlayınca bir kahkaha attı. Tanrı onu da aynı kaderden korusun. Roderick sabırlı ve istikrarlıydı. Connor bir eşle uğraşacak mizaca sahip değildi.

Ayrıca bir Berserker'a kur yapmak ölümcül olabilirdi. Ve zaten ellerinde yeterince kan vardı. Riske girmemek en iyisiydi.

"Anlıyorum," Rory ağzının gevşeyerek gözlerine ulaşmayan belli belirsiz bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdi. "Benim için başka bir muamma daha var. Klanımızın bir sonraki Laird'i Lindsay Ross ile nişanlı."

"Naibin yeğeni mi?"

"Evet. Onu kardeşimin kollarında görmek istemezdim, o asil güzelliği öyle." "Aynı zamanda tam bir baş belası olduğunu duydum."

Rory omuz silkti. "Onunla hiç tanışmadım. Ama bir hayvana bile Angus'u sevdim, asil bir genç kızı bırak."

"Doğru." Connor dikkatini tekrar yola çevirdi. Mackay neredeyse gölün dibine ulaşmıştı. O zaman nehir boyunca uzanan yolu takip ederek güneybatıya doğru açılacaklardı.

"Loch Lomond'a ulaşmamalılar." Rory heybesinden ağır bir çanta çıkarıp Connor'a uzattı, o da başıyla onayladı.

"Onları Benmore'da yakalayacağım. Pusu için orman ve gece kamp yapabileceğim mağaralar var. Ayrıca Lomond, MacLauchlan topraklarına benim rahatım için çok yakın. Klanıma yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

Yağmura karşı kapüşonunu yukarı çeken Rory atını döndürdü.

"Bu gece kalabalık bir meyhaneye git," diye emretti Connor. "Oradaki herkese birer bira ısmarla ve belki bir ya da iki kızla takıl. Görüldüğünüzden emin olun."

"Pekâlâ," diye başını salladı Rory. "Ve... Yolun açık olsun Connor MacLauchlan." "Tanrı'nın kutsamasına ihtiyacım yok," diye mırıldandı berserker.

Diğer adam yağmura doğru atını sürdü. "Beni koruyacak bir Tanrıçam var."

Çılgınca bir öfke onu ele geçirdiğinde, içinde kayboldu. Sanki içinde başka bir canavar uykuda yaşıyordu ve kan gördüğünde serbest kalıyordu. Sadece, Connor asla gri unutkanlığın içinde kaybolmadı. O sadece bir seyirci de değildi. Bir öfke ve gazap yığınınna dönüştü ve gelişigüzel yıkım. Her insan çılgının ruhunun bir parçasına sahipti. Bazıları için bu bir fısıltıydı. Diğerleri içinse bir kükreme. Ancak insanlığın doğası canavarı akıl, mantık, korku, sevgi ve hırsla yumuşattı.

İskandinav Savaş Tanrıçası Freya, birkaç kadim soy için, soyun seçilmiş savaşçılarının içindeki canavarın zincirlerini çözdü ve onlara doğal olmayan bir güç ve hız bahsetti. Zihnin mantık, sonuç ve duyguları işleyen kısmı zincirlenmiş ancak asla tamamen uykuda olmamıştır.

Connor döndü ve ağır arabanın öğleden sonra geç saatlerde telaşsız adımlarla ilerleyişini izledi. Gözlerini kapatarak iyi bir savaştan önce gerekli heyecanı hissetmeyi bekledi. Tanrı içindeki yağmacı zorbanın yardımcısı olsun. Çünkü Berserker'ı ilk kan izini gördüğünde hayatta kalan olmayacaktı.

Havasız otobüsün içinde geçirdiği saatler Lindsay Ross'u huzursuzluktan kıvrandırıyor. Zaman geçirmek için kitap okuyamıyordu, çünkü çamurlu yollarda zıplayıp durduktan birkaç dakika sonra İrlanda yosunu kadar yeşil oluyor ve öğleden sonra yemeği istenmeyen bir şekilde yeniden ortaya çıkıyordu.

Öncüleriyle birlikte temiz sonbahar havasında ata binmeyi tercih ederdi ama amcası bunu yasaklamıştı. Aslında, babasının İskoçya Naibi olarak yerini aldığından beri *oldukça* yasaklayıcı olmuştu. Son tartışmaları aklından her geçtiğinde, öfkesinin korlarının yeniden alevlendiğini hissedebiliyordu.

"Sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey yok, Lindsay," demişti. küçümseyici bir el salladı. "Nişan sözleşmesi baban ve kıdemli Angus MacKay arasında, MacKay topraklarının ve Donald'a karşı kılıçlarının takası için imzalanmıştı. Sözleşmeyi imzalayan iki adam da şu anda ölü. Merhum babanın isteklerine karşı gelemem. Laird seni çağırttı. Genç Angus'a gidecek ve itaatkar bir eş olacaksın."

"Ama merhum Laird Angus bir haindi ve Donald için savaştı. Elbette bu sözleşmeyi geçersiz kılar." Lindsay tartışmıştı.

"Arazi hâlâ duruyor. Anlaşma hâlâ geçerli." Robert Ross iri kollarını karnının üzerinde kavuşturmuş ve çenesinin en ön kısmını ona doğru uzatmıştı. Bu hareket ona Robert Ross'un beslediği Napolitan Mastiff'leri hatırlattı.

av köpekleri. İskoç sarayında köpeklerle sahiplerinin birbirlerine ne kadar benzediğine dair pek çok şaka yapılırdı.

"Yeğenini birkaç dönümlük turba yosunu ve funda için mi takas edeceksin?" diye sormuştu, amcasının ona bu kadar az değer verebilmesine hayret ederek.

Bir süredir hasta karısına iyi bir arkadaş olmuştu. En azından bu, biraz saygıyı hak ediyordu. "Angus'un kaba biri olduğunu duydum. Bana kötü davranılmasını ister miydin?"

"Klanına ve ülkeneye karşı görevini yapmanı istiyorum. Eğer baban seni evlendirmek için bu kadar beklemeseydi, MacKay'lerle evlenmek zorunda kalmazdı. Ama sen de annen gibi kuzguni saçlı bir güzel olduğun için senden ayrılmaya ve yalnız ölmeye dayanamadı." Gözleri kırmızı çerçeveli zalimlik yarıklarına dönüşmüştü. "Sevmediği bir kocanın altına yatmak zorunda kalan ilk soylu kız sen değilsin ve sonuncu da olmayacaksın. Birazcık göster Minnettarlık. Senin yerini almak için boğazını kesecek birkaç genç kız var." "O zaman bırak yapsınlar," diye tükürdü.

"Beni kışkırtma!" Sonra da onu zengin döşenmiş çalışma odasından dışarı atmıştı. Nihayetinde, eşyalarının bir kısmıyla birlikte MacKay'lerin "yaldızlı araba" olarak adlandırdıkları şeyin içine tıkılmış ve etrafı düzinelerce kokuşmuş dağlı.

Lindsay arabanın çatlamış ve soyulmuş iç kısmına baktı. Belki de bir zamanlar büyüktü. Geçen yüzyılda. En azından mahremiyetine izin verilmişti. Ve nişanlısı onu almaya kendisi gelmemişti. Onu Inverness'ten Dun Keep'e, MacKay'lerin ülkenin diğer ucundaki dağlık kalesine götürmeleri için bu uğursuz görünümlü vahşi grubu göndermişti. Kanlı adaya. Rengi şüpheli kirli perdeyi araladı ve kapalı iç mekâna biraz temiz hava girmesini sağlamaya çalıştı.

Bulanık ve uğursuz bir sis, yakındaki birçok gölden birinden aniden yuvarlanmış ve sonbahar öğleden sonrasını kapatmıştı. Lindsay sisin nemini dilinde tadabiliyor ve ciğerlerine çekebiliyordu. Olgun meyveler ve yeni dökülmüş yapraklar kokuyordu.

Gözlerini kısarak gümüş ve griden oluşan çorbamsı girdapların arasından bakarken, Dun Keep'e ulaşmak için durmaksızın doğuya gittikleri için kuzeye baktığını varsaydı. Ağaçlar, kaya oluşumları ve nehir sisin içinde gizlendiği için bunu söylemek zordu.

Endişeli atların sesleri ve öncülerinin alçak mırıltıları vücudundaki ince tüylerin farkındalıkla yükselmesine neden oldu. Arabaya en yakın üç adamın şekillerini görebiliyordu. Yeşil etekliklerinin parıltısı

ve çekilmiş kılıçlar kalın bulutun içinde kaybolmadan önce bazen görünür hale gelirdi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu en yakınındaki dağlıya. Cılız bir adamdı, saçı sakalı birbirine karışmış ve bir yaz boyunca kir içinde kalmış olmalıydı.

Atını daha da yaklaştırdı ve ona doğru baktı, dişlerinin çoğunu ve sol tarafındakilerin tamamını kaybettiğini gösterdi. Çürümeden mi yoksa savaştan mı, emin olamıyordu ama etkisi çok rahatsız ediciydi. "Hiçbir şey yok

Kendine iyi bak, kızım. Birazcık sis atları ürkütür. Ormanda kurt ya da başka bir şey olup olmadığını asla bilemezsin."

"Ah." Adamın sözleri kadının endişesini gidermedi. *Bu* özel sisle ilgili bir şey tedirgin ediciydi. Belki de biraz doğal değildi. Etraflarında sürünüyor, gümüş parmakları giysilerinin arasından uzanıp teninde serin bir parlaklık bırakıyordu.

Titredi.

Eğer oyalanmaya ihtiyacın varsa. Oraya gelip sana birkaç şey öğretebilirim.

şeyler." Dişlerini sıkmış olmasına rağmen dili endişe verici bir görünüm sergiledi.

Yanındaki iri yarı savaşçı başının arkasına bir şaplak attı. "Ye Genç kıza böyle şeyler söyleyemezsin!" diye azarladı. "O Laird'le evleniyor. Angus sen izlerken keselerini kesip köpeklerine yedirecek... ve bu sadece ona yan baktığın için."

Cılız delikanlı üzgün görünme nezaketini gösterdi. "Ona bundan bahsetmeyeceksin, değil mi kızım? Hiçbir şey kastetmediğimi biliyorsun."

"Sırrın benimle güvende," diye omuz silkti. En iyisi adamı kızdırmamaktı. Çaresiz bir adamın ne yapacağını kim bilebilir?

"Tatlı bir kız olduğu için şanslısın." Diğer iri yarı adam kıkırdadı. "Yoksa muhtemelen bir sonraki-"

Kafatasına saplanan bir balta, cümlesinin geri kalanını etkili bir şekilde kesti.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Sisin içinde karanlık bir iblis dolaşıyordu. Balta ortaya çıkar çıkmaz gözlerinin takip edemeyeceği kadar hızlı hareket eden bir canavar tarafından alındı.

Ağır buharın boğduğu, ölmekte olan adamların panik içindeki sesleri, ürkütücü bir dansın kreşendosu gibi yükseliyordu.

Lindsay pencerede donup kaldı. Başından yaralı adamın atından düşüp sisin içinde kayboluşunu izlerken ağzından sessiz bir çığlık çıktı. Daha önce bir adamın öldüğünü hiç görmemişti. Şiddetle değil. Bir kafatasının içindeki maddenin neye benzediğini hiç bilmiyordu.

Artık biliyordu.

Suratsız adam kılıcını sallayarak çeşitli yurttaşlarını çağırdı. "Kaç kişiler?" diye bağırdı. "Hangi renkleri giiyorlar?"

Sadece kemik çıtırtıları ve ölenlerin çığlıkları ona cevap veriyordu. Kısa bir süreliğine gördüğü bulanık form, bir tartan ya da klan renkleri giymiyordu.

Sadece siyah. Lindsay korku gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissediyordu ama gözlerini kırpmaya cesaret edemiyordu. Eğer kırparsa, belki de iblisler onu göz kapaklarının ardındaki karanlıkta bulabilirdi.

Bir avuç adam toplanarak arabanın onun tarafının arkasına saklandı. Sırtları ağır arabaya dönük ve omuzları birbirine yapışık bir şekilde, sahip oldukları azıcık bilgiyi çılgınca paylaştılar. Kılıçlarını hazır tutuyorlardı.

"En az on tane olmalılar."

"Lanet olası hızlı piçler. Beşini birden öldürdüler!"

"Atları bile öldürüyorlar."

"Sislerin arasından nasıl görebiliyorlar?"

Lindsay pencere pervazına yapıştı ve çılgınca buharı taradı. Penceresinin altında çömelmiş adamların kafalarının önündeki üç aralığı görebiliyordu belki. Ölüm sesleri azaldı ve sis kadar kalın, ürkütücü bir sessizlik çöktü. Ağaçlarda kuşlar ötmüyordu. Çayırlarda hiçbir böcek vızıldamıyordu. Uzakta hiçbir at hareket etmiyor ya da kişnemiyordu. Sanki toprak nefesini tuttu. Lindsay'in de aynı şeyi yaptığını fark etmesi için ciğerlerinde ciddi bir yanma olması gerekti.

Yumuşak bir nefes nefese kaldı. Sızan sessizlikte bir çığlık kadar yüksek geliyordu. Lindsay kulağına gelen ani sesin yakındaki nehirden mi yoksa kendi kanından mı geldiğini anlayamadı. Gitmişler miydi? Gitmelerine izin vermişler miydi?

hayatta kalan birkaç kişi mi? Belki de at hırsızlarıydılar ve sadece yanlarında götüremedikleri midillileri öldürüyorlardı.

Bir bıçak havada süzöldü ve pencerenin çıkıntısına saplandı. pencere. Lindsay gözlerinden on santim ötedeki ahşabın içinde titreşen sese şaşkınlıkla baktı. Boğuk bir ses çıkardı ama bir anlık ilhamla parmaklarını kolun etrafına doladı ve çekti.

Kımıldamadı. Girdap gibi dönen sisin içine panik içinde bir bakış fırlatarak iki eliyle de denedi ama nafile.

Ardından balta sisin içinden çıktı. Başka bir kurbanı daha almadan önce bilenmiş bıçağından kan ve irin akıyordu. Bir MacKay kafası yere yuvarlandı ve balta kafanın eski direğinin tepesinde durdu. Geriye beş adam kalmıştı.

Lindsay arabanın zeminine atladı. Keşke bu sefil mekanizmanın karşı tarafta başka bir çıkışı olsaydı! Çapraz rüzgâr yaratacak bir pencere bile yoktu. Batıya doğru çılgınca bir koşu yapardı. Tabii eğer tüm vagonu kuşatmamış olsalardı.

Çılgınca etrafta silah olarak kullanabileceğı bir şeyler aradı. Seyrek ve rahatsız banklardaki solmuş minderler, battaniyesi ve pelerini tek yoldaşlarıydı.

Belki de yastıkları kullanarak korkunç ve Dışarıdan korkunç sesler geliyordu. Bir tanesine uzandı ama bir şey onu durdurdu. Öfkeli bir canavarın gürleyen kükremesi. Kanla dolu gırtlaklardan kopan feryatlar. Havayı kesen metallere. Ağır silahların altında çatırdayan kemikler.

O savaşçılar ölmeyi bitirir bitirmez, sıra ona gelecekti.

Eğer o kötü adamlar bugün onu öldürselerdi, cesedini çirkin minderlerin altına sinmiş halde bulamazlardı. Lindsay Ross'u değil. Onun cesurca öldüğünü söyleyeceklerdi. Hayatı ve erdemi için bir cehennem zebanisi gibi savaştı.

İşin o noktaya gelmemesini umuyordu.

Acımasız bir kararlılık ve titreyen uzuvlarla kendini sıraya oturmaya zorladı. Yerleştiğı anda mandal patladı ve kapı patlayarak açıldı. Cılız askerin içeri dalması onu çok şaşırttı. Vahşi gözleri kana bulanmış yüzünden fırlamıştı. Korkunç ağız ilkel bir dehşet çığılıyla açıldı.

"Ruhlarımız için gelen Azrail'in ta kendisi!" diye feryat etti, kirli elleriyle eteklerini tutarak. "İşlediğimiz suçlar yüzünden lanetlendik!"

"Ne demek istiyorsun-" Lindsay'nin nefesi, *adamın* kapıda çerçeveselendiğini gördüğünde onu terk etti.

Rahipler ayinde İncil'i okuduklarında, Lucifer'in Bir zamanlar meleklerin en güzeli ve en güzeliydi. Tüm kölelerinin satirlere ve şeytanlara benzemediğini söylerlerdi. Bazıları, en güzelleri Tehlikeli olanları, saf bir baştan çıkarma görüntüsü taşıyordu. Onlar düşmüş Seraphim ve Incubus'lardı. Onlar sizi cehenneme sürüklerken siz onlara tapar ve zevk için yalvarırdınız. Onlar ruhunuzu lanetledikçe siz coşku içinde kıvranırdınız.

O kesinlikle böyle bir yaratıktı.

Bir erkeğin vücuduna sahip olmasına rağmen, daha önce gördüğü hiçbir erkeğe benzemiyordu.

Gerçek bir canavardı, kapıdan geçebilmek için devasa omuzlarını çevirmek zorunda kalmıştı. Siste gördüğü o korkunç siyah gölge oydu.

Adamla ilgili her şey siyahtı. Zırhı, kırılmış saçları.

Gözleri.

Lindsay dehşet dolu bir kavrayışla ondan uzaklaştı. Gözlerinin olması gereken yerde, karanlıktan oluşan dipsiz bir miasma sis gibi dönüp duruyordu. Sis onu takip ediyordu ve onu yaratanın o olduğuna kesinlikle inanıyordu.

Sessiz ve akıcı bir hareketle geniş kılıcını kaldırdı ve boynunun omzuyla birleştiği yerden cılız dağlıya indirdi. Kılıç adamın içine gömülmedi. Onu ikiye böldü ve Lindsay'i sıcak bir kan püskürmesiyle kapladı. Sonra ölü adamın parçalarını kaptı ve kulübeden dışarı fırlattı.

O zaman çığlık attı -haysiyetin canı cehenneme- ama anında pişman oldu. Yaratığın dikkatini çekmişti.

Bir keresinde, idam sehпасına doğru ölüm yürüyüşüne çıkan bir adamı izlemişti. Ayakları yere sağlam basıyordu ve gözleri karşılaştıkları herkesin gözlerine dikilmişti. Sanki kimsenin kalbinde onun için merhamet kalmadığına inanamıyormuş gibiydi. Merhamet yok. Hayatının çok az şey ifade ettiğine ve o gittikten sonra herkesin kendi işine bakacağına. Bunu kabul ettiği an, geniş dünyadaki önemsizliğini acı verici bir şekilde fark etmişti. Onun Omuzları çökmüş, gözleri donuklaşmış ve askerler onu kaderine sürüklerken sadece titremişti.

Lindsay o adamı hiç unutmamıştı. Ve şu anda, onun nasıl hissettiğini tam olarak anlıyordu. Onu her zaman hatırlayacaktı. Belki de başka kimse yapmayacağı için. Ve şimdi de onu

Önündeki güzel canavar ilkel bir kükreme çıkardı ve kılıcı titreyen bedenine doğru savruldu.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Ön tarafındaki kesik herhangi bir acıya neden olmadı. Etekliğinin ve şalvarının açılmasının çıkardığı korkunç ses kulaklarına ulaştı ve etin de aynı sesi çıkarıp çıkarmadığını merak etti. Belki de şok acıyı geciktiriyordu? Ya da organlarınız içinizden dökülüyorsa, artık onları hissetmiyor muydunuz?

Bu en azından bir merhamet olurdu.

Lindsay hasara bakmaya cesaret edemedi. Bu yüzden gözlerini iblisin üzerine dikti ve göğsünün hâlâ hızla inip kalktığını hissetti. Nefes almak giderek zorlaşıyordu. Bir bant ciğerlerini çevrelemiş, hareketlerini tamamen durdurmakla tehdit ediyordu. Bu son olabilirdi.

O ruhsuz, akik gözlerini ona kırıştırdı ve başını yana eğdi. Tuhaf, bunu yaptığında şaşkın bir köpeği andırıyordu. Daha çok bir cehennem köpeğini andırıyordu. Yaklaşırken boğazından yarım ağız bir hırıltı çıktı.

Aman Tanrım. İçini çekti. En azından yakında bitecekti. Artık ona yapabileceği başka bir şey yoktu. Her an kan kaybından ölebilirdi.

Kılıcı yere çarptı. Nefesi derin nefesler halinde geliyor, her nefes verişinde burun deliklerini genişletiyordu. Kızın üzerine eğilirken ağzından hiçbir tehdit çıkmadı. Göğsünün altından derin bir gümbürtü yükseldi ve gözleri kilitlendikçe güçlendi.

Lindsay gözlerini uçuruma dikmiş, öylece kalakalmıştı. Tuhaf, tik tak sesleri

Gümbürtü ona bir kedinin mırıltısını hatırlattı. Daha yüksek, daha derin, ama bir şekilde aynı derecede tatmin edici. Gözlerini kapattı. Eğer bu son ses olacaksa

Bu dünyada duyduklarını, onu öbür dünyaya götürmek için başka bir kaynaktan aktarılmış gibi yapardı.

Şeytan hareket ediyordu ama ne olduğunu görmek için gözlerini açmadı. Belki de öldürücü darbeyi hazırlıyordu. Belki de onu huzur içinde ölmeye terk ediyordu. Her iki durumda da bunun bir önemi yoktu. Ta ki sıcak, hafif pürüzlü bir yanak onunkine değene ve adam ciğerlerini sonuna kadar doldurarak saçlarına karşı sonsuz bir nefes alana kadar.

Onu *kokluyor* muydu?

Yumuşak bir inilti çıkardı ve geri çekildi. Bakışları yüzünün her santimini dolaşırken vahşi yüzü memnun görünüyordu ve sonra daha aşağıya indi. Gürleme daha da arttı.

Lindsay aşağı baktığında etinin çok sağlam olduğunu gördü. *Çıplaktı.* Korsesi ve iç çamaşırları vücuduna kadar açılmıştı.

Beline. Göğüsleri her titreyişinde titriyor ve adamın aç bakışlarını üzerine çekiyordu.

Kan hâlâ elbisesini lekeliyordu ama altındaki temiz tene sızmamıştı. Teni arabanın loşluğunda yarı saydam bir şekilde parlıyor gibiydi. Korsesinin kenarlarından tutup çekmeye çalıştı ama o daha kıpırdayamadan adam üzerine çullanmıştı.

Adamın elleri bileklerini bankın üzerine sabitlediğinde kadın korkuyla haykırdı.

onun yanında. Adamın kalçaları kadının dizlerinin arasına girmeye zorladı ve kadın adamın eteklerini kesmediğine şükretti.

"Lütfen..." diye fısıldadı adam vücudunu onunkine yaklaştırırken ama lekeli zırhını açıkta kalan tenine değdirmeyi. "Beni öldürme."

Kelimeler ağzından çıkarken, ölümden daha kötü şeyler olduğunu fark etti.

Başını yavaşça salladı, onu nadir bir örnekmiş gibi incelerken dolgun ağzının kenarlarında eğlenen bir gülümseme oynayıyordu. Lindsay onun bu tuhaf davranışına bir anlam veremiyordu ama yerinden kıpırdayacak hali de yoktu. Eğer kaçarsa, bir yangını körüklemiş gibi olacağı gibi belirgin bir izlenime kapıldı.

avcıyı kovaladı. Ona zarar vermemişti. Henüz. Ama belki de yoğun mırıltısının işaret ettiğinden daha çok bir kediye benziyordu. Belki de avını kesmeden önce onunla oynamayı seviyordu.

Boğazına kaçmakla tehdit eden histeri krizlerini yuttu.

Ellerini olduğu yerde bırakmasını söylercesine nazıkçe bastırdı ve sonra serbest bıraktı. Lindsay ona karşı gelmeye cesaret edemedi. Uzun, pürüzlü parmaklarını yüzüne uzattı ve döktüğünün farkında olmadığı korkmuş gözyaşlarını sildi.

Adamın eli yılan gibi kıvrılıp kadının gevşek saçlarına daldı. Başını kavrarken ne kadar büyük olduğunu ve tam olarak ne kadar güçlü olduğunu hissedebiliyordu. Tek bir hareketiyle kafatasını ezebilirdi. Ama yapmadı. Sadece onu şefkatle kendisine doğru itti.

Lindsay'nin kanı damarlarında hızlandı. Onun kendisini daha yakına çekmesine izin vermekten başka çaresi yoktu. O korkunç gözlere daha yakın. Göz kamaştırıcı derecede zarif yüzüne. Günahkârca şehvetli ağzına daha da yaklaştı.

Yani o bir çeşit karabasandı. Bu korkunç koşullarda bile, ayaklarının dibinde yeni düşmüşlerin kanı varken, içinden geçen heyecanı engelleyemedi.

Eğer bu bir Azrail ya da iblis olsaydı, kesinlikle onun nihai ilgisinin odağı olamazdı. Lindsay onun inatçı tutuşuna zayıf bir direnç gösterdi

çalgınca ruhunu lanetleyecek herhangi bir şey yaptığını düşünmeye çalışıyordu. Hiçbir zaman özellikle itaatkâr ya da boyun eğen biri olmamıştı ama sadece kendisinin haklı, rakibinin haksız olduğundan emin olduğunda kavgacı olurdu.

Ki çoğu zaman öyleydi.

Birkaç beyaz yalan peşini bırakmayabilirdi, ama bunları bir noktada baba Vincent'a itiraf ettiğinden emindi. Etmemiş miydi?

Kibir belirgin bir zayıflık olabilirdi. Kuşkusuz, uzun, gür siyah saçlarıyla gurur duyuyor ve cildini yumuşak ve güzel kokulu tutuyordu. Peki bu gurur olarak kabul edilebilir miydi? Yoksa kibir mi? Hangisi daha az korkunç bir günahtı? Dualarını her zaman içtenlikle etmezdi ama yine de itaatkâr bir şekilde *ederdi*.

Dua et.

Hepsi bu kadardı. İblisler dua yoluyla kutsal ruhu çağırarak kovulabilirdi. Öyle değil mi?

"Selam sana Meryem, lütuf dolu. Tanrı seninle..."

İblisin uğursuz ağzı nefret dolu bir hırıltıya dönüştü. Kadının umduğu gibi alev almamıştı ama biraz rahatsız görünüyordu. Oh, şükürler olsun! İşe yarıyordu.

"Um..." Geri kalanı nasıldı? Kutsanmak, İsa ve rahminin meyvesi hakkında bir şeyler. Kahretsin. En azından önemli kısmı hatırlamıştı. Onu kızdırdığı için her an ihtiyaç duyacağı kısmı. Sesi dalgalandı. "Biz günahkârlar için şimdi ve ölüm saatimizde dua edin. Ame-"

Dudaklarıyla onun hayır duasını kesti.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Saraydaki hanımlar çoğu zaman yumuşak öpücükler ya da çalınmış tutkulu bir kucaklaşma hakkında dedikodu yaparlardı. Bu yumuşak bir öpücük değildi. Ve tepesinde beliren karanlık nöbetçi hiçbir şey çalmadı. Talep etti. Yağmaladı. Hak iddia etti.

Şok geçiren ve çaresiz kalan Lindsay kıpırdamaya cesaret edemedi. Silahı yoktu ve onunla savaşıma fikri onu dehşete düşürüyordu. Canavar belli ki kan lekeli zırhıyla onu kirletmemeye dikkat ediyordu. Bu şey yirmiden fazla adamdan oluşan bir öncü birliği tek başına katledebilirdi. Boğuşarak onu kızdırırsa uygulayabileceği iğrenç şiddeti düşününce irkildi.

Ayrıca, bu sıradan bir öpücük olamazdı. Sıcak, damgalayıcı ağzının talepkâr temasında bir şeyler oldu. Dönen sis yükseldi. Yayla hayvanları sessizleşti ve yeni bir değişkenin farkına vardılar dünyayı değiştirdi. Belki de kader gibi soyut ve zorlayıcı bir şey tek bir anda değişirken evrende bir değişiklik oldu.

Güçlü, sıcak dili kadının ağzına girdi ve dokunulmamış girintileri keşfetti. Lindsay yaratığın tadının ölüm ya da kükürt gibi olması gerektiğini düşündü. Belki de kan ya da lanet.

Tadı günah gibiydi.

Felç edici zevk onu felç etti ve utandırdı. Beklenen endişeli çırpınışlar ya da tereddütlü heyecanlar bu öpücüğe eşlik etmedi. Bunun ötesine geçti, Anında, karnının derinliklerinde tuhaf bir yanma hissine dönüştü, ateşli bir nabızla dışarı doğru yayıldı ve beline doğru nemli bir akıntıyla doruğa ulaştı. Korku, hisleri daha tatlı ve daha dehşet verici hale getirdi.

Bu yanılttı.

Günahtı. Ama denese bile onu durduramazdı. Hayatta kalmak için en iyi şans boyun eğmekti.

Adamın derin iniltisi kızın içinde yankılandı ve sonra elleri kızın üzerindeydi. Güçlü, talepkâr parmakları omuzlarını kavradı ve göğüslerine doğru ilerlemeden önce ağzıyla ritim tutarak onları yoğurdu. Yumuşaklıkları üzerinde oyalanan elleri, yumuşak tümsekleri okşayıp avuçlarken nazikti. Başparmaklarının pürüzlü uçları kızın hassas etini aşındırıyordu. meme uçları ve sersemlemiş bir zevk nefesi kaçtı. İblis bunu yuttu ve parmakları aşağıya doğru kaymaya devam ederken ateşli bir inlemeyle karşılık verdi.

Burada, sisin içinde, Lindsay nerede olduklarını ve şimdiki zamanın ötesinde ne olduğunu unutabilirdi. Gelecek bulanık bir soyutluğa dönüşmüştü, belki de ortaya çıkmayacaktı bile. Sadece bir sonraki an önemliydi, çünkü beraberinde daha önce denenmemiş bir his getiriyordu.

Araba, sisin içinde kayboldu ve onunla birlikte tüm zaman ve gerçeklik duygusu da yok oldu. Belki de, diye düşündü Lindsay, çoktan ölmüştü. Belki de

gerçekten onun kanını döktü ve öbür dünyaya kadar onu takip etmeye karar verdi. Kendi Azrail'i, onu bedensel tutkulara başlatarak son yolculuğunu kolaylaştırıyordu. Cennetin böyle olması gerekmiyor muydu? Bulutlar. Güzellik. Coşku.

Onun sert, titreyen karnını okşayarak elbisesinin yırtık dikişinin altına indi. Teni onun sıcak, emin parmaklarının altında nemli hissediyordu. Buharın soğuk öpücüğünden nemlenmişti. Belinin altındaki gevrek tüylere değdiğinde, Lindsay onu yerinde tutmak istercesine geniş omuzlarını kavradı. Elbette bu fikrin saçmalığının farkındaydı ama şimdi onu öpmeyi bırakırsa ölecekti. O kasvetli, anlamsız gözlere bakamazdı. Eğer bakarsa, onu öptüğünü kabul etmek zorunda kalacaktı. lanetlilerden zevk almak.

Ruhu onunki kadar siyah olabilirdi.

İşinin bittiğine dair herhangi bir işaret vermedi. Susuz kalmış bir adamın büyülmüş bir kuyudan içtiği gibi içti ondan. Sanki bir daha asla içmeyecekmiş ve artık içemeyecek hale gelene kadar tıka basa yemeyi planlıyormuş gibiydi.

Parmakları kadının yarığına battığında bir arzu nehri buldu. Kayganlığın içine dalıp dokunulmak için yanıp tutuşan ete karşı test ederken ikisinin de nefesi kesildi.

Lindsay harekete karşı sarsıldı. Vücudunun böyle bir his yaratabileceğinin farkında bile değildi. Belki de yapamıyordu. Belki de bu yakıcı, acıtıcı zevk adamın karanlık gücünün bir tezahürüydü. Her iki durumda da, bu onu kesinlikle büyüledi.

Parmağı dudaklarının hareketini taklit ederken, sadece nabızı atan bir daireyi ima etmek için elini hareket ettirmek zorunda kaldı, parmak eklemi sıkı tomurcuğun altına bastırdı. Kısa süre sonra, kalçaları kendi iradesiyle onunla birlikte hareket etti, kontrolden çıkmış bir at gibi zevk dalgalarına bindi. Onu bir hedefe götürdüğünü biliyordu. Bu tırmanan, ezici baskının inşa etmeye devam etmek. Eğer o sadece-

Saf beyaz ateşten ıslak bir telaşla tepeye çıktı. Ritmik çığlıkları, çekirdeğinde merkezlenen mutluluk nabızlarını takip etti ve onun tarafından boğuldu.

acımasız ağız. Kadının kalçaları adamın altında kıpırdandı ama adam kendini tuttu ve kadın yere yığılana kadar onu daha da yukarı çekti.

Siyah giysili canavar o anda geri çekildi ve yüzündeki ifade onu dehşete düşürdü.

Mutlak sahiplik.

Zırhının deri tokalarını yırttı, onları elleriyle parçaladı.

Çıplak elleriyle göğüs parçasını bir kenara fırlattı. Omzunda yırtık olan siyah bir tunik, çıplak göğüsleriyle arasında duran tek şeydi.

"Bekle." Lindsay kendi içine doğru sürüklenmeye başladı. Son titreşim Zevkin kalıntıları hâlâ kanında dolaşıyordu. Uzuvarları ağır ve yumuşak hissediyor, düşünceleri bulanıklaşıyor ve yavaş yavaş şekilleniyordu. Az önce ne oldu? Ruhu paramparça olmuş ve sonra yeniden mi ele geçirilmişti? Kendine gelmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Karanlık ve beklenti dolu bir gülümsemeyle, dudaklarını başka bir yakıcı öpücükle yakalamak için başını eğdi. Bu öpücük onu uyuşturulmuş ve zayıflamış hissettirdi. Lindsay elini onun göğsüne koydu ve ona doğru itti. Bu olmamalıydı, değil mi? Neden onunla tek kelime bile konuşmamıştı?

"Sanmıyorum-"

Adamın dili kızın ayırık dudaklarından yararlandı ve kız ondan kaçmak için yüzünü çevirmeden önce birkaç şehvetli an daha kendini kaybetti.

"Yapamam- Ohhhhhh."

Kulağını kemirdi. Boynunun hassas etini yaladı. Günahkâr, acımasız ağızyla onu akılsız bıraktı.

Çıplak kalçalarına çarpan soğuk hava onu sert bir şekilde gerçekliğe geri döndürdü.

Eteklerini dizlerinin üzerine itmiş ve aralarına girmişti. Lindsay umutsuzca korsajını tuttu ve ölü bir adamın kanıyla kayganlaştığını gördü.

Hasta olacaktı. Az önce ne yapmışlardı?

Ayaklarının dibinde yeni yenilmişlerin kanı ve arabasının dışında etrafa saçılmış masum adamların cesetleri varken? Ne tür bir kadındı ki böyle utanç verici bir şekilde davranıyordu? Elbette, onu büyülemişti, Bir şekilde. Ona en utanç verici özgürlükleri vermek için onu rahatsız etti. Bunu durdurmak zorundaydı. *Onu durdurmalıydı.*

"Hayır!" diye bağırdı.

Başını boynundan kaldırdı. Simsiyah gözleri, göz kamaştırıcı bir çekiciliğe sahip bir yüzün içinden onunkileri yakaladı ve bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Tekrar büyülenme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Lütfen... Ben-" Ne söylemeliydi? Onu şimdi öldürecek miydi?

Başı bir kez daha ona doğru eğildi, eteklerini yukarı iterken dudakları göğsüne doğru eğildi.

"Dur," diye emretti, adamdan uzaklaştı ve ona doğru dönmeye çalıştı. uzuvlarını onun güçlü gövdesinin etrafından çözdü. En azından bedenini bir arada tutmayı başarmıştı. "Beni almana izin vermeyeceğim. Beni anlıyor musun İblis? Anlayamazsın. Önce ben öleceğim."

Yüz hatları bir anda şaşkınlıktan öfkeye dönüştü. Vahşi bir hırıltıyla uzanıp onu belinden kavradı ve kendine doğru çekti.

Ne yaptığını, tam olarak kaç kişiyi öldürdüğünü bilse bile Lindsay onun gücünü hafife almıştı. Görünüşe göre, o ana kadar ona son derece nazik ve özenli bir şekilde davranıyordu.

Artık değil.

Onu arabadan dışarı sürüklerken, feryat etmesine, tekmelemesine ve tüm gücüyle çırpınmasına rağmen vücudunu demir gibi kavradı. Lindsay sisin içinden katliamı göremediği için memnundu. Ama metalik kan kokusu havada asılı duruyordu ve iblis adımlarını çok dikkatli seçiyor gibiydi.

Onu birkaç metre taşıdıktan sonra sis dağılmaya başladı ve kadının onu tekmeleyip küfürler savurduğu belirsiz bir sürenin ardından Tay nehrinin üzerinde parlak bir gün batımı parladı.

"Beni yere bırak!" Lindsay emretti. "Serbest bırakılmayı talep ediyorum."

İblis onu tamamen şaşırtarak, onu tamamen nehre bıraktı ve peşinden gitti.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Suyun sert soğuğu kanı temizledi ve Connor'ın görüşündeki grinin keskin açılarını bulanıklaştırdı. Dünya sonbaharın canlı renklerine geri döndü. Crimson ilk dönen oldu. Kanla kirlenmiş bir elbiseyi yumuşak, solgun teninden sıyrırken tekrar farkındalığa kavuştu.

Kadın derisi. *Onun* kadın teni.

"*Tanrım!*" diye küfretti adam, kızın bedenini beline kadar gelen suya bırakırken, kız sanki etini kavuran sıcak bir kömürmüş gibi geri çekildi. Kirli giysiler elinde kaldı ve öfkeyle onları karşı kıyıya fırlattı. "Lanet olsun!" Bir eş mi? Şimdi mi? Tanrılar aşkına, bu nasıl olmuştu? Onu istemiyordu.

Kadın yüzeye çıktı, yosunlu kayaların üzerinde tutunacak bir yer bulana kadar çırpındı ve ayağa kalktı.

Connor gözlerini kırıştırdı. Och, *bu* nasıl oldu. Vahşisi önündeki ışıltılı tanrıçaya bir kez bakmış ve onu kendisininmiş gibi sahiplenmeye karar vermiş olmalıydı. Düz, ağır kuzguni saçlar, dik, yüksek göğüslere ve sıkı, sıkı bir vücuda yapışmıştı. Ufak tefek bir şeydi, ince yapılı ve narindi ama ametist gözlerinde ateş parlıyordu.

Onun bakışlarının yönünü takip ederek aşağıya baktı ve şok olmuş bir ciyaklama sesi çıkararak göğüslerini kapattı ve vücudunu tekrar dondurucu suya indirdi.

Bir an için birbirlerine öylece baktılar. "Gözlerin,"

diye nefes nefese kaldı. "Yeşiller."

"Evet," dedi karamsar bir şekilde. "Annem beni doğurduğundan beri öyle." "Hayır." Başını sertçe salladı. "Hayır, kapkara oldular.

şimdiye kadar. Efendim, bir tür iblis tarafından ele geçirilmişsiniz. Size *korkunç* şeyler yaptırdı." Kadın ona iri gözlü bir endişeyle baktı. "Ne yaptığınızı hatırlamıyor musunuz?"

Her şeyi grinin karanlık bir tonundan hatırlıyordu. Angus'un haydutlarını katledişini. Canavarının onu öldürmek yerine sahiplenmeye karar verdiği anı. Arabanın loşluğunda onun ışıltılı teninin parıltısını. Uyluklarının arasındaki sıcak yarığın keşfederken nefesinin kesilmesi. Onun için boşalırken attığı çılgınlığın tatlılığı.

Onları sonsuza dek birbirine bağlayan öpücük.

"Lanet olsun!" diye suya vurdu ve öfkesini dalga dalga kıyıya yaydı. Shire atı Colm için ıslık çaldı ve ıslak ve yorgun atını ovuşturdu.

elini yüzüne götürdü. İyice boku yemişti.

Adam ona doğru yaklaşırken gözlerinde panik parladı ve kıvrılan suyun yerini değiştirdi. Akıntıya karşı geri çekilmeye çalıştı ama sadece tökezledi ve çırpındı.

"Benimle geliyorsun," diye emretti.

"B-bekle!" Bir elini havaya kaldırarak onu olduğu yerde durdurdu.

"Sadece git. Beni burada bırakabilirsin."

Yapabilirdi. Tüm vücudu titredi ve yemyeşil dudakları mavi bir renk aldı. Onu bir an önce sudan çıkarması gerekiyordu. Kulakları Colm'un dörtнала yaklaşma sesine dikildi.

"Bunun için artık çok geç." Ona doğru uzandı.

"Ne yaptığınızı kimseye söylemeyeceğim." Gözlerini Doğuda, birkaç dakika önceki katliamın bir dönüm ötede, hâlâ dağılmakta olan bir sis ve uzun yayla otlarıyla örtülü olduğu yerde.

Sabırsız bir ses çıkardı. "Seni burada çıplak ve savunmasız bırakmamı mı tercih edersin?"

Sanki bu gerçekten de daha güvenli bir kararmış gibi ona baktı.

"Arabaya bağlanmış bir gardırobum var."

"Peki, ona ulaşmak için yirmi ölü adamın ve bir o kadar da at leşinin üzerinden sürünerek mi geçmek istiyorsun?"

Solgunlaştı ama sonra çenesini inatçı bir açıyla dışarı çıkardı. "Yapardım. Seninle gelemem. Ya iblis geri gelirse?"

Connor uzandı ve elini kızın ince koluna dolayarak onu sudan çıkardı. "O iblis değildi," diye bağırdı. "Sadece bendim."

Lindsay artık ona direnmenin nafile olduğunu biliyordu. Dondurucu nehirden çıkmak istemesine rağmen, onun önünde çıplak kalmaya dayanamıyordu. Yaptıklarından sonra olmazdı.

Onun yapmasına izin verdiği şeyi.

Kadın, kolunu demir bir pranga gibi sıkı elden kurtulmaya çalışarak belli belirsiz bir mücadele verdi. Ancak devasa bir siyah at dörtнала yaklaşırken, vahşi hayvan onu kıyıya sürükledi. Lindsay kendini korumak için etkisiz bir çabayla kollarını kavuşturdu ve kendini tamamen aşağılanmış ve teşhir edilmiş hissederek kamburunu çıkardı.

İblis boştaki eliyle dizginleri kavradı ve zıplayan hayvanı tamamen durma noktasına getirdikten sonra koyu renkli deri eyerden bir bohça çıkardı.

"İşte," diye homurdandı, büyük, kürk astarlı bir pelerini açıp kadının omuzlarına yerleştirdi. En azından gözlerini onun çıplaklığından kaçırma nezaketini göstermişti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, sıcak giysiyi etrafına sardı ve şiddetli ürpertilerini bastırmaya çalıştı. Deri, misk ve tatlı bir tütsü kokusu vardı. Tıpkı onun gibi.

Sessizce onu belinden kavradı ve sanki bir tahıl çuvalıymış gibi kıcını eyerin üzerine attı ve arkasına geçti. Kalın kaslarını öfkeli bir gerginlik sarmıştı. Kadın bunu pelerinin katmanlarından ve hâlâ ıslak olan giysilerinden hissedebiliyordu. Şakağındaki bir damar tehlikeli bir şekilde seğirmeye başlamıştı.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

Cevap vermek yerine ona doğru uzandı ve iki eliyle dizginleri tutarak onu devasa kollarının arasına aldı ve aygırı dörtmala mahmuzladı. Lindsay'ın, kuzeye ve batıya doğru ilerleyip ormanın içine daldıklarında ona sıkıca tutunmaktan başka çaresi yoktu. Ne kadar yol aldıklarını bilemiyordu ama ağaçların arasından çıktıklarında güneş tamamen kaybolmuştu ve özellikle sarp bir kaya çıkıntısının önünde yavaşlayarak tırısca kalktı. Lindsay mağarayı neredeyse oraya varana kadar göremedi.

Dev, atı tamamen durmadan önce atından indi ve kılıcını çekerek mağarada dostça olmayan sakinlerin olup olmadığını kontrol etti. Eğer onun nemli kayalıklarda uyuyacağını düşündüyse, hislerinin kontrolünü kaybetmişti.

Fırsatı değerlendiren Lindsay bacağını eyerin diğer tarafına attı, dizginleri eline aldı ve tüm gücüyle atın yanlarına tekme attı.

Lanet canavar hareket bile etmedi.

"Yaw!" diye bağırdı ve tekrar denedi. At başını savurup sabırsız bir ses çıkarınca yüreği ağzına geldi.

"Beni geri zekâlı mı sanıyorsun, kadın?" Kılıcını kınına soktu ve shire'ın kalın boynunu okşarken ona sinir bozucu derecede alaycı bir bakış attı. "Colm benden başka kimseye itaat etmez."

Tabii ki yapmadı. Lindsay gözlerini kısarak, hissettiğinden daha cesur bir şekilde cevap verdi. "Zekân hakkında bir şey söyleyemem ama beni kaçırman yapacağın en aptalca hata olabilir."

Omuz silkti. "Belki öyle, ama başka seçeneğim yoktu."

Kafası karışan Lindsay tam ona ne demek istediğini soracaktı ki, adam uzanıp onu yere doğru kaldırdı. Tanrım ama gücü korkutucuydu. Cüssesi de öyle. Gözlerini kırıştırarak onun şaşırtıcı gözlerine baktı. Çok hoş bir renkteydiler, yazın yayla çimenleri kadar canlıydılar.

Daha önce bulundukları o dipsiz uçuruma hiç benzemiyordu.

Lindsay öksürerek mağaranın girişine doğru baktı. Bazı büyük kayaların arkasına sıkışmış, yoldan geçen birine iki büyük kayrak taşı levhasının birbirine yaslandığı ve dağ tarafından desteklendiği görünürdü. Biri daha yakına gelmedikçe, mağarayı görmek imkânsızdı. Ortaya çıkan mağaranın derinliği, küçük bir bataklık kulübesinin uygun büyüklüğü kadardır.

"Ateş için odun toplamam gerekiyor. Benden kaçmaya çalışmayacağına güvenilebilir miyim, genç kız?"

Bu konuda hiç şüphe yoktu; gerçekten aklını kaçırmıştı. "Beni işaretledin, iblis-"

"Sana bir iblis olmadığımı söylemiştim," dedi kızın ancak uzun süre acı çektiğini söyleyebileceği bir tonda.

"Ben Lindsay Ross, İskoçya Kral Naibi'nin yeğeniyim ve kimsenin esiri değilim. *Sen* bile her zaman tetikte olamazsın. Arkanı döndüğün an, attığın ilk yanlış adımda, gitmiş olacağım. Ve döndüğümde Ross'un ve nişanlım Laird MacKay'in gazabını senin ve evinin her köşesinin üzerine getireceğim."

Lindsay bu tür tehditlerin

Lairdler ve hatta İngiliz soyluları bile amcası tarafından dize getirilmişti. Bu acımasız yaratığı korkutacağına dair umutsuz bir umuda sarıldı.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Eyerden bir kangal ipi çözerken göğsü kuşatılmış bir iç çekişle kabardı.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

"İblis olmadığını nasıl söylersin?" Lindsay tükürürken, adam onun bileklerini önüne bağladı ve bağları bir ağacın açığındaki köklerine sabitledi. Keresteler batıda uzun boylu ya da çok sayıda yetişmiyordu. ama kökleri toprağın derinliklerine gömülmüştü. Yaşadıkları taşlık tepedeki bu ağaç çok yaşlı ve sağlam olmalıydı, çünkü boğumlu sarmaşıklar bazı yerlerde kolları kadar kalındı.

"Çünkü ben değilim," diye yanıtladı basitçe.

"Ama tüm o adamlar... onları katlettiniz. Ve gözlerin-"

"Bu adamlar yaylaları yakıp yıkıyor, öldürüyor ve tecavüz ediyorlardı. Yaşamayı hak etmediler."

Yani doğruydı. Angus MacKay bir savaş lordu ve yağmacıydı. Böyle bir canıyla evlenmek istemiyordu ama bu adamla da kalamazdı. Çok fazla tehdit oluştuyordu. Sadece hayatta kalması açısından değil, kurtuluşu için de. Vücudu hâlâ onun dokunuşuyla ısıniyordu. Birlikte karanlığın içinde ilerlerken adamın güçlü kalçalarının etine yaptığı baskıyı hâlâ hissedebiliyordu. Karanlık ve günahkâr bir yanı onun karanlığından ve gücünden heyecan duyuyordu. "Yani kimin yaşamayı ve ölmeyi hak ettiğine sen mi karar veriyorsun?" diye sordu yanaklarına tırmanan sıcaklığı görmezden gelerek. "Nesin sen, bir tür intikam meleği mi? Kanunsuz bir cellat mı?"

"Hayır, sadece bir paralı asker."

"Bu daha da kötü. Ya o adamlardan herhangi biri masumsa Onları hangi suçlar için katlettin? Ben ne günah işledim ki böyle bir katliama tanıklık edeyim?"

Kalın, abanoz kirpiklerinin altından ona bir bakış fırlattı ve dikkatini tekrar bağlarını sağlamlaştırmaya vermeden önce gözlerindeki pişmanlığın yumuşadığını görmüş olabilirdi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye teklif etti. "Senin için tehlikeli değilim."

"Yapmam gerekeni yapıyorum," diye mırıldandı, düğümleri bitirip yüzünü ona döndü. "Ve gitmene izin veremem."

Lindsay onun önünde diz çöktü, diğer tüm seçenekler tükenmişti ve içinde gerçek bir dehşet oluşuyordu. Bilekleri kökten aşağı kaydı ama sıkıca tutundu. Daha önce hiç bağlanmamıştı ve bu adamın yapabilecekleri düşünüldüğünde, bu onu tamamen savunmasız hissettirdi. "*Lütfen*. Beni bırakabilirsin," diye yalvardı. "Dizlerimin üstündeyim. Her şeyi yaparım."

Onu esir alan kişinin burun delikleri alevlendi ve yüz hatları kararmış olsa da

Tehlikeli ışık gözlerini aydınlattı. Ona doğru bir adım attı ve Nemli pantolonunun önünü onun göz hizasına kadar indirdi. Sakin bir nefes verirken ağzı açık kaldı ve dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırladı. "Seni bir kez uyarıyorum Lindsay Ross, şartlarımı kabul etmeye tamamen hazır değilsen dizlerinin üzerine çöküp bana böyle tekliflerde bulunma."

Lindsay titredi. Onun ne demek istediğini kesinlikle anlamıştı. Dili gergin bir hareketle dudaklarını ıslattı.

"Benimle ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu kararsızca. "Beni nişanlıma fidiye olarak mı vereceksin?"

Ondan uzaklaştı ve mağaranın girişine doğru yürüdü. "Başka nişanlın olmayacak. Onu öldürdükten sonra olmaz."

Başka nişanlısı yok mu? Bu ne anlama gelebilir ki? "Amcam o zaman?" Başını salladı. "Hayır kızım, benimle geliyorsun."

"Nerede?"

"Lachlan Kalesi."

"Lachlan Kalesi, *ama-Neden?*" Karanlık bir korku midesinin derinliklerinde kıvrıldı. "Çünkü sen benim eşim olacaksın."

"Senin... ne?" Bu onun düşündüğü anlama gelmiyordu, değil mi?

O mu?

Durakladı ve kızgın, parlayan gözlerle ona baktı. "Benim *karım*," Onu alacakaranlıkta yalnız bırakmadan önce sustu.

Onu kendi haline bırakmakla hata ettiğini düşündü Lindsay, çıplak ayaklarını kaya duvara karşı kaldıraç olarak kullanırken. Eğer onun bir iblisin -ya da *her neyse* onun- karısı olmaya boyun eğeceğini düşünüyorsa, doğruca cehenneme gidebilirdi! Ya da onun gibi yaratıklar nereden türemişse oraya. Kordonları ve kök yumaklarını tüm gücüyle çekerken, gücü tükendiğinde omzunun çıktığını hissetti. Yere yığıldı, cesareti kırılmıştı ama yenilmemişti. Eğer kurtulabilir ve yeterince güç kazanabilirse Tek yapması gereken Tay nehrini bulmaktı ve onu takip ederek Benmore'un doğusuna gidebilirdi.

Bilekleri şimdi şeytan gibi acıyordu. İpin sert kordonları acı verecek ya da zalimce olacak kadar sıkı değildi ama tüm o çırpınışları ve çekiştirmeleri yüzünden derisi o kadar çığ kalmıştı ki bazı yerleri kanamıştı. Bu da ona, eğer yeterince kan üretirse ince bileklerinin kesilebileceği fikrini vermişti.

kaygan, düğümlerden kurtulabilir ve onu esir alan kişi dönmeden önce gitmiş olabilir.

İşe yaramadı. Şimdi batma ve yanma, hayal kırıklığı ve acı gözyaşlarının yanaklarından aşağı dökülmesine neden oldu. Yerde kayarken, sert bir şey uyluğunun etine saplandı. Küçük bir şist parçasıydı ama sivri bir kenarı vardı.

Evet! Kader sonunda ona gülümsedi. Lindsay hızla ip üzerinde çalışmaya başladı, beceriksizce ileri geri kesiyordu. Bilekleri protesto ederken

Hareketler kaba liflerin yaralarını ısırmasına neden oldu ama umurunda değildi, özgürlüğün tadını alabiliyordu. Dehşet içindeydi, ip iyi işlenmişti ve yıpranması umduğundan daha uzun sürdü.

Dışarıdaki yumuşak toprakta boğuk toynak sesleri duyduğunda mağaranın içi neredeyse tamamen karanlıktı. Lindsay'in umutları azaldı ve umutsuzluk onu boğmakla tehdit etti. Hayır, önemli değildi; taşı saklayacak ve onun uykuya dalmasını bekleyecek, sonra da kaçacaktı.

Adam içeri girdiğinde ona sırtını döndü, pelerininin içine gömüldü ve ona bakmayı reddetti. Ama kulakları, yarığın ağzında ateş yakmaya başlayan adamın hareketlerini takip etti. Çok geçmeden kıvılcım alevlendi ve gölgesini taş duvara düşürdü. Onun çıraya vurduğunu duymamıştı ama yine de turba ve çıra alev aldıkça parlaklık arttı. Daha büyük, kuru kütükler ekledikçe ışık daha da parlaklaştı.

Kendisine yaklaşan adamın titrek gölgesini takip etti. Bu kadar iri bir adam nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyordu? Adamın yakınlığı onu tedirgin etti ve pelerinin içinde kıpırdandı, altında çıplak olduğunun acı verici bir şekilde farkındaydı. Pelerinin eteklerini onu daha iyi örtecek şekilde ayarlarken adamın keskin nefes alışını duydu.

"Neden kan kokusu alıyorum?" diye sordu mağara diliyle.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi kız, kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken.

"Belki de döktüğün onca kan sana musallat olmak için geri geliyordur."

Onu yerde oturduğu yerden kaldırdı ve bileklerini incelemek için pelerinin kıvrımlarını araladı.

"Yüce Tanrım, genç kız," sesi acı dolu bir fısıltıya dönüştü. Gözbebekleri dalgalandı ve sonra büyümeye başladı, irisi geçip beyaza doğru yayıldı. "Ne yaptın sen?"

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Lindsay insanın yerini yaratığın almasını şaşkınlıkla izledi. Kasları şişmiş ve kanla dolmuştu. Ona aşağılayıcı bir şekilde tanıdık gelen granit siyahı gözlerini kaplamıştı. Dudaklar keskinleşmiş gibi görünen dişlerden geriye doğru çekildi. Onda bunu daha önce fark etmemişti.

Siyah tuniğini ve pantolonunu temiz keten bir gömlek ve koyu mavi ve kırmızı bir tartanla değiştirmişti. MacLauchlan renkleri. Her nasılsa, siyah ona yakışmış ve onun bir iblis olduğu fikrini pekiştirmişti. Şimdi, giyinik gerçek bir dağlı gibi, bir şekilde daha korkunç görünüyordu. Daha tehlikeli. Çünkü onun gerçekten bir insan, ruhu bir canavarla birleşmiş ya da bir iblis tarafından ele geçirilmiş bir MacLauchlan dağlısı olduğunu biliyordu. Aksini iddia etmesine rağmen.

Bileklerini bırakmadı ama sanki ona gösterecekmiş gibi havaya kaldırdı, yüz hatları üzgün ve suçlayıcıydı. Göğsünün derinliklerinden hayvansı bir sıkıntı sesi yayıldı.

"Beni bağlayan sendin," diyerek yaptıklarını savundu. "Buna katlanacağımı düşündüysen aptalsın. En azından yakalanmaktan kaçmaya *çalışmasaydım* değersiz bir ahmak olurum."

En azından bu haliyle, utanmış görünme nezaketini gösteriyordu. İpleri çözdü ve kızın bağlarını ateşe attı, sonra da yaralarını incelemek için döndü.

Lindsay ona sadece bakabildi. Az önce ne yapmıştı? O ipler en azından iki parmak kalınlığındaydı ve adam onları Lindsay'ın taşıyla yıprattığı yerden farklı bir yerden koparmıştı.

Tek kelime etmeden onu kollarına aldı ve ateşi yaktıktan sonra serdiği kürklerden oluşan palete taşıdı. Onu üzerine oturtmak yerine, bağdaş kurarak oturdu ve kucağına oturttu. Yakınlardaki eşyalarından bir çile su aldı ve kızın bileklerinden birini onları pelerinin içinde tuttu.

Lindsay gözleri fal taşı gibi açılmış bir vaziyette otururken, adam onun bileklerini dolu toprağın üzerine çıkardı ve çilesinden çıkardığı temiz, soğuk suyla bileklerindeki kanı duruladı. Yüzü buruştu ama suyun soğukluğu acının bir kısmını hafifletmiş gibiydi. Bu davranış, daha önce aralarında geçenlerle kesinlikle uyumsuzdu. Yine de bu, tek başına yirmi adamı katleden ölümcül savaşçıydı. Burada ise tek başına yirmi adamı

onu aklının ötesinde baştan çıkarmıştı. Yine de şimdi ona dikkatli bir şefkat ve nezaketle davranıyordu.

Ateş ışığının onun acımasız ve büyüleyici yüzünde oynadığı oyunu izledi. Onun

İşini bitirdiğinde kaşları endişeyle aşağıya indi. Kesiklerden bazıları hâlâ sızıyordu, bu yüzden kendi gömleğinden temiz keten şeritler kopardı.

"Seninle evlenemem, biliyorsun," demeye çalışarak zihnini acıdan uzak tutmaya çalıştı. Belki de İblis adamdan daha mantıklıydı. "Ben başka biriyle nişanlıyım. Ve Angus'u öldürsen bile, amcam birlikteliğimize asla izin vermez."

Alnına yumuşak bir öpücük kondurdu ve sanki sevimli bir çocukmuş gibi burnuyla saçlarını okşadı, ardından gömleğinin yırtık parçalarıyla bileklerini sarmaya başladı.

Lindsay gülebilirdi, gerçekten. Hayatında hiçbir zaman Bu saçma durumu hayal edin. Ölümçül bir Azrail'in kucağında çırılçıplak, nazik parmaklarıyla ona bakıyor ve neden onun iblis gelini olamayacağını açıklıyordu. Kendine rağmen, ağzının kenarıyla alaycı bir gülümseme oynadı.

İşini bitirdikten sonra, kadının bileklerini kaldırdı ve sanki bir kutsama sunar gibi her birine en hafif öpücükleri kondurdu. Dudakları keten çizgisinin üzerinde durdu ve nabzın dokunuşunun altında öfkeyle sıçradığı alt taraftaki hassas cildi öptü. Sonra öpücüklerini daha yukarılara, daha da yukarılara taşıdı. Dolu ağzı kadının etine tapıyordu. O yırtıcı gümbürtü koca bedeninde titreşiyor ve kızın içinde yankılanıyordu.

Rahatsız edici gözleriyle onu kısırdı. İlk karşılaştıklarında onların anlamsız ve okunamaz olduğunu düşünmüştü. Ne kadar da yanılmıştı. Duygular ve ihtiyaçlar, ilkel içgüdüler ve dipsiz bir arzu volkanik abanoz havuzlarının içinde dönüyordu. Ve yüzü derinliklerinde yansıyor. Sadece o ve asla bir başkası değil.

Gürültü şiddetlendi.

Lindsay gözlerini sıkarak ve başını sallayarak teması kesti. Bunu nasıl bilebilirdi? Bunlar neydi, kendi arzuları mı? Hayır. O sadece korkmuş ve yorgundu. Var olmayan bir anlam arıyordu.

Dudakları onunkilere dokundu. Daha önce olduğu gibi talepkâr ya da talepkâr değil, rahatlatıcı, araştırmacı bir durgunlukla bağlanmıştı. Onu itmesi gerekirdi ama yapmadı. Öpücüğüyle içine yayılan yumuşak sıcaklık yüzünden değil. Şefkatli gücü ona korunduğunu hissettirdiği için değil.

Uzun zamandır tecrübe etmediği kadar değerliydi. Ama o ölümcül bir cehennem canavarıydı ve onun öfkesini riske atamazdı. Onun esiriydi. At onun tam merhameti.

Ve onunla ne isterse yapabilirdi. Evet. Tabii ki sebebi buydu.

Kadının tam anlamıyla şok olmasına rağmen, adam onu daha fazla zorlamadı, aksine geri çekildi ve pelerini vücuduna daha sıkı sardı. Kadını yeniden konumlandırarak kendi tarafına uzandı ve onu da aynı şeyi yapması için dürttü. Kadında bir Eğilmiş kolundan yastığı çıkardı ve üzerinde yattıkları kürkü ikisinin üzerine katladı.

Bilekleri zonklamaya başlarken Lindsay bu gece uyumasının mümkün olmadığını düşündü. Yaklaşan şafağın ve getireceklerinin korkusu onu kesinlikle uyanık tutacaktı. Kaçış planları da öyle. Evet, kaçışına odaklanmalıydı. En azından bu, onun arkasındaki sert ve sıcak bedenini hissetmekten onu uzaklaştıracaktı. Bir yandan parlak bir plan oluşturmaya çalışırken, bir yandan da adamın çıkardığı yuvarlanma sesini dinliyordu. Bu ona yaklaşan bir deniz fırtınasını hatırlattı, havadaki ağır ve beklenti dolu durgunluk uzaklardan gelen bir gürültüyle bozuldu. Hiç fırtınadaki kadar iyi uyumamıştı.

Connor her zaman kadınların çok fazla konuştuğunu düşünürdü. Görünüşe göre her düşüncelerini, arzularını, eylemlerini ve duygularını tartışma ihtiyacıyla yetiştirilmişlerdi. Geçmişte bunu sinir bozucu bulur ve cıvıl cıvıl konuşan bir kadın sürüsü karşısına çıktığında aceleyle kaçardı. Şimdi ise kalçalarının arasında güvenle gezinen genç kızdan bir kelime duymak için her şeyini verirdi. Ama o güzel dudaklarını sıkmış ve bütün sabah onunla konuşmayı reddetmişti.

Mağarada uyandığı andan itibaren hiç bu kadar huzursuz olmamıştı, kadının uyuyan formu ona doğru kıvrılmıştı. Kanı farkındalıkla, ihtiyaçla çarpmıştı. Tıpkı diğer parçaları gibi. Yine de onu en çok hayrete düşüren şey, kızın kendisine olan yakınlığının rahatlatıcı aşinalığıydı. Bir daha asla uyuyamayacaktı. Yanında o olmadan asla.

Lanet olsun.

"Lachlan Kalesi'ne yaklaştık." Tırmandıkları hafif zümrüt tepeyi işaret etti. "Şu tepenin hemen ardında."

"Oraya vardığımızda bana ne yapacaksın? Düğün günümüze kadar beni kuleye mi kilitleyeceksin?" Evet, sesi iğneleyiciydi ama en azından onunla konuşuyordu.

"Hayır," diye dikkatle cevap verdi, kadınsı tasarımların tuzağına düşüp düşmediğinden emin değildi. "Kalede ve MacLauchlan arazisinde serbestçe dolaşmana izin verilecek. Klanım seni kendilerinden biri gibi karşılayacak."

"Gerçekten mi? Yakaladığın ve neredeyse tecavüz ettiğin tüm kadınlara bu nezaketi gösteriyorlar mı, yoksa keyfi olarak beni iblis gelinin yapmaya karar verdiğin için bana özel bir onur mu veriyorlar?"

Kadının sözleri onu kızdırmalıydı ama Connor şaşkın bir eğlence hissetti. Bir kahkaha attı ve aynı anda sisin içindeki duyarlı bedenini hatırlayınca kanı ısındı.

"İblis olmadığımı size daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Lucifer'in kendisi bu iddiayı doğrulayana kadar." Saçına arsız bir fiske vurdu. "Ya da sen bana gerçekte ne olduğunu söyleyene kadar."

"Ben bir Berserker'im."

"Bir Berserk - hayır, bunlar eski ozanlar ve balıkçı kadınlar tarafından anlatılan hikayeler.

Böyle bir şey yok. Ayrıca, Berserker'lar karşılarına çıkan her şeyi öldürmek zorundadır ve siz benim yaşamama izin verdiniz."

"Öyle yaptım." Biraz kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi, gerçekten de onun yaşamasından çok memnundu. "Bu yüzden seninle evlenmek zorundayım. Ve neredeyse tecavüze uğramayacaktın. O arabada beni arzuladın."

Eyerde dönerek ona kuşkulu bir bakış fırlattı. "Bunu *istediğimi* düşünecek kadar kendini beğenmiş misin gerçekten? Siz, efendim, fena halde yanlış."

Bundan emin olabilirdi. "Evet, genç kız, bunu sen istedin. Çünkü bir Berserker eşine zarar veremez, onun bedeni üzerinde hak iddia edemez. onu istiyor." Bu acı gerçeği çok iyi anlıyordu.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

"Connor Douglas Gerard MacLaughlan!"

Lindsay, gözleri fal taşı gibi açılmış Evelyn MacLauchlan'ın sargılı bileklerini bırakıp anne bir ayının öfkesiyle kendisini yakalayana saldırmasını hayretle izledi. "*Sen. Bağladın. Onu. Bağladın?*" Her kelimeyi eczane masasından aşırıldığı tahta bir kaşıkla koluna vurduğu sert bir darbeyle noktaladı.

"Kaçmaya çalışıyordu." Kadının yaylım ateşinden sıyrıldı ve büyük, yuvarlak masanın etrafında başarısız bir geri çekilme denemesi yaptı.

Demek adı Connor'dı. Lindsay sormayı hiç düşünmedi. Bir isim onu bir şekilde daha gerçekçi gösteriyordu. Daha insani. Güzel de bir isimdi. Acımasız yakışıklı yüzüne bir şekilde uyuyordu.

"Dışarı!" Kadın, şu anda kocası Roderick'in cüssesiyle dolu olan kapı aralığını işaret etti.

Connor hırpalanmış kolunu ovuşturarak azarlanmış dev bir çocuk gibi baktı. "Ama o *benim*-"

"*Dışarı!*"

Roderick geniş omzunu kapı çerçevesinden itti ve ağabeyini sırtından alkışladı. "Gel, bırak da kadının yıkansın ve giyinsin, konuşacak çok şeyimiz var." Aynı hareketle, her iki adam da arkalarına dönüp Lindsay pencere kenarındaki koltuğa tünemişti. Onlara sadece bakabildi. Birkaç küçük fark dışında ikiz olabilirlerdi. Aynı yeşil gözler sert açılı, yakışıklı yüzlere yerleşmişti. Gerçi Roderick'inki sorunsuz bir neşeyle parlıyor, Connor'inki ise savunmacı bir endişeyle kısılıyordu. Lachlan tartanıyla örtülü, saf kas ve güçten oluşan benzer vücutlar takdir dolu bakışları üzerlerine çekiyordu. Saçları aynı abanoz rengindeydi ama Roderick saçını uzun tutarken Connor neredeyse kafatasına kadar kırpılmıştı. Lindsay bunun ağabeye tehlikeli bir vahşet havası kattığını düşündü. Bir de Roderick'in ona kıyasla daha cana yakın görüldüğü gerçeği vardı.

Connor ona bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama ağabeyi ve yengesine baktı ve hışımla dışarı çıktı.

Roderick döndü ve geniş bir gülümsemeyle kadınları selamladı. "*Cuisle mo chroi,*" diye mırıldandı karısına. *Kalbimin nabızı.*

"Teşekkür ederim, aşkım." Evelyn göz kırptı ve başını eğerek kocasının kardeşine doğru ilerleyişini takdirle izledi. Bir kez

Roderick gözden kaybolunca Evelyn masanın başına geçti, çeşitli raflardan kavanozlar ve toprak kaplar çıkardı. "Bir banyo getirilmesini istedim. Su ısınır ısınmaz çekerler. Sen orada dinlen, ben de bileklerini iyileştirecek bir şey yapacağım." Bir havan ve havan tokmağı bulana kadar koşuşturdu. "Connor'ı *boğabilirim*. Onu çok seviyorum ama bazen bu adam bir bataklık evinin duvarlarından daha kalın oluyor."

Lindsay İngiliz kadını ilk gördüğü anda ondan hoşlanmıştı ve son birkaç dakika içinde ona olan saygısı daha da artmıştı. Kısa boylu ve balık etli olmasına rağmen altın sarısı saçları ve keten gözleri Lindsay'in o güne kadar gördüğü en tatlı gülümsemeye sahipti.

"Kocanız, Roderick, o - demek istediğim o - şey mi oluyor..."

"Bir Vahşi
Savaşçı mı?"

Lindsay başını
salladı.

"Öyle." Dudakları gizemli bir gülümsemeyle yukarı doğru eğildi.

"Bileklerini iyileştirmek için kullanacağım simya büyüsünün bir kısmını bana öğretiyor."

Lindsay şimdi kuşkulu bir şüphecilikle aksesuarlara bakarak kaşlarını kaldırdı. Büyü mü? Kadın böyle şeylerden bahsettiği için yakılabileceğini bilmiyor muydu? Elbette, günlerini iki Berserker kardeşe bağlı olarak geçiriyorsa, korku duyması için ne gibi bir nedeni olabilirdi ki? Lindsay sessizce dönüp pencereden Loch Fyne'e ve Strathlachlan'ın hareketli, başarılı köyüne baktı. Tek bir kilise çan kulesi bile göremiyordu. tüm vadi. Bu MacLauchlanlar eski yöntemleri mi takip ediyorlardı? İskoçya'nın dağlık göller bölgesinin tehlikeli arazisi nedeniyle izole edilmiş bir halde, kuzeyde ve batıda yaşadıkları için kendilerini Roma'nın gözlerinden saklamak kolay olurdu.

Evelyn elini tutup bileğindeki kesiklere ve tahriş olmuş ete sarı renkli, kumlu bir lapa sürerek onu şaşırttı. "Aksanınızın duyduklarımın farklı olduğunu fark ettim," dedi sohbet edercesine. "Gerçi Londra dışında sadece burada ve Aberdeen'de yaşadım ama aksanınızı çıkaramıyorum. senin."

Lapanın yayıldığı her yerde ağrı anında soğudu ve kayboldu. Lindsay onun nazik bakımını hayranlıkla izledi. "Glasgow'dan geliyorum ama bir süre Londra'da eğitim gördüm ve babam Naip olmadan önce İskoç elçisi olarak görev yaptı."

"Bu her şeyi açıklıyor o zaman." Kadın yumuşak keteni ilk bileğin etrafına sardı ve diğerine geçti.

"Bunun sihir *olduğuna* inanmaya meyilliyim," diye inledi Lindsay. "Acı yok oldu."

"Kocam hayatımı bir kez bununla kurtardı. Onu eşim olarak kabul ettiğim gündü. Düşmanı kılıcıyla bacağıma kesmişti ve eğer bana bununla müdahale etmeseydi kan kaybından ölecektim. Bu bir mucizeydi." Evelyn bu anıya gülümseyerek bir başka temiz çamaşıra uzandı. "Güven bana, al Bu bandajları bu gece çıkarırsanız yeni gibi olursunuz."

Lindsay şüpheyi kokladı. "İçinde ne var?" Algılanabilir bir kokusu yoktu ve dokusu daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu.

"Dediğim gibi," diye göz kırptı Evelyn ona, bandajı hafifçe düğümleyerek bitirdi. "Büyü. Bir berserker ile çiftleşmenin sayısız avantajından biri."

"Gerçekten mi?" İçinden bir merak kıvılcımı geçti. İçinde bulunduğu durumu hiç de avantajlı görmüyordu. Aslında, bir süredir dayatılan, istenmeyen bir evliliğe doğru yol alırken kendini bir başkasının yoluna itilmiş buldu.

"Oh evet! Büyü bunun sadece bir parçası. Bir de uzun yaşam var. Gördüğünüz gibi, yaşam güçleriniz iç içe geçmiş durumda ve bir berserker ortalama bir insanın dört ya da beş katı kadar yaşıyor." Evelyn ortalığı toplarken konuşuyordu ve Lindsay onun boş kalmaktan hoşlanmayan bir kadın olduğu hissine kapıldı. "Benim Roderick'im çok dikkatli ve düşüncelidir. Bir Tanrıça tarafından kutsandı, biliyorsun, bu da ona doğal olmayan bir güç ve... dayanıklılık katıyor." Güzel bir kızarıklık göğsünü kızarttı ve yanaklarına doğru süzüldü ama devam etti.

"Çok korumacı ama aynı zamanda bilgili ve büyüleyici biri. MacLauchlan kütüphanelerini görmelisiniz. Eğitimli bir kadın olarak orada biraz zaman geçirmek isteyeceğinize eminim. Aklıma gelmişken, bu ikisini aynı fikirde olmadıkları siyasi bir tartışmaya sokmamaya dikkat edin, çünkü büyük salon için yeni bir masa yaptırdım ve parşömen işine biraz bağlıyım."

"Bunların hepsi *senin* berserker'inin özellikleri," diye araya girdi Lindsay, kadının dikkati teğet geçmeden önce. Evelyn'in mutlu bir şekilde eşleştiğini görmek kolaydı. İçten gelen bir mutluluk ve hoşnutlukla parlıyordu, bu da onunla aynı odada uzun süre bulunup da kederli ve yetersiz hissetmemeyi zorlaştırıyordu. Ve biraz kıskançlıktan daha fazlası. "Peki ya Connor? Onun hakkında tek bildiğim berserker bir paralı asker olduğu."

Evelyn'in yüzü bir an için düşünürken düştü. "Connor çok iyi bir adam," dedi kendine çok güveniyormuş gibi. "Kabul ediyorum, o

Asık suratlı, ciddi ve biraz da kibirli olma eğilimindedir ama on altı yaşından beri Lauchlan klanının Laird'idir. Bu da beraberinde bir Baronetlik ve bol miktarda baskı ve sorumluluk getirdi. Ayrıca, babası oğullarına iğrenç davranan ve şiddetli bir öfkeyle Annelerini öldüren oldukça tatsız bir tipti.

Roderick bana Connor'ın onu çocukken birçok kez babasının cezasından koruduğunu söyledi."

"Anlıyorum." Lindsay göğsünü sıkıştıran acıma duygusunu görmezden gelmeye çalışarak bandajlı bileklerini inceledi. Haklı öfkesine tutunmak zorundaydı. Bunu yapmazsa, o arabada birlikte yaptıkları şeydeki rolüyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ve yapamazdı. Henüz yapamazdı. "Bu çok üzücü olsa da, nişanlı soylu kadınları kaçırıp evlenmeye zorlamasını mazur göstereceğini sanmıyorum."

Evelyn durup yüzünü ona döndüğünde teneke bir kase gürültüyle masaya çarptı, gözleri inanmazlıkla irileşmişti. "Sana açıklamadı mı?"

Lindsay başını salladı, karnında bir kurşun ağırlığı vardı.

"Oh, sevgilim, seni onunla evlenmeye zorlayamaz. Bir zamanlar bir vahşi eşini seçerse, *onu* kabul etmek *ona* bağlıdır. Siz kabul edene kadar güçsüzdürler."

Lindsay'in gözleri kısıldı. "Öyle mi?"

Connor cephanelikte volta atıyor, kardeşinin yüzündeki dalkavuk gülümsemeyi yumruklarıyla silmemek için elinden geleni yapıyordu. Ya da daha keskin bir şeyle.

Dipçiklerde saklanan her bir silahın ağırlığından, taş duvarlara asılı her bir armanın aile mirasına kadar bu odanın her santimini tanıyordu. Her akraba ve klan

MacLauchlan hanesi, düşmanlarına karşı kullanılan silahların üzerinde temsil ediliyordu. Son zamanlarda MacLauchlanlar için refah dolu bir dönem olmuştu. Alçak Topraklar'da klan savaşları sürse ve soylular vahşi tazılar gibi İngilizlerin lütfundan pay kapmak için savaşa da, onun vadisi tüm bunlardan korunmuştu. Savaş lordu babasının ölümünden bu yana Connor, savaş meydanında kazandığı itibarını yeni ittifaklar kurmak, komşu klanlarla barış ve ticaret yapmak için kullanmıştı.

Şimdi, çılgınının eylemleri yüzünden, büyük Ross klanının ve acımasız MacKay'lerin öfkesini göze almıştı. Hepsi de istemediği ve talep etmediği kuzguni saçlı bir kadın içindi.

Hayır, bunu gerçek olarak iddia edemezdi. Onu istiyordu. Onu açlıktan ölmek üzere olan bir adamın yemeğe ya da ölüme mahkûm bir adamın merhamete duyduğu özlem gibi istiyordu. Vahşi yoğunluğuyla onu ürküten büyük, esneyen bir çaresizlikle onu istiyordu. Onun önünde, altında yayılmasını, Tanrıları uyandıracak kadar yüksek sesle adını haykırmasını istiyordu.

Elini kafatasında gezdirirken sinirden hırladı.

"Neden bu kadar kışkırtıldığını anlamıyorum Connor. Bir eş senin için büyük bir nimet. Aslında, ikimiz de çiftleşirsek, kullanacağımız büyü, Keltlerin soyunun sona erdiğini görecektir. İskandinav çığınının tehlikesini azaltmaya hizmet edecektir." Roderick cephaneliğin kapısına yaslandı.

"Bunun aklımdan geçmediğini mi sanıyorsun?" Connor kardeşinin İskandinav topraklarından gelen çılgın bir savaşçı olan Mavi Alrik'le olan savaşını çok iyi hatırlıyordu. Roderick'in konuşma yeteneğini elinden almış ve neredeyse eşini de kaçırmıştı. Roderick'e savaşı ve sesini kullanmayı kazandıran, Evelyn'e olan bağlılığı ve onun kendisini kabullenmesiydi.

"O zaman söyle bana, neden cehennem köpekleri seni cehenneme sürüklemeye hazırmış gibi davranıyorsun?" Roderick onun yolunu kesti ve mükemmel bir tempoyu yarıda kesti.

Connor ona hırladı.

"Orada kur yapılmayı bekleyen güzel, ateşli bir kız var. Seni arzuluyor, bunu herkes görebilir. Tecrübelerime göre, bunu kendi lehine kullanabilirsin." Kaşlarını şehvetli bir şekilde salladı.

Kardeşini iterek yolundan çekilen Connor adımlarına devam etti. "Bu bir seçenek değil," diye ısrar etti.

"Eğer onu kişiliğinle kazanmaya hazırlanıyorsan, benim planımın daha fazla şansı olduğunu söyleyebilirim, ama ben-"

"Onu kazanamayacağım!" Connor patladı. Direk silahlarıyla dolu bir rafı kaptığı gibi devirdi. Silahlar yere devrildi.

Tehlikeli yönler, ama hiçbiri onun için bir anlam ifade etmiyordu. Patlama, içinde çalkalanan çaresiz hayal kırıklığına yardımcı olmadı. Omuzları çökerek derin bir nefes verdi. "Onu paketleyip göndermeliyim," diye mırıldandı. "Onu buraya getirmekle aptallık ettim."

"Connor," Roderick'in elinin ağırlığını omzunda hissetti ve bu onu devirmekle tehdit eden yükü daha da artırdı. Omuz silkecek gücü bile yoktu.

"Neden bana bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu söylemiyorsun?"

"Ne hakkında olduğunu biliyorsun." İkisi de biliyordu.

"Baba?"

Connor dolu toprağın üzerine saçılmış silah dağınıklığına ters ters baktı. "Bize her zaman bir berserkerin eşine zarar veremeyeceği söylenir."

Döndü

Kendisine endişeli bir kaş çatmayla bakan kardeşinin yüzüne baktı. "Ama bir *adam*

yapabilirim."

Roderick uzaklara baktı, annelerinin ölümünün acısı gözlerinde hâlâ taze bir yaraydı. İkisi de babalarını yıllar önce, sarhoşken annelerine çok sert vurduğu o gün bulmuşlardı. Babalarını da o gün gömmüşler ve bir daha bu konu hakkında hiç konuşmamışlardı.

"Evelyn ile çiftleştikten beri, hiç korkmadınız mı?"

"*Asla*. Söylemedim bile."

"Öyleyim, lanet olsun! İçimde yanan öfkeden korkuyorum. Bir çılgının öfkesinden değil, kendisine bağlı olan ruhlara, onu yere serecek olan bu dünyaya ve onu doğuran babaya karşı öfke taşıyan bir adamın öfkesinden. Ben hiçbir kadına uygun değilim Roderick, özellikle de üst kattaki o sinir bozucu kıza."

"Sen o değilsin Connor," diye ısrar etti Roderick. "Bunu kendin dışında dağlık bölgedeki herkese kanıtladın."

"Kendime değil. Lindsay'e de değil. Bileklerini gördün."

Roderick, "Bunu kendi kendine yaptığını söylemiştin," dedi.

"Evet, benden kaçmaya çalışıyor." Büyük bir iç geçirdi. "Bir eş almayacağıma, bir kadını asla öpmeyeceğime dair yemin ettim. Sırf çıldırtıcım bunu beceremedi diye sözümünden dönmek zorunda değilim. Böylesi daha iyi. Daha güvenli."

"Sanırım öyle." Roderick ondan uzaklaşarak taş girişe doğru geri döndü. "Nişan sözleşmesine göre, varisle evlenmek zorunda kalacak.

MacKay klanı. Sanırım Angus'un yerine Rory'nin elini tutmayı tercih ederdi."

Connor homurdandı, göğsünde kalbinin olması gereken yerde bir boşluk açıldı.

Roderick devam etti, düzgün sesi bu alışveriş için biraz fazla neşeliydi. "Rory biraz gözü kara olsa da iyi bir adam. Eminim onun ihtiyaçlarını karşılayacaktır... her gece karnına küçük MacKay bebekleri yerleştir-"

Connor bir kükreyle kardeşine saldırdı ve onu boynundan tutarak cephaneliğin duvarına sıkıştırdı. Başka bir adamın eşine dokunduğu düşüncesiyle çileden çıkan canavarı yüzeye çıkarken havanın ciğerlerine pompalandığını hissedebiliyordu.

Gergin bir anın ardından Roderick ona gülümsemekle yetindi. "Onu bırakamazsın kardeşim. İkinizin de çekmeye mahkum olacağınız sefaletin farkında olduğunuzu sanmıyorum."

Connor başını eğerek kardeşini serbest bıraktı. "Tanrım, işim bitti. için."

"Hayır, bu sadece başlangıç. Şimdi, git ve baştan çıkar Kadın. Onun sevgisini kazanın. Bir kez elde ettiğinizde, ona değer verin ve her gün onu sevmeye ve ona nezaket ve saygıyla davranma seçimini yapın. Sana söz veriyorum, bu iyiliğinin karşılığını verecektir... hatta daha fazlasını." Roderick sırtıttı.

Connor onun sözlerindeki gerçeği duydu. Roderick nasıl bu kadar bilge oldu?

Onun MacLauchlan klanının büyük kardeşi, Patriği olması gerekmiyor muydu?

Çenesini birkaç kez oynattı, gözlerini kıstı ve gururunu bastırdı. "Bir kadını baştan çıkarmanın yolu nedir?" Genellikle, istekli Lassie'ler kendilerini onun için inkar edilemez bir şekilde müsait hale getirdiler. Bir kadını onu istemeye ikna etmek keşfedilmemiş bir bölgeydi.

Roderick yine omuz silkti ve eğilip sırık kollarını toplamaya başladı. "Evelyn'le konuşmama bile gerek kalmadı, sadece bana bakarak baştan çıktı." Sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi kollarını iki yana açıp yere baktı.

Fırsatı değerlendiren Connor onun orta kısmına bir yumruk indirerek nefesini kesmeyi başardı. "Dilsizken seni daha çok seviyordum," diye mırıldandı.

Cephanelikten çıkıp Lauchlan Kalesi'nin güneş ışığıyla aydınlanan kalabalık meydanına doğru yürüdüler.

"Bana da zaman zaman böyle söylendiği olmuştur." Roderick el arabasından bir elma kaptı ve satıcıya bir bozuk para attı. "Ama bu genellikle benim haklı olduğum zamanlar."

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Connor nemli ellerini tartanına sildi ve volta atmaya ara vererek yatak odasının kapısına beklenti içinde baktı. Her an dönebilirdi. Lindsay'e kaledeki odasına yerleşmesi için bir gece verdikten sonra Evelyn'in onu köye götürmesini önermişti. Hasat pazarı bir hafta sonra başlayacaktı ve hanımlar birçok yerel ve ithal zenginliği inceleyebilirdi. Connor onun yokluğunda, odasını soylu bir geline yakışır bir şekilde süslemek için ev çalışanlarından yardım istemişti. Yardım etme girişimleri hizmetçiler tarafından epeyce eğlendirildikten sonra kovuldu ve kendisine şık görünme görevi verildi.

Onun için bu, fırçalanmak ve temiz bir tartan anlamına geliyordu.

İyi bir iş çıkardıklarını kabul etmek zorundaydı. Çiçek çelenkleri kalın meşe yatak direklerini ve daha önce kullanılmayan diğer yüzeyleri süslüyordu.

Sayısız mum odaya altın rengi bir parıltı yayıyordu. Gün batımını engellemek için kalın mor perdeleri çekmiş ve hafif ama çökmekte olan bir akşam yemeği hazırlamıştı.

Gözleri yemyeşil menekşe rengi ipekler ve sonbahar soğuğuna karşı ağır bir kürk battaniyeyle örtülmüş yatağa kaydı. Onun ametist gözlerine uyuyordu. Mum ışığında parlayan altın sarısı teni ve ipeğe dolanan saçlarıyla mükemmel görünecekti.

Vücudu bu görüntüye anında tepki verdi. Kan damarlarında ısındı ve hızlandı, beklentiyle titreşene kadar sıcaklığı her uzvuna yaydı. Aleti ağırlaştı ve doldu, enfes bir acıyla ona işkence etti. Tanrılar, ona tapacaktı. O görkemli dolgun ağızla başlayacak ve uzun zamandır kendini inkar ettiği bir öpücüğün tadını çıkaracaktı. Sonra, göğüsleri onun bir sonraki fethi olacaktı. Onları okşuyor ve öpüyordu, duyularını uyandırıyor ve teninin hislerle dans etmesini sağlıyordu. Kadın yalvarmaya başladığında, adam onun iki göğsü arasındaki tatlı yarığı acımasızca kuşatacaktı.

Elleriyle bacaklarını, sonra da ağzını. Onu öylesine tatmin edecekti ki, kadın tüm tutarlılığını yitirecekti. *Sonra*, ancak o zaman, kalçalarını altına doğru açacak ve -

"Bütün bunlar da ne?"

Kadının melodik sesindeki öfkeyle irkilen Connor, bakışlarını yataktan fantastik düşüncelerinin nesnesine çevirdi. Nefes kesiciydi. Parlak saçları bir çeşit ağla tutturulmuş olsa bile

ve ince bir tulle örtülmüştü. Elleri iki yanında yumruk olmuş, onu bırakıp yumuşak saçlarının derinliklerine dalmayı arzuluyordu. Yumuşak mavi ve lavantadan ödünç alınmış bir elbise giymişti, belinde altın bir kuşak vardı ve yüzünde, hücum eden bir geyiği bile dondurabilecek bir ifade vardı.

"Strathlauchlan'a yaptığın ziyaret hoşuna gitti mi?" diye sordu, kızın öfkесinin nedenini anlamaya çalışarak. Eğer biri ona kötü davrandıysa, onları çizilmiş ve dörde bölünmüş olarak görecekti, uzuvları kale meydanında korkunç bir uyarı olarak sergilenecekti.

"Çok güzeldi," diye kısaca cevap verdi. "Evelyn fevkalade hoş bir arkadaş, hatta burada karşılaştıklarımın en iyisi." Anlamlı bir kaşını kaldırarak, daralmış gözlerle odayı inceledi ve öğleden sonraki çabaları.

Akşam için umutlarıyla birlikte yüzü de düştü. Genç kız hiç de memnun görünmüyordu; aslında soğuk tavrı onu ciddi şekilde sinirlendirmişti. Onun ateşli öfkесini ve atılgan zekâsını buna tercih ederdi. Belki de acıkmıştır. Aç kaldığında güçlü bir piç olma eğilimindeydi ve kadın birkaç saattir pazardaydı. Akşam yemeğinin ve aşırı doldurulmuş yastıkların yayılmasını işaret ederek, etkiyi kurtarmak için umutsuz bir girişimde bulundu. "Yemek için sana katılmayı düşündüm, belki kendimizi daha iyi tanıyabiliriz."

Kayıtsız küçümseme maskesi, taze ekmek, peynir, meyve, tütsülenmiş ringa balığı ve iyi bir ithal fiçі şaraptan oluşan tabaklarda durmadan önce mum denizine ve İskoç çuha çiçeğі ve funda kokulu çelenklere bakarken biraz kaydı. Bir anlık tereddütlü bir özlem duydu ve umutları yeniden yükseldi.

Ta ki yüz hatları sertleşene kadar. "Bunu böyle mi yapmayı planlıyordun?" diye sordu taş gibi bir sesle. "Seni eşim olarak *kabul etmem* için beni baştan çıkarmayı mı planlıyordun?"

Connor yaşadığı şokla birlikte dilini de yutmadığından emin değildi. "Bu doğru," diye tısladı. "Benden ne istediğini biliyorum Connor. MacLauchlan. Daha fazla güç kazanmadan önce gelinin olmayı kabul etmem gerektiğini biliyorum."

Aptala dönen Connor sadece başını salladı.

Öfkeden bembeyaz kesilmiş dudaklarından neşesiz bir kahkaha döküldü. "Evelyn bana büyüden bahsettiğinde, yolda tanık olduklarıma rağmen ilk başta inanmamıştım. Ta ki *buna* kadar." Bandajlardan kurtulmuş bileklerini uzattı. Sağlıklı, bembeyaz teni mum ışığında parlıyordu ve Ham yaralar daha önce de vardı, ince mavi damarlar altlarında canlılıkla atıyordu.

yarı saydam eti. Connor'ın bildiği gibi bir gecede iyileşmişti.

"Ama Evelyn ayrıca, senin eşin olmama ve beni buraya kendi isteğim dışında getirmiş olmana rağmen, istemediğim sürece elini kabul etmek zorunda olmadığımı da açıkladı."

Connor şimdi, iki kadını birlikte vakit geçirmeye teşvik etmekle hata ettiğini anlıyordu. Sadık baldızının Lindsay'in kalbini yumuşatmak için çalışacağını düşünmüştü. Bunun yerine, Evelyn Kötü muamele gören yurttaşının tarafını tuttu ve ona karar vermesi için gerekli tüm bilgileri verdi. Artık Lindsay, teknik olarak onun esiri olsa da, gelecekteki mutluluğu üzerinde tüm güce sahip olduğunu anlamıştı.

Kadınlar! Elini başının üzerinde gezdirerek bir sonraki stratejisini düşünmeye çalıştı. Tanrılar ama kızginken çok güzeldi. Göğüsleri elbisesinin korsajına çarpıyor, dikişlerin yapısını zorluyordu. Connor gözlerini kırpıştırarak kendini elindeki soruna konsantre olmaya zorladı. Onun güzelliğine *bakmaktan* daha fazlasını yapmak istiyorsa, öfkesini yatıştırması gerekiyordu.

Ona sadece ihtiyacı olmadığını, onu istediğini de bilmeliydi.

Küçük yumruklarını ince kalçalarına yerleştirerek ona dik dik baktı, gözlerindeki buz bir anda menekşe rengine dönüştü. "Reddediyorum Connor MacLauchlan, daha güçlü bir berserker olabilmen için, zekâsından çok gücüne güvenen, zorba, paralı asker bir zalimle evlenmeyi reddediyorum."

Acıya benzer bir his göğsünde bir ateş yaktı ve öfke, savaşılmaya hazır, daha zayıf duygularla gürledi. "Seni bulduğumda, Highlands'in alçak, yağmacı katili Angus Mackay ile evlenmek için yoldaydın."

"Bu konuda başka seçeneğim yoktu," diye tükürdü. "Ve onun karakterine dair elimde sadece kulaktan dolma bilgiler ve senin sözlerin var, ki bu da şu noktada benim için pek bir şey ifade etmiyor."

"Öyle mi? Seni onun ellerine teslim etmemi mi tercih edersin? Belki *o zaman* 'tiran' kelimesinin anlamını öğrenirsin." Sonra ona doğru ilerledi, aklı başına gelene kadar onu sarsmak istiyordu.

"Böyle bir tehditte bulunmuş olman bile senin hakkındaki düşüncelerimi doğruluyor." Lindsay hışımla kapıya yöneldi ve kapıyı fırlatarak açtı. "Çık dışarı!"

Hiç şansı yoktu. O bu kalenin Laird'iydi ve ona izin verilmeyecekti. hiçbir köşesine erişemezdi. Ona emir verebileceğini sanıyorsa aptalın tekiydi. İçinde bulundukları lanet olası durumda biraz daha fazla güce sahip olduğunu fark etmiş olabilirdi ama bu, onun kendisine hükmetmesine izin vereceği anlamına gelmiyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturup ayaklarını dikerek onun üzerinde yükseldi ve bir emir daha vermesine, öfkesini bir kademe daha artırmasına cesaret etti.

"Pekâlâ," gözlerinde ne bir korku ne de bir geri çekilme belirtisi vardı. "Akşamınızın tadını çıkarın lordum, *yalnız*." Bununla birlikte, pastel bir fırtınayla dışarı çıktı. Ağır kapının çarpmasıyla oluşan esinti mumların çoğunu söndürdü ve dünyasını sonsuz derecede karanlık bıraktı.

Anlık pişmanlık, damarlarındaki ateşi nemli ve ağır bir battaniye gibi boğdu. Ona hiç şans tanımamış olabilirdi ama kesinlikle galip de çıkmamıştı. Aslında, bu gece zemin kaybetti. Bu duruma zorlanan tek kişi Lindsay değildi ama itiraf etmeliydi ki, onun prangalar onunkilerden daha tatlıydı. Nefis, sıcak kanlı bir eş ve koruması altındaki herkese bol miktarda güvenlik ve emniyet sağlayacak yeteneklerine güçlü bir destek kazandı.

Pazarlıktan ne elde etti? Kibarlıktan çok hırıltısı olan, parçalanmış ve militan bir savaşçı. Kasası bol bir kale vardı. Ama şüphesiz çeyizi bunu tartışmalı hale getirmek için yeterliydi.

Connor kötü bir küfür savurarak şarap fıçısını aldı ve kendi odasını aramaya koyuldu.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Ertesi gece hasat pazarının ilk başarılı haftası sona erdi. Bu, Mabon'un kendisini çağırarak şenliklerle kutlanacaktı. Lindsay, Evelyn'le birlikte ateş hokkabazları ve akrobatlar, ozanlar ve kuklacılar arasında dolaşmış, karanlık bir ruh haline uyanmış olmasına rağmen kendini eğlendirmişti. Dikkatinin dağılması moralini düzeltiyor gibiydi.

Kalabalıkla birlikte dans etmek ve eğlenmek için açık bir alanda toplanmış olan kalaslara doğru yürüdüler. Dolunay, eğlencelerini aydınlatacak kadar parlaktı ve Loch Fyne'den ışıltılı bir parlaklıkla yansıyor. Yere uzun meşaleler çakılmış ve derme çatma tahta zeminin etrafına bağlanan fenerler geceye dans eden gölgeler düşürüyordu.

Akşam soğuktu ama sıcak yemek ve serbestçe akan bira Lachlan klanının yanaklarını ve kanını ısıtıyordu. Şimdi toplanmışlardı, neşeli sesleri gecenin içinde sürüklenirken, akort borularının, flütlerin ve kemanların neşeli kakofonisi aralarından yükseliyordu.

Lindsay sanki doğuştan gelen bir farkındalığın çekimine kapılmış gibi, toplanan kalabalığın arasından Connor'ı hemen seçti. O ve Roderick, meşe bir masanın üzerine tünemiş devasa bir bira fıçısını çevreleyen akrabalarından en az bir baş daha uzun duruyordu. Connor ağır bir tokmak kullanırken, Roderick devasa fıçının dibindeki musluğu sabitliyor ve uzuvlarının güvenliğinden endişe ediyormuş gibi yapıyordu. Connor musluğu tek eliyle sallayarak yerine indirdiğinde şamatalı kahkahalar yükseldi.

Lud! Ama gücü onu şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

Bu vahşi dağlı savaşçılar korkmuyorlar mıydı? Angus'un şu anda bile intikam planları yapıyor olabileceğinden endişelenmiyorlar mıydı? İçini bir titreme kapladı. Ya ölümcül bir kavganın istemeden de olsa sebebi olduysa? Klanlar mı?

İri yarı bir dağlı Roderick'e ilk kadehi uzattı ve cesaretinden dolayı onu içten bir kahkahayla kutladı. Bir sonraki kadehi ise bu onuru yerine getirdiği için Connor'a verdi. Kardeşinin şerefine kadeh kaldırdı ve başını arkaya eğerek derin derin içti.

Lindsay onun boynundaki iplerin kırlangıçların üzerinde çalışmasını izlememeye ya da bardağı dudaklarına götürürken kolundaki esnemeyi fark etmemeye çalıştı.

Etkileyici vücudu bir ekose kumaş ve çizmelerinden başka bir şeyle sarılmamıştı. Göğsünde düğümlü koyu renkli dövmelemler vardı.

Etinin kordonlarına dolanarak onu eski usulde bir reis olarak damgalıyordu. Aynı şekilde düğümler de pazularını çevreliyordu. Göz kırparak büyüyü bozmadan önce onu bir anlığına büyülediler. Ona kızdı onun ve aralarındaki bu hayati, kaçınılmaz bağın farkındalığı.

Evelyn onunla kollarını birleştirdi ve müzik ciddi bir şekilde başladığında onları erkeklere doğru yönlendirdi. "Muhteşemler, değil mi?" diye mırıldandı. "Şu anda Connor'a kızgın olduğunu biliyorum ama keşke en azından

Şenliklerde kendini kaybet." Lindsay'e kirpiklerinin altından imalı bir bakış fırlattı. "Berserkerler mükemmel dansçılardır. Uyum içinde oldukları ilkel, doğuştan gelen bir ritim olmalı."

"Gerçekten mi?" Lindsay bunu düşünmeye cesaret edemedi. 'İlkel' ve 'ritim' kelimeleriyle ilgili bir şey onu tehlikeli bir şekilde heyecanlandırmıştı.

Onlar yaklaşırken Roderick'in tüm tavırları içten içe aydınlandı, "Evelyn, *mo chroi*, umarım gecenin ilk dansını bir başkasına söz verdiğime aldırmasınız." Birkaç erkeksi göz onlara doğru döndü ve Lindsay özellikle bir tanesinin yakıcı bakışlarını görmezden geldi.

"Peki bu kim olabilir?" Evelyn, kocasının tankardından bir yudum bira alırken tatlı bir gülümsemeyle sordu.

"Bu güzel kız benden bir dans istedi ve o kadar çekici ki reddedemem." Elini temiz ama eski püskü bir elbise giymiş, çelimsiz bir kıza doğru uzattı. Kız on bir yaşından büyük olamazdı ve utangaç bir gülümseme sunduğunda birkaç boşluk yakın zamanda kaybettiğini gösteriyordu. Çocuğunun son dişlerini de.

"Pekala." Evelyn çocuğa göz kırptı. "Seni suçladığımı söyleyemem ama burada oturup bana dönmeni beklememi de bekleme. Dans etmek için aldığım ilk daveti kabul edeceğim!"

Roderick, karısını sahiplenici bir şekilde öperek dans partnerini piste doğru salladı ve gecenin şenliklerini başlattı. MacLauchlan'ın yakışıklı kuzeni hemen Evelyn'e elini uzattı ve Evelyn de boruların ve davulların çağrısına boyun eğdi.

Kendini terk edilmiş hissetmemek için elinden geleni yapan Lindsay, toplanan İskoçyalılara kibar ve davetkâr bir gülümseme sunarken, tehditkâr bir gölge gibi beliren Connor'dan hâlâ kaçınıyordu. Belki içlerinden biri dans pistine kaçmayı teklif edebilirdi.

Bunun yerine, aynı anda ellerindeki fincanlarda büyüleyici bir şeyler buluyor gibiydiler. Belki de kadınların yanında durmak daha şık olurdu? Lindsay, kadınlarda bazı şeylere karşı hoyratça bir umursamazlık fark etmişti.

Strathlauchlan'da toplumsal kurallar vardı ama birkaç gece içinde hangi kurallara uyulacağı ya da hangilerinin bir kenara atılacağı asla bilinemezdi.

Hâlâ tanımayı reddettiği Laird'in yanından geçerek, yerli ve misafir hanımların yakışıklı bir makara partnerinin dikkatini çekmek umuduyla sohbet edip süslandıkları pistin karşı tarafına doğru ilerledi. Ona birkaç meraklı bakış ya da kibar bir gülümseme atmış olsalar da, kadınlar pek dost canlısı değildi. Aslında Lindsay birkaç tanesinden, özellikle de Lauchlan renklerini giyenlerden belirgin bir ürperti hissetti.

Ödünç aldığı koyu, kraliyet mavisi elbisesine baktı. Lauchlan Klanı'nın şerefine saçlarına kırmızı kurdeleler bağlamıştı. Hâlâ bir Ross olduğu ve bir MacLauchlan'la evlenmediği için onların tartanını giymemişti ama renkleri giyme jestinin dostça bir jest olduğunu düşünmüştü.

Huzursuz hissederek dans pistine doğru döndü ve Evelyn'i aradı. Herkesin çılgınca eğlendiği bir anda Roderick uzandı ve yerde birbirlerini çaprazlarken karısının arkasına vurdu. Karısı intikamını alamadan partnerleri onları savurdu ve bir düzine kadar diğer çiftin arasında kayboldular. Lindsay de kahkahalara katılmış, mutlu çiftin büyüüne kapılmıştı. Melankolik bir ağırlık onun tamamen eğlenmesini engelledi. Roderick ve Evelyn'in paylaştıkları şey nadir ve büyüleyiciydi. Kaderinde hiç böyle bir şey olmamıştı.

Gözleri, onları durduramadan Connor'a kaydı. Adam onu izliyordu, ihtiyatı elden bırakmıyordu. Ateşin ışığı kaslarının derin kıvrımlarına gölge düşürüyor, ışık ve gölgenin birleşiminden oluşan heybetli bir figür ortaya çıkıyordu. Zorlayıcı yeşil gözleri dans pistinin tamamında parıltıyor ve onu olduğu yere mihliyordu. Müzik geri çekildi ve insanlar yüzüstü renklerin neşeli bir karışımında bulanıklaştı. Bir anlığına dünyası, adamın acımasız bakışlarında okuduğu karşılıksız arzudan ibaret kaldı ve adamın onu bulduğu karanlık arabaya geri döndü. Bir an için ona yaptığı şeyler. Sadece bedenine değil, ruhuna da. Lindsay kendini onun ustaca dokunuşuyla amansızca değişmiş buldu. Geçtiğimiz geceleri uykusuzluk içinde geçirmiş, ateşli bir ihtiyaçla huzursuzca savrulmuştu. Gözlerini kapattığında, siyahlık ona, altında paramparça olurken adamın keskin, sahiplenici gözlerini hatırlattı.

Onunla nasıl bu kadar kolay oynamıştı? Korkuyu nasıl önce arzuya, sonra da yoğun bir zevke dönüştürmüştü? Çok utanmıştı. Sadece ne yüzünden değil

yapmasına izin verdiği için değil, onun tekrar yapmasını arzuladığı şey yüzünden.

Düşünceden bunalmış bir halde, uzun bir göz kırpmayla bağlantılarını kopardı ve bakışlarını uzaktaki göle odaklayarak kendinden nefret etti. Ondan nefret ediyordu.

"Seni katta gezdirebilir miyim, genç kız?"

Lindsay şaşkınlıkla erkeksi sese doğru döndü. Şatonun silah arkadaşlarından biri olduğunu anladığı açık renk saçlı, tıknaz bir delikanlıya aitti. "Oh, ben-"

"Tabii ki yapabilirsin Jamie, bütün gün sana bakıp durdum." Arkasından bir el uzandı ve Jamie'ninkini kavradı. Adam gülümseyerek Lindsay'in arkasında duran genç bir hizmetçiyi dans pistine doğru çekti.

Lindsay utanarak başını salladı ve etrafındaki neşeye odaklanmaya çalıştı. Connor'ın gözlerinden kaçındı, şu anda kabul edemeyeceği kadar çok sırrını barındırıyorlardı.

Gece ilerledikçe, bira ve viski serbestçe akmaya başladı ve erkeklerin Cesur olurlar ve istekli bir genç kızdan bir dans ve şanslılarsa daha fazlasını talep etmek için yollarına devam ederlerdi. Lindsay, defalarca bu dansçıları İçlerinden birinin ona elini uzatacağına dair umutsuz bir umut. Bu haliyle, dört sayının altında olup da henüz sırası gelmemiş tek kadın olduğundan emindi. Sanki her erkek onun gözlerinden, hatta yakınından bile kaçmak için elinden geleni yapıyordu. Aslında diğer kadınlar da bunun farkına varmış gibiydi ve kendi sıralarını artırmak için ondan uzaklaşıyorlardı. bir ortak edinme şansı. Kalbi hızla çarpan Lindsay, etrafındaki giderek genişleyen rıhtımı izledi. Bu neyle ilgiliydi? Dağlı Lachlan'ları öngöremediği bir şekilde gücendirmiş miydi? Londra'dan Glasgow'a balo salonlarında her zaman

çok aranan bir dans arkadaşı. Bu insanların nesi vardı?

Parmak uçlarında dengede durarak kalabalığı taradı, Evelyn'in arkadaşlığının güvenliğini bulmayı umuyordu. Ama kadın ortalıkta görünmüyordu. Birkaç tur oynadıktan sonra ortadan kaybolmuş gibiydi. Roderick'in geniş formu da aynı şekilde kayıptı.

"Och, yeni evliler." Tanıdık, çakıllı bariton sesi kulağını okşadı ve tüm vücudunda tahrik edici bir farkındalık ürpertisi yarattı. Sıcak nefes kulağını okşayarak, okşanmak isteyen bir kedi gibi kıvrılmasına neden oldu.

Connor.

Az önce yolun karşısına geçmemiş miydi? Bu kadar büyük bir adam nasıl böyle gizlice hareket edebilirdi?

"Birine gizlice yaklaşmak kabalıktır," diye azarladı, yüzünü ona dönerek. "Özellikle de karanlıkta," dedi göğsüne. "Senin *orada* her gördüğüne hükmediyor olman gerekmiyor mu?"

"Gizlice girmedim." Sesi yine eğleniyor gibiydi. Gözlerine lanet olsun. "Yapmamak için bu kadar uğraşmasaydın beni fark ederdin. Diğer herkes fark etti." Etrafına kaçamak bir bakış atan adam, topluluğun ya olan bitenle çok ilgili göründüğünü ya da öyle görünmemek için eşit derecede çaba sarf ettiğini doğruladı.

Lindsay ondan uzaklaşmak zorunda kaldı; bu yakınlık başının dönmesine neden oluyordu. Kaslarındaki gerginlik, onu omzuna atıp şatoya götürebileceği ve geceyi onun ırzına geçerek geçirebileceği gibi mantıksız bir korkuya neden oldu.

Adamın yüzüne bakma riskini göze aldı ve ağzı kurudu. Gözlerindeki fırtınaya bakılırsa, ırzına geçme başlamadan önce şatoya bile varamayabilirdi.

"Benimle dans et, Lindsay." Bu bir soru değildi.

Başını salladı, onu reddetmekten çok aklını başına toplamaya çalışıyordu. Adı onun dilinde bir günah gibi geliyordu ve hain bir yanı, adını böyle söylediği sürece emrettiği her şeyi yapmak istiyordu.

"Benimle konuşmak zorunda değilsin, istersen bana kızgın bile kalabilirsin. Ama dans etmek için can attığını görebiliyorum."

O kadar şeffaf mıydı? Bu gece ona eşlik etmekten kaçınan erkekler, ondan gelen çaresizliği hissedip itilmişler miydi?

"Ayrıca." Aralarındaki boşluğu kapattı ve ona doğru bastırdı. Nefes alış verişleri birbiri ardına hızlandı ve sanki kalbinin atışını kulaklarında duyuyormuş gibi hissetti. Yoksa bu onunki miydi? "Bedenlerimiz ağızlarımızdan daha iyi iletişim kuruyor gibi görünüyor."

O haklıydı. Her konuda. Ama bunu ona söyleyecek cesareti kendinde bulamadı. Bunun yerine elini onun elinin içine koydu ve onu piste kadar takip etti. Kalabalık onlar için geniş bir alan açtı ve müzisyen makaraya başlarken birbirlerine baktılar.

Connor ona doğru eğildi ve o da bu iyiliğe karşılık vermek için kendini zorladı. Ona herhangi bir bağlılık göstermeden önce lanetlenecekti, ama dans bunu gerektiriyordu, bu yüzden kabul etti. Karmaşık adımlar konsantrasyonunun çoğunu aldı ve Lindsay

tenlerinin değdiği her yerde onu sarsan tehlikeli akımlar yerine onlara odaklanabildiği için minnettardı.

"Renklerim sana çok yakışıyor, Lindsay." Adamın sesindeki sahiplenici otorite kızın kaynakayan öfkesini alevlendirdi. Ona sertçe baktı. Adını kışkırtıcı bir kelimeymiş gibi söylemekten gerçekten vazgeçmeliydi. Bu sadece bir isimdi, sıradan bir *isim* ve dudaklarından lezzetli bir küfür gibi dökölüyordu.

Dans onları birbirlerinden uzaklaştırarak bir süreliğine eş değiştirmelerini sağladı. Önündeki sakallı adam onun ellerini tereddütlü bir şekilde kavradı ama onu döndürürken gözleriyle buluşmayı reddetti. Aslında, onu kendisine geri verene kadar Laird'ine endişeli bakışlar fırlattı, omuzları rahatlamış bir şekilde sarktı.

Lindsay kaşlarını çattı. "Sanki bir renk üzerinde hâkimiyet ilan edilebilirmiş gibi konuşuyorsunuz lordum." Bunu deneyecek kadar gözü kara biri varsa, o da karşısındaki savaşçı olurdu.

"Bunu iddia etmek senin olduğundan daha kolay olurdu, genç kız," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Öfkesine rağmen Lindsay'in kalbi durdu. Bir an için adamın sol yanağındaki alışılmadık çocuksu gamzeden etkilenmiş olsa da, vücutları neredeyse birleşene kadar adamın ne kadar yakın hareket ettiğini fark etmedi.

"Akıllı bir adam şimdiye kadar pes ederdi," diye belirtti, istediğinden biraz daha soluk soluğa.

Adamın iri elleri belini kavradı ve adam onu bir dönüşle kaldırırken kendini o gece ikinci kez nefessiz kalmış buldu. Diğer kadınlardan daha yükseğe ve daha zahmetsizce kaldırılmanın onu memnun ettiğini itiraf etmek zorundaydı. Onun tutuşuna kilitlendiğinde kendini tamamen sabit hissediyordu. Adamın onu düşürme ya da bırakma tehlikesi yoktu.

"Şey," dedi onu sert ve sıcak vücudundan aşağı doğru kaydırırken. "Her zaman beyinden çok kas gücüne sahip olduğum düşünölmüştür."

Lindsay bunun üzerine kendini gülümserken buldu ve onun gözlerindeki cevap veren parıltıdan keyif aldı. Sanırım bunu anlayabilirdi. Adamın onun öfkesini körüklemek, sonra da onu tamamen şaşkın ve dengesiz bırakacak şekilde silahsızlandırmak gibi garip bir yöntemi vardı. Onun kollarında ne kadar uzun süre kalırsa, mantıklı kararlar verme yetisi de o kadar azalıyordu. Mantık ya da sonuçlardan habersiz, tamamen ilkel bir yaratığa dönüşebilirmiş gibi görünüyordu.

Sadece bir sonraki ilkel ihtiyacı karşılamaya odaklanan, saf fiziksel içgüdülere sahip bir yaratık.

"Ayrıca," sesi derinleştirdi. "Gitmene izin veremem. Asla bırakamam. Sadece ben olduğum için değil, sen de *kim* olduğun için."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, aniden bedeninden fırlayıp zihnine geri dönmüştü. Onu sadece bir kadın olduğu için mi istiyordu?

Ross mu? Bunca zamandır amacı siyasi miydi? Kahretsin ama babasının kim olduğu ve amcasının şimdi kim olduğu yüzünden takip edilmekten bıkmıştı. İskoçya Naibi olarak, Kral'ın kulağına sahip olacaktı. Bu bağlantıları kim istemezdi ki?

Connor uzun bir süre sessiz kaldı. Ne derse desin, o berrak yeşil gözlerin ardında keskin bir zekâdan başka bir şey parlamıyordu ve bir şeyler hesaplıyordu. Belki de çeyizinin değerini? Bir karara varmış gibiydi, gözleri kararlılıkla sertleşiyordu.

"Çünkü beni kabul etsen de etmesen de, seni açıkça eşim olarak ilan ettim. Sen bana aitsin, Lindsay."

"Affedersiniz?" diye sordu, onun kollarından kurtulmaya çalışarak. Adam onu sıkıca tuttu, dansın adımlarından vazgeçmedi.

"Dağlık bölgelerde hayatına değer veren hiç kimse sana *dokunmaya* cesaret edemez.

En azından benim iznim olmadan olmaz."

"Ne?" Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, şakalaşmanın tüm cazibesi kaybolmuş, yerini öfkeli bir şok almıştı. "Bütün akşam dans etmememin sebebi bu mu?"

Connor omuz silkti. "Evet, henüz evlenmediğimizi ve herhangi bir yaklaşımın *benim olan için* bir meydan okuma olarak görüleceğini biliyorlar."

"Evlenmek... *Senin mi?*" Lindsay dansı bozup bozmadığını umursamadan kendini onun elinden kurtardı. "Bu gecenin benim için ne kadar yalnız ve aşağılayıcı olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye tısladı. "Bu ne *cüret!* Seni koca olarak kabul edeceğimi nasıl düşünürsün Connor MacLauchlan? Hiç *sormadın* bile!"

Ondan hışımla uzaklaştı, kalabalığın geçmesine izin verdiği için minnettardı. Çılgın Laird'lerinden korkuyor olabilirlerdi ama onu seviyorlardı da. Ona bir an daha bakmaya tahammül edemezdi.

Karanlık, yorgun bakışları ona yeterince eziyet ediyordu zaten.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Lachlan Kalesi'nin koridorlarında dolaşırken Lindsay'in kanını yaygın bir huzursuzluk kaydattı. Gölgeleri aydınlatmak için mumunu kaldırarak, acelelerin izin verdiği kadar sessizce süzüldü. Kısa bir süre önce gece yarısı olmuş ve Straithlachlan'ın çoğu uykuya dalmıştı. Son iki geceyi kendi inzivasına çekilerek odasında kilitli geçirmişti. Evelyn'in ricalarını, Roderick'in yalvarışlarını ve gürültülü ama boş sesleri duymazdan gelerek Connor'dan gelen tehditler üzerine kapısını sadece hizmetçilerin ve yemeklerin girmesine izin vermek için açmıştı. Şatonun Lairi ve akrabaları odasına zorla girmeyecek kadar saygılı davranmışlardı ve hizmetçilerin Lindsay'in kaçma girişiminde bulunmadığını bildirdiklerinden şüpheleniyordu.

Hayır, tüm bu zaman boyunca düşünüyordu. Az önce yaşadığı geniş kapsamlı paradigma değişimini düşünüyordu. Bu dünya hakkında bildiği her şey çok kısa bir süre içinde değişmişti.

Her şeyi. Büyü gerçektir. Eski Tanrılar vardı. Bu toprakların insanları göksel güçlerle kutsanmıştı. İçlerinden biri onu kendi kızı olarak kabul etmişti. Ve kaderine karar vermek ona kalmıştı.

Ve onun.

Onun konumundaki bir kadın için bu tür kararların onun omuzlarına yüklenmesi asla beklenemezdi. Sevgili babası onu çok sevmişti ama MacKay'lerle gözünün önünde ve onun bu konudaki duygularını tartışmadan bir sözleşme imzalamıştı. Bir kadın olarak, bir meta, alınıp satılacak ve elden çıkarılacak bir mal olarak görülmüştü ve efendisi olarak tamamen bir erkeğe bağımlıydı.

Ve bu ona sefalet, kayıp ve tehlikeden başka bir şey getirmemişti.

İki gün boyunca volta atmış, düşünmüş, takıntı haline getirmiş ve seçenekleri tartmıştı. Kaçmayı deneyip amcasına ulaşmaya çalışmalı ve kendini onun merhametine bırakıp korunması için yalvarmalı mıydı? Yoksa kaçmayı başardıktan sonra MacKay'lerle yaptığı sözleşmeye sadık mı kalmalıydı? Toprakları at sırtında yeterince yakındı. Connor'ın Angus'u öldürmesi durumunda ikiz kardeşi Rory Laird olacaktı ve Lindsay onun adil ve iyi kalpli bir adam olduğunu duymuştu. Ona karşı görevini yerine getirebilir ve iyi bir evlilik yapmaya çalışabilirdi.

kendisi için bir

hayat...

Connor.

Burada onunla kalabilir miydi? En tehlikeli karar bu gibi görünüyordu. Connor sadece güvenliği için değil, kalbi için de bir tehdit oluşturunuyordu. Her zaman duygusal mesafesini korumak için çabalamıştı.

Ne olursa olsun gururunu, iradesini, duruşunu ve ruhunu koruyacağına dair kendine söz vererek onun için karar verdi.

Connor bunların hepsini tehdit ediyordu. Onu korkutuyor, bunaltıyor ve çileden çıkarıyordu. Onu büyülüyor, memnun ediyor ve ilgisini çekiyordu. Temsil ettiği yol belirsizdi. Hatta tehlikeliydi. Adam bir paralı askerdi, güzel, erkeksi bir paralı asker. Kanlı sunular isteyen savaşçı bir Tanrıça'nın hizmetkârıydı. Ve onun *çilgını*, çilgının çilgını bu kana batmıştı.

Böylece, iki tam gün boyunca olası bir denizde boğulduktan sonra sonuçlarını varsayımsal kararlara bağladığında Lindsay daha fazla dayanamadı. Uykuya gereken özeni göstermiş, yatağında bir saat kadar debelenmişti. Tedirgin ve yalnızlık ürpertisinden kurtulamayan Lindsay, üzerine bir şal atıp gecenin karanlığına karıştı. Evelyn tanıştıkları gün etkileyici bir kütüphaneden söz etmişti ve Lindsay burayı batı kanadının alt katında bulabileceğinden emindi. Bir kitap, içinde bulunduğu durumdan kaçmak için ona çok ihtiyaç duyduğu şeyi sunabilirdi.

Bir udun hafif tınıları taş basamakların yarısında duraklamasına neden oldu. Melodiyi yakalamaya çalışırken ayak parmaklarının değdiğini zar zor hissedebiliyordu.

Merdivenin geri kalanından aşağı inerken soğuk kaldırım taşlarına baktı ve sol taraftaki uzun salonun köşesinden içeri baktı,

kütüph

aneydi.

Ateş ışığı büyük kütüphane kemerinden salona yayılıyordu. Altın ışık ve mürekkep karanlığı udun yalnız melodisi eşliğinde birbirlerine eğilip dans ediyordu. Lindsay kendini melankolik sese doğru süzülürken hissetti, öyle nefes kesici ve hüznü bir melodinin çekimine kapılmıştı ki kalbi kanadı.

Mumunu üfleyerek kapı aralığından içeri baktı ve nefesini bastırmak için elini ağzına götürmek zorunda kaldı.

Connor'ın insan boyundaki ocaktaki alevlerin silüetini oluşturduğu cüssesi, kütüphanenin ortasında duran ağır çalışma masasına yaslanmıştı. Gelişigüzel bir sandalyeye yaslanan güçlü bacağı, becerikli parmaklarının altında ağlayan lavtanın ihmal edilebilir ağırlığını destekliyordu.

Onun hareketine sertçe baktı, şarkı aniden kesildi.

Plunk.

Adamın yüzündeki ifadeyi tam olarak seçemiyordu ama Lindsay bunun bir çeşit hoşnutsuzluk olduğunu tahmin etti. Bu düşünce onu üzdü.

Yine de ona hâlâ kızgın olduğunu düşündü. Öyle değil miydi?

Sessiz ve hareketsiz bir an boyunca birbirlerine baktılar. Kırılgan, oksitlenmeye yüz tutmuş parşömenler ve yıpranmış kitaplarla dolu bu odaya hiç yakışmıyordu. Üzerinde duran narin biblolar ve hatıra hazineleri Taş sütunlar ya da ahşap raflar bazen alevlerin ışığını alıyor ve Lindsay onlar için endişeleniyordu. Onlar kırılabilirdi. Ya bu uçucu güçteki adamın varlığına dayanamazlarsa?

Ya yapmadıysa?

Ayağa kalktı, anı ihlal etti. Devasa omuzları ezici bir yükün altında eğilmiş gibiydi ve kaşları gerildi. "Seni terk edeceğim."

Gözleri adamın iri ellerinin arasında duran kırılgan enstrümana takıldı. Acımasız gücüyle onu ezmek yerine, ondan en yumuşak melodiyi çıkarmıştı. Tekrar duymak istediği bir melodi.

"Hayır." Onu durdurmak istercesine elini uzattı. "Hayır. Lütfen devam edin. Çok güzeldi."

Belirsiz bir an için durakladı ve Lindsay o masaya yaslanana kadar nefesini tuttu. Enstrümanı yerleştirerek sesli bir şekilde nefes aldı ve lirik melodiye devam etti.

Taşların üzerinde üşüyen ayakları Lindsay'i harekete geçirerek ona doğru birkaç adım attı.

Muhtemelen sonbahar soğuğu nedeniyle Connor ekosesinin altına bol siyah bir gömlek giymiş ve bağcıkları gevşetilmiş olsa da botlarını hâlâ ayağında taşıyordu. Sonbahar güneşi tenini parfümlemiş gibi yakacak odun, doyurucu viski ve karanfil baharatı kokuyordu.

Tükürük ağzını doldururken Lindsay sarsılarak yutkundu. Udun yumuşak tınıları huzursuzluğunu yatıştırması gerekirken neden kanı hızlanıyordu? Bir yığın kitabı ve bir büyütecisi çekingen bir tavırla yolundan kaldırdı ve adamın yanındaki masaya tünedi ama dokunacak kadar yaklaşmadı. Fark ettiyse ya da umursadıysa bile bir işaret vermedi.

Birkaç ölçümden sonra sordu, "Beni mi arıyordunuz, genç kız? İhtiyacın olan bir şey mi var?" Başını çevik parmaklarından hiç kaldırmadı. Onun da dikkatini çekmişlerdi.

"Uyuyamadım," diye dürüstçe cevap verdi. "Bir kitap aramaya geldim."

Başını salladı, boğazı yutkunmaya çalışırken çenesi biraz gıcırdadı. Ama parmakları hiç duraklamadı, melodi bir şeye dönüşse de

bir yas şarkısı gibi. "Ben de uyuyamadım."

Lindsay onu daha önce hiç şimdiki gibi, gevşek bacaklı ve hassas ve pratik bir ustalık gerektiren bir şeye odaklanmış olarak görmediğini fark etti. Kalbinde, enstrümanından süzülen müzik kadar güzel bir şey olduğunu asla düşünemezdi. O anda, otoriter bir baron Laird ya da ölümcül bir berserker değildi. O sadece kendisine teselli ve bazen de neşe veren bir şeye konsantre olan bir adamdı.

Hatırı sayılır becerisine bakılırsa, birçok kez yapmış olması gereken bir şey.

Ellerinin büyüklüğü ve bileklerinin çevresi onu hayrete düşürdü. Parmakları yer değiştirirken bileğinin ince derisinin altında sinirler dans ediyordu.

teller üzerindeki pozisyonları. Lindsay daha önce bu parmakların zarif ya da özellikle becerikli olduğunu hiç düşünmemişti. Acımasızdı belki. Güçlü ve bir silahı kavramada ya da ölüm veya cezayla buluşmada yetenekli. Ama onun elleriyle yaşadığı bu ilk deneyim ona yeteneklerinin ne kadar çeşitli olduğunu ve bunları ne kadar ustalıkla uyguladığını öğretmiş olmalıydı.

Hain vücudu bu anıyla ısındı. Gözleri şeytan karası olsa da, o eller etini herhangi biri kadar ustalıkla manipüle etmişti duyarlı bir enstrüman. Bu sesleri ondan alışılmadık sesler çıkarmak için kullanmıştı, yalvarış ve zevkin doruğa ulaştığı bir şarkı. Onun en hassas zirvesini ayarlamış, kreşendo onu nefessiz ve sonsuza dek değişmiş bırakana kadar vurmali, zonklayan bir ritimle gümbürdetmişti.

Evet, onun bir müzisyen olduğunu bilmeliydi.

Yakaladığı nefesini titrek bir iç çekişle dışarı verirken rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve kalçalarını birbirine sıkıştırdı. O da bir gün çağrıştırmacı yansıması, yumuşak kadın yeri o korkunç gün onun için olduğu gibi kaygan ve ağırlı hale geldi. Aralarında geçenlerin görüntülerini tekrar oynatırken alt bölgeleri sular altında kaldı. Ne olabilirdi onu durdurmasaydı neler olurdu. Hatıra ve fantezi, çizgilerin nerede bulanıklaştığından ve gerçekliğin neyi içerdiğinden emin olamayana kadar birbirine karıştı.

Akordu, tamamen durana kadar kız farkına varmadan biraz hızlanmıştı. Uzun boynunun ahşabı, onu sıkıca kavradığı sırada itiraz etti. Giysilerinin altındaki her kas gerildi ve burun deliklerinin açılması ve nefes alıp vermesi dışında tamamen hareketsiz hale geldi.

"Bunu bana yapamazsın, kadın," diye hırladı. "Kokusunu alabiliyorum..." Ağzı acı dolu bir nefesle açıldı ve diliyle dudaklarını ıslattı.

Lindsay telaşla masadan zıpladı ve birkaç adım geri çekildi. "Ne?" diye sordu. Onun uyarılmışlığının kokusunu alabilir miydi? Hayır, bu imkânsızdı. Bunu yapabilmesi için doğaüstü olması gerekirdi. Gözlerini kapatarak aptallığı için kendini azarladı. Gururu kelimelerin ona ihanet etmesine asla izin vermezdi ama bedeni çoktan ihanet etmişti ve adamın sezgileri tam olarak ne istediğini biliyordu. Şimdi ne olacaktı?

"Gitmelisin," diye bağırdı. "Şimdi sana bakarsam, çılgılık atamadan tepene binerim."

Mümkünse daha da ıslandı. "*Lindsay*," diye uyardı.

"Ama bir berserker benim iznim olmadan bana sahip olamaz demiştin." "*Ama yapabilirim.*" Sıkılmış dişlerinin arasından hırladı.

Yapabilir miydi? Bunca zamandır? Küçük bir irade ve onun için hafif bir itişten başka bir şey olmayan bir şeyle kapısını kırabilirdi. Ama yapmadı.

Bu düşünce karanlık ve vahşi bir çekiciliğe sahipti.

Lavtanın boynu tutuşunun altında paramparça oldu. "Kaç benden, *Lindsay*," diye yalvardı. "Hâlâ yapabiliyorken."

Kalbi hızla çarpan Lindsay arkasındaki ateşe baktı. Ateş insan boyundaki ocağı yalıyor, zaman zaman gürültülü bir çatırtıyla taş zemine aç közler püskürtüyordu. Ruhu yıllarca bu ateş gibi hissetmişti, taş duvarların soğuk girintilerine hapsolmuş, sadece sıcaklığına ve faydasına ihtiyaç duyanların yararlanabileceği kadar parlak yanmasına izin verilmişti.

Belki de ona ikisini de tüketecek kadar yem vermenin zamanı gelmişti.

"Hayır," diye fısıldadı.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Connor udun atılırken çıkardığı gürültünün ancak uzaktan farkındaydı. Ateş ışığı giydiği beyaz gecelikten parlıyordu ve saçları düz, mürekkep rengi bir şelaleydi ve göğüslerinin üzerinden akarak kalçalarının hemen üzerinde son buluyordu.

Bir koluyla onu belinden kavrayan adam, diğer kolunu saçlarına daldırıp başını tutsak ederken onu vücuduna yapıştırdı.

Onun dudaklarını ele geçirmek, şimdiye kadar yaptığı en tatlı yağmaydı. Kadın da bu çabada uysal değildi. Onun istilacı dilini kendi diliyle karşıladı, onunla tartıştı ve ıslak bir şekilde onu okşadı. Tanrım, onun ağzı. Dünyada bundan daha tatlı bir yer olabilir miydi?

Aklına sadece bir tane geldi.

Bu düşünceyle hırlayarak kızın başını serbest bıraktı ve aşağı uzanarak kızın sıkı kışını avuçladı. Dudaklarının sıcak temasını kesmeden onu kendine doğru kaldırdı. Kadının uzun bacaklarını sarmaktan başka çaresi yoktu. bacaklarını kalçalarına doladı. Kadın da buna uyarak onları birbirine kenetledi ve kollarını adamın boynuna doladı. Etekliğinin katmanları ve ince geceliğinin arasında, ağrıyan uzunluğu kendini onun sıcak yarığına yasladı ve bir

Enfes bir acı.

Yakında.

Bunu istediğine inanamıyordu. Bunun olduğuna inanamıyordu. Buraya yalnız ve ağırlı saatlerini geçirmek için gelmemiş miydi? Ona hala kızgın değil miydi?

kıyaslanamaz kış mı?

Belki de. Ama ona karşı ballı kışkırtmasının kokusu inkâr edilemezdi. Ne hissederse hissetsin, eşinin onu tekrar memnun etmesine ihtiyacı vardı. Bu konuda onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Yatağa kadar gidemezlerdi. Ve bu haliyle Evelyn'in en sevdiği koltuğu kıracağını biliyordu. Masaya doğru adım attı, bir eliyle onun önemsiz ağırlığını tutarken diğer eliyle kitapları ve çeşitli eşyaları karıştırdı.

yolundan çekti. Sadece yere düşmediler, bazıları

Eşyalar odanın bir ucundan diğerine uçtu. Uzakta bir yerde bir büyüteç paramparça oldu. Ayaklarının çıplak olması dışında umurunda değildi. Her parça temizlenene kadar onların yere düşmesine izin vermeyecekti.

Bir solukla öpücüğü bıraktı ve sanki bir büyü bozulmuş gibi gözlerini kırıştırdı. Geniş, menekşe rengi gözleri adamın şimdi dönmüş olan yüzüne baktı.

Ateşe doğru. Orada ne okuduğunu biliyordu ve onun yoğunluğu karşısında nefesi kesildi. Biraz korkmuştu.

Öyle olmalı.

Kadının nemli dudaklarına bir kez daha sahip olduktan sonra onu masanın en ucuna oturttu, böylece göbeği hâlâ onun sikiyle temas ediyordu. Ellerini iki elinin arasına alarak göğüs kafesinden yukarı, göğüslerinin yanından geçirdi ve vardiyasının önünü kavradı.

Onu ondan koparmak, hayatı boyunca şimdiye kadar başardığı en tatmin edici şeydi. Ve daha da iyi olmak üzereydi.

Teni masanın koyu renkli ahşabına karşı soluk bir krem renginde parlıyordu. Saçları gölgeler arasında gölgeleniyordu. Connor, kız ona karşı çıplak kaldığında, diğer cezbedici bölgelerin çağrısı için ağzının tatlılığından isteksizce vazgeçti. Dilini boynunun hafif sütununda gezdirerek, daha aşağıya inmeden önce ağzının karşısında düzensiz bir şekilde çırpınan nabızı yaladı.

Göğüsleri inanılmaz derecede dik ve sıkıydı. Ön kollarıyla onun kavisli sırtını sabitleyerek onlara ziyafet çekti. Pembe areolalarının altındaki ince, hassas deriyi yalayarak, büzüşen meme uçlarına dikkatini vermeyi reddetti. Lindsay'in elleri kafa derisinde ve boynunda geziniyor, tatmin olmak istiyordu. Boğazının derinliklerinden küçük, ısrarcı miyavlamalar yükseliyordu. Connor kendini saçlarının çekilemeyecek kadar kısa olmasından yakınırken buldu, oysa teninin her santimi Lindsay'in dokunuşundan zevk alıyordu.

Bu eziyeti hak etmişti. Meme ucuna yapışarak diliyle ucunu okşadı ve kız ona gecenin ilk iniltisini hediye etti. Oh

Bunu takip edecek çok kişi

olacaktı. Bu meydan okuma

onu heyecanlandırdı.

Meme ucunu nemli bırakarak geri çekildi ve üzerine nefes verdi.

Tüm vücudunda tüyler diken diken oldu ve küçük bir inilti çıkardı. Adam diğer göğsüne geçerken hınzır bir gülümsemenin ağzını eğdiğini hissedebiliyordu. Teninin tatlı ve tuzlu tadının keyfini çıkararak onu masaya yatırdı ve ellerini vücudunda dolaşması için serbest bıraktı.

Bundan daha yavaş gitmek istemişti. Onun her santimini keşfetmek, her yerine dokunmak ve sahip çıkmak. Ama çok acıkmıştı ve kızın kokusu çok kışkırtıcıydı. Connor'ın parmakları hemen tatlı bukleler üçgenini buldu ve parmağını onun nemiyle kaplamak için daldırırken, dişleri nazıkçe meme ucunu sürükledi.

Adını soluk soluğa söyledi.

Evet.

Bütün bunlar olurken giysilerini çıkarmaması iyi bir davranıştı. Adının dudaklarından çıktığını duyduğunda ona sokulacak ve kendini körü körüne unutuşa sürükleyecekti. Ama henüz değil. Önce onun tadına bakmalıydı. Onun için fişkırان kuyudan içmeliydi. Kendini bu haktan mahrum edemezdi. Onu bu zevkten mahrum edemezdi.

Onun üzerine eğilmesine rağmen sol eli göğsüne doğru uzandı ve onu tuttu. "Kıpırdamadan yat," diye emretti ve sonra kaba taşın üzerinde dizlerinin üzerine çöktü.

"Sen ne-?" Küçük, nefes nefese sesi, adam iki bacağını da elleriyle açıp onu masaya sabitlediğinde kesildi.

Onu görünce homurdandı. Kaygan, parlak ve pembe, parlak siyah buklelerden oluşan bir yatağın içindeydi. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti.

"Connor ben... Tanrım!"

Kadının ilk tadı ambrosia gibiydi; ikincisi onu cennete fırlattı. Hiçbir şey onu bulduğu yumuşaklığa, dudaklarına teslim olan ve diline karşı titreşen uysal ete hazırlayamazdı. Onu acımasızca inceliyor, güçlü ve zayıf kalçalarının avuçlarının altında titreyip sarsılmasından zevk alıyordu. Bacakları onun zahmetsizce hapsedilmesiyle savaşıyor, başının etrafında kapanmak ve onunkinden geri çekilmek için mücadele ediyordu. acımasız ağız. Ya da onu orada esir tutmak için.

İnlemeleri, pantolonları ve çığlıkları şimdiye kadar duyduğu en tatlı müzikti, derin ve gırtlaktan geliyordu ve erkeklik gururunu körükleyecek kadar yalvarıyordu. Diliyle onun iç yapraklarında gezinirken, hislerinin merkezi olan sıkı tomurcuktan kaçındı. O et kıvrımlarını ağızına çekti, onlara şakacı bir şekilde vurdu ve kalçalarının yuvarlanışlarını ve sarsılışlarını takip etti.

Her ikisini de reddederek daha da alçaldı ve diliyle kadının kalbini yokladı. Minnettar bir iniltiyle yalayıp yuttuğu arzusunun acelesiyle ödüllendirildi.

Vücudu lanet bir yay teli gibi gergindi. Onun içine ihtiyacı vardı. Ve hızlıca. Bundan sağ çıkıp çıkamayacağını merak etmeye başlamıştı. Damarlarında ateş dolaşıyor ve içindeki çıldırtıcı güç yüzeye çok yakın kaynıyordu. Ya ona zarar verirse?

"Connor... lütfen." Kızın çaresiz yakarışı onu aklından çıkardı. "İhtiyacım var-"

Bir doruğa ihtiyacı vardı ve o da bunu ona vermeliydi.

Adam ona yapıştığında kadının iniltisi çığdı; dili işe koyulduğunda çığlığa dönüştü. Omuzlarını işgaline yerleştirdi ve ayaklarını onlara yaslamasına izin verdi. Teni terden parıldayana ve bacakları çabadan titreyene kadar onu tekrar tekrar kenara çekti. Sesi boğuklaştığında ve yalvarışları acı veren inlemelere dönüştüğünde, onu serbest bıraktı ve elleriyle belini sarmak için kalçalarının altına uzandı.

İşte, mo chroi, diye düşündü, bunu sana kalbimle birlikte veriyorum.

Omuzları masadan kalktı ve çığlık attı. Connor ağzıyla onun çırpınan kalçalarını takip etti, ondan aldığı zevkin son damlasına kadar etini vermemeye kararlıydı. Elleri Connor'ın kollarını kavradı, tırnakları derisini ısıırıyordu. Tanrım, buna bayılıyordu. Eğer kız izin verirse hayatının geri kalanını burada geçirebilirdi. Gözlerini kapatmak istedi ama yapamadı, onun için gelişinin güzelliği onu dehşete düşürdü ve tahrik etti. O kadar sertleşmişti ki siki tartanının altında ağlıyordu.

Ama bu anın bitmesini istemiyordu. Yüzündeki coşkunun kaybolmasını istemiyordu. Onu oraya o koymuştu.

Ve şimdiden bunu tekrar yapmak istiyordu.

Tekrar masaya yığıldığında, karnında küçük sarsıntılar meydana geldi, adamın kollarındaki ölümcül tutuşunu bıraktı ve uzun ve titrek bir nefes verdi.

Connor boynunu ondan çektikten sonra da kıpırdamadı.

Yapamazdı. Bu mükemmel anı tehdit edebilecek tek şeyin görüntüsüyle olduğu yere kilitlenmişti.

Tırnakları onu kanatmıştı.

Lindsay sert masanın üzerinde kemiksiz bir su birikintisi halinde yatarken, küçük titremeler ve zevk darbeleri çeşitli aralıklarla içinden geçmeye devam ediyordu. Aşağı baktığında, utanmazca açılmış bacaklarının arasında Connor'ın sadece başının üst kısmını görebiliyordu. Sonra Connor onun görüş alanına doğru yükselmeye başladı.

Önce siyah gözleri göründü, sonra da kasları hazır bir aciliyetle seğirerek yatan bedeninin üzerinde yükselen çığına.

Gerçekte, her türlü korku ya da belirsizlik eriyip gitmişti. Bu nazik canavarı tanıyordu. Connor sert, gururlu, inatçı ve otoriterdi ama onun vahşi yarattığı, ilkel ve kaba olmasına rağmen, ona şefkatli bir nezaketle davranmıştı. Bu ironi onun gözünden kaçmamıştı.

Ve ikisini de anlamaya başlamıştı.

Adam ona doğru uzandı ve kadın da ona doğru yükseldi. Kadın broşunun mandalını dikkatlice açıp tartanının omzundan aşağıya, zayıf kalçalarına doğru düşmesine izin verirken, adamın akıl almaz siyah gözleri bir avcı gibi onun her hareketini izledi. Kadın gömleğinin önünü açıp göğsünün devasa genişliğindeki koyu renkli dövmeleri ortaya çıkarırken, adam onun saçlarını okşadı ve omuzlarını okşadı.

Kadın gömleği kendisine doğru çektiğinde, adam itaatkâr bir şekilde kollarını kaldırdı, böylece kadın giysiyi başının üzerinden geçirebildi.

Ölüm dağıtıcısı formundayken konuşmadığı için aralarında hiçbir söze gerek yoktu. Lindsay onun her niyetini okuyabildiğini biliyordu. Karanlık mırıltısı göğsünün derinliklerinde alevlendi ve Lindsay gurur ve zevk dolu bir gülümsemenin kalbine ulaştığını hissetti.

Ateş ışığı tenini koyu bir bronz rengine boyamıştı. Lindsay onun hayranlık uyandıran vücudunu keşfetmek için uzandığında elinin titremesine engel olamadı. Göğsündeki kaslar elinin altında sert ve sıcaktı ama teni tamamen pürüzsüzdü. Diğer eli de cesur araştırmalarında ilkinde katıldığında nefes nefese kaldı.

Tanrım, ama adam çok büyüktü ve zar zor kontrol altına aldığı tüm bu gücün vücudunda serbest kalacağı düşüncesi, ilk doruk noktasının biriktirdiği acil bir ihtiyaçla çalkalandı.

Ellerini aşağıya doğru çekerken sert karnı ellerinin altında kabardı. Az önce yaptıklarından sonra utangaç olmak aklına bile gelmemişti. Bunun yerine, bu işte eşit bir rol almak istiyordu. Aldığı şeyi vermek ve onun zevkiyle sergilediği gururu sahiplenmek istiyordu.

Kadın parmaklarını adamın cinsel organına doladığında adam hırladı ve kadının iki omzunu birden kavradı. Doğaüstü gözleri geriye yuvarlandı ve kafatasının içinde kayboldu. Dudakları keskin dişlerinin arasından kıvrıldı ama yine de korkmadı. Onun bu kısmı güzel ve gizemliydi. Lindsay onun için nasıl bir his olduğunu merak etti, kilitlenmiş ve elinin altında kanla titreşiyordu. Dokunuşu onu memnun ettiği gibi onu da memnun ediyor muydu?

Elini şaftın kalın tabanından, açıklığa yapışan kaygan bir nem parçasını keşfettiği çekül başına doğru hareket ettirdi. Bu onun için duyduğu arzuydu. Zamanı geldiğinde onun derinliklerine bırakacağı şey buydu.

Tamam, belki bundan biraz korkuyordu. Adam çok büyük, çok sert, ağır ve dağlama demiri gibi sıcaktı. Onu ikiye bölebilirdi.

Onu arkasına yaslanması için yönlendirirken tutuşu daha fazla baskı içeriyordu. Dudakları aniden her yerdeydi. Çenesi, ağzı, boynu.

kulağına, ağzına geri döndü. Adamın acil ihtiyacı kadının içindeki ateşi körükledi. Dudakları, dokundukları her santimi kendisininmiş gibi damgalıyormuşçasına tenini yakıyordu.

Ve o onun kızıydı.

Gerçi kendini kandırmak için elinden geleni yapmıştı. Başından beri onunla ve onunla savaştı. Kendi kaderinin sahibiymiş gibi davranıyordu. Canavarın iğrenç bakışlarıyla karşılaştığı ve onu bağışlamaya karar verdiği andan itibaren, onun mutlak iddiasına verdiği ilkel cevaba karşı çaresiz kalmıştı.

Seksinde amansız bir zonklama başlamıştı ve kalçalarını kendine doğru çekerek ona karşı pozisyon alırken, en hassas etine değen sikinin sıcaklığı tatmin vaat ediyordu. Ama yapamadı açıkça vermediği bir şeyi alamaz.

"Al beni Connor," diye emretti. "Ben seninim."

Dişlerini tekrar göstererek, güçlü bir hamleyle onlara katıldı.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Çılgın adam onun vücuduna eğilmiş, baştan çıkarıcı yalamalar ve aç öpücüklerle onu yatıştırıyor ve dikkatini dağıtıyordu. Adam kadının içinde zonkluyor, sıcak ve nabız gibi atıyordu ama kadın onun altında gevşeyene kadar hareket etmeyi reddetti.

Acı geçtikten ve vücudu onu kabul ettikten sonra kalçalarıyla onu dürttü ve derinden öptü.

Connor, iç gürültüsünün onun içinde de titreşmesiyle birlikte hareket etmeye başladı. Önce yavaşça, büyük bir dikkatle, neredeyse geri çekilirken kızın narin etini etrafına gerdi, sonra tekrar ileri atılarak kızın içinde zemin kazandı. Kız onun adını inledi. Adam zevkle homurdandı.

O hırıltının bir uyarı olduğunu bilmeliydi.

O zaman ritim yoğunlaştı, sanki kendini kontrolünün son kalıntılarını da toparlamaya çalışıyordu. Ama baraj yıkılmış ve tutku seli ikisini de içine almıştı. Çok geçmeden kalçaları vahşice kadının içine doğru pompalanmaya başladı. Bazı itişler o kadar derine iniyordu ki, rahmine dokundu. Bu his onu sarstı ve her seferinde haykırmasına neden oldu.

Vahşi, derin, anlaşılması zor baskı Lindsay'in içinde, çaresizlik içinde onu pençeleyene kadar arttı. Tırnakları adamın sırtını çizdi. Dişleri kulağına, omzuna ve boynuna battı. Adamın homurtuları ve hırıltıları, derisi gergin kasların üzerinde gerilirken onu teşvik etti.

Vahşi bir hırıltıyla geri çekildi. Bir koluyla onu kendine doğru çekerken, diğer koluyla da bacağına beline doğru kaldırdı. Bu, sikini inanılmaz derecede daha derine indirdi ve içinde onu yıldızlara fırlatan bir şeye dokundu. Connor bu kadar güçlü bir tutuşa sahip olmasaydı onu geriye fırlatacak kadar yoğun, yakıcı ve güçlü bir coşku sarsıldı. Tüm vücudu sarsıldı, amansız bir şehvet, düşkünlük ve mutluluk şeytanı tarafından ele geçirildi. Adını gökyüzüne haykırdı, merhamet için bir yalvarış ya da meyve için bir yakarış, emin olamıyordu. Ama umurunda değildi. Bu kadar ateşli bir zevk sonsuza kadar devam edemezdi. Sonsuza kadar onu sevgilisinin gözlerinde dönen uçuruma doğru yuttu. Ölümlülerin ilahi olanı kavrayamaması gerekirdi ama Lindsay o anda Tanrıça'nın yüzüne baktığından ve kutsandığından emindi.

Gök gürültüsünü andıran böğürtüsü sersemlemiş ve onu o ana hapsetmişti. Onun şiştiğini ve bedeninin derinliklerinde tekmelendiğini, rahmine doğru ılık bir akıntı saldığını hissetti. O anda en güzel halini almıştı, kollarında parçalara ayrılıyordu, gözleri doğasının iki yarısını içeriyordu.

Fırtına geçtiğinde, sonsuz bir süre boyunca birbirlerine kilitli kaldılar. Adamın soluk soluğa nefesi kızın saçlarının tepesine çarpıyor, kızın nefesi de yanağını dayadığı göğsündeki dövmelede kırılıyordu.

"Seni incittim mi, Lindsay?" Connor'ın derin sesinde bir parça dehşet vardı.

Serbest bırakılması onu Berserker'in elinden kurtarmış olmalı.

O hala içindeyken kaslarını test etti ve onun nefes nefese kalışının tadını çıkardı.

Tısl

a. "Biraz," diye itiraf etti onun tenine karşı bir gülümsemeyle.

"Ohh... Tanrım..." diye acı dolu bir inilti çıkardı ve ondan çekildi.

Lindsay ona bakmak için başını geriye doğru eğdi. Adam ona bakıyordu

Yırtılmış ve atılmış geceliğini şömineye geri götürdü, sanki onu örtse mi yoksa kendini alevlerin içine mi atsa bilemiyordu.

Adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve acı dolu bakışlarını kendisiyle buluşmaya zorladı. "Beni yatağa götür, Connor MacLauchlan," diye emretti. "Yeşil gözlerine ikinci kez bakmak istiyorum."

Kuşkudan doğan bir şefkatle onu kollarına aldı ve ikisini de tartanıyla sardı.

Lindsay menekşe rengi ve güneş ışığıyla çevrili yatağında tek başına kıpırdandı. Lüks bir esneme, daha yeni uyanmış kaslarına sancılar getirdi ve içinden yayılan yüce bir memnuniyetin farkındalığı. Connor'ın bu sabah gittiğini hissetmemişti. Yine de onu odasına götürdükten sonra, şefkatli ve tutkulu ağzıyla onu tüketmişti.

Onun göğsüne yaslanarak uyuyakaldığını zar zor hatırlıyordu. Karanlıkta emir ya da rica olmayan tek bir kelime bile geçmemişti aralarında. Gelecek hakkında konuşmamışlardı. Aşklarını itiraf etmediler. Ama güvensizliklerini, korkularını ve kuşkuslarını bir kenara bırakmışlar ve kendilerini aralarında akıp giden duygu ve his yoğunluğuna bırakmışlardı.

Onu tekrar göreceği düşüncesiyle enerjik olan Lindsay yorganı üzerinden attı, yataktan fırladı ve giyindi. Sabahı atlatmayı başardı tuvaletini yapması gerekenden daha kısa sürede yaptı ve Connor'ı ve kahvaltıyı aramaya çıktı.

Şansına ikisini de aynı yerde bulmuş.

Kahvaltılar basitti ve göl manzaralı solaryumun güneşli bir köşesinde yapılıyordu. Evelyn kare şeklindeki masada oturuyor, yanında iri yarı Lachlan kardeşler yer alıyordu.

Sırtından aşağıya doğru örülmüş altın bukleler.

"Lindsay! Bize katılman ne kadar güzel." Oturduğu yerden fırlayıp onu sımsıkı kucaklarken yüzü sıcacık bir sevinçle doluydu. "Ne olur ne olmaz diye her yemekte senin için bir yer ayarladım." Evelyn tam karşısındaki boş koltuğu işaret etti. Doyurucu ekmekler, yağlar, meyveler ve peynirler bolca dizilmişti. Yemek yiyeceği yerde boş bir kadeh duruyordu.

Bir kadın olarak statüsüyle ilgili alışılmışın dışındaki koşullarına rağmen Lauchlan Şatosu'nda "misafir" olan Lindsay, kendisine tatlılıktan başka bir şey göstermeyen bu hanımefendiye karşı yaptığı kabalıktan utanç duydu. "Evelyn... lütfen beni affet-"

Kadın ısrarlı bir el hareketiyle, "Bu konuda hiçbir şey söyleme," diye araya girdi, "Sadece otur ve konuşmayı dengele."

Kendini birden utangaç ve ağırbaşlı hisseden Lindsay oturdu ve bitişikteki yerine geçerken Evelyn'e gülümsedi. Sağındaki Roderick'e de kibarca gülümsedi ama Connor'ın masanın üzerinde duran kollarının üzerine bakamadı. Bunun yerine, tırnaklarının önceki gece işaretlediği dört düzgün hilali inceledi ve kızarmasını bastırmaya çalıştı.

"İyi günler lordum." Bir ekmek kabuğu kopardı ve içine batırmak için kadehine armut nektarı doldurdu. "Umarım iyi uyumuşsunuzdur?"

"Gece çok hareketli geçti leydim." Mırıltısı bir eğlence gümbürtüsüydü.

Lindsay öksürdü ve elindeki ekmeği kucağına bıraktı. "Öyle mi?" Ekmeğin kabuğunu aldı ve soğuk ellerini yanan yüzüne değdirmemek için kıpırdandı. "Peki ya bu sabah?"

Adamın karanlık kıkırdaması kadının üzerine çöktü. "Sabahı kütüphanede geçirdim, acele bir işgalin kalıntılarını temizledim."

Lindsay o zaman ona keskin bir bakış atma riskini göze aldı. Gözleri, tıpkı derin gölün güneşi gibi ona doğru parlıyordu. Her nasılsa daha genç, rahat ve huzurlu görünüyordu. Sabahın beyaz ışığında, ona muzip bir gülümseme fırlatırken güçlü, bronz yüzü çocuksu bir hal almıştı.

Birden nefesini tutamaz hale geldi.

"Ne tür bir meslek?" Evelyn gözlerini ikisine de dikerek sorguladı.

"Fetih üzerine titiz bir çalışma diyebiliriz," diye yanıtladı Connor, sıcak bakışları Lindsay'den hiç ayrılmıyordu.

Lindsay rahatsız bir gülümsemeyi geri çekti. "Kütüphanenize oldukça düşkün oldum, efendim." Ağzına bir üzüm atarak, eliyle yuvarladı. dilini ısırmadan önce. "Şimdiye kadar bunu oldukça tatmin edici buldum."

Connor'ın eli yumruk oldu. "Size eski Papaz Evi'ni göstermeliyim, *dini* bir deneyim vaat edebilirim."

Roderick bir ağız dolusu tütülenmiş balık yerken boğulur gibi bir ses çıkardı. "Şezlonguma bir şey olmadığına dair bana söz ver." Evelyn Aynı anda hem dehşete düşmüş hem de memnun görünmeyi başardı. "Bunu kıtadan ithal ettim! Roderick'in bile bana sahip olmasına izin vermeyeceğim."

Roderick yutkundu, sırttı ve sonra, "Deneseydim yapardım," dedi. Evelyn ona vurdu.

Connor kardeşine hitaben, "Aslında," dedi. "Gece hayatta kalamayan senin büyütecindi."

Genç berserker'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Büyütecimle ne yapıyordun?"

Connor omuz silkerek, "Hiçbir şey, sadece yoluma çıktı," dedi.

Lindsay mahcup gülümsemesini elinin arkasına sakladı. Bu aile onca yer varken kahvaltı masasında böyle şeyleri nasıl tartışabilirdi? Connor'la yaptığı şakalaşmanın sorumluluğunu biraz da olsa üstlenmişti, ama işte buradaydılar ve yeni keşfettikleri tutkularının kayıplarını bildiriyorlardı.

Hayatında hiç bu kadar utanmamıştı. Ama hiç bu kadar mutlu da olmamıştı. Hiçbir şey böyle mükemmel bir anı mahvedemezdi.

"Laird'im, MacKay'den bir mektup var." Connor'ın silah arkadaşı Jamie Dougal, solaryuma doğru sert adımlarla ilerledi. Hareketli yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Angus senin kanını istiyor ve gelinini talep ediyor."

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

İki gün, sekiz saat ve yirmi yedi dayanılmaz dakika. Lindsay, Connor'ın kılıcını beline, çift ağızlı baltasını sırtına bağlayıp ahırın kapısında ona veda öpücüğü vermesinden bu yana geçen zamanı hesapladı.

"Sana söyleyeceklerim var Lindsay, ama bunların nişanlının kanıyla noktalanmasını istemiyorum." Bakışları yoğun ve anlamlıydı.

Yanmış siyah deri zırhını parmaklamıştı, ona izin vermek istemiyordu. onun görüş alanından çıktı. "Roderick'i yanına almayacak mısın?"

Başını salladı, "Angus benden Roderick'i getirmemi istedi, bu da beni Lachlan kalesine karşı şiddet planladığından endişelendiriyor. Seni korumasız bırakamam, benim için çok... değerli oldun."

Bu sözleri söylerken ona bakmamıştı ve Lindsay bu tür açıklamaların ona yabancı olduğunu anlamıştı.

"Roderick kendi canını feda ettiği gibi dostum için de canını feda eder; onun yanında güvende olursun."

Kalbi dolu olan Lindsay, onunla kalması için yalvaracağından korktuğu için boğazında düğümlenen sözcükleri de söyleyememişti. Bunu yapamazdı. Straithlachlan ve çevresindeki insanları koruması altındaki klanları onun adına tehlikeye atacaktı. Ve ondan bunu istemek ruhunu lekeleyecekti.

Angus'la MacKay topraklarında buluşacaktı ve orada onun aşağılık nişanlısı ve geri kalan yağmacı çetesi ölümlerini onun çılgınının ellerinde bulacaklardı.

Boynunu kavradı ve başını aşağı çekerek dudaklarını kendi dudaklarıyla buluşturdu. Duygu girdabını öpücüğün içine atarak, tüm vücudunu adamın zırhının sert derisine bastırdı ve adam onu neredeyse acı verici bir şekilde kavradı. Evet, vücutları kelimelerin ifade edemediği şeyleri ifade edebiliyor gibiydi.

Ayrıldıklarında nefes nefese "Ne zaman döneceksin?" diye sormuştu.

Colm'a binip güneşe, MacKay topraklarına doğru dört nala gitmeden önce, "İki gece sonra yatağını tekrar ziyaret edeceğim," diye söz verdi.

Lindsay kendini Evelyn'le eczanede ya da Roderick'le pazarda meşgul ediyordu. Connor'ın genç kızıyla kolay bir ilişki kurmuştu.

Kardeşinin kıvrak zekâsını ve kolay gülümsemesini takdir ediyordu. Her ne kadar üçünün birlikte yediği akşam yemekleri canlı sohbetlerle dolu olsa da, Laird'in olmadığı her anın altından bir gerginlik akıyordu. Lindsay bu gerginliği onların türüne duyduğu merakı yatıştırarak gidermeye çalışıyordu.

"Sen ve Connor hiç birlikte dövüşüyor musunuz?" diye sordu. "Yoksa sonunda birbirinizi öldürmeye mi çalışırsınız?"

Roderick gülümsedi, gamzeleri kardeşleriyle aynıydı ve Connor'ı daha da çok özlemesine neden oldu. "Hayır, aslında Berserker'lar birbirlerini tanır ve savaşta birbirlerinin yanında dövüşmek üzere yetiştirilmişlerdir. Türümüzden bir başkasını öldürmek bizim için çok zordur."

O sırada Evelyn uzanıp kocasını okşamış, altın rengi gözlerinden minnettarlık ışıltıları saçılmıştı.

Roderick karısının elini öptükten sonra, "Aslında," diye devam etti. "Bir berserker'in, korumaya yemin ettiği kendi klanından olanları, onu kışkırtmadıkları sürece öldürmesi pek olası değildir."

"Kışkırtmak mı?"

"Evet, bir köpeği dövmek gibi. Boğazını parçalayana kadar sadık kalacaktır."

Lindsay rahatlamış bir gülümsemeyle başını salladı. "Ben de bunu merak ediyordum, dizinin derisi yüzülen her çocuk için endişeleniyordum."

"Aslında bir berserker bir kez çiftleştğinde, değişimi ve büyümesi üzerinde daha fazla kontrole sahip olur. Hatta kandan bağımsız olarak değişimi istemeyi öğrenebileceğini bile duydum, ancak teoriyi test etme şansım olmadı."

Roderick omuz silkti, sanki zamanın geleceğinden tamamen eminmiş gibi.

Lindsay o gece Connor'ın dönüşünü beklemiş, güzel kokulu bir banyoyla kendini hazırlamış ve saçlarını parlak bir siyahla parlayana ve tarağın altında çatırdayana kadar taramıştı. Vücudu Connor'ın dokunuşunun, ona sahip olmasının beklentisiyle ısınmıştı. Kanadının kenarında otururken, kulakları onu kollarına geri getiren aygırının toynaklarının sesini duymak için gerilmişti.

Gece uzun ve Lindsay'in tüm hayatındaki diğer gecelerden daha karanlıktı. Ha yat.

Roderick ertesi gün kahvaltıda onu yatıştırırken, "Daha önce de geç kalmıştı," dedi.

Sabah. "İkimizin de var. Ayrıca, ikinizi korumasız bırakırsam cesedimin derisini yüzüp giyer."

"Lachlan Kalesi sağlam bir kale. Silah altında adamlarınız var," diye savunmuştu Lindsay. "Ve bir şey olursa, pazardaki adamların da eli güçlenir."

"Döndüğünde beni kayıp bulursa bunu Connor'a söyle," dedi alaycı bir tavırla. "Merak etme kızım, yarın sabaha kadar eve gelmezse peşinden giderim."

Lindsay saatlerce kütüphane masasının üzerine tüneyerek sabah güneşinin gökyüzündeki yavaş ilerleyişini izlemişti.

Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu kanında hissetti. İliklerine kadar. Midesi korkuyla ve acıya benzer bir şeyle çalkalandı. Sadece endişelenmiyordu. Hastalıklı ve korkunç bir bilgi kafatasının tabanında karıncalanarak başının ağrımaya ve kalbinin çarpmasına neden oldu.

"Ona gitmelisin." Evelyn'in sesiyle sersemlemiş bir halde başını kaldırdığında, büyük kemerli geçitte çerçevelenmiş, kaşları çatılmış bir kadın gördü.

"Ne?"

"Connor. O tehlikede. Eğer bu gece ona gitmezsen öl."

"Ondan haber aldınız mı?" Lindsay masadan fırladı ve aceleyle Evelyn'e, bir mektup arıyordu. "Ne oldu?"

"Emin olamıyorum." Evelyn alt dudağını sıktı. "Kulağa alışılmışın dışında geleceğini biliyorum ama küçüklüğümde beri her şeyi önceden görebiliyorum.

başkalarının ölümleri." Lindsay'nin ellerini umutsuzca kavradı, ciddi bakışları doğrulukla yanıyordu. "Buradan neredeyse bir günlük mesafede, Dun Keep'te kapana kısılmış durumda."

Lindsay öğle vakti gökyüzünde süzülen güneşe baktı ve kalbi hızla çarpmaya başladı. "Bu gece öleceğini mi söylemiştin? Yetişmem için çok geç oldu bile."

"Bir iblis gibi at sürersen bir şansın olabilir. Şimdi git. Arap atlarından birini al." Evelyn döndü ve koridordan geçerek ahırlara doğru çılgınca bir koşuya başladılar.

"Roderick'i çağırmalıyız," diye seslendi Lindsay.

"Hayır," diye bağırdı Evelyn. "Roderick giderse onu da aynı kader bekler. Bu sen olmalısın. Aslında-" Yumuşak kahverengi gözlerini yere indirdi. "Ona söylemedim."

"Anlıyorum." Lindsay, kendisine pek tanıdık gelmeyen koridorlardan aşağı çekilirken Evelyn'i körü körüne takip etti. "Onu kurtarmak için ne yapmalıyım?" Çılgınca, onun yönlerini düşündü. Savaş hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ona hiçbir zaman bol miktarda zeka ya da strateji için bir kafa atfedilmedi. Ne güçlü ne de özellikle cesurdu. Aslında, cephaneliği sadece güzel bir yüz, kendine hizmet eden bir zekâ ve keskin bir dilden ibaretti.

"Bunu söyleyemem." Evelyn onları kaleyi cephanelik ve ahırlardan ayıran taş meydandan geçirdi. "Tek bildiğim, onun tek şansının sen olduğun."

Lindsay ahırın kapısında donakalmış, Evelyn'in atının hazırlanmasını emretmesini ve denetlemesini şaşkınlıkla izliyordu.

Elbette onun peşinden gidecekti. Bunu sorgulamak aklına bile gelmemişti. Onun ölmesine izin vermeyecekti. Hâlâ ona söyleyecek 'şeyleri' vardı.

Dileyeceği özürler. Söz vermek için ölümsüz bağlılık.

Geri döneceğine söz vermişti ve onun peşinden gidip hantal, sersem kıcını Lachlan Kalesi'ne kendisi sürüklemek zorunda kalsa bile bu sözünü tutacaktı.

Connor MacLauchlan bu gece ölmeyecekti. Bu işten o kadar kolay kurtulmasına imkân yoktu.

Yine de bu durum biraz duraksamasına neden oldu; vahşi savaşçısının hayatını tehlikeye atacak kadar korkutucu olan şeyin ne olabileceğini merak ediyordu. Bunu öğrenmek üzereydi ve onun tek şansı da kendisiydi.

"Tanrı ikimize de yardım etsin," diye fısıldadı.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Boğazını sıkan demirin zincirlerini sadece beş adam tutuyordu. Beş. Connor bileklerine kelepçe takılmasına izin verirken ölümcüllüğünü hafife almalarıyla alay etti. Kolunu esneterek soldakini çekiştirdi ve yırtık zincirleri kendisini esir alanlardan birinin iki eline doğru sürükledi. Adamın avuçlarının derisi kırıldı ve kan kuyularını gizlemek için Connor'a dönmek zorunda kaldı.

Connor alaycı bir tavırla dişlerini gösterdi. Aptal herifin deri eldivenler giymesi gerekirdi. Belli ki MacKay savaşçıların en seçkinlerini Tay Nehri'nde katletmişti ve Angus'a da bu zavallılar kalmıştı. Neredeyse o piç için üzülecekti.

Ama kötü adam bir an bile acınmayı hak etmiyordu.

Connor'ın çıplak sırtında bir sopanın keskin acısı kırıldı ve bir küfür yuttu. Sıyrılıp moraracaktı ama kan akmayacaktı. Angus babasından daha zeki ve manyaktı.

Angus, Dun Keep'in kat kat, boş ahırlarına doğru ilerlerken yaralı adama, "Kanadığını görmeden defol git buradan," diye emretti. Connor'ın kollarını açıp onu kalın çatı kirişlerine zincirlemelerini izlerken kirli gri gözleri sert ve ince yüzünde daraldı. Onu kesmelerini önlemek için kelepçelerle etinin arasına katlanmış keten pedler yerleştirilmişti. Nezaketen değil, önlem olarak.

Connor Angus'a hırladı ama adamın üzerine atılmadı. Çünkü arkasında ağır bir savaşçı, yedi yazdan daha azını görmüş olabilecek, titreyen bir kızın boynuna bir dirsek dayamıştı. Kızın kanı dökülürse Connor çılgına dönecek ve Angus'un uzuvlarını yuvalarından çıkarıp onu öldüresiye dövmekle kalmayacak, ahırın köşesinde toplanmış kırk kadar masum dağlıyı da sistematik bir şekilde katledecekti.

Bunlardan biri de Rory MacKay'di.

Bazen berserker bir nimetti; bazen de, bunun gibi, bir lanet. Rory'ye verdiği görevi yerine getirememişti. Kalbinin ihtiyaçları yüzünden dikkati dağıldığı için Angus'un peşine düşmeyi ertelemiş ve bu insanları tehlikeye atmıştı. Angus'un hırslı amaçlarına ulaşmak için kendi bölünmüş klanını kullanmaktan çekinmeyeceğini bilmeli, öngörmeliydi.

Sanki onları tek başına koruyabilecekmiş gibi silahsız kümenin önünde duran Rory'den özür dilemek istedi. Çoğunluğu kadınlardan oluşan kalabalık, bir grup asker tarafından kılıç zoruyla tutuluyordu,

Çocuklar ve yaşlılar gözlerini Connor'ın önünde rehin tutulan çocuktan ayıramıyorlardı. Bazen korku içinde ona bakıyorlardı.

Onun pagan kötülüğüne karşı kendilerini savunuyorlardı. Bazen umut için Rory'ye ya da merhamet için Angus'a bakıyorlardı. Ama ortak dikkatlerinin çoğu, sessiz gözyaşları küçük melek yüzünü çizirken korkmuş rehinede kaldı.

Saçları tıpkı Lindsay'ninki gibi parlak abanoz rengindeydi. Eğer aşkları tatlı bir genç kız doğurursa, onun da bu meleğe benzeyeceğini hayal ediyordu.

Connor göğsünde esneyen bir ağrıya karşı gözlerini kapattı. Onunla aşk hakkında hiç konuşmamıştı. Gitmeden önce konuşmalıydı. Ona ne istemeye başladığını söylemeliydi. Dört gözle beklediğini.

Hissetmek.

Gözlerini çocuktan alamıyordu.

"Neden hâlâ ölmediğini biliyor musun?" Angus yaklaştı, bir çılgını tasımladığına dair yanlışı varsayımından emindi.

Connor sorusuna bir yanıt vermeye tenezzül etmedi ama bakışlarıyla yavaş ve işkenceli bir ölüm vaat etti.

Angus'un dudakları çirkin bir gülümsemeyle aralandı ve çarpık, dağınık dişlerle dolu bir ağız ortaya çıktı. Babasından daha zayıftı, güçlü bir vücudu ve seyreilmiş bakır saçları vardı. "Çünkü seni kardeşine tuzak kurmak için kullanıyorum. Tıpkı kendi kardeşimin bana tuzak kurmak için seni kullanması gibi." Utanmış ama öfkeli görünen Rory'yi işaret etti.

"Bırak gitsinler, Angus. Onlar senin halkın. Sen de onların Laird'isin." Rory kardeşini işaret etti. "Bu ikimizin arasında."

"İsyanını desteklediler," diye tısladı Angus.

"Senin zorbalığına meydan okudular," diye öfkелendi Rory. "Ama neden genç kızları ve küçükleri cezalandırıyorsunuz? Böyle olmaz-"

Başının arkasına inen bir sopa darbesi Rory'yi bilinçsiz bir zırh ve uzuv yığınınına düşürdü. Angus kardeşinin gevşek bedenine bakarak alay etti ve Connor'a döndü. "Seni ve Roderick'i hallettikten sonra adamlarımla kuzeye, Straithlachlan'ın yeni karısına tecavüz etmek ve kaleni yerle bir etmek için yürüyeceğim. Sonra da benden çaldıklarını geri alacağım."

Şimdi kırıslara bağlanmış olan Connor demir zincirlerini test etti. Sıkıca tutuyorlardı. "Neden?" diye sordu. "Neden halkıma saldırıyorsunuz?"

"Çünkü kardeşin babamı öldürdü. Çünkü sen adamlarımı katlettin ve monarşiyle tek bağlantım olan Ross gelinimi esir aldın. İşlediğin suçların hesabı verilmeli!"

"Peki ya *senin* suçların, Angus MacKay?" diye tükürdü. "Halkının kanı intikam için haykırıyor. Baban bir haindi. Savaşta sağ çıksaydı Ross tarafından yakılacaktı. Roderick onun kellesini alarak ona bir iyilik yaptı."

Öfke adamın gri gözlerini gümüşe çevirdi, sonra uzanıp Connor'ın karnına diz çöktü, yine kan dökmemeye dikkat etti.

Connor biraz soluk soluğa da olsa güldü. "Lindsay Ross'a asla elini süremeyeceksin seni pis herif. Önce kafanı koparacağım."

Angus'un gözlerinde bilgi parladı ve zalim yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Ona karşı yumuşaksın, öyle mi? Belki de adamlarıma karşı kazandığın zaferin ganimeti olarak onu çoktan sahiplendin." Biraz daha öne eğildi ve sesini mırıltıya indirdi. "Bırak son düşüncen bacaklarının arasındaki ben olayım, her gece onun aklından anılarını sileyim. Senin elinden ne çektiyse, benimkinden üç katını çekecek. Belki de ben "Çılgın bir piçi kendim gibi yetiştirmek istiyorum." Connor ona doğru hamle yaptığında bir kahkaha attı, ancak demir prangaları tarafından kısa çekildi. "Evet, bunu hayal edebiliyor musun?" Angus döndü ve küçük kızın kara başını okşadı

Kalın bir bastona uzanmadan önce. Kızın cılız iniltisi Connor'ın kalbinde bir delik açtı.

Angus bastonu dirseğindeki kıvrıma indirdiğinde kolunda keskin bir acı hissetti. "Böbreklerinden uzak durun," diye emretti adamlarına. "Kan işemesini istemiyorum."

Angus ve adamları onu ciddi bir şekilde dövmeye başlarken Connor gözlerini çocuğun dehşet dolu bakışlarına sabitledi. "Başka tarafa bak, ufaklık," diye soludu. "Seyretme."

Başını çeviremeyince gözlerini sıkıca kapattı ve Connor biraz rahatlayabildi. Dayaklara yabancı değildi, dişlerini sıktı ve bir plan oluşturmaya çalıştı.

Gece çöktü. Saatler geçti. Nefes nefese kalmış ve yaralanmış olan Connor, bu masum insanlarla bitmeyecek herhangi bir senaryo bulmaktan umudunu kesmeye başlamıştı.

MacKay askerleriyle birlikte insanlar da ölüyordu. Ruhundaki bu lekeyle yaşayamazdı ve Lindsay'in bir canavar görmeden ona asla bakamayacağını biliyordu. Aralarındaki narin, çiçek açan bağ kopacak ve günahlarının ağırlığı altında ezilecekti. Yorgunluktan ağlayan ve şimdi kendisini esir alanın elinde gevşek bir şekilde yatan küçük kızı tekrar inceledi.

Başka bir yolu olmalıydı.

Ağırlığının çoğunu bir dizine verirken, diğer dizi muhtemelen kırılmış olduğundan, omurgasında korkunç bir farkındalık ürpertisi dolaştı.

Lindsay.

Çok yakındı.

"Bu küçük kuş sizinle görüşmek istiyor, Laird." Ağarmış sakalında is olan şişman, kirli bir adam Lindsay'in kollarını acımasızca kavrarken Angus'un masaya dönüştürdüğü sıradan bankın yanında durması için onu yönlendirdi.

"Hayır," diye nefes aldı Connor. Onu görünce ruhu uzandı ve bedenini tüm gücüyle zincirlerine yaslanmak için sürükledi. "Lindsay. Hayır." Sesi kendi kulaklarına bile karanlık ve alçak geliyordu, şimdiye kadar hiç onun bir parçası olmamış bir çaresizlikle doluydu.

Ona bakmadı bile.

MacKay klanının reisi, parmaklarıyla parçaladığı ve ağzına tıktığı bıldırcından başını kaldırıp bakmadı.

"Onu da diğerleriyle birlikte köşeye atın," diye emretti. "Ama efendim, o olduğunu iddia ediyor-"

"Ben Lindsay Ross, İskoçya'nın eski en büyük naibinin kızı ve şu anda bu unvana sahip olan kişinin yeğeniyim. O yüce makam adına, bu insanların her birini şu anda serbest bırakmanızı *talep ediyorum*. bir kez." Gözleri, içeri girişinin gürültüsüyle kıpırdanan ve yine bir bıçağın ucuyla tehdit edilen küçük kıza kaydı.

Connor onun ilk tanıştıklarında kendisine yönelttiği benzer bir tehdidi hatırladı. Onun mağrur ve üstün ses tonunu seviyordu. Duruşunu dimdik tutan cesaretin gücünü seviyordu. Gözlerinde parlayan menekşe rengi intikamı sevdi. Onu sevmiştı.

Karanlık ve buz gibi bir korku, bedenindeki acıyı yıkayarak onu kasvetli, uyuşuk bir iktidarsızlığa boğdu. Onun için öleceğini, onun için öldüreceğini, bu odadaki herkesi öldüreceğini ve sırf o zarar görmeden yaşayabilsin diye onun arkadaşlığının ihtişamından mahrum kalacağını en karanlık köşelerinde bile biliyordu. Bir yanı utanıyordu. Bir yanı kana susamıştı.

Şaşkın bir anın ardından Angus ayağa kalktı ve ince, acımasız ağzındaki yağı gömleğinin koluyla sildi. Onu parıldayan kuzguni saçlarının tepesinden cömert ağzına, kadife mor elbisesinin sergilediği kıvrımlara kadar tararken gözlerinde sahip olma duygusu parlıyordu. O giymişti Kraliyetin rengi.

Zeki kız.

Şehvet dolu bakışlardan çekinmedi, ama etkilemediğini açıkça belli ederek, aldığı kadarını verdi.

"Ne kadar cesursunuz, Leydi Ross, böyle taleplerde bulunmak için." Angus onun üzerinde yükseliyor, vücuduyla onu sıkıştırıyordu.

Connor alçak bir uyarı hırıltısı çıkardı.

"Onları serbest bırak, ha? Çılgın esirini bile mi?" Angus onun her yanıtını dikkatle izledi.

İçeri girdiğinden beri ilk kez bocalayan bakışları Connor'a kaydı ve inatçı çenesini öne eğmeden önce duruşu bir anlığına bozuldu. "*Herkes* dedim."

Angus homurdanarak onun arkasına geçti ve kulağına doğru nefes aldı. "Peki şartlarını yerine getirmem karşılığında ne alacağım?"

"Klanımın gazabından, kralın kolundan güvende olmak."

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek, canım. Çılgınlar kaderlerini mühürlediler, ama bu insanları kurtarmak istiyorsanız-" Eliyle odanın korkmuş sakinlerini işaret etti. "Nişanımızı onurlandırmak zorundasın sözleşme."

"Sakin buna cüret etme!" İçinden öfke fişkırان Connor yaralarını unuttu ve Angus'a doğru hamle yaptı. Kirişler onun çırpınışları altında inledi ve itiraz etti ama prangalar sıkıca tutundu.

Lindsay ona sakinleştirici bir bakış fırlattı ama göğsünde belirgin bir kızarıklık belirdi ve yanaklarını renklendirdi. "Laird MacLauchlan tarafından kızılığım çoktan bozuldu. Artık namusuma sahip olmadığım için nişan sözleşmemiz geçersiz sayılır. Elbette başka birini istersiniz."

Angus gülümsedi ve yağlı parmaklarını kadının omuzlarına doladı. "Arzularım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Çek şu lanet ellerini kızın üzerinden," diye öfkelendi Connor. "Beni işaretle Angus, senin bağırsaklarında yıkanacağım."

Küçük kız, kolu acı içinde arkasından çekilirken yumuşak bir çığlık attı. Lindsay bunu durdurmak istercesine ileri uzandı ama Angus'un elleri omuzlarında tutsak kaldı.

"Sakin ol MacLauchlan, kızların başına herhangi bir tatsızlık gelmesini istemeyiz." Angus iri gözlü Lindsay'i yüzünü ona çevirdi. "Nasıl Siz ortaya çıkmadan önce de açıklamıştım, klanımızı bir berserker ile kutsamanızın hiçbir sakıncası yok. Piç olsun ya da olmasın, kanunen benim olacak ve klanım için savaşacak."

"O her zaman bir MacLauchlan olacaktı," diye tükürdü Lindsay. "Onu almaya geleceklerdi."

"Deneyebilirler," diye omuz silkti. "Ama kanalının çoktan şekillenmiş olmasına aldırđđđđđđ söyleyemem canım. Tek umursadıđđđ bundan sonra boşluğu dolduracak olanın ben olacađđđđ." Angus başını eğdi ve dilini Lindsay'ın boynunda gezdirdi.

Bakışları Lindsay'ın omurgasından aşağı inen tiksinti ürpertisini takip ederken Connor hırladı. Vücudundan derisini soyduktan *sonra* adamı kendi kalbini yemeye zorlayacaktı.

Lindsay gözle görülür bir yutkunmayla gülmek zorunda kaldı. "Bundan hiç şüphem yok lordum, bir ağaç kütüğünün şekillendirdiđđ tüneli doldurmaya çalışan bir dal gibi olurdu."

Angus kafasını kaldırdı. "Geveze sürtük!" Kıza öyle bir güçle arkadan vurdu ki, kız dengesini kaybedip yere düştü.

Connor'ın vahşî kükremesi kendi kulaklarının çınlamasına neden oldu.

Lindsay ona baktı, gözlerinde muzaffer bir ışıltı parlıyordu. Darbenin etkisiyle dudađđ çatlamıştı.

Connor'ın ihtiyacı olan tek şey küçük bir damla kandı.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Çılgın ortaya çıktı. Şeytani siyah gözleri odayı taradı. Kaslar kasların altında dalgalanıyor, kan ve güçle titreşen damarları derisinin yüzeyine doğru itiyordu.

Ağız dehşet verici bir kükremeye açılmış, sivriltilmiş dişleri meşale ışığında parlayarak bazı kadınların dehşet içinde haykırmasına neden oldu. İleriye doğru adım atıp bağlarını çekerken cevap olarak attığı çığlık hepsini susturdu. Göğsündeki woadish dövmeleleri çatladı ve omuzlarındaki kordonlar ve

kolları kırılganlığa doğru gerildi. Lindsay ahırın tüm yapısının değişmesini izlerken aklına Sampson'a yapılan bir gönderme geldi.

Çatı katının tamamı çöküp Angus'un adamlarından en az üçünü odunların, ağır meşe fiçilerin ve bir insan ağırlığındaki saman balyalarının altına gömmeden önce tahta, uyarı niteliğinde keskin bir çatırtı çıkardı.

Serbest kalan Connor hiç vakit kaybetmeden avına dehşet saçmaya devam etti. Daha dökülecek kanı vardı. Prangasından gevşekçe sarkan zinciri bir askere kamçı hızıyla çarptı ve yüzünü ezdi. Yanındaki savaşçıyı bir hareket bulanıklığı içinde çembere aldı ve adamın boynuna sarılmış ağır zinciri görebilecekleri kadar durdu.

Boğazını. Çılgın, güçlü bir çekişle onun başını kesti.

Gözleri, küçük kızı kendisi, Angus ve düştüğü yer arasında tutan askere sabitlenmişti. Lindsay bir şeyler yapması gerektiğini yoksa tatlı çocuğun öleceğini fark etti.

Yerdeki yerinden sıçrayan Lindsay, Connor kendi bıçağını ses kutusuna saplamadan hemen önce küçük kızı gevşek bacaklı adamın elinden kaptı. Kız küçücük, titreyen bedenini Lindsay'ın bedenine sardı ve yüzünü onun boynuna gömdü. Çocuğu mutlak yıkıma daha fazla tanıklık etmek zorunda bırakmamak için Lindsay yüzünü katliama döndü ve büyük ahır kapılarına doğru geri geri yürüdü. Panik halindeki MacKay'ler duvarlara mümkün olduğunca yakın duruyorlardı ama Lindsay, Connor'ın askerleri katletmeyi bitirdiğinde doymak bilmez kan arzusunu kadınlara ve çocuklara yönelteceğini biliyordu.

Girdiği kapı artık enkazla kapanmış, tek kaçış yolu olarak geniş hayvan girişini bırakmıştı.

Omzunun üzerinden "Kaçın," diye emretti. "Şu kapıları aç ve kaç."

"Evet, leydim!" Tombul ve yaşlı bir kadın ile iri yapılı kızına benzeyen bir adam ahır kapısının kirişine doğru koşarak onu askıdan kurtarmaya çalıştılar. Kapıyı kaldırmadan önce birkaçının umutsuzca denemesi gerekti. Çırpınışlarının sesi, katledilen adamların ölüm iniltileri tarafından bastırıldı.

Lindsay gözlerini Connor'ın yaptıklarından ayırmıyor, bir önceki gecenin şefkatli sevgilisinin zar zor yapabildiği kadar şiddetli cezalar vermesini izliyordu. uzlaştırmak.

Sanki Angus'u sona saklıyor gibiydi.

Kapı, gürültülü bir protesto sesi çıkarıp taşa takılmadan önce sadece bir aralık açıldı. Çatı katının çökmesi, başlangıçta basit bir işçiliğe sahip olan tüm yapıyı tehlikeye atmıştı. Çatı katı Yetişkinler çocukları adam boyundaki açıklıktan teker teker geçirmeye başladı. Yaşlı kadın çocuğu Lindsay'in elinden çekip almaya çalıştı ama kız bırakmadı.

"Onun insanlarını tanıyorum leydim, onu evine götüreceğim." Elma yanaklı kadın onun koluna nazik bir el koydu, gözleri çılgının ilerleyişini takip etse de hareketleri kaba ve etkili kaldı. Dağlık bölgelerde onun yaşına gelip de kan döküldüğünü görmeyen yoktu.

Çocuğun kollarını boynundan çözen Lindsay onu öptü. Diğer kadın onu kapıdan kızının bekleyen kollarına doğru iterken, "Koş küçüğüm," diye ısrar etti.

Kan dökülmesinin kakofonisi, dehşete düşmüş biri erkeksi bir yakarış kaldı. Lindsay döndüğünde Connor'ın geri çekilmekte olan Angus'a doğru yavaşça ilerlediğini gördü. Yerden ağır, kırık bir kiriş almış, onu tek eliyle mantıksız bir şekilde tutuyordu. Tek eliyle indirdiği bir darbeye önce zalimin bacaklarını ezdi ve boğazından tiz bir çığlık kopardı.

Lindsay kendi kalbinin de bu sestten heyecan duyduğunu itiraf etmek zorundaydı. Kötülük kanadığında, en yumuşak kalbin bile yas tutması zordu. İkinci darbe Angus'un göğsünü ezdi ve üçüncüsü kafasını mide bulandırıcı bir çıtırtıyla dümdüz etti.

Savaşçı öldürme işini bitiren Connor, dikkatini Lindsay'in arkasında sıralanan son birkaç kadına çevirdi. Bir tıslamayla onlara saldırdı, Lindsay'in etrafından dolanıp onları duvarlara çarpmak için aç yaptı.

Lindsay ellerini açarak onlara doğru yaklaştı. "Connor, hayır!" diye bağırdı. "Bırak gitsinler." Connor hırlayarak geri çekildi. Yine de ona baktığında siyah gözleri dudaklarına gitti ve yumuşadı. En azından o öyle diyordu. Homurdanarak bir parmağını kaldırdı yarasından sızan küçük kan izini sildi. Yumuşak bir pişmanlık sesi çıkardı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı. "Hadi-"

Arkasından bir inilti duyuldu ve Connor'ın başı döndü.

Rory kıpırdandı ve kendini toprak zeminden itmek için mücadele etti. Büyük bir çabayla oturur pozisyona geldi ve bir başka iniltiyle başını tuttu.

Çılgın, Lindsay'in hâlâ boynundaki prangadan sarkan zincire doğru hamle yaptığı anda ona doğru sıçradı. Ayaklarını yere vurdu ve çekiştirdi, bu yok edilmiş klanın yeni Laird'ini kurtarmak için çaresizce. Zayıf gücü yeterli olmadı ve ayakları toprak üzerinde sığ izler bırakıyor.

"Connor, dur!" diye bağırdı ama nafile. "Connor ben... ben seni kabul ediyorum!" Dondu kaldı.

"Seni eşim olarak kabul ediyorum. Beni duyuyor musun?" Omuzları yuvarlandı ve bir tür güç koca bedeninde dalgalanıyor gibiydi. "Şimdi... başka kimseyi öldürme yoksa ben..." Bir berserker nasıl cezalandırılırdı? "Çok Eğer yaparsan sana kızarım," diye tehdit etti. İşte, bu onun yüreğine korku salmalıydı. Kendi beceriksizliği karşısında gözlerini devirdi.

Birdenbire nefesini kesen coşkulu bir his duydu ve ruhu yükselse de, tutunduğu demir zincirlerden daha güçlü bağlarla onunkine bağlanmış gibiydi. Sanki en güçlü ipeğin lifleriyle eterde dokunmuşlardı ve hayal edilebilecek hiçbir güç tarafından koparılamazlardı.

Kaderdi. Bu bir seçimdi. Ve o da onundu.

Bir an için kimse nefes almadı, sonra ona döndü, yeşil gözleri kuşkuyla parlıyordu ve onunla tanıştığından beri ilk kez kırılganlık hissediyordu.

"Bana bunu kastettiğini söyle," diye nefes aldı. "*Beni* kabul ettiğini söyle Lindsay, sadece o insanları kurtarmak için değil."

Lindsay Connor'a baktı ve içindeki adamı ilk kez gerçekten gördü. Kontrolsüz duygularla dolu gözleri daha önce hiç görmediği bir duyguyla parlıyordu. Umut. Güven... Aşk. Bu aşktı, yavruydu ama

Aralarında titreşen saflık ve bunun nazik, durdurulamaz gücü karşısında alçaldı.

"Seni bedenime kabul ettiğim anda kabul ettim," diye itiraf etti. "Sadece şimdiye kadar bunu söyleyecek cesaretim yoktu."

Ona doğru hamle yaptı, onu bedenine doğru çekti ve bir öpücükle ruhunu yaktı. Ağızları kaynaşırken kesik yerindeki baskıyı fark etmedi bile. Adam onu çılgınca bir çaresizlikle yuttu. ellerini yüzünün yanlarına koydu ve geri çekilmeden önce öpücüğü yumuşattı.

"Güzel elbiselerime kan bulaştırmayı bırakman gerekecek," diye takıldı. "En azından bu ödünç alınmış."

İnlemekle gülmek arasında bir ses çıkardı. "Seni seviyorum, Lindsay Ross. Senin karım ve eşim olman hayatımı tamamlayacak. Varlığım sana ait olacak. Bedenim, ruhum, büyüm ve hayvanım olacak-"

Lindsay parmağını dudaklarının üzerine koyarak ona bir kaşını kaldırdı. "Arkadaşın olabilirim ama karın olacağım kesin değil Connor MacLauchlan," diye takıldı.

"Neden?" diye sordu, parmağının ucunu ısırarak. Vücudu adamın dudaklarının hareketiyle ısındı.

"Çünkü." Kendini onun elinden kurtardı ve boynundaki zinciri tuttu. Onu kapıya doğru çekerken omzunun üzerinden arsız bir bakış fırlattı.

"Hala sormadın."

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Kerrigan Byrne'in öyküleri, tarihi romanlardan paranormal romanlara ve romantik gerilime kadar uzanan romantik kurgu yelpazesini kapsıyor. O her zaman söz verebilir

onun okuyucusunun tek bir şeyi var: kalbinizi çalmadan önce kanınızı ısıtması garanti olan unutulmaz ve seksi Kelt kahramanları.

Kerrigan, kocası ve üç güzel kızıyla birlikte Rocky Dağları'nın eteklerinde yaşıyor. On yıldan uzun bir süredir Kolluk Kuvvetleri'nde çalışıyor ve ek iş olarak Kabile Oryantal Dans eğitmenliği yapıyor.

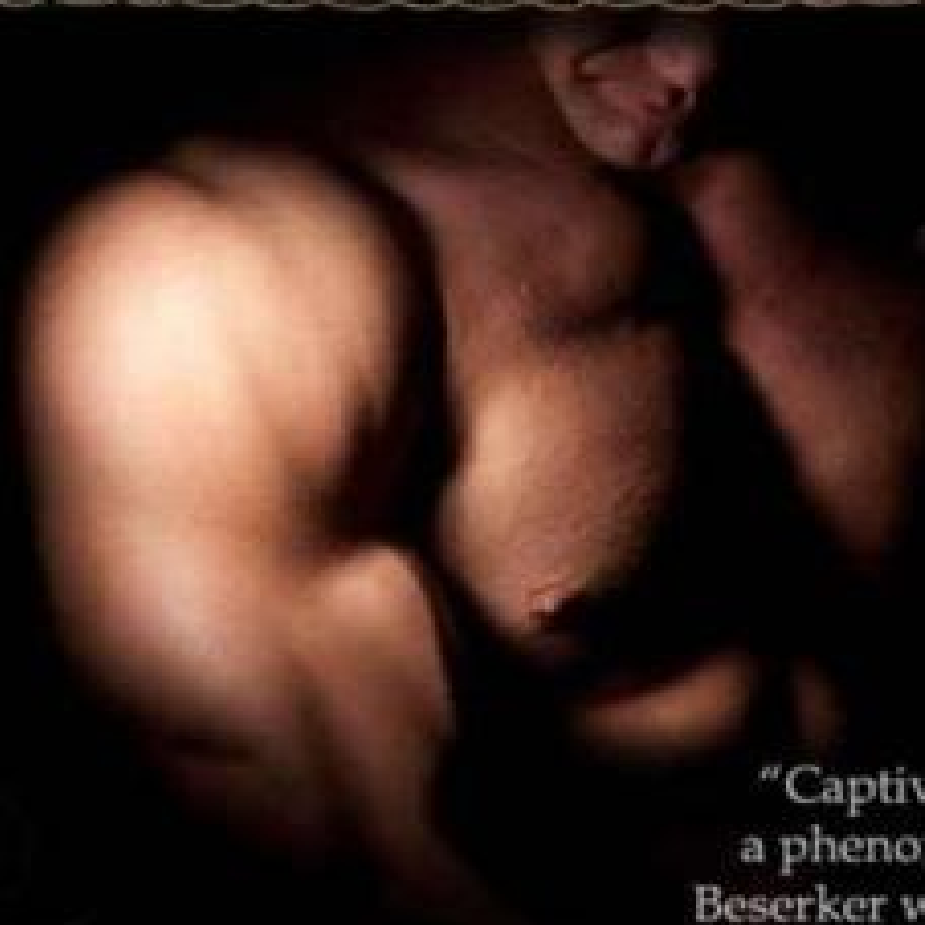
*Kerrigan tüm kitap satışlarının bir yüzdesini www.womenforwomen.com küresel savaş ve zulümden kurtulan masumlara yardım etmek için.

Kerrigan'ın diğer kitaplarına ulaşmak için web sitesini ziyaret edebilirsiniz: www.kerriganbyrne.com

OceanofPDF.com

A Highland Holiday Novella by

KERRIGAN BYRNE



"Captivating and magical...
a phenomenal holiday tale of
Beserker warriors and epic love!"

—Dawn Sullivan,
RomanceNovelReview

UNWANTED

A fire of longing,
born of winter's lonely chill...

İSTENMEYEN

Yazan: Kerrigan Byrne

AMAZON KDP BASKISI

Yayınlayan: N. Ainge

www.kerriganbyrne.com

OceanofPDF.com

İstenmeyen © 2012 Kerrigan Byrne

Tüm Hakları Saklıdır

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Eğer isterseniz Bu kitabı başka biriyle paylaşmak istiyorsanız, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen Amazon.com'a geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Burada yer alan e-kitap telif hakkıyla korunan bir çalışmadır ve telif hakkı sahibinin açık yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez veya bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. makaleler ve incelemeler. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da yazarın hayal gücünden yararlanılmıştır. kurgusaldır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Resmi© 2012 Kelli Ann Morgan
www.inspirecreativeservices.com

OceanofPDF.com

İthaflar:

Suzanne Goldberg'e. Güldüğünüz ve arkadaşlığınız için teşekkürler. Özür dilemeden kendin olduğun için teşekkürler! Benim için sürekli bir ilham kaynağısın.

Dawn Sullivan ve Kerrigan'ın Keltlerine. Orada olduğunuz ve beni ayakta tuttuğunuz için teşekkür ederim. Bir yazarın umabileceği en iyi ekipsiniz.

Her zaman olduğu gibi, diğer iki Silahşör Athos ve Aramis'e, yani Cindy Stark ve Tiffinie Helmer'a. Dostluğunuzdan, verebileceğimden çok daha fazlasını alıyorum.

Cynthia'ya. Her kim olmaya karar verirsen ver, onunla tanışmak ve uçmasını izlemek için sabırsızlanıyorum.

WID ve Lynne Harter'a teşekkürler! Yardımlarınız paha biçilemez.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

İskoç Yaylaları, Kış 1411

Tiz bir feryat, kayaların üzerinden esen rüzgârın çığlığına karıştı. Kesinlikle insan değildi. İnsan ya da hayvan adına ne böyle bir ses çıkarabilirdi ki?

Doğaüstü duyma yetisi olmasaydı Finn, fırtınanın kakofonisi içinde bu saz sesini duyamazdı. Ne de sese kulak verebilirdi.

Karda onu takip eden aç kurt sürüsünün pantolonları ve hırıltıları.

Kılıcını ve baltasını çekti. Bu her neyse, onu öldürebilirdi.

Fok derisi çizmelerini işaret etti ve beklentiyle gürültüye doğru koştu. Gündönümü fırtınasında hangi tehlikeyi yok edecekti? Yaylalar şekil değiştirenlerin ve intikamcı perilerin hikâyeleriyle doluydu. Belki de bir iblis?

Finn'in bu adadaki amacı ölümcül bir amaçtı. Freya tapınağında onun soyundan ve sadakatinden şüphe duyanlara kendini kanıtlamak. Ama iyi bir dövüş onun kanını ısıtırdı.

Yaylaları kaplayan dev taşlardan birinin üzerine sıçrarken dişlerini hırıldayarak gösterdi. Karda çömelerek yere inen Finn, silahlarını saldırı için kaldırarak yaratıkla yüzleşmek üzere döndü.

Ve dondu.

Uzuvları bağlarına karşı zorlanan ve yüzü o güne kadar hiç görmediği kadar öfkeden kıpkırmızı olan küçük bebek, Finn'in insani olarak mümkün olduğunu asla hayal edemeyeceği bir ses tonuyla ciyakladı.

Bir surat yaptı. Bütün bebekler böyle korkunç bir ses çıkarır mıydı? Eğer öyleyse, dünya nasıl bu kadar kalabalık hale gelmişti? Belki de bu yüzden kadınlar küçüklere bakıyordu. Bir erkek böyle bir sestten on dakika sonra kendi yavrusunu öldürebilirdi.

Cılız kurt kendisiyle bebeğin arasına atlamadan önce etraflarının sarıldığını anlamıştı. Canavarın hedefi çocuğun yumuşak etli boynuydu. Finn baltasını kemerinden çıkardı ve hayvan öldürmek için hamle yapamadan önce şahdamarına sapladı.

Çocuk, sadece insan kanı Berserker şehvetini ortaya çıkardığı için şanslıydı. Kıvranan bohçaya doğru birkaç adım koşarak onu kaptı.

Toplanan karın içinden. Dönerek alfa ile göz göze geldi ve hırladı. Bir süre öyle kaldılar, her bir canavar diğerini ölçüp biçiyordu.

Alfa dışıydı, iri ve güçlüydü, kışlık kürkünde üstünlük için savaşıyor koyu gri ve beyaz vardı. Saldırganlıkla dalgalanıyordu.

Başka bir gün, başka bir rakiple karşılaşırsa, sürüsüne katliam emri verir ve galip gelirdi.

Bugün olmaz, diye düşündü Finn ve tekrar hırladı.

Başını eğen alfa döndü ve sürüsüyle birlikte ölümcül bir serap gibi rüzgârın içinde kayboldu.

Finn çocuğun halkından bir iz bulmak için etrafına bakındı. Fırtına öylesine şiddetliydi ki bulutlardan kar mı yağıyordu yoksa rüzgâr derin kar yığınlarını savurarak ona karşı durmaya cesaret edebilecek her şeyi dövüyor muydu emin olamıyordu. Belli bir mesafeyi görebiliyordu ama her yer kutupların vahşi doğasıydı.

Belki de bebeği kaderine terk etmeliydi? Dünyanın babasız bir çocuğa karşı ne kadar acımasız olabileceğini çok iyi biliyordu. Ama eli onu kurtarmak için çoktan öldürmüştü. Ve bu hayatı bir kenara atma düşüncesi içini acımasız bir fırtına kadar üşütmüştü.

Öfkeli miyavlamasını kesmeyen çocuğun morarmış, buruşmuş yüzünü incelemeyen önce son bir kez çaresizlik içinde etrafına bakındı.

Baltasını ölü hayvanın üzerinden alıp karda gezdirdikten sonra kemerine yerleştirdi ve bu sırada diğer kolundaki küçük yükü tutmaya devam etti. Finn onu pelerininin içine soktu ve sıcaklığın onu susturacağını umdu. Nedense bu onu daha da kızdırmış gibiydi.

Tanrılar onu cezalandırıyor olmalı.

Bir süredir Loch Fyne kıyılarını takip ediyordu ve her küçük tepeyi aştığında Strathlachlan'ın ışıklarının yaklaştığını görebiliyordu. Kenarında, Lachlan Kalesi olarak da bilinen Killrock Keep, beyaz bir denizde bir fener gibi parlıyordu.

Finn karda koşarken doğaüstü hızı ve dayanıklılığı için her zamankinden daha fazla minnettardı. Kendini bu yükten ne kadar çabuk kurtarabilirse o kadar iyiydi. Köyün dış mahallelerine ulaşana kadar durmadı. Kasaba meydanı fırtına nedeniyle terk edilmişti. Gündönümü yarın doğacaktı ve kasaba halkı hâlâ temiz havalarının sıcaklığının tadını çıkarıyordu. sıra evler ve kulübeler. Udların, kavalların ve şarkıların tınısına eşlik eden kahkahaların uğultusu rüzgâra karıştı. Finn daha da içine gömüldü

Connor ve Roderick MacLauchlan'a suikast düzenlemek için.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Kalça banyosunu bitirdiğinde Rhona McEwen o kadar şiddetli titriyordu ki kasları itiraz ediyordu. Sanki eklemlerini kilitleyeceklermiş ve kendisi de buzdan ve acıdan bir heykele dönüşecekmiş gibi hissediyordu.

Azalan odun zulasına hüznü bir bakış atarak bu gece de ateş yakmamaya karar verdi. Oduncudan daha fazla alacak parası yoktu ve alternatif ödeme yollarını düşünmek istemedi. Bir dahaki gelişinde, onun müstehcen teklifini kabul etmek zorunda kalabilirdi.

Soğuk dünyasındaki tek umut ışığı Lachlan Şatosu'ndan gelen talepti. Leydi Evelyn MacLauchlan zor bir hamileliğin ortasındaydı ve Rhona'yla yarın görüşüp belki de onu hizmetine almak istiyordu. Bu ihtimal onu heyecanlandırmıştı ama şimdi ile Laird'in yeğeninin doğumu arasındaki aylarda nasıl hayatta kalacağını bulması gerekiyordu.

En güzel çoraplarının ve elbisesinin içinde titrerken, banyo yaptığına iliklerine kadar pişman olmuştu ama şatoya keçilerin ve tavukların yanında uyumuş gibi kokarak gelmeyi de düşünemiyordu.

Tek mumunun alevi, duvarlarındaki çok sayıda çatlaktan sızan uğultulu rüzgârın cereyanında titriyordu. Kararsız ışıktaki, tek odalı evinde etekliğini ve eteğini aradı. Kırıksıklıkları düzeltmek için kalça banyosunun yanına uzandığına yemin edebilirdi. Küçük, az doldurulmuş şiltenin üzerindeki kürklerin altında ya da şöminenin yanındaki yalnız meşe sandalyenin üzerinde değildi. Eski sandığını karıştırdı ve sadece diğer kirli elbisesini, yalnız bir çift ayakkabısını ve yamalı yün pelerinini buldu. Yanında kalabilecek herhangi bir bebek için fazladan erzak sakladığı dolabı saymazsa, tüm eşyaları bunlardı.

Onu astığına yemin edebilirdi... Aman Tanrım. Kendini destekledi ve arkasını döndü.

Giysi şöminenin içinde buruşuk bir şekilde yatıyor, kirli grisi küllerle karışıyordu. Kahretsin! Kalça banyosunu ahıra açılan ek binanın yanındaki köşeye sürüklerken rahatsız etmiş olmalı. Tüm o aptallar arasında Yapılacak şeyler. Belki de böylesine önemli bir toplantının arifesinde ateş yakmalıydı, sadece etrafını düzgün bir şekilde görebildiğinden emin olmak ve böyle bir felaketten kaçınmak için bile olsa.

Giysiyi alıp yatağın kenarına oturarak hasarı inceledi. Etek nispeten zarar görmemiş olsa da, kül ve is elbisenin bir tarafına ve koluna bulaşmıştı. Bu kıyafetle Lachlan Kalesi'ne nasıl gelebilirdi? Şüphesiz ki böyle güzel hanımlar onu uzakta. Çok geçti ve giysiyi yıkamak için çok soğuktu. Asla zamanında kurumayacaktı.

Titreyen bacaklarının üzerinde yatağa çöken Rhona, boğazında titreyen bitkin ve hüsrân dolu hıçkırıklara teslim olmayı düşündü. Henüz yapamazdı. Yatmadan önce sütünü sağması gerekiyordu, yoksa sabah kendisinden nefret edecekti.

Şimdiye kadar olduğundan bile fazla.

Şiddetli bir vuruş neredeyse kapısını parçalıyordu. Çığlık attı şaşırdı ve ayağa fırladı. Kalbi kendini kaburgalarına doğru attı. Vuruş tekrarlandı, bu kez ahırın kirişlerini salladı.

"Kim var orada?" diye seslendi, sesindeki korku dolu tınıdan nefret ediyordu.

Rhona çok aşına olduğu bir sesle karşılık verdi.

Aç bir çocuğun feryadı.

"Geliyorum." Etekliği sandığa atarak yataktaki kürklerden birini kaptı ve mandala doğru hamle yapmadan önce omuzlarına attı.

Kapıyı sadece vücuduyla rüzgârı engelleyecek kadar açtı, mumu söndüreceğinden korkuyordu.

Ama zahmet etmesine gerek yoktu.

Kapısındaki adam, kadim, hantal muhafızlar gibi Yaylalar'a dağılmış kayalardan biri büyüklüğündeydi. Onun Muazzam gövdesi kapı girişini rüzgâr ve kara karşı tamponladı.

Rhona nefesini tuttu ve boynunu bükerek adamın yüzünün gizlendiği kapüşonunun gölgesine baktı. Sadece güçlü bir çene ve kaşlarını çatmış sert bir ağız seçebiliyordu. Omurgasını bir korku heyecanı sardı. Bu fırtınada kimse onun çığlığını duymak üzere değildi.

"Durmuyacak."

Rhona, ağır kollar ağlayan, kıvranan bir kundağı ona doğru iterken sıçradı. "Hemşire siz misiniz?" Ses derin, kavernöz ve gırtlaktan geliyordu.

Rhona'nın daha önce hiç karşılaşmadığı bir aksan.

Aklını hâlâ tam olarak toparlayamayan kadın başını salladı ve adamın girmesine izin vermek için kapıyı açtı. Bu tanımadığı devin evine girmesine izin vermek yaptığı en akıllıca şey olmayabilirdi ama

Para. Ayrıca, zor durumdaki aç bir bebeği geri çevirmeyi de kendine yediremiyordu.

İçeri girmek için belinden eğilmesi gerekti. Rhona mandalın emniyetini sağladıktan sonra döndü ve adamın bebeği bir adak gibi kendisine uzattığını görünce sıçradı. Bebeğin en az bir ya da iki aylık olması gerekmesine rağmen, onu devasa elleriyle kucaklayabiliyordu.

Rhona ona aptalca göz kırptı.

Bir barbar gibi giyinmişti. Benekli beyaz ve gümüş kürkten bir pelerin, yaşlı bir meşe kadar geniş omuzlarından dizlerine kadar sarkıyordu. Daha önce benzerini hiç görmediği sıcak, kürk astarlı botlar baldırlarını sarıyordu.

Sadece yer kaplamakla kalmadı, onu sahiplendi. Biçimi onun küçük konutuna hükmediyor, kendi ağır uzuvları olmasa bile her boş köşeyi özüyle dolduruyordu.

"Durmuyacak," diye tekrarladı yumuşak baritonuyla, onun transını bozarak. "Tabii ki." Bebeği onun ellerinden kaptı, dikkatlice ona dokundu. Barbar fark ettiyse de yorum yapmadı.

Rhona sırlıklam kundağı dolabına taşıdı ve oradan altını değiştirmek için temiz bir çarşaf ile kundaklamak için başka bir çarşaf çıkardı. Bebeğin battaniyesi böyle bir hava için çok inceydi. Bebeğin kızgın yüzüne baktı ve ona mırıldandı; altını değiştirene, ısınana ve karnını doyurana kadar bunun pek bir fark yaratmasını beklemiyordu. Etlenmesi gereken yanakları çatlamış ve soğuktan kızarmıştı. Küçük beden hızla güç kaybediyor, öfkeli çırpınışları zayıflıyor, çığlıkları inceliyordu.

"Benim için dayan, sevgili kalbim," diye mırıldandı, sonra mütevazı evini incelerken sırtı kendisine dönük olan adama baktı. Adam kapüşonunu başından çıkarmış, uzun, düz saçlarını ortaya çıkarmıştı. Mumun alevinin ortaya çıkardığı altın iplikler olmasaydı, pelerini kadar beyazdı.

Rhona bakarken yakalanmamak için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Anne nerede?" diye sordu.

"Onu Loch'un kıyısında karda buldum," dedi bebeğin çığlıkları üzerine huysuzca. "Bir ahırda yaşıyorsun."

Rhona çalışırken kaşlarını çatı, yabancınn ses tonundaki onaylamama ifadesini takdir etmemişti. "Hayır. Bir ahırın dışında bir odada yaşıyorum. Ahır sahibinin evi binanın diğer tarafına bitişiktir." Belki de odası bir zamanlar geniş bir ahırdı, ama şimdi bir şöminesi vardı ve o

ona hak vermek üzere değildi. O ses tonunu kullandığında değil.

"Orada ne var?" Şöminenin yanındaki duvarın içinden geçen ve ön kapıya bitişik olan yarım boy, köhne kapıyı inceliyordu.

"Keçim ve tavuklarım," diye açıkladı, sesinin bu kadar savunmacı çıkmasından nefret ediyordu.

Homurdandı.

"Ve sen *onu* karda buldun," diye düzeltti, yeni bezi bağlarken ve kirlenmiş olanı atarken.

"Ne?"

"O. Çocuk bir erkek."

Adam ona cevap vermedi ve kadın da cevap vermesini umursayıp umursamadığını bilmiyordu. Kan dolaşımını iyileştirmek umuduyla bebeğin donmuş uzuvlarını ovuşturdu. Ayağa kalktı ve vücudunun ısıısıyla onu ısıtmak umuduyla onu kürkün içine soktu.

Bir insan böylesine çaresiz bir küçük yarattığı nasıl terk edebilir?

Rhona devasa yabancıнын yüzüne baktı ve düşünme yetisini kaybetti. Nefes de alamıyordu. Odanın diğer ucunda durmasına rağmen yakınlıkları çok fazlaydı.

Küçük şömineye yaslandı ve kızın anlamakta zorlanacağı kadar yoğun yeşil ve güzel gözlerle onu inceledi. Duruşundaki bir şey rahat duruşunu yalanlıyordu. Etrafındaki havada tasmalı bir şiddet titreşiyor, ona doğru uzanan enerji dalları gönderiyordu. Adam kıpırdamadı ama Rhona yine de geri çekilme dürtüsü hissetti. Güçlü, mükemmel biçimli kemikler, ancak bir usta tarafından yontulabilecek bir çehreyi yapılandırıyordu.

O kesinlikle bir başmelek imgesiydi. Sadece o acımasız, öfkeli göksel savaşçılar böylesine altın sarısı erkeksi bir güzelliğe sahip olmaya cesaret edebilirdi. "İşe yaramıyor." Güçlü çenesini kürkünün altında çığlık atan, kıvranan bedene doğru itti. "Eğer onu bu hale getirebilirsen sana bunu veririm.

Dur." Pelerininin içinde sakladığı keseden bir bozuk para çıkardı.

Rhona'nın ağzı kurudu. Durduğu yerden tam olarak söyleyemiyordu ama altın gibi görünüyordu.

Umut etmeye cesaret edemedi.

"Lütfen mumu söndürün ve şuraya oturun," diye mırıldanarak sandalyeyi işaret etti.

Zalim kaşları çatık bir şekilde birbirine yaklaştı.

"Neden?" "Böylece onu besleyebilirim."

Gözleri kızın göğüslerine kayd1 ve sanki kürkünün altında gizlenmiş göğüslerini görebilecekmiş gibi gözlerini k1stı. Yutkundu, kaşlarını çatı ve sonra başını salladı.

Ağır pelerininiden sıyrıldığında, fırtınadaki deniz rengine bir tunik ve yumuşak görünümlü, hayvan derisinden bir tulum ortaya çıktı. Büyüleyici kalçalarının üzerinde o kadar büyük ve korkutucu silahlar vardı ki, o sırada saklı olmasalardı Rhona onun eşikten geçmesine izin vermeyebilirdi.

Onu durdurabileceğinden değil.

Kalbi yine yerinden çıkacak gibi oldu ve bebeğ1 kendine daha da yaklaştırdı. Barbar gözlerini onunkilere dikerek uzandı ve avucuyla mum alevini söndürerek ikisini de fırtınalı bir karanlığa boğdu.

Üçüncü Bölüm

Finn tüm cüssesini üzerine yerleştirmeden önce çürük sandalyenin sağlamlığını test etti. Körlemesine sandığına doğru adım atan ve hâlâ gürültücü çocuğu kucaklayarak karşısına çöken kadından gözlerini alamıyordu.

Mumu söndürme isteğinin anlamsız olduğunu bilemezdi. Karanlıkta onu görebiliyordu. Onun yumuşak yüz hatlarını istediği kadar dikkatle inceleyebilirdi.

Ve o istedi.

Kapısını açtığı anda, vahşi bakır bukleleri tek bir mumun ışığında parlarken, vücudu ona tepki vermişti. Başlangıçta bebeği bir miktar parayla onun bakımına bırakmayı ve kendi işine bakmayı planlamıştı.

Onun yerine, öfkeyle bu saçma sandalyeye nasıl gömüldüğünü anlamaya çalışıyordu.

Onun sesi olmalı.

Yumuşak ve boğuk, İskoç aksanından kaçan bir parça törpüyle, sesi onu aynı anda hem şaşırtıcı hem de rahatsız edici bir esaret altında tutuyordu. Şimdiye kadar onunla tartışmaya cüret eden bir kadınla hiç karşılaşmamıştı ve bu kadın henüz ona kabul edilebilir bir kelime bile söylememişti. Yine de kadının sesi içinde öyle derin bir titreşim yaratıyordu ki, Berserker'ı onunla birlikte mırıldanıyordu.

Ve daha fazlasını istedi.

Kendisini onun görüşünden koruyan kürkünü silkti ve kürkü etrafında toplandı.

Finn kuru dilini yutmaya zorladı.

Görünüşe bakılırsa karanlık tarafından görüş alanından çıkarıldığından emindi, boştaki elini omzuna doğru uzatarak elbisesinin tokasını açtı. ve kucağına düşmesine izin verdi.

Başka bir zaman olsa, böylesine dolgun, kremi göğüsleri görünce vahşice tahrik olurdu. Aslında bu kadının beline kadar çıplak görüntüsü, içindeki arzunun sıcak korlarını ateşlemişti. Ama kadının çocuğu dolgun bir meme ucuna yerleştirmesini izlerken duyduğu hayranlık, tahrikin yerini aldı.

"Al bakalım tatlım," diye mırıldandı. "Bu seni tutacaktır."

Mucizevi bir şekilde, çocuğun öfkeli homurtuları bir dizi çılgınca homurtuya, etkileyici bir iç çekiş ve ardından kutsanmış bir sessizliğe dönüştü.

Mucize kadın sessiz bir nefesle dudaklarını araladı ve bebeği beslemek ona büyük bir rahatlama vermiş gibi gözlerini kapattı.

Keşke böyle bir tepkiyi teşvik edebilseydi.

Finn ellerini yumruk yaptı, yumuşak ve mahrem bir ana davetsiz misafir gibi hissediyordu. Ama başka tarafa bakmayı kendine yediremedi ve zaman kadar eski ama ona tamamen yabancı bir ritüeli izlemek için boynunu büktü.

Çocuk elini, göğsünden açgözlülükle çektiği cömert etin üzerine sokmuştu. Sanki yutabileceğinden fazlasını almış gibi ağzının kenarlarında küçük bir nem halkası toplanmıştı. Artık yavru kulaklarını yarmadığına göre, Finn onun görünüşüne o kadar da aldırmıyordu. Gözleri sıska yüzüne göre çok büyüktü. Görme şansı bulduğu tüm bebekler, ki itiraf etmeliydi ki çok fazla değillerdi, tombul yanaklı ve gamzeliydi.

Finn kaşlarını çatı, göğsünde soğuk bir çukur oluştu. Burun delikleri alevlendi ve öfkesi yüzeye çıktı. Nasıl olur da biri böyle çaresiz bir hayatı bir kenara atabilirdi? Çocuğun açlıktan ölmesine izin vermezdi. Bebek boş bir midenin kemirici çaresizliğinden korunacaktı. Hiçbir zaman bolluk kokusunu alamayacak ve doğum koşulları yüzünden reddedilmeyecekti. Yemek artıkları için köpeklerle dövüşmek zorunda kalmayacaktı.

Bu Finn yemin etti.

"Nereden geliyorsun yabancı?" Kadının sorusu onu şaşırtmıştı. Daha önce bir kadınla hiç konuşmamıştı. Konuşmak için çok az şey yapmıştı. Kılıcı vardı. Ve baltası. Altındakilerin saygı ve korkusuna, üstündekilerin de alayına sahipti. Her iki durumda da konuşmanın ne faydası vardı?

Bulabildiği en iyi şey "Kuzey" oldu.

Gözleri huzursuzca kaydı ve dudağını çiğnedi. Sanki verdiği cevap onu tedirgin etmiş gibiydi. "Sizi Strathlachlan'a getiren nedir? Gündönümü ya da belki de Yuletide için mi buradasınız? Birini mi ziyaret ediyorsunuz?"

"Görevim gereği," diye dürüstçe cevap verdi. *Laird'ini öldürmek için.*

"Oh?" Bohçadan ıslak, emici bir ses geldi ve ayarlama yapmak için bir elini içeri uzattı. "Yılın bu zamanında pazar ya da balıkçılık yok. Tüm hayvanlar vadilere dağılmış durumda, yani ne tüccar, ne balık tüccarı, ne çoban, ne de çiftçisin."

"Ben bunların hiçbirini değilim." *Ben bir ölüm getiriciyim.* Kaşlarını çattı. "O zaman sen bir askersin." "Ben bir savaşıyım." *Ben bir Berserker'im.*

Ona ne yapıyordu? O ses. Onu yatıştırdı, içine çekti. Karanlık algısı olan gümüş ve gölgenin tonlarını delip geçerek onu kadife bir pelerin gibi sardı. Canavarı sakinleştirdi.

İçine girdi, zayıf ve doygun bir kedi yavrusu gibi mırıldanmak isteyene kadar tenini okşadı.

O bir savaşıydı.

Ama tehlikeliydi.

Serbest kolunu diğer göğsüne doğru kaldırdığında Finn hareketsiz kaldı.

Avuçladı

tüm ağırlığını hafifçe sıkarak test etti, ardından bir parmağını pembe meme ucunda gezdirerek yan tarafa doğru ilerledi.

Sandalyenin kolu onun tutuşunun altında yarıldı.

Durakladı ve yüzünü körlemesine ona doğru kaldırdı. "İyi misin?" "Evet," diye zorladı. Tabii ki iyi değildi. Arzu

Bir savaş çekicinin şiddetiyle ona çarptı ve göğsündeki nefesi çaldı. Vücudunu ısıtan tüm kan, kalbinin umutsuzca çarpmasıyla birlikte zonklayana kadar sikiinde toplandı.

Buna izin verilebilir miydi? Bu onun ahlaksız olduğu anlamına mı geliyordu? Aralarında bir çocuk vardı, bedeniyle beslediği çaresiz bir yaratık. Öyleyse neden bu manzara onu birdenbire her türlü mantığın ötesinde kızdırdı? Neden

Elbette o güne kadar gördüğü en güzel göğüslere sahipti. Ve kabul etmek gerekir ki, bir kadının kendini okşamasını izlemek çok tatlı ve fantastik bir şeydi. Bunu pratik amaçlar için yaptığını fark etti,

Onun görüş alanından saklandığı varsayımıyla güvendeydi. Onu ayartmak ya da kışkırtmak istemiyordu ama işte buradaydı, fiziksel kapasitesinin ötesinde işkence görüyordu.

Kadın onu göğsünden çekip diğer tarafa doğru yeniden ayarlarken çocuk hoşnutsuz bir ciyıklama çıkardı.

"Üzülme, küçüğüm," diye mırıldandı. "Seni doyuracak çok şey var."

Ve seni dolduracak çok şeyim var, diye düşündü ve dişlerini çenesini patlatacak kadar sert bir şekilde birbirine geçirdi.

"Adın ne?" diye sordu, dikkatini tekrar ona yönelterek. "Fionngall. Finn."

Kızın gözlerine bakarken boğazının düğümlendiğini hissetti.

Gölgeler. Mum ışığındaki renklerini hatırladı, tıpkı anavatanının değişen kuzey ışıkları gibi. Prizmatik ve yanardöner maviler,

yeşiller ve altınlara tüm spektrumu kapsayan şaşırtıcı tonlar eşlik ediyor.

Bir adam o gözlerde ruhunu kaybedebilirdi.

Cömert ağzı eğlenerek kalktı. "Bu mantıklı, sanırım."

"Nasıl?"

"Adının anlamı."

Finn'in kaşları birbirine çatıldı. "Adımın bir anlamı olduğunu

bilmiyordum." "Tabii ki öyle, özellikle de benim için. 'Sarı saçlı yabancı' anlamına geliyor.

ki siz öylesiniz." Karanlıkta gülümsedi, sanki bu gülümseme omzuna yakın bir yerde. "Her ismin bir anlamı vardır. Mesela benimki Rhona McEwan. Rhona 'bilge' ya da 'hükümdar' anlamına geliyor ama ne yazık ki ben ikisi de değilim." Alaycı bir kahkaha attı.

Finn'in annesi bir keresinde Finn'e adını babasının koyduğunu söylemişti, onu kendi başının çaresine bakması için atmadan önce. Annesinin saçları sedir fiçilerinin rengindeydi. Finn onun babasına benzediğini çok iyi biliyordu. Annesi bunu ona, onu kış karlarında Freya tapınağına doğru sürüklerken gözyaşları içinde söylemişti. Finn'i kaderine terk etmesinin nedeni onun bu özellikleriydi. Ama Galce bir isim, *anlamı* olan bir isim?

"Rhona." Anıyı zihninden uzaklaştırdı ve adını dilinde test etti. Tadı tatlı ve gırtlaktan geliyordu. Bal likörü ve seks gibi.

"Evet." Sesi öncekinden daha sıcaktı. Huskier.

"Bir erkeğin... bir çocuğun var mı?" Eğer varsa bile, ona pek bir şey vermemişti. Finn onaylamayarak kaşlarını çatı. Böyle bir gecede onun yumuşak kucağına sarılmak ve o cömert göğüslerine sokulmak için başka nerede olabilirdi ki?

Konuşmadan önce onun duygularındaki dramatik değişimin kokusunu alabiliyordu ve sorarken büyük bir hata yaptığını biliyordu.

Rhona'nın midesi, iliklerine kadar yayılan bir huzursuzlukla sarsıldı. Hiçbir şeyi yoktu. Hiç kimsesi yoktu. Ama kendini tamamen savunmasız bırakmadan bunu nasıl söyleyebilirdi? Elbette beline kadar çıplaktı ve tamamen savaşçının merhametine kalmıştı. Eğer herhangi bir zamanda ona zarar vermek isterse, onu durduracak gücü olmayacaktı. Eoghan hâlâ yaşıyor olsaydı bile, bu dev gibi adamın ona yapmayı aklına koyduğu her ne olursa olsun ona engel olabileceğinden şüpheliydi.

Endişesini yutkunararak, ona kapısını açarak kaderini öyle ya da böyle mühürlediğine karar verdi. Yapması gereken bir iş vardı ve adamın da altını. Eğer ona ödeme yaparsa, biraz daha uzun süre hayatta kalabilirdi. Bunun değeri her neyse.

"Ne kocam ne de çocuğum var," dedi karanlığa, minik bebeği bağrına basarak. "Yani, eskiden vardı ama artık yok."

"Neden?" Soğuk sesinde ne sempati ne de zalimlikten eser vardı. Aslında ses tonu nadiren değişiyordu. Gümbür gümbür, melodik broglarıyla tutkulu, gürültülü İskoçyalılara alışkın olan Rhona'yı tedirgin ediyordu. Bu adam, Finn, soğukkanlı ve soğuktu, duygularına dair hiçbir ipucu bırakmıyordu, hatta duyguları olduğuna dair bile. Geldiği yer olan uzak kuzey kadar kutuplara özgü görünüyordu. Ve bir o kadar da ölümcüldü.

"Onlar... benden alındılar," diye dikkatle cevap verdi. "Ne zaman?"

"Bir yıl kadar geçmiş."

"Nasıl?" Sesi ilgiye benzer bir şeyle keskinleşti.

Rhona gözlerini kırıştırdı, onun cüretkârlığı karşısında şok olmuştu. Daha yeni iyileşmiş yaraları deşmek mi istiyordu? Gerçekten bu kadar acımasız mıydı, yoksa sadece Cahil mi?

"Ne kadar cesur sorular soruyorsunuz." Sesine toplayabildiği kadar çok kınama kattı.

Bir an sessiz kaldı. Cevap verdiğinde sesi gerçekten şaşkındı.

"Düşmanınızı yenmek ya da liderinize meydan okumak cesaret ister. Bir kadına basit bir soru sormak cesaret gerektirmez."

Demek cahillikmiş. Öğrenecek çok şeyi varmış.

"Her halükarda," diye sertçe devam etti Rhona. "Bu duymak isteyeceğin bir hikâye değil."

"Öyle," diye ısrar etti. "Biliyorum." Kendini ayarlarken gürültülü bir gıcırta karanlığı böldü ve Rhona zavallı sandalyesinin yapısal güvenilirliği konusunda endişelendi. "Bu ahırda yaşamaya nasıl başladığını bilmek istiyorum."

Gündönümü arifesinde neden yapayalnızsın?" Yeni keşfedilen Arzu onu memnun etmemiş gibi görünüyordu, ancak sesi çok kızgın da değildi.

Onun itirafı konusunda da aynı şekilde çelişkiler yaşıyordu.

Yüz hatlarını görebilse ve tepkilerini ölçebilse çok yardımcı olurdu. Rhona onun yüzünün bir ustanın elleri tarafından düzlemler ve açılarla yontulduğunu hatırladı. Muazzam vücudu bir ustanın

hayatında gördüğü en güzel, en tuhaf kıyafetleri giyiyor ve ağır bir kesede kıtadan gelen altınları taşıyordu. Bu tür bir adam onu her koşulda huzursuz ederdi. Geçmişte, onunla sohbet etmek şöyle dursun, göz göze gelmeye bile cesaret edemezdi. Aslında her zaman utangaç ve ağırbaşlı olmuş, bırakın yüzleşmeyi, konuşmaktan bile korkmuştu. O bir fareydi. Başkalarının üzerine basacağı bir halı.

Ama kayıp ve çaresizlik herkesi değiştirdi, değil mi? Artık ölümden bile korkmuyorken onaylanmamaktan, kınanmaktan ya da aşağılanmaktan korkmak zordu. Bunda bir tür özgürlük vardı. Artık ona başka kim ne yapabilirdi ki? Bir sonraki yemeğin ya da odun bulmanın ne önemi vardı ki? Sıcaklık mı? Bu sarı saçlı yabancının anlattıklarından rahatsız olması, iğrenmesi ya da sadece sıkılması neden umurunda olsun ki?

Karanlıktan yayılan beklenti ona bir anonimlik hissi veriyordu. Adam onun sözlerini duyabiliyor ama utancını göremiyordu. Sanki günah çıkarıyormuş ve sonunda günahlarını dile getirebiliyormuş gibi hissetti. Çünkü onlar çoktu.

"Babam zalim bir ayyaştı ve ben öldüğümde hastalıklı bir karaciğerden ölmüştü. altı yaşındaydım. Annem Glasgow'daki zengin tüccarların eşleri için terzilik yapıyordu ve ben de ona dikişlerinde yardım ediyordum." Kıpırdandı, adamın sessizliği onu her nedense tüm gerçeği söylemeye zorluyordu, her zaman yaptığı gibi ballandıra ballandıra anlatmaya değil. "Demek istediğim, o bana dikiş diktirdi. Her gece parmaklarım su topluyor ya da kanıyordu ve bundan çok nefret ediyordum."

"Dikiş nedir?" diye sordu, sesi daha da kutuplaşmıştı. "Neden kanamana neden oluyor?"

"Giysi," diye açıkladı. "Giysi yaptım ve tamir ettim. Aslında, tünığinizin çarkta değil dokuma tezgâhında eğrildiğini bilecek kadar uzun süre bu işi yaptım.

Dikişler çift iplikli çapraz dikiş, tıpkı sizinkiler gibi. Yine de hayvan derileriyle bunu nasıl başardıklarını bilmiyorum."

Rhona onun homurdanmasını bir eğlence sesi olarak kabul etmeye karar verdi ve yoluna devam etti.

"Babam ölmeden önce benimle iyi bir arkadaşının oğlu arasında nişan kağıtları imzaladı. Babasının ölümü üzerine Eoghan McEwan ile evlendim ve o da beni Argyle'deki çiftliğine taşıdı."

"Bu seni mutlu etmedi," diye gürlledi karanlık.

Rhona onun sesini hafif ve monoton tuttuğunu düşünmüştü, sanki bir zamanlar tanıdığı başka biriyle ilgili bir hikâye anlatıyormuş gibi. Bazıları

Acıdığı talihsiz kadın. Yüzündeki kasların gerginliğini, ağzının etrafındaki stres çizgilerini hissedebiliyordu.

"Evliliğimin birkaç kısa haftası muhtemelen hayatımın en kolay dönemiydi, her ne kadar o zamanlar mutsuz olsam da. Kocam ne zalim ya da tembeldi, ne de nazik ya da ilgiliydi. Ama bol miktarda yiyecek vardı, ev rahattı ve iş katlanılabilirdi. Tek istediğim..."

Ne istemişti? Sevgi mi? Saygı mı? El pençe divan durmasını beklemeyen birini mi? Rhona, Eoghan onu arkadaşlarına ya da komşularına eleştirdiğinde kendini ne kadar değersiz hissettiğini hatırlıyordu. "*İyi güveç pişiremez ya da hayvanları idare edemez,*" derdi. "*Ama o bir ve bana güçlü oğullar doğuracak.*"

Bir aşık olarak yetenekleriyle övünmesi onu her zaman utandırmış ve şaşırtmıştı. Dişlerini sıkıp onun ilgisine katlanırken sadece ona emrettiği şeyi yapıyordu.

Eoghan ona bunun sadece ilk seferde acı vereceğini söylemişti ama yanılmıştı. Bir erkekle yattığı her sefer, öyle ya da böyle dayanılmaz derecede acı verici olmuştu.

"Neyse," diye devam etti, "ilk çatışmalardan birinde Stewartlar için Donaldlara karşı savaşmaya çağırılmış ve savaşta yenilmiş. Laird McEwan'ın askerleri birkaç gün sonra çiftliği onun adına almaya gelmişler."

"Ama orası senin çiftliğindi." Onun adına öfkeli sesler çıkardığı için savaşçıyı kutsa.

"Bu ülkede kadınlar mülk sahibi olamıyor," diye açıkladı sesindeki acıyı bastırmaya çalışarak. "Ve benim de sahip çıkabileceğim bir varisim yoktu."

Tekrar homurdandı, bu sefer daha az eğlenmişti.

"Haberı getiren McEwan askerleri beni Glasgow'daki anneme götürmeyi teklif ettiler, ben de... onlarla gittim."

Dışarıdaki fırtına aniden daha öfkeli göründü, rüzgârın çığlıkları savaş çığlıklarına ya da ölüm çanlarına dönüştü. Karanlık artık saklanılacak bir pelerin değil, gölgeler ve tehlikelerle doluydu. Kötü kokulu terler, boğucu bedenler ve morarmış, yırtılmış etlerle doluydu.

"Onlar... beni Inverary'nin dışındaki bir kampa götürdüler, bana onların fahişesi olarak geçiş hakkımı kazanmam gerektiğini söylediler." Bazen bunu düşündüğünde Rhona nefes almakta zorlanıyordu. Durup birkaç nefes alması gerekiyordu.

titreyerek nefes alıyordu. "Üç kişilerdi, beni bir hafta tuttular ve sonra çağırıldıklarında beni buraya bıraktılar."

Bebeğin beslenme ritmi azalmıştı ve kollarında yeniden kıvranmaya başladı. Zavallı çocuk çok hızlı yemiş olmalı. Onu göğsünden çekiyorum, Rhona onu omzuna yaslaması için kaldırdı ve vücudunu sallarken sırtını ovup okşadı. Kendisini mi yoksa çocuğu mu salladığından tam olarak emin olamıyordu ama yine de rahatlatıcıydı.

Karanlıktaki adam sessiz ve hareketsiz kaldı. Nefes alışını duyamıyordu. Belki de onu uyutmuştu bile. Ama şimdi hikâyesini anlatmaya başladığına göre, sanki bir tür zehirden arınıyormuş gibi hissediyordu ve içindeki son zerreye kadar sıkmadan duramıyordu.

"Bana hiç ödeme yapmadılar." Bu ağlamaklı son söz onu hâlâ rahatsız ediyordu ama o cehennem haftası hakkında söyleyeceklerinin bu kadar olduğuna karar verdi.

"Pazarda yerel bir terzinin yanında iş buldum, burada, Bayan. McConnell. İyi para veriyordu ve çalışma saatleri de iyiydi. Anlatmayı severdi Talihsiz bir dulu evlat edinmişti ve bunu söylemesine aldırış etmedim. O noktada hiç gururum kalmamıştı, çünkü onunla birlikte olduktan birkaç hafta sonra bir çocuk taşıdığımı fark ettim." Şişen boğazından alaycı bir kahkaha yükseldi. Kaçtığında daha çok boğuk bir hıçkırığa benziyordu.

"İçimdeki o hayat için yaşadım," diye itiraf etti. "Onu sevdim. Ona şarkı söyledim. Çalışırken onunla konuştum. Kız ya da erkek olmasının umurumda olmadığını, istedikleri her şey olabileceklerini ve güvende ve mutlu olmaları için her şeyi yapacağımı söyledim."

"Bayan McConnell son derece dindar bir kadındı. Diğerleri gibi o da beni askerlerle birlikte köye girerken görmüş. Durumumu öğrendiğinde, bebeğin meşruiyetinden emin olamayacağımı söyledi. Bu yüzden beni kovdu. Annem de aynı nedenle bana yardım etmeyi reddetti. İtibarım da bedenim gibi kirlenmişti."

Rhona o ayların ne kadar zor geçtiğini, son maaşını doğuma kadar yetiştirmeye çalıştığını hatırlıyordu. Önce ebeye ödeme yapmıştı ve meşgul yaşlı pagan kadın ona karşı nazik ve sabırlı davranmış, kişisel bakım ve bebek bakımı hakkında bilgi vermişti. Diğer doğumlardan sonra bulaşıklarını yıkaması ve kirli çamaşırlarına yardım etmesi karşılığında Rhona'yı geceleri bile beslemişti.

"Bir yıldan uzun bir süre önce, Ekim ayında Miorbhail adında bir kız çocuğu dünyaya getirdim. Yine de ona sadece 'Mira' adını verdim."

"İsminin bir anlamı var mıydı?" Adamın bedensiz sesi kadının sıçramasına neden oldu. Sesi öncekinden farklıydı. Daha alçak, kelimeler daha kesikti.

Bir şekilde aralarındaki hava değişmişti. Karanlığın içinden bir düşmanlık ve öfke akımı yayılıyordu ve Rhona bunun kendisinden mi yoksa savaşçıdan mı kaynaklandığından emin olamıyordu.

Rhona onun kendisini dinlediğinden bile emin değildi. Çok sessizdi, doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi. O kadar kıpır kıpırdı ki, birinin böyle bir ortamda kendini taş gibi hareketsiz kılabileceğine inanamıyordu. rahatsız sandalye.

"Mucize. Adı mucize anlamına geliyordu." Bir damla gözyaşını sildi ve boğazına düğümlenen duyguyu yutmaya çalıştı. "Ama sadece iki hafta yaşadı. Onu neyin aldığını hâlâ bilmiyorum. Hasta değildi. Yeterince yiyordu ve bu delikanlıdan daha tombuldu. Ebenin söylediğine göre bebekler bazen ölür. Bunun için bir sebep yokmuş. İçinde bulunduğum koşullar göz önüne alındığında muhtemelen en iyisinin bu olduğunu söyledi."

Sesi sertleşti ve gözyaşları kurudu. Kederinin çoğu, zaten ağladığı gözyaşı nehrinde akıp gitmiş, geriye zaman zaman aciz bir öfkeyle dolu bir boşluk kalmıştı.

"Koşullarım ne olursa olsun bir yolunu bulurdum. Mira'yı güvende tutar, besler ve ısıtırdım. Binlerce elbise diker, binlerce çarşaf yıkar ya da binlerce erkekle yatardım. Ölmesi daha iyi değildi."

Tutkulu sözleri karanlığa gömüldükten sonra küçük odasında sessizlik kükredi. Hâlâ çocuğu kollarında sallıyor, sırtına öncekinden biraz daha sert vuruyordu. "Bu sizi şok etti mi, efendim?" diye sordu, onu kınaması için cesaretlendirerek.

"Evet," diye cevap verdi, kadının beklediğinden daha büyük bir şiddetle. Kelime o kadar sıkıydı ki, tanımlayamadığı tasmalı bir anlamla doluydu.

"Peki gidebilirsin-"

Kulağına doğru gelen etkileyici bir geçirme onu susturdu ve bebek kollarında kıvranıp telaşlandı. Karnını doyurabilmesi için onu tekrar göğsüne yatırdı. Savaşçının gerçekten ne kadar yakın olduğunu merak etti. Ona doğru uzatsa dizleri birbirine değecek miydi? Onu şok ettiği için ödemesini geri çeker miydi?

"Sonra ne oldu?" diye dürttü.

Şoke olma sırası Rhona'daydı. Neden bütün bunları bilmek istiyordu?

"Mira'dan sonra anlatacak pek bir şey yok... Pazarda bir kadın torununu bana getirdi. Annesi doğum sırasında ölmüştü. Bebeği birkaç ay emzirdim. Kadının kocası hayvan bakıcısıydı ve bana ödeme olarak keçimi ve üç tavuğumu verdi.

Ondan sonra oduncunun karısı beşinci çocuklarını doğurdu ve sütü erken kurudu. Birkaç ay boyunca kızını emzirdim ve ısınmam için bana yemek ve odun gönderdiler. Ama çocuğu neredeyse bir ay önce katı gıdaya başladı..." Rhona sözlerini yarıda kesti. Yabancı, Finn, artık onun hakkında her şeyi biliyordu. Muhtemelen istediğinden daha fazla. Ama kendini şaşırtıcı derecede daha iyi hissediyordu.

Bunun gibi. Daha hafif, bir şekilde.

"Çocuğunuzdan nefret etmiyor muydunuz?" Finn açık açık sordu. "Ya onun efendisi şu adamlardan biriye-" Cümlesini bitirmedi ve Rhona buna sevindi. Onun dilindeki kelimeleri duymak istemiyordu. İstemiyordu. Zihnindeki düşünceyi hayata geçirdi, yalnızken ve o bu kadar açıktayken değil.

"Hayır," diye mırıldandı. "Bunların hiçbiri onun suçu değildi. O, tüm o çirkinliğin içinden doğan masum bir hediye idi."

Ani hareket sesi onu ürküttü ve devin ayağa kalktığı izlenimine kapıldı. Şaşırtıcı bir şekilde, göğsünde uyuyakalmış olan bebeği rahatsız etmemişti.

"Burada biri var," Finn'in sesi telaşlı değildi ama yine de onu endişelendiren bir yoğunluğa sahipti.

"Nereden biliyorsun-"

Gecenin ikinci ısrarlı tıkırtısı kapısının yetersiz gücünü test etti.

Gürültünün uyuyan çocuğu uyandırmamasına şaşırarak Rhona, bebeği usulca yatağa bıraktı ve aceleyle vardiyasını bağladı. Ayağa kalktı ve kürkünü almak için döndü, sonra o kadar katı ve sıcak bir şeye sırtını döndü ki bu onu sersemletip hareketsiz bıraktı.

Onun bu kadar yakınında durduğunu bilmiyordu. Nefesi kalbiyle birlikte hızlandı. "Lütfen burada olduğunu belli etme," diye fısıldadı. "Bu benim için felaket olur."

"Yapmayacağım." Ona fısıldamak için eğildiğinde nefesi kulağını ısıttı ve tüyleri diken diken oldu. Kapıyı açmak istemedi. Hareket etmek istemedi. Adamın göğsü sırtına öyle yaslanmıştı ki. Çok kararlıydı.

Kapı tekrar, bu kez daha yüksek sesle çalındı ve bebek Rhona'yı harekete geçiren boğuk bir gıcırta çıkardı. Cılız kapıya doğru hamle yaptı.

ve kapıyı çekip açtı.

Oduncu James MacLauchlan kapısında belirmiş, sanki en son Islay viskisiyle banyo yapmış gibi kokuyordu. Rüzgârın gücü bile bu ezici kokuyu ondan uzaklaştıramamıştı.

Merdiven sahanlığına çıktı ve kapıyı arkasından kapattı, soğuk taş çıplak ayaklarını dondurdu.

Ona doğru eğildi ve Rhona o pis bakışlardan çekindi. kirli, kızıl sakalına takılmış. "Bacanın soğuk olduğunu fark ettim. Sana tam bir yük getirdim." Gözlerini onun üzerinde gezdirmek için acele etmedi, omuzlarına sardığı fareli kürkün altından görünen ince eteğine dikkat etti. Biraz sendeledi.

arabasına gelişigüzel yığılmış ve fırtınadan korumak için bir örtüyle kaplanmış odunları işaret etti. Bu onu en az iki hafta ısıtmaya yeterdi.

"Anlaştığımız ödemeyi şimdi alacağım." Elini uzattı ve kızın dirseğini kavradı.

"Bekle." Kolunu çekmeye çalıştı ama fırtınanın sözlerini Finn'den korumasını umarak sesini alçak tuttu. Yabancı, Finn hakkında çok fazla şey biliyordu.

Zaten utanç içindeydi ve hayatta kalmak için onun altınlarına muhtaçtı. "Bir iş aldım. Yanımda bir bebek var ve sana ödeme yapacak kadar param var. Yarın akşam gelersen, ben parayı demirci ile değiştirdikten sonra-."

Tutuşu acı vermeye başladı ve sanki onu içeri sokmak istercesine ileri doğru itti. "Karım bu bebeğin doğumundan sonra sakat kaldı. Onunla yatmayalı aylar oldu ve fahişelere verecek param yok."

Rhona'nın kalbi karnına düştü. Ondan nasıl kurtulacaktı? "Üzgünüm, ama sana ödeyeceğim-"

"Bana ateş için bir miktar söz verdin ve ben de borcumu tahsil etmek istiyorum.

Bana." Ona doğru uzandı ve kapıyı iterek açtı, onu içeri sokmaya çalıştı.

Rhona direndi ama adamın gözlerinin şok içinde açıldığını görünce durakladı. İçgüdülerini, ağır oduncu birkaç metre geriye, bir kar yığınının doğru uçmadan saniyeler önce yolundan çekilmesini söylüyordu.

Dördüncü Bölüm

Finn gerçekten de oduncuyu takip ederken intikam meleği gibi görünüyordu. Rhona kapıya doğru ilerledi, fırtınanın üzerine fırlattığı yakıcı buz kristallerine karşı gözlerini kısarak baktı. Barbar, açık renk kürkü ve sarı saçlarıyla karın içinde neredeyse kaybolmuştu.

James bankta sırt üstü yatmış, inliyor ve küfrediyordu.

Finn devasa çizmesini kaldırıp oduncunun göğsüne vururken tek kelime etmedi. Çok az çaba sarf etmiş gibi görünüyordu, ama James kendi üzerine katlandı ve yan tarafına yuvarlandı, ağzı suya aç bir balık gibi açıldı ve kapandı.

Rhona nefesini tuttu ve eliyle ağzını kapattı. Bir yanı Finn'i durdurmak istiyordu. Yaptığı şey onun başına korkunç sonuçlar getirebilirdi. Bütün köyün ona karşı cephe alacağı kesindi. Ama Tanrı yardımcısı olsun, onun cezasının gerçekten de görüldüğü kadar acı verici olmasını umarak izlemekten başka bir şey yapamazdı.

Finn onun arkasına geçti, MacLauchlan'ın orta ve alt sırtına şiddetli tekmeler atarken yüz hatları tatmin olmuş bir öfkeyle buruştu. Bu adam nasıl acı çektireceğini çok iyi biliyordu ve bunu acımasızca yapıyordu. James sıkı çalışmaktan bilenmiş bir vücuda sahip iri bir adam olmasına rağmen Finn, sanki oduncu yeterince zorluk çıkarmıyormuş gibi silahlarını bir kez bile kınından çıkarmadı.

Finn'in botu James'in boynunun yan tarafını kaplarken, adam kendi içine kıvrılırken karnında karanlık ve şiddetli bir şey yükseldi. Rhona buna heyecan diyemezdi ama bu onu korkutacak kadar yabancı bir heyecandı. Titrek, nemli bir ağrıyı rahminin derinliklerine yaydı ve kadınsı kaslarının sıkıca kenetlenmesine neden oldu.

"Tekrar nefes alabildiğinde, sürünerek evine gideceksin. *karım*." Finn'in sesi ürpertici derecede yumuşaktı ama bir şekilde rüzgârın uğultusu arasından ona ulaşıyordu. James'in başını çılgınca salladığını ve boynunun serbest kaldığını gördü.

Finn ona doğru gelmek yerine arabaya doğru yürüdü ve kollarına odun istiflemeye başladı.

"Bekle," diye bağırdı Rhona. "Ondan hiçbir şey istemiyorum. Başka bir yol bulacağım."

Finn başını salladı ve sözsüz bir şekilde kollarına imkânsız odun yükünü istiflemeye devam etti. Artık önünü göremez hale geldiğinde

Ahır binasının kuru kısmına yaslanarak, yükü onu en ufak bir şekilde engellemiyormuş gibi hareket etti.

"Beni duymadın mı?" Rhona ayaklarındaki ısıricı soğuğa aldırmadan onu takip etti. "Sana istemediğimi söylemiştim."

Finn ona anlaşılmaz bir bakış attı ve işine ara vermedi. "Yenildi."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, ona ait olanın artık sana ait olduğu anlamına geliyor." "Bu çok saçma," diye nefesi kesildi.

"*Bu işler böyledir.*" Finn ayağa kalktı ve bir kucak dolusu daha yakacak odun almak için karların içine geri döndü. Dürüst olmak gerekirse, bir adam Bu kadar çok şeyi taşıyabilmek. Bu doğal değildi.

"Beni savunduğun için minnettarım, gerçekten." Onun üçüncü ve son hamlesini engellemek için hamle yaptı. "Ama onu çaldığımı iddia edecek ve bu da başımıza bela açacak."

Finn bir adım bile atmadan onun etrafından dolaştı. "Hayır o olmaz." Nefes nefese kalmış oduncuya doğru tükürdü ve son odunları da yükledi. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca kan işlemekle meşgul olacak." Görünüşe göre bu ihtimal onu çok memnun etmişti.

"Peki ya ondan sonra?" Rhona kürkünün içine daha da gömüldü. "Peki ya bir dahaki sefere, sen hayatına devam ettiğinde ve burada beni koruyacak kimse olmadığında?"

Barbar, normalde üç adamın taşınması gereken bir yığını tutarken durdu ve kadının sorusunu düşündü. Yüzü sanki bu şekilde ayarlanmış gibi kayıtsız kaldı. "Köyde başka oduncu yok mu?"

Rhona başını salladı. "Karda giyecek botlarım olsaydı yakacak odunu kendim toplardım. Şu haliyle, denersen ayak parmaklarımı dondan kaybederim."

Son odun parçasını da yere atan Finn, sanki ilk kez görüyormuş gibi kızın çıplak ayaklarına baktı. Yabancı ve çirkin bir küfür savurarak, kız itiraz edemeden onu kollarına aldı ve içeri taşıdı.

Finn kapıya yaslandı ve dirseğini kullanarak mandalı sabitledi. Yalnız yaşayan bir kadın için kapı pek de güvenli sayılmazdı. Kapıyı çaldığında çürüyen ahşabı kıracağından korktuğunu hatırlıyordu. Bu onu çok savunmasız bırakıyordu. Savunmasız. Tekrar huzurlu bir gece uykusu çekebilmesi için bu durumun düzeltilmesi gerekiyordu.

"Neyin peşindesin sen? Beni *yere bırak*," diye yüksek sesle fısıldadı kadın, karanlıkta adamın göğsüne kör bir şekilde bakarak.

Finn kaşlarını çattı. Ne hakkında olduğunu bilmiyordu. İçinde bir tür çözülme yaşıyordu. Karda kızarmış ve çıplak ayaklarını fark ettiğinde tek içgüdüğü onu acıdan korumak olmuştu. Onu alıp içeri götürmeyi hiç düşünmemişti.

Ardıç sabunu ve tarçın gibi kokuyordu. Finn eğildi Onu içine çekti. Ona karşı duyduğu açıklanamaz arzuyu şimdiye kadar kontrol edebilmişti. Ama onun bu şekilde kollarında, merhametinde olması, kontrolünün tehlikeli adımlarla kaymasına neden oldu.

"Şşş. Bebeği uyandıracaksın," diye fısıldadı, isteksizce onun kıpırdayan formunu soğuk zemine bıraktı. Onun kıvrımlarını hissetmek hoşuna gitmişti. Kürkleri o kadar çok seviyordu ki, zihninde kürklerin ona nasıl görüneceğine dair görüntüler oluşuyordu. "Kımıldama," diye emretti ona.

"Hiçbir şey göremiyorum." Sesi gergin geliyordu. "Ne yapıyorsun? Mum yakmak mı?"

Finn, bebeğin bağları içinde uyuduğu yatağa doğru yürüdü. Minik göz kapakları hayallerle çırpınıyor ve burun delikleri her derin, güçlü nefeste alevleniyordu. Finn minik yaratığı kaldırıp bir koluyla kucakladı ve diğer eliyle kürklü pelerinini aldı.

"Kendini gerçekten o adama yakacak odun için mi sundun?" diye mırıldandı, pelerininin içinden bebek için şilte ile duvar arasında sıcak bir yatak hazırlarken ve her iki tarafını kılıcı ve baltasıyla sabitlerken küçük melek yüzüne baktı.

Cevap vermesi uzun zaman aldı ve o cevap verene kadar sessizce çalıştı, en yumuşak kar tavşanının kürkünden bir örtüyü çocuğun üzerine örttü.

"Son teslimatı, çocuğunu beslemek için yaptığım son ödemeydi. Geç kaldı ve ben üç gün ateşsiz kaldım." Sesi onu yargılaması için cesaretlendiriyordu ama sözlerinin arasında küçük bir yalvarış vardı.

"Donuyordum ve çaresizdim. Nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Her şeyi yapardım."

Finn gerildi. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Günlerce çıplak ve titreyerek acı çekmiş, ısınmak için hiçbir umudu olmamıştı. Ama o bir Berserker'dı, donmuş kuzeyde en acımasız elementlere dayanacak şekilde yetiştirilmişti. Donarak ölmesi imkânsızdı.

O narin bir kadındı. Ve ailesini düşünmeden oduncuyu öldüresiye dövmeliydi.

Finn ayağa kalktı, çocuğun güvende ve sıcak olduğundan emindi. "Şimdi ne kadar çaresizsin?"

"Anlayamadım?" Öfkeli sorusuna rağmen, yüzü ona ne sorduğunu tam olarak bildiğini söylüyordu. Dolgun dudakları, hoşnutsuz olduğunda her zaman yaptığı gibi sıkı bir çizgi halinde çekildi. Alnı düştü ve hafifçe çillenmiş burnunun köprüsü üzerinde iki belirgin oluk oluşturdu.

Finn'in kalbi çarpmaya başladı. Tıpkı savaşta kılıçların çarpışmasından önceki an gibi, damarlarında bir heyecan dalgası dolaşıyordu. "Ya sana ateşini bir yıl boyunca yanık tutacak kadar altın ödeseydim?" Onu takip etti. Karanlıkta, güzel yüzündeki duygu oyunlarını izliyordu. Yanakları sevdiğinden daha zayıftı, gözleri koyu halkalar ve ihtiyatla doluydu. Yine de bir şekilde tanıdığı en cazip kadın haline gelmişti.

"Ne için?" diye nefes aldı.

Kadının önünde durdu ve gece görüşünün grinin tonlarına boyadığı yüz hatlarının ince kıvrımlarını inceledi. "Ne için olduğunu biliyorsun," diye mırıldandı. "Benimle geçireceğin bir gece için."

Kız birden kıpırdamadan durdu ve Finn onun yumuşak, cazip bir tavşanı tuzağa düşüren acımasız bir yırtıcı olduğunu anladı. Kız onun pençesindeydi ve içgüdüğü onu yemesini gerektiriyordu. Gözlerini hızla kırıştırarak çılgınca birkaç yudum hava aldı.

"Neden?" diye sordu sonunda titrek bir nefesle. Sorusu

Finn'i hayrete düşürmüştü. "Çünkü seni istiyorum."

Bir el göğsüne doğru kanat çırttı, sonra dağınık buklelerini düzeltti ve bir çiviye çığneyebilmesi için ağzına indi.

Huzursuz elini kürkünün içine sokarak, "Gerçekten bilmiyorsun," dedi. "Eğer... eğlence arıyorsan, tavernada Francesca'yı bulabilirsin. Kıvrak ve egzotik biri. Sanırım İtalyan. Çok yetenekli olduğunu duydum."

"Francesca'yı istemiyorum." Finn hayatı boyunca yüzlerce Francesca'dan yararlanmıştı. Kıvrak ve egzotik bir şey istemiyordu. Kıvrımlı ve çilli istiyordu.

"Brigid, o zaman." Tekrar saçlarına uzandı, bir bukleyi parmağının etrafında döndürürken bir yandan da ayaklarını kaydırdı. "Çok genç ve maceraperestliğiyle tanınıyor. Senin gibi altın saçlı."

"Brigid'i istemiyorum." Becerikli bir azim ve nazik bir sıcaklık ona gençlik ve cesareten çok daha çekici geliyordu. Altın sarısına gelince, Finn son zamanlarda kırmızıya karşı keskin bir ilgi geliştirdiğini fark etti.

"*Beni istemiyorsun,*" diye fısıldamayı unutarak biraz geri çekildi. Adam gözlerini kırptırdı. "İstemiyor muyum?"

"Hayır." Sesi titredikçe daha da kararlı hale geldi. "Sen... şey... senin gibi görünüyorsun." Kolunu ona doğru savurdu, sanki yüz hatları büyük bir hataydı. "Ve ben... ben bir çocuk doğurmuş gibi görünüyorum. Sanki bir yıldır emziriyormuşum gibi. Hiç mantıklı değil."

Son noktada haklıydı. Kadın hiç mantıklı konuşmuyordu. "Oduncu senin için teklifte bulundu," diye karşı çıktı. "Neden beni reddediyorsun?"

"Ne dediğimi duymadın mı?" diye sordu. "James MacLauchlan gibi erkekler için erişilebilirim ama senin gibi biri için değil." Avucunu alına bastırdı ve kuşkulu bir iç geçirdi. Karanlıkta bile, daha parlak hale gelen tenindeki kızarıklığı fark edebiliyordu.

Finn onun terslemesine sinirlenirken gözleri kısıldı. Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Peki ben neye benziyorum?" diye sordu.

"Adonis gibi, işte bu," diye tükürdü. "Sanki... en... Şey sen... çok *yakışıklısın.*" Kelimeyi bir bıkkınlık jestiyle bitirdi.

Ağzına bir sırıtış yayıldı. Onu yakışıklı buluyordu, değil mi? Çoğu kadın bunu yapardı, onu baştan çıkarmak için genellikle herkes için aşağılayıcı bulduğu yollara başvururdu. Ama Finn, Rhona'nın ilgisini çekebileceğini düşünmemişti. Ona zar zor bakmıştı bile. Onun kendisine dokunmasını istemediğini açıkça belirtmek için elinden geleni yapmıştı.

"Ve?" diye dürtükledi, birlikte yatmamaları için onun nedenini duymayı bekliyordu.

"Ve hiçbir şey," diye inledi.

Bu yüzden miydi? Yakışıklı olduğu için mi? Belki de kadın biraz aptaldı. Güzeldi. Heyecanlandığında sevimli. Ama belki de biraz kaçıktı. "Beni yakışıklı buluyorsun, bu yüzden mi benimle yatmayı reddediyorsun?"

"*Reddetmedim.* I-"

"Yani sana sahip olmama izin *vereceksin.*"

"*Hayır.*" Kaşlarını çatı. "Olabilir. Ben..." İki narin parmak burnunun köprüsünü sıkıştırdı.

Bütün kadınlar bu kadar kafa karıştırıcı mıydı? Nasıl oluyordu da aynı anda hem ondan bu kadar tahrik oluyor hem de kafası karışıyordu? Bu muydu

oynadığı bir tür kadın oyunu muydu? Finn bu anda cahil yetiştirilme tarzının her zerresini keskin bir şekilde hissetti. Annesi dışında, Olaf'ın onu bir Vahşi Savaşçı'ya hizmet etme şansı olan bazı fahişelerle buluşmaya götürdüğü on yedinci yaşına kadar hiçbir kadınla tanışmamıştı bile.

Bazen tehlikeli bir işti.

Finn sakın bir nefes aldı. Rhona az önce 'belki' demişti ve bu bir şansı olduğu anlamına geliyordu. "Sen. Yapma. Ne?" diye sordu çok yavaşça.

"Bu teklifi benim için hayırseverlik ya da acıma duygusuyla yapmanı istemiyorum." Elini bıraktı. "Ne kadar sefil olduğumu biliyorum."

Finn onun şaka yapıyor olabileceğini düşündü ama gözlerindeki yaşların arasından parıldayan ciddi ve savunmasız kaygıyı fark etmemişti.

Elini uzatıp kızın elini kavradı ve bacaklarının arasında olmak için çaresizce çırpınan sikiğin bağlandığı kasıklarına yerleştirdi.

Parmaklarının arasında. Dudaklarının arasında. Göğüslerinin arasında.

"*Bu sana acımak gibi mi geliyor?*" diye tısladı. "Çünkü bana kapınızı açtığınızdan beri bu şekildeyim."

Beşinci Bölüm

Rhona kendini onun inatçı kavrayışından kurtarmak için mücadele etti.

Uzunluğu

Elini bastırıldığı adam esniyor ve nabız gibi atıyordu, ısısı ince bariyerin içinden sanki onu kabul etmeye ikna etmek istercesine yayılıyordu. Daha önce hiç bu kadar iri bir adam hissetmemişti ve adamın teklifi onu aniden korkuttu.

İniltisi daha çok bir hırıltıya benziyordu, o kadar derin bir yerden geliyordu ki etrafındaki havada yankılanıyordu. Farkında olmadan kendi bedeni de buna karnında kabaran yumuşak, nemli bir ağrıyla karşılık verdi.

"Öyle mi?" diye mırıldandı kulağına doğru. Adamın yakınlığı bunaltıcıydı. Karanlıkta bile onun büyüklüğünü ve sınırsız gücünü hissediyordu.

"Hayır," diye fısıldadı, hâlâ onun pençesindeydi.

"Nasıl bir his?" Sesi yine değişmişti. Vahşi ve tehlikeli bir tınıya sahip olan bu ses, kızın duyuları üzerinde yatalak bir yılan gibi kayıyordu. Aynı anda hem baştan çıkarıcı hem de itici.

"İhtiyaç gibi."

"Sana sahip olmama izin ver," diye bastırdı. Hırıltısı şimdi daha derindi, bir emirden bir santim uzaktaydı. "Seni eksik bırakmayacağıma yemin ederim."

Rhona onun ne demek istediğini anlamadı. Ona ödeme yapacağına mı söz veriyordu? Her zaman istiyordu. Ayakkabı istiyordu. Isınmak ya da yemek istiyordu. Her saatini çalışmaya ve hayatta kalmaya adanmak yerine boş zevkler peşinde koşmak istiyordu.

"I-" Teklif ettiği altınla bunların hiçbirini istemeyecekti. Uzun bir süre için değil. Kısa bir süre hayatta kalabileceğini biliyordu. onun zevkinin kısır anları. Kelimeleri söylemeye bir türlü cesaret edemiyordu.

Finn onun elini bıraktı ve güçlü parmaklarını omuzlarına doladı. "Sana karşı kaba olmayacağım, o lanet askerler gibi değil, eğer korkuyorsun."

Rhona elini onun seksinden çekti.

Korkmuyordu. Tanrı yardımcısı olsun, korkmalıydı. Ama bunu daha önce de yaşamıştı. Ve hatırladığı kadarıyla, bir adam bir kadına şiddet uygulamadan önce, aralarındaki havada ince bir değişim olurdu. Bir uyarı olması gereken ama görmezden gelinmesi çok kolay olan şeytani, beklenti dolu bir titreşim.

Rhona Finn'e karşı bunların hiçbirini hissetmemişti. Adam onu böyle bir kaderi yaşamaktan çoktan korumuştı. Ve eğer onu iradesi dışında almak isteseydi,

Neden ona para teklif etti? Ona her an sahip olabilirdi ve onu durduracak gücü yoktu.

Hayır, onun şehvetinden korkmuyordu. Endişelenmesine neden olan şey onun isteksizliği ya da alaycılığıydı. Ona bu kadarını söylemiş olması onu utandırmıştı.

Finn fiziksel mükemmelliğin vücut bulmuş haliydi ve bu tezat ona kendini aşağılık hissettiriyordu. Nasıl bakarsa baksın, tek bir kusur bile bulamıyordu.

Güzelliğine gölge düşürecek tek bir leke.

Rhona'nın kalçalarında ve karnında, hamileliğinin cildini gerdiği yerlerde küçük izler vardı. Göğüslerinin artık eskisi kadar dik ve yüksek olmadığını biliyordu. Kalçaları genç bir kızken olduğundan daha geniş, poposu daha yuvarlaktı. Onun görmesine ve karşılaştırmasına dayanamıyordu.

"Teklifinizi bir şartla kabul edeceğim." Adam kadının omuzlarını sıkıca kavradı.

"Ateş yakamazsın, mum bile." "Soğuk olmasını mı istiyorsun?"

"Hayır." Titrek bir nefes aldı, neyi kabul ettiğine inanmakta güçlük çekiyordu. "Karanlık olmasını istiyorum."

"Tamamdır." Sesi memnun gibiydi. "Gerçi benim de birkaç şartım var. Karnı sıkıştı. Adamın talepleri olacağını bilmeliydi. "Evet?"

Elleri kadının omuzlarından kollarına doğru ilerledi, kürkü de beraberinde sürükleyerek ten parçalarını soğuğa maruz bıraktı.

"Bu gece bana aitsin." Sesi hırıltılı tınısını koruyordu, sanki içinde korkunç bir canavar yaşıyordu ve zevkini ondan da alacaktı. "Sana istediğim gibi sahip olmama izin vermelisin."

Midesinin içinde bir güve telaşı patlak verdi. Tedirginlik, soğuk ve güçlü bir okyanus dalgasının kuvvetiyle üzerine çöktü. Bu tehlikeli bir talepti ve tehlikeli bir tonda söylenmişti. İhanet, sözlerinin içinde tutuşturduğu kötücül kıvılcımda yatıyordu. Anlamadığı bir şeyin kuru kanında kıvranıyor, uzuvlarının huzursuzca seğirmesine neden oluyordu.

Tanımlayamadığı arzular, sanki ruhu onu tahmin edemeyeceği bir sona zorlamaya çalışıyormuş gibi duyularına hücum etti. Ve zihni yaptığı bu şeytani pazarlıktan geri adım atarken, bir şekilde bedeni bunu bekliyordu.

Bu onu en çok korkutan şeydi.

"Pekâlâ, savaşçı." Rhona gözlerini kapattı. "Bana istediğini yap."

Finn, Rhona'nın boğazının yutkunmak için çalışmasını izledi. Burun delikleri hızlı, endişeli nefeslerle alevlendi ve gözleri açıldığında körlemesine sağa sola daldılar.

Finn acil ihtiyacıyla boğuşurken birkaç gergin an geçti.

Artık istediği gibi davranabileceği bir kadındı. Çok fazla görüntü, arzu ve iştah içinde gürledi. Az önce olmayacağına söz verdiği açgözlü bir vahşi gibi onun üzerine düşmekten korktuğu için felç olmuş gibi duruyordu.

"Benden ne... istiyorsunuz?" diye sordu durgun bir sesle.

Onunla konuşmasını, o boğuk ses tonuyla onu zevkine yönlendirmesini istiyordu. Onun inlemelerini ve zevk çığlıklarını duymak istiyordu ama bebeği uyandırmaya cesaret edemiyordu.

"Olduğun yerde dur," diye emretti ve kürkünün yere düşmesine izin verdi.

Parmakları ince elbisesinin önünü omuzlarında tutan kurdeleye gittiğinde titrek bir iç geçirdi. Finn kurdelenin üzerindeki Pembe meme uçlarının kumaş üzerindeki çıkıntısını gördü ve bir başka şehvet dalgasının saldırısına uğradı. Sakin bir nefes aldı ve titreyen parmaklarını dikkatli olmaya zorlayarak elbiseyi omuzlarından itti ve ayaklarının dibindeki kürkle birleşmesine izin verdi.

Finn onun çıplaklığına bakarken iniltisini tutamadı. Hayatı boyunca hiç böyle bir güzellik görmemişti. Karanlıkta bile, Rhona kollarıyla göğüslerini kapattı ve alçakgönüllülüğünü korumak için boşuna bir girişimde bulunarak bacak bacak üstüne attı. Bu utangaç hareket, sahip olma duygusunun damarlarında çığlık atmasına neden oldu.

Benim, dedi Berserker. O olabilir mi?

Giysilerinden sıyrıldı, soyunup eşyalarını sandalyeye atarken gözlerini ondan alamıyordu.

Artık bedeniyle onunki arasında hiçbir engel kalmamıştı.

Yaz sonu ağacından koparılmaya hazır bir meyve gibi olgun, yuvarlak ve yumuşak görünüyordu. İsyankâr bukleler geniş gözlerini çerçeveliyor ve narin omuzlarından aşağı dökülüyordu. Kollarının göğüslerini gizlemesine yardımcı oluyorlardı.

bak.

Finn'in bakışları kızın belinin girintisini, kalçalarının dramatik çıkıntısını ve karnının ince kıvrımını takip ederken elleri yumruk oldu.

Kadının kalçaları cinsel organının görünmesini engelliyordu ama Finn buna aldırmadı. Hayatına hükmeden yalnız ve soğuk gecelerde çıkarıp tadını çıkarmak için onun bu görüntüsünü hep yanında tutacaktı.

Adam elini uzatıp saçlarını geriye doğru tarayarak solgun omzunu ortaya çıkardığında kadın irkildi. Adam onun etrafında dönerek baharat ve kış kokusunu içine çekti.

Vücudu ne isterse istesin, bunu aceleye getiremezdi.

Ve istemedim.

Rhona gecenin geri kalanı için ona söz vermişti ve o da fırtınalı karanlığın sunduğu her zevki sonuna kadar yaşamayı planlıyordu.

Finn kızın belinin kıvrımına uzandı, elini kızın sırtına doğru kaydırды ve onu kendine çekti.

Nefes nefese kaldı ve ellerini adamın göğsüne bastırmak için kaldırdı.

"Seni incittim mi?" diye fısıldadı, kadının aralarında boşluk yaratmasına izin verdi, ancak ağzı kulağının kabuğunu tatmamak ve ısırılmamak için çok dayanılmaz buldu.

"Göğüslerim... Beslenmeden dolayı hassaslar."

Sözcükler ağzından çıkarken karnı arzu dolu bir telaşla kasıldı. Göğüsleri. Dolgun ve gür, pembe meme uçları. Onlara dokunmak, elleriyle ağırlıklarını test etmek ve ağzıyla tatlılıklarını tatmak için can atıyordu. Ama tüm dünya için ona acı çektiemezdi.

"İşte o zaman." Yumuşak lobunu nemli bir şekilde keşfetmeye devam ederken elleri onun esnek etinde gezindi. Kızın teninin bir anda çiçek açtığını hissedebiliyordu.

tüyleri diken diken oldu. Başını usulca yaklaştırarak sıkışmış bir nefes verdi.

Görünüşe göre kulağı bir zayıflıktı. İstismar etmeyi planladığı bir zayıflık.

Elleri kızın sırtından inerek poposunun tatlı kıvrımlarını şekillendirdi. Damarlarında şehvetle çarpan kanın ritmiyle yoğurdu. Sonra onu kendine doğru çekti ve ellerinin onu kontrol etmesine izin verdi.

Belinin üstünde bir baskı var.

Adamın siki karnının yumuşak derisini iterken kadın sertleşti ama hiç ses çıkarmadı. Ağzıyla onun kulağını, boynunu, omzunun pürüzsüz tenini okşayarak dikkatini dağıtmak için elinden geleni yaptı.

Tenlerinin teması onu şaşkına çevirdi. Onun farklılığı sertliğine karşı yumuşaklığı. Kadının yuvarlak kıvrımları adamın keskin açılara karşı.

Nefesini kesmiş ve yılların unutulmuş ihtiyaç ve arzularını yüzeye çıkarmıştı.

Finn hayatını her zaman karmaşık olmayan terimlerle düşünmüştü. Sert ve soğuk, acımasız ve merhametsiz. Her zaferi onun kanının üzerine inşa edilmişti.

sayısız düşman. Her yenilgisi, aile demeye çalıştığı kişiler tarafından kutlanıyordu. Lanetli canavarı içinde öfkeleni, daha ölümcül ve Diğerlerinden daha vahşiydi ve yine de hayatta kalmak, sadece irade gücüyle aşılın sonsuz bir acı savaşıydı.

Kollarındaki yumuşak yaratık tüm bunların tam zıttıydı. Vücudu gür ve sıcaktı. Davetkar ve uysal. Kısır arayışlar yerine tahakküm altında, sadece katlanarak hayatta kaldı. Elleri kandan temizdi. Kalbi intikamdan arınmıştı. Ve kendi zorlu hayatta kalma savaşına rağmen, verecek her şeyle zayıfları besledi.

Onun için acı çeken sadece bedeni ya da ona sahip olmak için kükreyen sadece Vahşi Savaşçısı değildi. Onun içinde titreşen ruhun saflığına ulaşan lekeli ruhuydu. Eğer onunla birleşebilirse, sadece fırtınalı bir Gündönümü arifesinde bile olsa, belki o zaman o saflığı tadabilir ve bir parçasını her zaman yanında taşıyabilirdi.

Nefes alış verişlerindeki yumuşak aksaklıklar ve huzursuz hareketleri ona ağzına karşılık vereceğini söylüyordu ama ondan istediği şeyin kokusunu henüz alamıyordu.

Onun için henüz hazır değildi.

Ama olacaktı. Onun kaygan ve ahlaksız olmasını, kıvrınmasını ve kendisini serbest bırakması için yalvarmasını istiyordu. Kokusunun kendisini tükettiği gibi onu da tüketene kadar başka herhangi bir erkeğin anısını zihninden silmek istiyordu. Her nasılsa birkaç karanlık saat içinde Rhona onun bir parçasını ele geçirmişti.

Kendine ait bir hak iddia etme zamanı gelmişti.

Dudakları kulağını terk ettiğinde Rhona bir protesto iniltisi yuttu. Kulağına gösterdiği masum ilgi ona günah gibi gelmişti. Her ne kadar metanetli ve uyumlu olmayı planlasa da, dilinin ıslak oyunu ve ardından dişlerinin kulak memesindeki yumuşak sıyrığı, etinin yüzeyinde soğuk bir ateşin dolaşmasına neden oldu.

Duygularıyla yaşıyordu, her siniri onun farkındalığıyla titreşiyordu. Adamın teni vücuduna sımsıcak geliyor, kışla tezat oluştuyordu.

Hava. Göğsündeki taşlar, kadının direnen ellerine karşı geri çekildi. Gövdesi boyunca dalgalanan kas bantları karnına karşı amansızdı.

Adamın seksî, kadının karnına sıcak bir damga gibi vuruyordu.

Bu bir silahtı. Evine getirdiği diğerleri kadar korkunçtu. Onunla kadının içine girecek, onu bıçaklayacaktı. Bir kılıç ya da hançer gibi sadece bir kez değil, birçok kez. O zaman neden yumuşak, ıslak ısırıklar ve hassaslaştırıcı okşamalarla ona işkenceyi uzatıyordu? Neden onu ayakta durmaya ve kaçınılmaz saldırısının bu kışkırtıcı beklentisine katlanmaya zorluyordu?

En azından elleri nazikti. Avuçlarının derisindeki sert nasırlara rağmen, ona son derece özenli bir şekilde dokundu. Sanki ona muazzam gücünün onu kırabileceğinin farkındaydı ve bunu yapmamak için çok dikkatli bir şekilde odaklandı.

En azından bunun için minnettar olabilirdi.

Ellerinin arka tarafındaki hissi, alışık olmadığı bir yakınlıktı. Adamın uysal eti her avuçlayışında ve yoğuruşunda, bacaklarının arasındaki titreyen yere soğuk hava çarpıyordu.

Rhona ürperdi. O yerin daha önce hiç bu kadar farkında olmamıştı. Utanç duymasına neden oldu. Acı çekmesine neden oldu. Bu dünyaya hayat getirdi. Ama temizlemek ve bakımını yapmak dışında her şey için ondan kaçındı.

Şimdi bunun bu kadar farkında olması ne kadar şaşırtıcı, hatta *endişe vericiydi*. Sızlayan bir ağrıya sınırlanan huzursuz bir boşluk hissi oraya yerleşmişti. Ağzının kulağına ya da boynuna her dokunuşunda, parmaklarının her keşfinde, bu farkındalık, kıvrınma ihtiyacı hissedene kadar artıyordu.

Elleri kadının arkasından çekildi ve kalçasının kıvrımını takip ederek vücutlarının arasına daldı.

Zifiri karanlıkta hiçbir şey görememesine rağmen gözlerini sıkıca kapadı ve adamın sert parmaklarının aşağılayıcı müdahalesini bekledi. Bunun yerine, karnında durakladı, çocuğunun doğumundan sonra hiç kaybolmayan küçük şişliği, ardından kalçasının uyluğuyla birleştiği girintiyi izledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, daha fazla dayanamayarak. "Seni hissetmeyi öğreniyorum," diye mırıldandı, sıcak nefesi ince dudaklarıyla alay ediyordu.

ensesindeki tüyler.

"Neden?" Önceki deneyimlerine göre, şimdiye kadar onu yatağa itip bacaklarını ayırması ve kendini tüketene kadar bacaklarının arasına girmesi gerekirdi. "Sadece... devam etmen gerekmiyor mu?"

"Hayır." Parmakları kızın cinsel organının üzerindeki buklelerde gezindi ve yüklü bir enerji sarsıntısı kızın omurgasını kesti. "Beni içine almaya hazır olmanı istiyorum. sen."

Adamın yüzünü göremiyordu ama sesindeki karanlık ihtiyaç iliklerine kadar ürpermesine neden oldu. Adamın derin ses tonuyla söylediği sözler, kadının içini rahatsız eden bir şey yapmıştı. Anlamıyor muydu? Asla hazır olamayacaktı. Bunu asla istemeyecekti.

"Lütfen. Ben-"

Parmağı kadının cinsel organının kıvrımları arasında gezindi. Dişlerinin arasından bir nefes tısladı ve inledi.

Ama Rhona nasıl nefes alacağını tamamen unutmuştu. Bir his, sahip olduğu tüm kasları bir yay teli gibi gerdi. Bu, kaydedildiği anda kaybolan yıldırım gibi bir zevkti.

Finn o noktada oyalanmamış, daha aşağılara, vücudunun girişine kadar inmişti.

Rhona dudağını ısırды. Küçük bir miktar kaygan nem onun keşfiyle karşılaştı. Kocasının ona neden kendisi için ıslanamadığını sorduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Bu konudaki tek şikâyeti buydu ama bu onu son derece rahatsız ediyor gibiydi.

"Yeterli değil," diye gürledi.

Kalbi küt küt atıyordu. Finn zaten ondan hoşnut değildi. Oh Tanrım. Bunu yapabileceğini nasıl düşünmüştü?

Göğsü olan dağ, ellerinin altında alçaldı. Diz mi çöküyordu? Onu soğuk zeminde mi götürmek istiyordu?

Bacaklarını birbirine kenetledi, artık onun teninin sıcaklığına bastırılmadığı için soğuğun farkındaydı.

Daha fazla parmak seksinin dudaklarını istila etti, onu ayırdı ve çekirdeğini açığa çıkardı.

Rhona inledi, birden kendini çok kaybolmuş ve savunmasız hissetti, sanki dışarıda kopan fırtına içeri girip açıkta kalan tenini dövmek üzereydi. Onu küçük düşürmek mi istiyordu? Şimdi ona zarar verecek miydi?

"Seni tatmalıyım," diye hırladı. "Çok güzelsin amına koyayım."

Onu görebileceği bir ışık yoktu. Onun güzel olduğunu nasıl bilebilirdi? *Tadına bakabilir miydi?* İsteyemezdi...

"Hayır-"

Uzun, güçlü bir yalayış tam merkezini ikiye böldüğünde itirazları boğuk bir nefesle son buldu. Yabancı, korkutucu bir zevk iğnesi

Öyle inanılmaz bir güçle içinden geçti ki dizlerinin bağı çözüldü.

Finn'in güçlü elleri sanki onun yakında çökeceğini hissetmiş gibi kalçalarını kavradı ve onu havada tuttu. Ağzı olduğu yerde kaldı, onun çekirdeğine gömüldü, dudakları onun seksinin esnek çıkıntılarını keşfediyor, yanan belinin merkezinde alay ediyordu.

Bu daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Rhona bunun gerçekten yaşandığından emin olamıyordu. Bu ölümcül yabancı gerçekten onun önünde diz çökmüş, kadınlığının tadına mı bakıyordu? Daha önce hiç kimse böyle bir şey yapmamıştı. Bu düşünce bile onu utandırmıştı. Bu hareket onu neredeyse sinir krizlerine sokacaktı.

Nasırlı parmaklarının aksine, dili pürüzsüz, sıcak ve lezzetli bir şekilde ıslaktı. Giderek kayganlaşan etin arasında kayarak, ardında saf, acı veren bir zevkin tatlı izlerini bıraktı.

Aklının alamayacağı kadar şaşıran Rhona'nın parmakları adamın kaslı omuzlarını arayıp buldu. Ayak parmakları kendi içine kıvrıldı ve öyle derin bir titreme başladı ki ruhundan geliyor olmalıydı.

Karnından bir ihtiyaç ve baskı dalgası salınırken, seksinin onun uzman ağzının altında çiçek açtığını ve açıldığını hissetti. Sanki bütün kanı ve Bu tehlikeli, lezzetli deneyimin bir parçası olmak için farkındalık orada yükseldi.

İniltisi kadının teni tarafından boğuldu ve parmakları neredeyse acı verici bir şekilde kalçalarının etine saplandı. Vücudunun doğuştan gelen tepkisinden memnun olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmadı.

Şimdi, her zamankinden daha fazla, karanlığın örtüsüne minnettardı çünkü onun üzerinde gerçekleştirdiği şeyin mutlak samimiyetini anlayamıyordu. Rhona ilk başta yapmaya meyilli olduğu gibi onun hınzır ağzından geri çekilmek yerine, kendini ona doğru bastırdı.

Isı ve içgüdü bir şekilde içinde birleşti, eski bir ritmin ritmiyle kanında zevk titreşti. Dışarıdaki öfkeli fırtınanın sesleri, sadece nefesinin çaresiz soluklarını ve onun yarattığı yumuşak, ıslak sesleri duyana kadar geri çekildi.

Bir şeye ulaşmaya çalışıyor gibiydi, adını koyamadığı ve anlamadığı bir şeye. Vücudu onun için geriliyor, kalçaları onu arıyor, sanki ele geçirilmiş bir kadınmış gibi onun ağzında geziniyordu. Gerçekte, şu anki haliyle kendini tanıyamıyordu. Muhtaç bir yaratığa dönüştü. Gururdan, korkudan ya da haysiyetten yoksun, bundan kurtulmak için yalvaran tutkulu bir işkence.

Savaşçı dilini kızın üzerinde gezdirirken ve dudakları kızın etini ısırırken, kızın neye ihtiyaç duyduğunun farkında gibi görünüyordu, ama ona izin vermek istemiyordu.

var.

"Lütfen," diye inledi. "Finn... Yapamam..."

Tekrar inledi ve dilini kızın yanan ihtiyacının merkezindeki hassas tomurcuğa doğru daldırdı. Adam ona vurdukça, kadının tüm vücudu sarsıldı. O anda, sarışın yabancıasını anlamıştı.

sadece bir erkekten başka bir şeydi. O ürperirken ve erirken Onu saran saf, ıslak-sıcak zevk dalgası, uzanmış kollarıyla tüm ağırlığını desteklerken, bir yandan da diliyle amansız fethine devam etti.

Rhona haykırmamak için dilini ısırarak zorunda kaldı. Acı, seksinden fişkırarak ve varlığının her girintisine ulaşan zevkin yoğunluğunu artırıyor gibiydi. Dilinden yayılan hisler o kadar inanılmaz bir zirveye ulaştı ki, onu kontrol edebileceğinden emin değildi.

Tam bunalmış gibi hissederken, adamın dudakları ondan çekildi.

Rhona'nın göğsünü şişirmek ve bastırmak için yapabileceği tek şey buydu. Zonklayan, ıslak bir doyumluk ve titreyen uzuvlardan oluşan bir kütleden başka bir şey değildi. Adamın omuzlarını bırakacak gibi görünmüyordu ve adam önünde yükselirken kalçalarını serbest bırakmadı. Eğer bıraksaydı, kadın kesinlikle kemiksiz bir saçmalık birikintisine batacaktı.

Vücudunun böyle bir mutluluğa sahip olabileceğini hiç düşünmemişti. Doğru ellerde, böylesine muazzam bir zirveye çıkmak için bir enstrüman gibi çalınabileceğini.

Finn ona, "Artık benim için hazırsın," dedi. Çok emin görünüyordu. Sesi gergin ve ihtiyaçla doluydu.

Gerginlik ve korku Rhona'nın esnek kaslarına geri döndü. Ona almak istediği zevki daha yeni vermişti. Bunun için minnettar olabilirdi. Bunun için onun istediği her şeye boyun eğecekti. Adam onun üzerine tırmanıp şehvetini acıyla dindirirken nazik davranacaktı.

Ve dayanacaktı.

Altıncı Bölüm

Finn onun tadını dudaklarından sildi. Hiçbir şey onun nektarının tatlılığıyla kıyaslanamazdı. Hiçbir şey. Kız kollarında titrerken ve nabızı atarken, Finn onun serbest kalışından, kendisinininkinden aldığı kadar zevk almıştı. En hafif dokunuşla kendi tohumunu dökebilirdi, o kadar sertti ki.

Onun içine ihtiyacı vardı. Şimdi.

Eğilerek kolunu kadının dizlerinin arkasına geçirdi ve onu kaldırdı. Kızın bacaklarının titremesinden gurur duyuyordu. Ağır ağır kapanan gözlerini kaplayan şaşkınlıktan. Her hareketinde göğüslerinin sallanmasına bayılıyordu.

Onu sırt üstü yatırdıktan sonra yatağa kadar takip etti ve vücudunu kendi vücuduyla kapladı.

Gözleri büyüdü ve nefesi hızlandı. Bir zamanlar zevkle dolup taşan kasları anında yeniden sertleşti.

Evet. O hazırды.

Onu öpmek için duyduğu dürtü içini ürpertti. Onu bedeninden daha fazlasıyla sahiplenmek istiyordu. Dudaklarında kendini tatmasını ve onun özü olan tatlılığı anlamasını istiyordu. Doğal olmayan uzunluktaki hayatının geri kalanı boyunca kendini bu kadına bağlamak istiyordu.

Başını salladı, ayrık dudakları yerine pembe uçlu meme uçlarının güzelliğine odaklandı. İsteddiği şey aptalca bir dilekti. Onun kadar saf ve güzel bir şeye bu geceden daha uzun süre sahip olmayı umamazdı.

Ama bu gece onun verebileceği kadarını alacaktı.

"Bacaklarını aç," diye buyurdu, gözlerini onun görkemli göğüslerinden ayırmak istemiyordu.

Kadın ona uyarak vücudu için en tatlı beşiği yarattı. Kış baharatları ve misk kokusu etrafını sarmıştı. Mutluluğa gömülmek ve ikisini de cennetin kenarına götürmek üzereydi. Zonklayan horozunun başını girişine yerleştirdi; serbest bırakıldığında vücudunun ona hediye ettiği nem bolluğunun tadını çıkarıyordu.

Ve sonra ona çarptı.

Sarhoş edici kokusunun buketine iğrenç, ekşi bir nota karıştı. Onun üzerinde gezindiği her an daha da güçlenen bir şey.

Korku.

Finn geri çekildi ve ona gerçekten baktı. Karanlık olmasına rağmen Rhona'nın gözleri kapalıydı. Elleri yatağın içine gömülmüştü ve

Solmuş, yırtık pırtık çarşafları sıkıca kavradı. Narin çenesinin kasları esnedi ve nabızı boynunun gergin derisine doğru sıçradı.

Çok yanılmıştı. Onun kendisini almasına hazır değildi. Kendini buna karşı hazırlıyordu.

Bir dizi lanete karşı dişlerini sıkkan Finn, kanındaki şehvetle savaşılan ölümcül dürtülerle savaştı. Şu lanet askerler. Belki de isimlerini onun dudaklarından koparır ve onları spor olsun diye avlardı. O bağırsaklarını deşmeden önce kapana kısılmış tavşanlar gibi dövüşüp tekmeleyeceklerdi. Gözlerindeki ışıklar sönmeden önce onları kendi bağırsaklarıyla beslerdi.

Finn, kalbinde çarpan şiddeti kontrol altına almaya çalışarak başını onun güzel kokulu saçlarına gömdü ve üç derin, merkezleyici nefes aldı.

Onun altında kıpırdamadan yatmaya devam etti.

"Bacaklarını etrafıma dola," diye emretti, kastettiğinden daha kaba bir şekilde.

İnledi ama ayak bileklerini adamın sırtına bağlayarak itaat etti.

Finn kollarını kızın altına soktu ve onu yataktan kaldırıp ayağa kaldırdı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve adamın omuzlarına sıkıca tutundu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Düşündüm ki-"

"Oh, hala sana sahip olmak istiyorum." Vücudunu çevirip yatağa oturdu ve onu dizleri üzerine gelecek şekilde kucağına oturttu.

"Ama... nasıl?" Kadının göbeğinden gelen sıcaklık, kendi iradesiyle ona doğru uzanıyor gibi görünen sikini çağırdı.

Finn her iki eliyle kalçalarının kıvrımlarını kavradı ve onu kendisinden uzaklaştırarak zonklayan sütununu vücudunun açıklığına yerleştirdi, bir kez daha.

"Bunun gibi," diye bağırdı. "Ama bunu yapmak zorundasın." Kızın kaşları havaya kalktı. "Ne?"

"Seni incitmeyeceğim. Ve bana özgürce vermediğin bir şeyi almayacağım Rhona," diye yemin etti. "*Sen beni* al. Beni içine al."

Gözlerini kırıştırdı, göğsü zorlukla aldığı nefesle inip kalkıyordu. Finn, gözleri bir kez daha kapanmadan önce onun yüzünde sayısız duygunun oynaşmasını izledi. Ellerini Finn'in omuzlarına koyarak kendini dizlerinin üzerine kaldırdı, sonra nefes verdi ve vücudunu yavaşça öne doğru bastırdı.

Vücudunun yarığı ıslaktı ve seksinin küt başı üzerinde gerilirken sıkıydı. Onu zorlayacağını biliyordu. Alışılmadık derecede iriydi

adam. Ama kadının bedeninin yavaşça ona uyum sağladığını hissetmek, uzun hayatının en tatlı duygusu olmalıydı.

Ve bu onu öldürecekti. Şehveti ve içgüdüğü onu zorluyor, itmesini ve hükmetmesini talep ediyordu. Kıpırdamadan durması için öyle inanılmaz bir irade gücü gerekiyordu ki kasları titremeye başladı.

Onu kurtaran gözleri oldu. İşkenceli adımlarla batarken hayret dolu bir şaşkınlıkla açılıverdiler. Dudakları aralandı ve şaşkın iç çekişinin ılık dalgası Finn'in yüzüne çarptı. Finn, kızın ifadelerinden akan her bir hissi dikkatle izleyerek ihtiyaç dalgalarını yatıştırdı. Orada gördükleri onu dehşete düşürdü ve alçalttı. Rahatlama, zevk, merak, mutlak kırılganlık.

Rapture.

Kalbi daraldı. Bu an onlar için hazırlanmıştı. Onun için. Hayatında iyi bir şey yapmadıysa bile bunu yapmıştı. Bu kadını tatmin etmişti ve bunun için kurtulmuştu.

Onu neredeyse içine aldığı anda durakladı, sıkıntılı görünüyordu. "Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı.

"Yapabilirsin," diye nefesini tuttu. Kalçalarını kavrayarak, neredeyse geri çekilene kadar onu kaldırdı ve her ikisinden de düzensiz bir ses çıkardı.

Tekrar inmeye başladı, bu sefer daha hızlı, daha ıslak ve daha güvenle. Adam kabzasına kadar içine gömülene kadar durmadı.

Alnından terler boşandı, kendini tutması imkânsız boyutlara ulaştı.

Kıpırdamadan durdu, nefeslerinin karanlıkta birbirine karışmasına izin verdi. Finn de bu mükemmel yeri kaybedebileceği korkusuyla kıpırdamaya cesaret edemedi. Sanki sadece kendisi için üretilmiş sıcak bir kılıfı gibi içine sığıdı. Kendini ayarladığında, denenmemiş kaslarını test ettiğinde, boğazından çiğ bir inilti koptu

O geri aramadan önce.

"Seni incittim mi?" diye sordu, ağırlığının bir kısmını onun üzerinden kaldırarak.

Adam bir kahkaha attı ve kadının kalçalarını daha da sıkı kavradı. "Hayır, ama korkarım insansız kalabilirim."

"Bir şeye... ihtiyacım var." Kadının fısıltıyla yaptığı cinsel itiraf, orgazmın dalgalarının adamın karnının derinliklerinde sıkışmasına neden oldu. "Nedir bu ihtiyaç?"

Fin alnını onunkine dayadı ve nefes nefese kalıp Freya'ya güç vermesi için dua etti.

"Bu." Kadının kalçalarını kaldırdı ve kaygan ağırlığını tekrar üzerine vererek onu şaftıyla kazığa oturttu.

Kız nefes nefese kalıp adamın omuzlarını kavradığında, adam bir kez daha yaptı ve üçüncü kez kızın gözlerinin her saldırıda inanılmaz derecede genişlemesini izledi.

"Seni incitiyor muyum?" diye sordu. "Hayır," diye fısıldadı. "Bu... iyi hissettiriyor."

Kadının sesindeki şaşkınlık, adamda kalan azıcık kontrolü de kırdı. Şimdi onun baştan çıkarıcı kıcını sağlam bir ritimle kaldırıyordu. Gece sona ermeden önce, nasıl hissettiğini anlatmak için "iyi" den başka birkaç kelimesi daha olacaktı.

Omuzlarını kavrayan parmaklarını ve seksini hissetmeyi seviyordu. Finn, kızın vücudunu onun üzerinde pompalarken aynı şekilde onunkini de kavırıyordu. Kadın bacaklarını şilteye dayayarak yardım etmeye çalıştı ama Finn ona vermek istediği tüm kontrole rağmen bunun artık onun işi olduğunu, ikisini de yıldızlara fırlatacak bir ritim tutturması gerektiğini biliyordu.

Adam hızlandıkça kızın yumuşak nefes alışları irkilerek inlemeye dönüştü. Kadının poposu adamın kalçalarına çarparak bir daha duymayı umabileceği en erotik sesi yarattı. Kadının kaslarının sıkılığını ve üzerlerinde gezinen serbest bırakılmaya ulaşan bedeninin gerginliğini hissedebiliyordu.

"Finn." Kız boğuk sesiyle Finn'in adını inledi ve bu neredeyse Finn'in felaketi olacaktı. Pembe diliyle ıslattığı dudakları neredeyse Finn'inkilerle çarpışacaktı ama Finn son anda elini onun saçlarına daldırdı ve onu vücuduna doğru çekti.

"Ben gidiyorum..." Mahrem kasları adamın etrafında kenetlenirken, dişleri adamın omzundaki ete batarak çığlığını bastırdı.

Dişlerinin keskin zevk-acı hissi onu uçuşumun kenarına fırlattı. Yanan ateş omurgasından horozuna doğru fırladı ve uzun, keskin fişkırımlarla kadının içinde patladı. Tohumu rahmini kapladı ve nabız gibi atan seksi boyunca itişlerini daha da kolaylaştırdı. Sarsılan kasları ondan hayatının en güçlü orgazmını sağdı. İlk patlama yatışır yatışmaz ve Finn yoğun zevkin zonklayan dalgalarına biner binmez, onunla birleştiği bu anın her ikisini de sonsuza dek değiştirdiğini anladı.

Aldığı zevkin son damlaları da içinden akıp gittiğinde, Finn onu yakaladı ve ona doğru yığıldı.

"Kimsin sen?" diye kulağına doğru soludu. "Nesin sen?"

Finn gözlerini kapadı ve kızın vücudunu kendi vücuduna yaslayışının tadını çıkardı.

Neydi o? O bir savaşçıydı. Bir suikastçıydı. Tapınakçı ve rahipti. Tutsak ve hizmetkârdı. Avcı ve cellattı. Aşık ve tapınandı. Kelimenin tam anlamıyla bir piçti.

"Ben bir Berserker'ım."

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Rhona bu kelimeyi daha önce duymuştu, yaşlı ozanların anlattığı masallar ve efsanelerle büyümüşü.

Berserker.

Ne zaman heybetli MacLauchlan Lordu ve kardeşi ortalıkta görünse, bu söz hayret dolu seslerle fısıldanırdı. İki devasa karanlık nöbetçi gibi kasabanın içinde ilkel bir ritimle hareket ediyor, topraklarını ve ciddi ve koruyucu bir incelemeye tabi tuttular. Onların ardından gelen fantastik hikâyelere inanmak imkânsızdı. Ancak bir gölge Tehlike, kardeşleri İncil'deki bir bela gibi kovalıyordu ve Rhona bir Berserker'ın dikkatini çekmemeye özen göstermişti. Efsanevi ya da değil.

Ve şimdi vücudunun derinliklerinde gömülü kalan birine sarılmıştı.

"Bana ne yaptın?" diye boynuna doğru nefes aldı. "Bir çeşit Berserker büyüsü müydü?"

Göğsü yumuşak bir kıkırdamayla titredi. "Hayır, ben sadece güzel bir kadınla zevk alan bir adamdım."

Zevk *almak*. Zevk *almak* değil. Rhona bundan çok hoşlandığını fark etti.

"Ama daha önce de erkeklerle birlikte oldum ve buna yakın bir şey bile olmadı."

Finn ona bakmak istercesine onları birbirinden ayırdı ama gece her zamanki gibi kapkaranlık olduğu için bu gülünçtü. "Hiç bir erkekten zevk almadın mı? Kocanla bile mi?" Sesinde saf bir şaşkınlık vardı.

"Bir kez bile," diye itiraf etti. Bu onda bir sorun olduğu anlamına mı geliyordu? Bir şekilde kusurlu muydu?

"O zaman onlar insan değildi," diye alay etti. "Kızıışan hayvanlardan başka bir şey değillerdi."

Rhona da aynı fikirdeydi. Ama şu anda bunların hiçbirini düşünmek istemiyordu. Hele az önce yaptıklarından sonra. Onun sıcaklığından ayrılmak istemeyerek kucağından kalktı.

Bir inilti çıkardı ama ayağa kalkmasına izin verdi. Tanıdık odasında dolabını aradı ve kendini silmesi için bir bez çıkarıp ona uzattı.

Finn, o "Al," diyemeden aldı. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu.

"Hmm?" Sesten dilsizlik damlıyordu.

"Sana bir şey sakladığımı nereden biliyorsun? Düşünsene, oduncunun kapımı çalmadan önce geldiğini nereden biliyordun?"

"Seni görüyorum," diye cevap verdi ona, her zamanki gibi az kelimeyle.
"Ve onu duydum."

"Bu mümkün değil. Burası zifiri karanlık ve fırtına o kadar gürültülü ki, sanki vahşi bir midilli sürüsü köyün içinden geçiyor gibi ses çıkarıyor."

Rhona neredeyse şaşkınlıktan çılgılık atacaktı ki, sanki bebek kadar ağırış gibi kendini onun güçlü kollarında buldu. Boğazındaki sesi bastıran şey uyuyan çocuğu hatırlatmasıydı. Adam onları yatağa götürdü ve onu yatağa yatırdı.

"Artık seni görebiliyorum." Rhona onun sözlerindeki kendini beğenmiş zevk karşısında kaşlarını çatı. "Göğüslerin çok güzel."

Kolları göğüslerinin üzerinde kenetlendi.

"Hayır, yapamazsın," diye itiraz etti, zihni onun iddiasını kabullenmek istemiyordu. Ama sonra, adam onu karanlıkta zahmetsizce bulmuş, kaldırmış ve hatasız bir şekilde yatağa doğru ilerlemişti.

"Şunu yapmayı kes," diye emretti, güçlü elleri bileklerini kavradı ve nazikçe önünden kaldırdı.

"O zaman bana güzel demeyi kes," diye karşılık verdi. "Bu çok zalimce." *Tüm* bu zaman boyunca onu görmüş müydü? Onun önünde dururken mi? Ağzı-
?

Sevgili tatlı Jesu, utancından ölecekti.

"Çok güzelsin," diye ısrar etti, yatağın üzerinde ona katıldı ve ikisini de yetersiz kürkleriyle örttü. Sırt üstü uzandı ve onu göğsüne doğru çekti.

"Ben güzel değilim," diye karşı çıktı, "ben görünmezim. Bazen meydanın ortasında durup çılgılık atabileceğimi ve bir yabanıl gibi çırpınabileceğimi ve kimsenin bunu fark etmeyeceğini hissediyorum."

Finn onu kendine doğru çekti ve dizini kaslı kalçasının üzerine koyup bacaklarının arasına hapsedene kadar çekti. "İnsanlar seni görmüyor çünkü seni görmek istemiyorlar. Eğer görselerdi, çıplak ayaklarını ya da yırtık pırtık giysilerini görmezden geldiklerini itiraf etmek zorunda kalırlardı. Gözlerindeki kaybı görürler ve sana kötü davrandıklarını fark ederler." Sesi şimdi daha sertti, soğuktu, tıpkı evine ilk girdiğinde olduğu gibi.

Rhona boğazında oluşan yumruyu yuttu. "Ama beni görüyor musun?" diye sordu. "Karanlıkta bile mi?" Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Karanlık tehlikeli bir yer olsa da güvenlik de sunabilirdi. O, asla saklanamayacağı bir adamdı.

Finn'in kolları onu sardı. "Nasıl yapamam?" diye mırıldandı. "Benim için gölgelerin içinde bile aydınlıksın. Başka hiçbir şeye benzemiyorsun."

"Gerçekten mi?" Rhona'nın gözünün kenarından bir damla yaş kaçtı ve adamın göğsüne düşmeden önce eliyle yakalamak zorunda kaldı. Kendini onun sıcaklığına bıraktı ve sert, çıplak vücudunun verdiği hissin tadını çıkardı. Bir geceliğine de olsa, adamın sürekli nüfuz eden soğuğuna engel olacaktı. Bu tek gece için güvende ve korunmuş olacaktı. Mutlak, boş bir yalnızlık yerine, her biri kendi zevklerine sahip iki kişi ona eşlik edecekti.

Her birinin kendi ihtiyaçları var.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," diye itiraf etti.

"Yani," yanağını onun göğsüne yasladı ve kalp atışlarının güçlü, sabit ritmini dinledi. "Geceleri görebiliyorsun, orman avcıları kadar iyi duyabiliyorsun. Berserker'lar hakkında söylenen her şey doğru mu?"

"Berserker'lar hakkında ne derler?" Eğlenerek söylediği bu sözler sanki ağzından değil de kulağının dibindeki derin göğsünden çıkmıştı.

"Her türlü şeyi söylüyorlar. Sanki kanla beslenmen gerekiyormuş ve bu seni on adam kadar güçlü yapacakmış gibi. Ayrıca kanın, önüne çıkan her şeyi öldürene kadar delirmene neden olacağını duydum, ister erkek, ister kadın, ister çocuk."

Finn homurdandı ama bu hoşnutsuz bir ses değildi. "Ben kanla beslenmem, ben bir İblis değilim."

Rhona biraz bekledi. "Ama... peki ya geri kalanı?"

Omzunu silkerek başını kaldırdı. "Eğer önümde kan dökülürse Çılgın Vahşim serbest kalır. O bir öfke ve yıkım canavarıdır. *Yirmi* adamdan daha güçlü, bir kurt sürüsünden daha hızlıdır ve korku ya da merhamet hissetme yeteneği yoktur. Yaşayan her şeyi yok etmek onun görevidir." Sanki bir amentü okur gibiydi.

"Görev mi?" diye sertleşti. "Kime karşı görev?" "Freya'ya, savaş tanrıçamıza."

"Bu Berserker bir lanet mi? Senin içinde mi yaşıyor?" İnançsızlık kıvrıldı onun içinde. İçinde bulunduğu koşullar nedeniyle, şu ya da bu tanrıya asla fazla inanmamıştı. Ne kadar uzun olursa olsun dizlerinin üzerinde yardım için yalvararak geçirdi. Ve o çok daha fazla endişelendi

İntikamcı bir tanrının belirsiz olasılığından sonra, insanoğlunun çektiği ani acı ve ceza. Birinin talihsizliği için neden Tanrı'yı ya da Şeytanları suçlayalım? İnsanlar kendi başlarına yeterince kötülük yapabiliyorlardı.

"Bir adam Vahşi Savaşçı olarak doğar. Ben buyum. Babam da öyleydi." Sesi bu gerçeği kabullenmiş gibiydi.

Parmağını kestiği için onu öldürür müydü? Ya da dizinin derisini yüzdüğü için bir çocuğu?

Rhona bu korkutucu, merhametsiz yaratıkla, kendisini sımsıkı saran düşünceli aşığı uzlaştırmaya çalıştı.

"Freya." Yabancı ismi test etti. Kelt Tanrılarının isimleri zihninden tanıdık bir kolaylıkla geçiyordu. Babası çok derin bir Annesi artık Alçak Topraklar'a hâkim olan Hristiyan inancına bağlı olsa da, eski geleneklere bağlı batıl inançlı bir adamdı. "O nasıl bir Tanrıça ki bir adam için böylesine yalnız bir yaşam yaratıyor?"

"O Kuzeylilerin Tanrıçasıdır. Sadece onun halkı Berserker'a sahip çıkabilir." Sesi biraz ısınmıştı, sanki Rhona onu bir şekilde memnun etmişti.

"Bu doğru değil." Elini göğsünün pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi ve avucuyla göğüs ucunun düz kısmını buldu. "Laird'imiz Connor MacLauchlan ve kardeşi Roderick'in Berserker oldukları söylenir. Ve en az onlar kadar İskoçlar."

Ona karşı sertleşti. "Onları tanıyor musun?" Soru onu telaşlandıran bir yoğunluğa sahipti ama ondan uzaklaşmaya cesaret edemedi.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. "Sabah kaleye çağrılısam da soylularla sosyalleşecek türden biri değilim."

"Senden ne istiyorlar?" Şüphe, sorusunu hırıltıya dönüştürdü.

Rhona ona karşı başını salladı. "Beni çağıran adamlar değil. Leydi Evelyn MacLauchlan ilkbaharda çocuk doğduğunda benimle görüşecekti. Ona götüreceğim bazı kurutulmuş otlar vardı, sabahları ortaya çıkan ve bir türlü geçmeyen hastalıklarını yatıştırmaya yardımcı olabilirdi. bu aylarda."

"İçlerinden birinin eşi mi var?" Sesi şaşkın bir öfkeyle titriyordu, bebek uyuduğundan beri olduğundan daha yüksekti.

"Eğer kastettiğiniz buysa, ikisi de yeni evlendi." Rhona kendini dirseğinin üzerine kaldırdı.

"Ne kadar yakın zamanda?" diye sordu, oturduğu yerden kalkarak ve onu tedirgin ederek.

Rhona onu bu kadar sinirlendiren şeyin ne olabileceğini anlayamadı. Onları tanıyor muydu? Arkadaşları mıydı? Düşmanları mı?

Onu barındırarak kendisini kabul eden tek klanla birlikte kendini tehlikeye mi atmıştı?

"Söyle bana!" diyerek dirseğini sıkıca kavradı. İçini bir telaş sarsıntısı kapladı.

"Tam olarak bilmiyorum. Roderick Evelyn'i yazın eve getirdi, Evelyn zaten hamileydi. Laird de Lindsay Ross'la kısa sürede evlendi, sanırım Samhain'den hemen sonra."

Gırtlaktan gelen bir dizi kelime onun yönünden aktı. Lanete benziyorlardı. Tüm soyları lanetleyen türden büyülü sözler gibi.

"Lütfen," diye yalvardı Rhona. "Uyandıracaksın-"

Yatağın onun tarafındaki tarafından gelen ağlamaklı bir çığlıktan önce cılız bir inilti geldi.

Rhona kendini onun elinden kurtarıırken içini çekti ve kıpırdanan bebeği yerdeki yuvasından çıkardı. Çocuğu yatıştırıp zıplatırken endişe midesinde ekşi süt gibi kaynadı.

Bu yabancınn yatağına girmesine izin vererek evinin başına daha fazla bela ve trajedi mi açmıştı?

Finn çömeldi ve şöminede hazırladığı ateşe bir kuru odun daha ekledi. Kadının kendini tamamen ateşe verdiğiinden emin olmak için kontrol etti. böylece çıra olmadan tutuşturduğunu fark etmeyecekti.

Ona verdiği bilginin etkisini anlayamazdı.

Yaşlı Magnus, gücünü ve sadakatini sınamak için onu bizzat Freya tarafından kutsal bir göreve göndermişti. Başarılı olması halinde tarikata kabul edilecek ve bir soydan gelecekti. Berserker'ın kutsal kanı bir şekilde Kelt Adalarına sızmıştı. Kana layık olmayan iki adam vardı ve bu nedenle ortadan kaldırılmaları gerekiyordu.

Finn onların celladı olacaktı.

Magnus, Connor ve Roderick MacLauchlan'ın çiftleştiklerini ve bu durumun güçlerini on kat artırdığını söylemeyi ihmal etmişti. Durdurulamazlardı. Onun için bile tek başlarına yeterince ölümcüllerdi ama Onlar mı?

Finn derin bir nefes aldı ve sanki her şeyin cevabını biliyorlarmış gibi gözlerini kısarak alevlere baktı. Tam bir aptaldı. Tanrıça ve tapınağın büyükleri onu bir arayışa göndermemişti.

Onu buraya ölmesi için göndermişlerdi.

Rhona'nın süt emen çocuğa mırıldandığı yumuşak sesler, dans eden alevlerle birleşince onu büyüledi. Biri derisini yakacak kadar ısı yayarken, diğeri varlığının derinliklerinde sıcak bir parıltıyı tutuşturdu.

Onlara bakamazdı. Şimdi bakamazdı. Göğsünü kaplayan duygularla olmazdı. Amansız soğuğun geri gelmesini beklemek zorundaydı. O da Çiğ. Çok açıkta.

Her nasılsa, gece boyunca kalbinin etrafına ördüğü buzlar çözülmüştü. Finn ilk başta bunun tutkularının yarattığı ısı yoğunluğunun bir sonucu olduğunu düşündü. Şimdi bunun ötesine geçtiğini kabul etmek zorundaydı.

Rhona'yı tek mum ışığında ilk kez gördüğünde, aralarında takdiri ilahiyi çağrıştıran bir kıvılcım çakmıştı. Onun terk edilmiş çocuğa yardım edişini izlerken, bu kıvılcım parlayan korlara dönüştü, onun sadık ruhunun gücü ve sefalet ya da vahşetten doğan kendi çocuğu için ilan ettiği özverili sevgiyle alevlendi.

Ortak tutkularının yarattığı cehennem onu tüketmiş, doğa kanunlarının izin verdiği kadar sıcak yanmaktan başka seçenek bırakmamıştı. Sonrasında, alevlerin sönmesini ve geriye soğuktan başka bir şey bırakmamasını beklemişti.

taş ve kömürleşmiş küller. Her zamanki gibi.

Bunun yerine, az önce yaktığı ateş gibi, her karanlık ve gölgeli köşeye sıcaklık yayarak ve bir kömür yatağı oluşturarak kaldı. En ufak bir provokasyonda güçlü bir yangına dönüşmek için sayısız acı geceye katlanmak.

Bir odun parçası patladı ve kıvılcımlar bacaklarına doğru yağdı. Finn, odun toplamak için pençelerini taktığı için minnettardı.

Kendini toparlamak, içini paramparça eden kargaşayı incelemek için bu ana ihtiyacı vardı. Bir ahırdan biraz daha fazlası olan bu mütevazı ev onun için bir sığınak haline gelmişti. Burada, ailesini üretken kazançlarla ısıtan herhangi bir basit köylü olabilirdi. Kendisiyle birlikte yaşamayı seçen birinin ihtiyaçlarıyla ilgileniyor olabilirdi. Yumuşak, istekli bir kadın... Arkadaşlığından aldığı zevk için onu kalbine ve yatağına kabul etmişti. Parası için değil.

Bu fantezide, adam ona döndüğünde, şiddet ve kayıpla lekelenmemiş gözlerinde neşe ve memnuniyet parlıyordu. Onu kendisine davet ederdi. O boğuk sesle onu baştan çıkar, ta ki o uzaylıda birbirlerine kavuşana kadar.

Tutku ve duyguların iç içe geçtiği bir yer. Var olduğunu hiç bilmediği bir yer.
Bu geceye kadar.

Finn ne kadar yalnız olduğunu hiç fark etmemişti. Kendi türünden diğer insanların arasında yaşamasına rağmen onu asla kabul etmemişlerdi. Sadece birkaç Berserker soyu vardı ve hepsi de Freya tapınağında temsil ediliyordu.

Ancak kimse onu kendi çocuğu olarak görmüyordu, bu yüzden de sesi çıkmıyordu. Birlikte yemek yiyebileceği bir ailesi yoktu. Sergileyecek bir bayrağı yoktu.

Genç bir adam olarak, kardeşlerini geride bırakır, onlara üstünlük sağlar ve onlardan daha iyi dövüşürse, onu saflarına katmak için yaygara koparacaklarını düşünmüştü. Bunun yerine, farkında olmadan kendini varsayılan şampiyon olarak belirledi; kendini kanıtlamak isteyen bir Vahşi tarafından ne pahasına olursa olsun devrilmesi gereken biri.

Şimdiye kadarki hayatı aralıksız bir savaştan ibaretti, insanlarla tek teması savaşın etkisinden ya da zevk için para ödediği bir kadının kollarından ibaretti.

Ve artık bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Finn arkasındaki yataktan yayılan melodiye yeniden odaklandı. Rhona'nın sesi, çocuk uyanmadan önce ona karşı takındığı belirsiz tavra rağmen memnun geliyordu.

Daha dün, rakiplerinden birini kendisiyle birlikte öbür dünyaya götürmeyi umarak talihsiz savaşını özlemle beklerdi.

Peki ya yataktaki iki narin yaratık ne olacaktı? Onların hayatta kalmasını nasıl sağlayabilirdi? Neden bunun bir şekilde kendisine ait olduğunu düşünüyordu ki? sorumluluk?

Çünkü başka bir hayatta, öyle olurdu. Bundan başka bir şey olsaydı, onu kendi çocuğu olarak kabul ederdi ve bir kez olsun Gündönümü tatilini birlikte geçireceği bir ailesi olurdu.

Sekizinci Bölüm

"Ateş, hissettiriyor-" Rhona'nın düşünceleri, Finn'in çömeldiği yerden başını ona doğru çevirip düşünmeye başlamasıyla birbiriyle çarpıştı alevler. "İnanılmaz," diye bitirdi sözlerini, gözlerini göğsüne kilitlenmiş çocuğa indirerek.

Güneşe bakmaya cüret edenin sonunda kör olacağını biliyordu. Yine de, gökyüzündeki altın ışıltının çekici güzelliği nedeniyle bu dürtü çoğu zaman karşı konulmaz oluyordu.

Finn'in fiziksel ihtişamı da aynı derecede hayranlık uyandırıcıydı ama muhtemelen aynı derecede büyük bir risk taşıyordu.

Bir parçası hâlâ bu kadar kusursuz birinin onu istemiş olmasını reddediyordu.

Ona dokundum.

Onun içindeydin.

Ateşin parıltısıyla hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık uzuvlarına yayıldı ve bebeğin tatlı yüzüne gülümsedi. Minik, tüy gibi ince kirpikler dolgunlaşması gereken yanaklarda duruyordu. Bebek uykuya daldıkça göğsünü çekiştirmesi aralıklı olarak azaldı ama kadın onu bırakacak gibi görünmüyordu. Bunun yerine, onun asi siyah saçlarını okşadı ve rahmindeki acı tatlı sızının tadını çıkardı.

"Birinin böylesine değerli bir paketi acımasız kışa terk ettiğine inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Solda olduğunu nereden biliyorsun?"

"Buranın güneyinde ve doğusunda Campbell arazisinde bir manastır var. İskoçya'nın her yerinden Hristiyan kadınların oraya gidip istenmeyen çocukları doğurmak için para ödedikleri iyi bilinir." Rhona ürperdi. "Aileleri başka çareler bulamazsa, çocukların çoğunun böyle bir kaderle karşılaştığı fısıldanıyor. Donarak ölmek çoğunlukla acısız olduğu için bir bebek karda bırakılıyor."

Finn homurdandı ve alevlerin içine tükürdü.

"Ben de bu uygulama hakkında böyle düşünüyorum." Çocuğu serbest bıraktı ve çıplaklığını örtmek için kürkleri etrafına yerleştirdi. Yerdeki derme çatma beşiği yavaşça yeniden düzenlemek için eğildiğinde, çocuğa ne olacağını merak etti. Barbar onu da yanında Kuzey'e götürecekti miydi? Ona sonsuza dek bakmasını mı bekliyordu? Buranın küçük bir çocuk yetiştirmek için uygun bir yer olmadığını biliyor olmalıydı.

Onu yeni bir yoğunlukla izleyen Finn'e tekrar baktı. Bu kez yüzünün keskin, güçlü açılarını kasvetli bir ıssızlık gölgeliyordu.

İşte oradaydı. Kusuru. Acı dolu bir uçurumu koruyan, aşılmaz bir buz kılıfı.

Her nasılsa soğuk zırhındaki bir çatlaktan bir anlığına parladı.

Tam boyuna kadar açıldı ve yine de içi titredi ve uyluklarını birbirine kenetlemek zorunda kaldı.

Kesinlikle bu dünyadan değildi. Kadim bir Tanrı tarafından baştan çıkarmak ve yok etmek için zalim ve vahşi bir güzellik bahşedilmişti. Ateş ışığı tenini yalıyor, onu da aynısını yapmaya davet ediyordu. Kalın, kordonlu kaslarının arasındaki derin oluklara gölgeler düşürüyordu. Etini ve saçlarını öylesine saf bir altınla parlatıyordu ki, bir tür ilahi ışıkla parlıyor gibiydi.

O gerçekten bir melekti. Bedenini kutsamak ve ruhunu kendi kişisel cehenneminin derinliklerinden kurtarmak için gönderilmişti.

Rhona'nın ağzı nemle doldu ve sarsılarak yutkundu. Yeni bir sıvı arzu dalgası belini ıslattı.

Finn'in burun delikleri alevlendi ve sıkı dişlerinden bir hırıltı çıktı, ama hareketsiz kaldı, gözleri ilkel bir ihtiyaçla ve kalbini kıran başka bir şeyle doluydu.

Rhona kendini dizlerinin üzerine kaldırdı ve kürkleri arkasına bıraktı. Alevlerin sıcaklığından mı yoksa adamın sıcaklığından mı olduğunu anlayamadı.

çılplak tenini yakan sahiplenici bakışlar.

Yatağın kenarına doğru manevra yaparak onun önünde diz çöktü, gözleri adamın bakışlarındaki tehlikeli, zümrüt yoğunluğundan hiç ayrılmadı.

"Bana gel," diye çağırdı. Artık bu nemli, muhtaç boşluğun ne olduğunu biliyordu. Ve bunu sadece o doldurabilirdi.

Ona doğru bir adım attı, elleri yanında sıkı yumruklar halindeydi.

Rhona aceleyle bağlanmış bağcıklara uzanırken, bu gece için ona söz vermiş olsa da, bu tatminin kendisine ait olduğuna yemin etti. Onun vücudunu, kendisinininkiyle yaptığı gibi keşfetmek istiyordu. Onu tatmak. Vermek üzere olduğu zevkin etkilerini izlemek ve hissetmek.

Bunda bir güç vardı. Yumuşak hayvan derisi üzerinde adamın sert uzunluğunu okşarken bu gücün içinden akıp gittiğini hissetti.

Adamın dudaklarından acı dolu bir nefes kaçtı ve Rhona gülümseyerek bağcıkları çözdü ve adamın sikini serbest bıraktı.

Ne kadar büyük olduğunu neredeyse unutmuştı. Koyu bronz saçlarından oluşan bir çelenkten sarkan ve onun geri kalanı kadar muazzam olan bu şeyin ne kadar korkutucu görünebileceğini.

Yüzüne bir bakış atarak alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve içinden geçen heyecanlı bekleyişin tadını çıkardı.

"Yapmak zorunda değilsin," diye nefes aldı. "Rhona..."

Onun adını söylemesine bayılıyordu. Elini şaftının kalın tabanına doladığında, adamın tıslamasını ve vücudundaki her kasın muhteşem bir şekilde sertleşmesini seviyordu.

Ve kör ucu ağzının içine alırken adamın boğazından çıkan sert, yabancı sözcükleri sevdi.

Tadı güzeldi. Tuz ve misk karışımı ve son derece tanıdık bir şey. Tamamen ona ait bir şey.

Rhona ağzını yavaşça başının çıkıntısından geçirdi ve daha aşağıya uzandı, sığabildiği kadarını içine almak için çenesini daha geniş açtı. Ağzını dolduran nemi yolunu kolaylaştırmak için kullandı ve geri çekildiğinde olabildiğince çoğunu kadifemsi etinde bıraktı.

Finn sarsıldı ve inledi ama yine de ona dokunmadı.

İkinci kez elini kullanarak adamın uzunluğunu dudaklarının arasından santim santim geçirdi ve geri çekildiğinde usulca emdi.

Tekrar hırladı. Bu sefer bir uyarı gibiydi.

Rhona acele etmedi, ince derinin altındaki hassas damarları bulmak için nemli dilini kullanırken ritmik bir elle şaftını keşfetti.

Dudaklarının dolgunluğuyla dişlerini dikkatlice kapatarak onu ağzına çekti ve dilini şimdi kaygan ve etli bir şeyle dolup taşan başının ince yarığı boyunca gezdirdi.

Bir el başının arkasına kenetlendi ve güçlü parmaklarını bağırsız saçlarının arasından geçirdi. Bir yumruk, sikini okşayan yumruğun etrafına kapandı ve onu uzunluğuyla beslerken nazik bir vahşilikle kavradı.

Rhona açgözlülükle içine çekti. Gözleri onunkilerle kilitlenirken, boştaki elini kalçasına destek yapmak için kullandı. Onu derinlemesine içine çekme ve geri çekilirken emme ritmini ayarladı. Ağzının alamadığı birkaç santimi yumruğuyla okşadı, onun daha büyük, daha güçlü elinin içinde avuçladı.

Yeni bir av yakalamış bir kurt gibi nefes nefese kalmıştı. Onu kendi dilinde kutsadı, sonra da lanetledi. Tanrılarına dua etti ve

Belki onunkilerden de birkaç tane. Eli, yüzünü okşamak, birleştikleri yerde ağzına dokunmak için onunkinden ayrıldı. Çenesini avuçlamak için.

İfadeleri yürek parçalayan bir şefkatten, şehvetli bir çaresizliğe, talepkâr bir hırlamaya ve tekrar geriye doğru hızla değişti.

Dilini, vuruşlarına ritim tutarak başının etrafında döndürmek için kullandığında, onun adını inledi.

"Dur," diye nefes nefese kaldı.

Rhona başına gelecekleri biliyordu ve hızını artırdı. İnşa ettiğini hissedebiliyordu. Ağzının içinde büyüdüğünü hissediyordu. Kanı onu ihtiyacının çılgınlığından kurtarmak için toplanırken kaslarının çaresiz çekişini hissedin.

"Eğer durmazsan, ben-" Göğsünün derinliklerinden çiğ bir ses yırtıldı ve bir lanetle ortaya çıktı. Her kası şişti ve sıkıca kilitlenmeden önce esnedi. Aleti iki kez sarsıldı ve ardından uzun bir süre boyunca kadının ağzına aktı.

Rhona onun zevkini yutarak ona açıldı. Yolunu daha da kolaylaştırmak için kullandı.

Başını geriye atmıştı, boynundaki ve çenesindeki kaslar belli ki bir serbest bırakma çığlığını tutmak için savaşıyordu. Bu şekilde çok güzeldi. Dudakları tarafından etkisiz hale getirilmiş şık, ölümcül bir canavar, ondan aldığı zevkin tutsağı.

Adamın eli saçlarını sıkıp onu kendisinden uzaklaştırmaya kadar durmadı.

Finn'in omuzları öne doğru çöktü ve son bir titreme devasa gövdesini parçaladığında büyük ölçüde sarsıldı. Kendinden geçme hissi vücudundaki etkisini yitirmiş olsa da erkekliği dolgun ve güçlü kalmıştı.

Saçlarını sıkıca kavraması Rhona'yı dizlerinin üzerinde hareketsiz tuttu. Dudaklarından onun özünü yaladı. Uzuvarı zayıftı ve uyarılma ve ihtiyaçla titriyordu. Kadınlığı yeni bir yoğunlukla ağrıyor ve zonkluyordu. Çılgınca kızıışan bir kedi gibi utanmadan ona sürtünmek istiyordu.

Finn'in vahşi ve çaresiz bir tutkuyla bakan gözleri, kızın dilinin hareketlerini takip ettikçe ısınmaya ve berraklaşmaya başladı.

"Tanrılar, kadın," diye nefes nefese kaldı. Gözleri dudaklarından hiç ayrılmadan ona doğru eğildi ve yüzlerini aynı havayı paylaşacak kadar yaklaştırdı. Alnını onunkine yasladı, vücutları arasında enerji yayılıyordu, sanki küçük zevk parçaları onun teninden sıçrayıp onunkine konuyordu.

Burnu onunkine yaslandı ve gözlerini kapattı. Dudakları tam oradaydı. Çok yakındı. O meleksi, geniş, günahkâr ağız. Onu böylesine metodik bir şekilde memnun eden ve böylesine baştan çıkaran dudak, şimdi kesinlikle onu sahiplenecekti. Ona verdiği zevk için şefkatli bir öpücükle teşekkür eder. Kadın

istediğini biliyordu. Ondan yayılan arzuyu hissedebiliyordu. Tek yapması gereken açık ağızları arasındaki boşluğu kapatmaktı ve...

Rhona kendini adamın güçlü elleriyle kavranmış ve aniden ters yöne dönmüş, elleri ve dizleri üzerine çökmüş halde buldu. Gözleri yuvalarından fırladı.

Finn kalçalarını arkadan kavrayıp hızla zonklayan derinliklerine köküne kadar gömülürken nefesi kesildi.

Bu yeni ve ilkel yolla gerilirken ve istila edilirken birleştikleri yerden zevk hemen patladı. Kadın acı veren bir coşku içinde titreyip sarsılırken, dirsekleriyle ağırlığını desteklerken hıçkırıklarını iki eliyle örten adam itişlerini yavaş ve güçlü tuttu.

Doruk noktasının yoğunluğu geçtikten sonra vuruşlarının basıncı ve hızı arttı. Rhona, kemiksiz bir tatmin birikintisine yığılmamak için sahip olduğu tüm gücü harcadığından emindi. Ama adam kadının vücudunu delip geçerken, kalçalarının sert düzlemleri kadının poposunun boyun eğen yumuşaklığına çarparken, Rhona belinde bir başka harika fırtınanın kopmaya başladığını hissedebiliyordu.

İtiş gücü arttıkça, onun üzerine eğildi ve parmaklarını yarığına sokmak ve orada yuvalanan his demetine sürtünmek için kolunu onun etrafına getirdi. Bir şimşek hızında ve gücünde başka bir zevk sarsıntısı çılgılık atana kadar parmaklarıyla onu kopardı, ıslak, tıkanmış yumruyu tıngırdattı.

Hain bedeni acının sınırlarında gezinen zevkin yoğunluğundan kaçmaya çalışarak ona karşı direndi. Yine de bundan zevk alıyordu. Yakında bitmesi gerektiğini, yoksa öleceğini biliyordu. Kan akışı duracaktı. Kalbi atmayı bırakacaktı. Göğsü nefes almayı bırakacaktı, çünkü bunu yapabilecek gücün hepsi, kendisini tekrar tekrar içine gömen bu canavar tarafından ondan çekilecekti.

Yüzünü yatağına bastırarak ısırdı ve çılgınlıklarını çarşafıya bıraktı. Adamın kalçasını kavrayışının acı vermeye başladığının ve sırtına vuran boğuk iniltinin çaresiz sesinin belli belirsiz farkındaydı.

Fırtına dinmeye başladığında, sonunda şafak sökmeye karar verdiğinde ikisinden de geriye bir şey kalıp kalmayacağını merak etti.

birlikte geçirdikleri gecenin.

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Finn gözlerini kısarak kürklü pelerinine sıkıca sarılmış bebeğe baktı ve kaşlarını çattı. Onu bu şekilde kundaklarken bunu tam olarak düşünmemişti. Bununla nasıl sıvışacaktı?

Gözleri sıkıca yan tarafına kıvrılmış olan Rhona'ya kayd, derin derin nefes alırken saçları yüzünü örtüyordu. Sıkı bir keder bandı göğsündeki havayı sıktı.

Onu saklayabilirdi. İçinde bulacağı altınla birlikte. Onu ısıtacak bir şey istiyordu. Belki de bunu taktığında onu sevgiyle hatırlayacaktı.

Finn dikkatli ve acı dolu bir nefesle çömelerek silahlarını uyuyan çocuğun her iki yanından aldı. Kılıç sorunsuz bir şekilde serbest kaldı ama baltasını hareket ettirdiğinde bohça kayd ve küçük bir gıcırtı çıktı.

Finn çocuğun açık gözlerindeki berrak maviliğe baktı ve lanet okudu.

Bebeğin nefes alış veriş hızlandı ve dişsiz ağzını açarak, hiç şüphesiz, lanet olası bir ses çıkardı.

Onu yakalayan Finn çılgınca bir fısıltıyla sessiz olması için delikanlıya yalvardı. Onu eliyle boğarak öldürmek dışında başka ne yapabileceğini bir türlü bulamıyordu.

Bebeğin bir başka ağlamaklı ciyaklamasına bacaklarına attığı güçlü bir tekme eşlik etti. Çocuk bağlarının içinde kıpırdanıp telaşlandı ve Finn hemen uzuvlarını serbest bırakmaya koyuldu.

Sıska kolları sabah ışığının dar eğimlerinde sallanırken, sadece minnettar denebilecek bir iç çekiş çocuğun dar göğsünden kalkıp kaçtı.

Ardından bir hapşırık.

Yüzündeki rahatsız edici nemi silen Finn, homurdanarak bebeği uyardı.

O da ona homurdanarak karşılık verdi.

Ses o kadar saçmaydı ki Finn ağzının kenarının seğirdiğini hissetti. Çocukla birlikte şömineye doğru yürürken, gürültülü sandalyeden kaçınarak ısınan kömürlerden güvenli bir mesafede çömeldi.

Delikanlı neredeyse çıplaksa, sabahın soğuk havası onun için sağlıklı olamazdı. Çelimsiz kemiklerini neredeyse hiç yalıtım kaplamıyordu. Tanrı'nın dişleri, çocuğun

Finn'in kendi başparmağı kadar ince olmalıydı.

Finn çocuğu iyice incelemek için yüzünü eğerken, bebek bakışma yarışına girmekten ve kollarını dengesiz bir av tavuğu gibi çırpırmaktan memnun görünüyordu. Tüm insanlığın bu kadar küçük başlamış olması akıl almaz bir şeydi. Çok zayıf ve kurnazdı. Hayatta kalmak için başkalarının iyi niyetine bağımlıydı.

Rhona haklıydı; bu mucizeden başka bir şey değildi.

Finn'in başı, çocuğun saçını sertçe çekmesiyle sarsıldı ve tekrar homurdandı. Belli ki bebek görüldüğü kadar zayıf değildi.

İpleri çocuğun inatçı tutuşundan dikkatlice çekip çıkarırken, diğer eliyle serçe parmağını yakaladı.

Beş mükemmel, minik parmak, en küçük parmağının genişliğini ancak kaplıyordu.

Elini çekiştirerek bırakmaya çalıştı, göğsüne yerleşen sıcak duygudan rahatsız olmuştu. Bebek elini geri çekti ve Finn'in parmağı bir şekilde sümüksü, dişsiz ağzına girdi.

Kaşlarını çattı. Delikanlının tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüydü. Bir gün kolaylıkla ve ustalıklı kılıç tutacaktı.

Ama bunu kullanmayı ona kim öğretecek?

Finn yatağa baktı ve donakaldı. Rhona kürkünü göğsüne bastırmış, saçları çılgınca kıvrılmış ve gözlerinde rahatsız edici bir nem parıltısıyla oturuyordu.

Gözlerini kırıştırdı ve bir elini kaldırıp asi bakır kütlesinin üzerinde gezdirdi.

Finn onun saçlarını böyle seviyordu. Bu ona gece boyunca onu birçok kez götürdüğünü hatırlattı.

Hafif pembe bir kızarıklık göğsünden yukarı tırmandı ve yanaklarına yerleşti.

Belki de sadece birkaç saat önce bacağını onun uyanan bedeninin üzerine nasıl attığını ve ikisini de nasıl unutulmaya terk ettiğini hatırlıyordu. Onun için gelirken, şafağın gümüş çizgilerinin görkemli göğüslerinde kırılmasını izlemişti.

Bu anıyı hatırlayınca vücudu sertleşti ve parmağıyla birlikte bir şekilde ruhunun bir parçasına da sahip olan kucağındaki masum çocuğa baktı.

Finn ona artık gideceğini söylemek için ağzını açtı. Onu bir daha göremeyeceğini. Tanrıçası onu kıyametine göndermişti ve o da itaat etmeli ya da sonsuza dek lanetlenmeliydi.

"Bir isme ihtiyacı var." dedi.

"Katılıyorum." Sesi memnun gibiydi, bu da Finn'e saçma bir neşe verdi.

"Aklında bir tane var mıydı?"

Finn tam zamanında kafasını kaldırdı ve sandığının üstünden kaptığı vardiyaı solgun, çıplak vücudunun üzerine indirdiğini gördü.

"Hayır," iniltiyi sesinin dışında tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı. Buna tanık olduktan sonra başka bir şeyi nasıl düşünebilirdi ki?

Kadın sanki daha önce denenmemiş bir yöntem kullanıyormuş gibi yataktan sürünerek çıktı.

kaslarını geliştirdi ve onlara doğru ilerleyerek eğilip bebeğin yanağını okşadı.

Finn kızın üzerinde kendi kokusunu hissedebiliyordu. Kızın uzun bir süre kendi kokusundan arınmamasını umduğunu fark etti. Bu onun kendi kokusu olduğunu gösteriyordu.

Kanı ısındı ve elbisesinin kumaşının bir kısmını elleriyle sıktı. "Seni tekrar istiyorum," diye talep etti.

Bir elini önce yanağına, sonra göğsüne götürdü ve kızarıırken adamın gözleriyle buluşmayı reddetti.

"Yapamayız," diye bilgilendirdi onu. "O uyanık. Bu olmaz... Yapamam."

Finn parmağını ciddi ciddi kemirmeye başlayan çocuğa ters ters baktı. Bu çok garip bir histi ama rahatsız edici değildi. Kendini bir adamın ne zaman dış çıkarmaya başladığını merak ederken buldu.

Bebeği kapıya doğru çevirerek, "Onu bu şekilde çevireceğim," diye önerdi.

Rhona ona hayatında tanık olduğu en sıcak, en göz kamaştırıcı güzellikteki gülümsemeyi hediye etti. Bu ona şafak vakti dağların üzerinden görünen güneşi hatırlatıyordu. Gözlerinin ışıltısı kuzey ışıkları kadar canlı ve elektrikliydi. "Eğer elini onunkinden kurtarabilirsen, seni memnun etmekten mutluluk duyarım."

Finn elini önce hafifçe, sonra daha güçlü bir şekilde çekerek parmağını bebeğin ağzından çıkardı. Rahatsız edici bir ciyaklama hassas kulaklarını deldi ve parmağıyla ağzı tıkayarak etkili bir şekilde kesti.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sen onu meşgul et," diye emretti o tatlı sesiyle, Melodik bir sesle, ışığın odaya girdiği açıyı inceliyordu. "Kahvaltı için çok geç olabilir ama yine de yapacağım." Bununla birlikte, küçük kapıdan geçip ahıra doğru gözden kayboldu.

Finn bunun onun şansı olduğunu biliyordu. Bebeği yatağa yatırmalı, ocağın üzerine bozuk para bırakmalı ve sıvışmalıydı. Eğer Lachlan Kalesi'ne şimdi giderse, Finn kendi randevusu için yola çıktığında onun uzuvlarını siperlere monte ediyor olurlardı.

İç çekerek yere baktı. Kendi parmağını kesmek zorunda kalabilirdi. Ufaklık onu geri bırakmadan önce. Ayrıca daha önce hiç kimse ona kahvaltı hazırlamamıştı. Tapınakta erkeklerle birlikte yemek yemesine izin verilmiyordu ve bu nedenle kendi yemeğini tedarik etmek zorundaydı.

Neden güzel bir kadın tarafından hazırlanan son bir yemeğin tadını çıkarmayasınız?

"Peki ya Hamish?" Rhona, Finn'in pelerininin içine daha da yerleşerek öneride bulundu.

Finn'in yüzünü buruşturmasını yakalamak için tam zamanında başını kaldırdı. Tanrım, ama o çok yakışıklıydı.

"Hayır. Sanırım pek Hamish'e benzemiyor." Dudağını çiğneyerek, Finn'in botlarının ağırlığı altında çıtırdayan karı dinledi.

Kadın isimsiz çocuğu kucağına alırken onu taşımasına rağmen, yürüyüşü emin ve güçlüydü, sanki kadın en ufak bir yük değilmiş gibi.

Şatoya gitmek için giydiği çorap ve ayakkabılarındaki deliklere bir kez bakmış ve onu kollarının arasına almıştı.

Tekrar.

Rhona etrafta taşınmaya alışabileceğini kabul etmek zorundaydı, özellikle de Finn bunu yapmaktan oldukça hoşlanıyor gibi görüldüğü için.

İçine keskin bir acı saplandı.

Sonra tekrar, belki de değil. Onun herhangi bir şeye alışmasına yetecek kadar uzun süre yanında kalacakmış gibi plan yapmayı bırakmalıydı. Her an gidebilirdi. Çocuğu da yanında götürebilirdi.

Aslında Rhona, Finn'in kahvaltıdan sonra onu terk etmesini bekliyordu. Neyse ki tavuklarının altısı da o gece yumurtlamıştı, kömürlerin üzerinde kaydattığı yumurtaları taze keçi sütüyle servis etti. Yavaş yavaş, her lokmanın tadını çıkarırcasına yemiş ve onun emzirmesini izlemişti. Bakışları tekrar tekrar kapıya kaydı. Ve Rhona her dakika, boğazında tuhaf bir korku yumrusuyla, onun ayağa kalkıp gitmesini bekledi.

Hiç yapmadı.

"John gibi basit bir şey hakkında ne düşünüyorsun?" diye devam etti, umutsuzca onun dikkatini konuşarak tutmayı umuyordu.

Başını iki yana salladı ve onların geçişine aval aval bakan bir kasabalıya ters ters baktı. "Çok... İncil'den bir şey değil."

Rhona başını salladı ve etrafına bakındı. İyi giyimli yabancı bir barbar devin bir kadın ve çocuğu şehrin sokaklarında taşımasının tuhaf bir görüntü oluşturduğunu biliyordu. Ama nedense umursamakta zorlanıyordu. O

artık görünmez değildi. Evlerinde dolaşan az sayıdaki insan Pazar sokağındaki iş adamları cesaret edebildikleri kadar uzun süre baktılar. Kadınlar bariz bir kıskançlıkla bakakaldı. Erkekler Finn'e açık bir güvensizlikle bakıyor, onlara uzak durmaya dikkat ediyorlardı.

Bu durum Rhona'nın gülümsemesine neden oldu ve Rhona alışılmadık bir mizah anlayışıyla çevresini inceledi, gelecekle ilgili endişelerini zihninden uzaklaştırarak anın tadını çıkardı.

Meydandaki tek açık satıcılar, Gündönümü gecesı eğlenceleri için ihtiyaç duyulacak yiyecek ve diğer mallar içindi. Güneş dün geceki fırtınayı yarmış ve taze, parlak

Kar. Gevrek, temiz hava, pişen ekmek, kızaran etler ve sıcak şarap kokularıyla karışıyordu.

Highlands'in en neşeli zamanlarıydı. Kış Gündönümü'nün eski anma törenlerini birkaç gün içinde Hristiyan Yuletide izledi. Gelenekleri ve kutlamaları, bir sarhoş, şamatalı şölen diğerine karışana kadar saf İskoçya tarzında birbirine dolanırdı.

Pazar caddesini geçtiklerinde, Lachlan Kalesi altın ve gri taştan bir fener gibi önlerinde belirdi. Belli ki Highland bozkırlarının zengin süslerinden biri ve saldırmaya cüret edecek herkes için yasaklayıcı bir kale.

Finn ona şüpheyle baktı ve yürüyüşünü yavaşlattı.

"Neden bana içeride eşlik etmiyorsun?" diye sordu aniden. onu bölgesinden çıkarmaya çekiniyordu. Eğer bunu yaparsa, adam kışın karları arasında bir hayal gibi kaybolabilirdi. "Sen dememiş miydin MacLauchlan'larla iş mi yapıyorsun?"

Finn başını salladı ve burnuyla rüzgârı test etti. "Hayır, seni kapının dışında bekleyeceğim ve eve götüreceğim. Daha sonra döneceğim."

Ruh haliyle birlikte omuzları da düştü.

"Dönüş yolunda lanet olası ayakkabıcıya uğrarız," diye ısrar etti. "Seni bu karda çizmelerin olmadan dolaşmaya bırakamam."

O zaman onu terk ediyordu.

Rhona kendini salladı. *Elbette* öyleydi. Bunu başından beri biliyordu. Onun için çocuğun bakıcılığından ve hoş bir gece cilveleşmesinden başka neydi ki? Muhtemelen çok fazla para ödediğini düşündüğü bir tane. Birkaç saat içinde,

muhtemelen hayatından sonsuza dek çıkmış olacaktı. Vahşi ve altın rengi yakışıklılığıyla bir gecede dünyasını değiştirmiş olması, kızın onun için aynı derecede değerli olduğu anlamına gelmiyordu.

Laird ve kardeşiyle ne işi vardı? Bir tür tehlikeli Berserker işi miydi? Söylentiler doğru olabilir mi?

Belki de oldukça yanılmıştı. Belki de amacının onlarla hiçbir ilgisi yoktu, onun yerine kadınlarından biriyle ilgiliydi. Rhona, MacLauchlan erkeklerinin yakın zamanda eş aldıkları haberine verdiği yoğun tepkiyi düşündü.

Onlardan birini mi seviyordu? Onu geri almak mı istiyordu?

Midesinde sıkı bir kıskançlık ve şüphe yumağı düğümlendi.

Tanrım, ama o çok duygusal bir aptaldı.

"Farklı kokuyorsun," diye belirtti. "Daha koyu. Neyin var?"

Rhona onun için neşeli bir gülümseme yapıştırmaya çalıştı ama bunun zayıf olduğunu biliyordu. "Peki ya Iain? Bu ismi seviyor musun?"

Dikkati dağılan Finn ismi kendi dilinde test etti, kulağa çok güzel geliyordu. "Ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Bir hediye," diye uykusunda minik baloncuklar üfleyen sevgili çocuğa baktı. "Yanlış hatırlamıyorsam, değerli bir hediye ya da sevilen bir hediye."

"Iain iyi." Finn'in sesi çok onaylıyor gibiydi. Bu da sesinin tonunun ve tonlamasının bir kez olsun değiştiğini gösteriyordu.

"Peki o zaman." Sözlerine zorla biraz neşe kattı. "Iain'i çok severim. O iyi bir çocuk."

Finn bebeğe baktı. "Nereden biliyorsun?" diye sordu alaycı bir ifadeyle. "Hiç uyanmıyor."

Rhona hâlâ sesine sahte bir parlaklık katmaya çalışarak, "Bu yakında değişecek," diye onu temin etti. "O zaman onu daha iyi tanıyacaksın."

Finn'in çene kasları kasıldı ve sıçradı; gözlerini ondan kaçırarak kalenin kapısına baktı.

Yaklaştıklarında, zırhlı bir silahşor onlara baktı İşlerini belirtmelerini istemeden önce kuşkuyla baktı. Adamın gümüş zırhla kaplı olmayan tek yeri gözleriydi, bu yüzden Rhona adamın miğferine Leydi Evelyn'in onu beklediğini söyledi. Muhafız eliyle kapıyı kaldırmak için.

"Peki bu kim?" diye sordu iri yarı İskoç, Finn'in soğuk ve yasakçı yüzüne bakarken kanatlı kaşları gergin bir şekilde çatıldı.

"Bu..." Rhona, Finn'i nasıl takdim edeceğinden emin olamayarak dudağını çiğnedi. "Bu benim eskortum."

"İçeri giremez. Hele ki silahlarıyla. Laird, hanımlar evdeyken hiçbir erkeğin silahlı olmaması gerektiğine karar verdi."

Kapı kaldırıldığında, böylesine büyük bir kaleye göre küçük ve boş olan bir iç avlu ortaya çıktı. Giriş kapıları kısa, karlı açıklık boyunca açık duruyordu.

"Ayaklarımın donmaması için beni saçaklara götürebilir mi?" Etekliğinin eteklerini, uygun olmayan ayakkabılarını gösterecek kadar kaldırdı.

Adam elini kılıcının üzerine koydu.

Finn umursamaz görünüyordu ve Rhona onun buz gibi, amansız ifadesinin zırhlı Highlander'ı tedirgin ettiğini söyleyebilirdi.

"Çabuk ol," diye emretti.

Finn uzun ve emin adımlarla avluyu geçti ve onu girişin önüne oturttu.

Rhona ne söyleyeceğinden emin olamayarak yüzünü ona döndü.

Döndüğünde gerçekten orada olacak mıydı? Ona henüz ödeme yapmamıştı ama Rhona'nın

parayı istemek için. Bu fırsatı kolayca değerlendirip onu terk edebilirdi.

İçerideyken Iain'i ona teslim etmeli miydi? Ama o zaman ikisini de kaybedebilirdi. Aslında çocuğu bulan oydu ama bakıcısı olmadan ona nasıl bakacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Tanrım, ağlamayacaktı. Burada değil. "Finn, bana söz ver-"

"Berserker." Girişin gölgeleri arasından karanlık bir brogue çıktı, derinliklerinde bir gazap vaadi vardı. "Seni öldürmeden önce kalemde ne aradığını açıkla.

Rhona sıçradı, Finn kılıcını ve baltasını çekerken gözleri büyüdü. Gözlerinde yeşil bir ateş parlıyordu. Görev. Fanatizm. Belki biraz da beklenti.

"İçeri girme Rhona," diye emretti. Bakışları son kez olacakmış gibi, sanki onu hafızasına kazımış gibi yüzünde geziniyordu. "Bu iş bitene kadar bitti."

"Finn?"

Kapılardan içeri daldı, kadının mümkün olduğunu hiç düşünmediği kadar hızlı hareket ediyordu.

Rhona arkasını dönmek istemedi. Bundan sonra ne olacağını görmek istemiyordu ama kendini durduracak gibi de görünmüyordu.

Finn'in havada imkansız bir mesafeye sıçradığını görmek için tam zamanında döndü, hem kılıcı hem de baltası başının üzerine kalkmıştı. Uçtuğu hız, akıl almaz gücüyle birleştiğinde, loş girişin arka tarafında duran koyu renk giysili savaşçıyı kesinlikle yere serecekti.

Rhona, İskoçyalı'nın geniş ve acımasız yüzünden kısmen geriye çekilmiş uzun siyah saçlarını tanıdı.

Sevgilisi Roderick MacLauchlan'ı katledecekti.

Laird'in kardeşi Finn'inkine rakip olacak bir hızla büyük kılıcını çekti ve baltayı yandan savuşturdu, ancak kılıcı savuşturacak zamanı bile olmamıştı. Metalin büyük bir güçle çarpışmasının sesi taş giriş ve kale boyunca yankılandı. Bıçaklardan çıkan kıvılcımlar salonu süsleyen birkaç duvar halısı ve portreye sıçradı.

Finn'in momentumunu kullanan Roderick dönerek Finn'i kılıcından itti ve arkasından Finn'in sendelemesine neden olan hızlı bir tekme savurdu.

"Hayır," diye bağırdı Rhona, Iain'i göğsüne bastırarak. "Yapma bunu."

Roderick ürpertici bakışlarını sadece bir nefeslik bir süre için ona çevirdi. Gerçi Rhona bir tane bile bulamamıştı.

Gözleri. Bir İblis'e aitti. Şeytanın ta kendisi. Finn'i kapısına kadar getiren yıldızsız, fırtınalı gece kadar siyah ve cehennem gibiydi.

Rhona gördüklerine inanamayarak bir nefesle geri çekildi.

Finn'in ihtiyacı olan tek şey o andı. Vücudunu çevirdi ve baltasıyla Roderick'in ortasına sert bir darbe indirdi.

Roderick kaçtı ama balta bıçağı kalın, abanoz deriyi kesti. Yine de temiz çıktı, hiç kan yoktu. Dudakları vahşi bir hırıltıyla geriye çekildi ve doğal olmayan bir noktaya kadar keskinleştirilmiş dişleri ortaya çıktı, İskoçyalı Finn'e doğru hamle yaptı.

Ama Kuzeyli hazırды.

Silahları buluştu. Serbest kaldılar. Ve tekrar çarpıştılar. Tüm bunlar o kadar imkansız bir hız ve çeviklikle gerçekleşiyordu ki Rhona Monolitik savaşçılar yeni bir saldırıya geçmeden önce zihninin gözlerinin gördüklerini işlemesi için zaman vardı.

Hırıltıları ve çığlıkları salonun her yerinden duyuluyordu ve Rhona arkasındaki meydanda bir kargaşa olduğunun belli belirsiz farkındaydı. Ama buna hiç aldırmadı. Gözlerini kırpamayacak kadar korkmuştu, kırparsa ayaklarının dibinde ölü birini bulacağından korkuyordu.

Finn, Roderick'in kılıcının güçlü darbesiyle geriye sıçradı. Karanlık savaşçının korkutucu, vahşi hızına ayak uydurmak için her şeyini harcıyor gibiydi. Kendini toparladı, silahlarını geri çekti ve bir başka güçlü, yıkıcı, baş üstü iki elli saldırı hazırladı.

Finn'in silahlarının ölüm yayını izlerken, Rhona soğuk, demir kaplı eller tarafından arkadan yakalandığında çığlık attı.

Kaos o anı ele geçirdi. Iain çığlık
çığlığa bir feryat kopardı.

Direk şeklindeki soğuk metal, Rhona'nın boğazına bastırarak onu hareketsiz hale getirdi.

İkinci bir siyah savaşçı kalenin gölgelerinden çıktı, kılıcı Finn'i ezmeye niyetliydi.

Roderick kılıcının yassısını diğer eline aldı ve başını ikili saldırıdan korumak için kaldırdı.

Silahları birbirlerine takıldı ve birleşik güçleriyle onları etkili bir şekilde birbirine kilitledi.

Kılıçlar aralarında bağlıydı, her iki adam da diğerini geri püskürtmek için ileri atıldı. İkisi de ilerleme kaydedemedi. Kaslar şişti ve Çıkmaza girme çabasından hırıltılar yükseldi. Bu şekilde karşı karşıya geldiklerinde, birbirleriyle çatışan efsanevi Titanlar gibi görünüyorlardı. Biri altın renkli bir gün, Güneş'in gücünü ve kuvvetini kendi etkisi olarak kullanıyor. Diğer ise gecenin kurnazlığını ve karartıcılığını kendi emrine alet ediyordu.

Manzara nefes kesiciydi.

Finn başını Roderick'inkine çarpacakmış gibi geriye çekti ama karanlık İskoçyalı'nın her şeyi bir anda değişti ve bir sonraki söylediği şey Finn'i şatonun Laird'i tarafından şişlenmekten kurtardı.

"Baba?"

Onuncu Bölüm

Finn ilk başta, kakofoni arasında Gael Berserker'ı doğru duyduğunu düşünmedi.

Adam ona baba mı demişti? Aptal mıydı?

Birdenbire Berserker canavarının uçsuz bucaksız siyah gözlerine bakmıyordu, bunun yerine berrak, endişe verici derecede tanıdık yeşil bir bakış onu sanki nadir bulunan bir tuhaflıkmış gibi inceliyordu.

Bu ne anlama geliyordu?

Iain'in öfkeli feryatları ve Rhona'dan gelen korkmuş bir inilti dikkatini kapı aralığına çekti.

Kemerin altında, zırhlı muhafız kadının saçlarını avuçlarının arasına almış, dirseğini kadının narin, açıkta duran boğazına dayamıştı. Ciyaklayan bebeği kucaklayıp adını haykırdı, gözleri korkudan çılgına dönmüştü.

Finn muhafıza doğru hamle yaptı, daha o dirseği Rhona'nın kıymetli teninde gezdirmeye niyetlenmeden önce kafasını uçurabileceğini biliyordu.

Farklı bir çift güçlü el Finn'in hareketini kısa kesti ve kendini taş duvara doğru itilmiş ve boğazına dayanan bir kılıçla hapsedilmiş buldu.

Az önce dövuştüğü adamın daha yaşlı ve daha vahşi bir kopyası, aynı gözlerle ona bakıyordu. Neredeyse kafa derisine kadar kesilmiş siyah saçları ona daha zayıf, daha vahşi bir görünüm vermese, Finn İskoçyalıları birbirinden ayırmakta zorlanırdı. Adamın sert yüz hatları, kesin ve ölümcül bir öfke vaadine kilitlenmeden önce şok olmuş bir tanıma parıltısıyla gölgelendi.

"Ya kadının ellerini çözer ya da ölür," diye söz verdi Finn, tutuşu kırmak için ileri atıldı. Hayatının hiçbir önemi yoktu ama masum Rhona bu yüzden zarar görmemeliydi.

Kendisini silahlarından arındırılmış ve hapishanesi uzun saçlı Berserker. "Connor, bu imkânsız," dedi gözlerini Finn'in yüzünden hiç ayırmadan.

"Biliyorum." Connor'ın sesi kışın fiyortların üzerindeki buzullar kadar sertti. "Şu ikisini zindana götürün," diye omzunun üzerinden muhafıza emretti. "Onlarla sonra ilgileniriz."

"Evet, Laird."

Rhona'nın acı dolu nefesi Finn'i parçaladı ve kabaca öne doğru itildi.

Finn hırladı ve tüm gücüyle mücadele etti ama iki çiftleşmiş Gael Berserker'in gücü onu sımsıkı tuttu.

"Tabii ki zindana gitmeyecekler," dedi kadınsı bir ses. "Connor, gerçekten!"

Tüm gözler girişi çevreleyen büyük taş merdivene odaklandı. En tepede, bir kraliçe kadar asil bir duruşu olan, kuzguni saçlı, büyüleyici bir güzel duruyordu. Onun yanında, Finn'in o güne kadar gördüğü en iri geyik gözlerine sahip, daha kısa boylu, bal rengi bir kadın elini hamile olduğu belli olan karnına götürmüştü.

"Roderick?" Roderick'in güzel yüzü hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı ama uzun boylu kadının gözlerinden fışkıran ametist ateşinden eser yoktu.

"Bir bebeğin önünde kavga mı ediyorsunuz?"

"Bana saldırdı." Roderick olduğu belli olan uzun saçlı Berserker, Finn'i tutmak için daha fazla güç sarf etmesine rağmen utanmış görünüyordu.

Connor, "Lindsay, odana geri dön ve ben güvenli olduğunu söyleyene kadar dışarı çıkma," diye emretti.

"Aman Tanrım," dedi Lindsay, eteklerini toplayıp merdivenlerden inerken, eşinin komutunu duymazdan geldi. "Tıpkı ona benziyor-"

"Lindsay," diye sert bir hırıltıyla uyardı Laird.

"Evelyn'in randevusunu alıyoruz Connor." Finn şaşkınlıkla Lindsay ve Evelyn'in, sanki bir kır bahçesinde geziniyormuş gibi fiziksel bir çıkmazda birbirine kilitlenmiş halde duran adamların önünden geçişini izledi. "O halde siz beyler işinize dönebilirsiniz.

Yine de birbirinizi öldürmekte ısrar ederseniz, bunu avluya taşıyacaksınız. Evin içinde kan akıtmanıza izin vermeyeceğim." Rhona'ya yaklaşarak elini koluna koydu ve Finn'in gerilmesine neden oldu.

"Siz hemşiresiniz, Rhona McEwan, değil mi?"

Muhafız tarafından serbest bırakılan Rhona başını salladı. "Evet leydim," diye cevap verdi titreyen bir sesle, Iain'in feryatlarından zar zor duyuluyordu.

"Dur sana yardım edeyim." Evelyn kızgın Iain'i Rhona'nın elinden aldı ve onu hatırı sayılır göğsüne yasladı.

Bebeğin çılgınlıkları azalmaya başladı.

"Lanet olsun Lindsay, bu düşmanı evimize getirdi," diye gürledi Laird.

Evelyn yumuşak ve makul bir ses tonuyla araya girdi. "Bu adamın aileden olduğunu herkes görebilir." Çenesiyle heybetli, altın sarısı bir adamın tasvirini işaret etti.

saçlı adam girişin sağında ata bindi. "Ona düşman demeden önce amacını sormanızı öneririm."

Finn aniden nefes alamadığını fark etti. Karşısında, anavatanından sayısız fersah uzaktaki bu yabancı kalede, kendisinin tıpatıp bir benzeri duruyordu. Benzer beyaz altın rengi saçları Finn'inki kadar uzun değildi ve şakaklarından Gal savaş örgüleri sarkıyordu. Giysisi MacLauchlan yeşili ve mavisi bir sporran ve tartandı, bir reisin şapkasıyla süslenmişti. kendi derileri, fok derileri ve kürkleri yerine rozet.

Ama yüz. Finn gözlerini ondan alamıyordu. İnanılmaz bir şekilde kendisinininkine benziyordu. Aynı güçlü açılar. Aynı keskin çizgiler. Sadece yeşil

Gözleri benzetmeden yanıyordu, acımasız bir ateşle çok parlaktı. Yanında, anısına, güzel, siyah saçlı bir kadın resmi asılıydı.

Evelyn'in sözleri herkesi susturmuş, herkes bu mantıksız benzerliği incelemeye koyulmuştu.

Aile mi?

Finn önce Roderick'e, sonra da Connor'a baktı, onu tutsak ettikleri sırada yüzleri ona çok yakındı. Aynı güçlü açılar. Aynı keskin hatlar.

Aynı yeşil gözler benzer şüpheler, kuşkulular ve sınırsız sorularla doluydu. Roderick, "Yüce Tanrım," diye fısıldadı.

Connor bir nefes verdi, çenesi sıkışmıştı ve bir karar vermeye çalışıyordu. "Nereden geliyorsun, Kuzeyli?"

"Kirk Eden-by-the-Sea," diye dürüstçe cevap verdi Finn, aksini yapmak için bir neden göremiyordu. "Freya'nın tapınağı."

"Kaç yaşındasın?"

"Dokuz ve elli."

Kadınların nefesi kesildi.

"Hayır," diye karşı çıktı Lindsay. "Hayır, dokuz ve yirmiye kastediyor olmalısınız."

Connor başını salladı. "Yıllar mantıklı, çünkü ben iki yaş altmışındayım ve Roderick sadece dört yaş elli."

"Elli ve... Vallahi," diye nefes aldı Evelyn, bir eli bebeği bırakıp karnını kavramak için. "Ben sadece senin daha genç olduğunu düşünmüştüm. Sormak hiç aklıma gelmedi."

"Jamie, kadınları salona götür," diye emretti Roderick, eşi için duyduğu endişe, Finn'in onu alması durumunda onu güvende tutma ihtiyacıyla açıkça savaşıyordu.

aklına saldırmak geldi. "Karımın dinlenmesini ve ayaklarını ateşin yanına uzatmasını sağla."

Finn'in gözleri Rhona'yı aradı. Kolları iki yanında, elleri eteğinin içinde, kül rengi bir yüzle duruyordu. Kıyafeti kesinlikle eski püskü ve yırtık pırtıktı ve tek bir asi örgüsü görkemli

Asil hanımların saçları, hiçbiri onun güzelliğinin eline su dökemezdi.

Sıkışık, soğuk ahırına geri dönme, yumuşak bedenine sarılma özlemi onu öyle bir şiddetle kavradı ki, kardeşlerden biri karnına yumruk atmış gibi hissetti. Ruhu sanki bedeninden kopup ona uzanmak istiyormuş gibi hissetti. Yüzüne dokunmak ve gözlerinin gölgesinde gizlenen belirsizliği yatıştırmak için.

Aile mi? Bu kelime onun için ne anlama geliyordu? Kan mıydı? Görev miydi? Yoksa aşk mı?

Göz temasını keserek bakışlarını yere çevirdi ve Muhafız Jamie, onu diğer hanımlarla birlikte merdivenlerin yanındaki büyük kapıya kadar götürdü.

Finn, kız gözden kaybolana kadar gözlerini ondan ayırmadı.

Ağır kapı Jamie'nin arkasından kapandığında serbest bırakıldı ama silahları geri verilmedi.

Olmalarını beklediğinden değil.

"Burada ne olursa olsun, ona zarar gelmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum," diye ısrar etti. "Onun bu işle hiçbir ilgisi yok."

Connor başını sallayıp kollarını göğsünde kavuştururken Roderick henüz gardını düşürmek istemeyerek hazır bekledi.

"Adını öğrenebilir miyim?" diye sordu Laird.

"Fionngall."

"Galce bir isim. Neyin Fionngall'ı?"

Finn vurdumduymazlığını korumak için mücadele ederken yüzü gerildi. "Benim soyadım yok."

Connor başıyla onayladı. Neyse ki Çılgın Laird alaycı bir yargılama belirtisi göstermiyordu. Karşısında duran piç kurusunu küçümseliyordu.

Connor, gizemli bir şekilde başını sallayan Roderick ile göz göze geldi. "Altmış yıl önce babamız Freya Tapınağı'nı aramak için Highlands'den ayrıldı."

Laird hikâyeyi anlatırken yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Ataları hakkında bilgi edinmek ve tapındaki diğer Berserker'leri onu saflarına katmaya zorlamak istiyordu."

Finn yere baktı, kendi gözlerine benzeyen gözlerle karşılaşamadı.

"Üç yıl sonra, Kara Fionnley olarak adlandırıldığı ve saf olmayan Galyalı olduğu için tapınağa girmesine izin verilmediği için öfkeli bir şekilde geri döndü.
kan."

"Fionnley?" Kanıtlar artıyordu ama Finn bunları kabul etmeye cesaret edemiyordu.

Roderick gözleri Finn'in solgun saçlarına kayarak, "Sarı saçlı savaşçı demek," diye açıkladı.

Finn'in dikkati, bakması neredeyse acı veren portreye döndü. Connor ve Roderick annelerinin koyu rengine sahipti.

Ama o değil.

"O şimdi nerede?" diye sordu, duyguları onu boğmakla tehdit ediyordu. "Babamız kendi gücüyle sarhoş olmuş vahşi bir adamdı,"

Roderick'in

Sesi karardı ve Finn'in içinde bir şeyler dondu. "Yirmi beşinci yılımda, annemize onu memnun etmediği için çok sert vurduğunda annemizi öldürdü. Connor onu kılıcımla delik deşik ettiğim anda kellesini uçurdu."

"Bana bir Berserker'in eşine zarar veremeyeceği söylendi," dedi Finn.

"Yapamazlar," diye yanıtladı Connor. "Ona zarar veren canavar değil, bir adamdı."

Finn başını salladı. Onların davranışları kendisinininkini yansıtıyordu. Anneleri için üzülmüyordu. Elleri baba katilliğine zorlandığı için üzgündü.

Connor büyük salona açılan ağır kapıyı işaret etti. "O kadın, benim klanımın koruması altında. Kokunu her yerinden alabiliyorum. Senin Berserker onu eşi olarak kabul etti mi?"

Finn'in göğsü gerildi. "Hayır." İçinde uzun yıllardır hissetmesine izin vermediği bir boşluk açıldı. Böyle şeyleri umut etmesine izin vermiyordu, özellikle de şimdi.

"O zaman onu tapınağa geri götüremezsin."

"O benim," diye kükredi Finn, tepkisinin şiddetiyle kendisini bile şaşırttı. Ondan mahrum kalma düşüncesi kanını kaynatmıştı. Canavarı ona sahip olmak için yanıp tutuşuyordu ve kendini kontrol etmekte zorlanıyordu.

Roderick'in eli kılıcına gitti ama Connor onu durdurmak için avucunu kaldırdı.

"Neden buradasın, Fionngall?"

Finn gözlerini kapadı ve içindeki kan akışının durmasını diledi. Tüm bunların adaletsizliği içini kemiriyordu. Tüm varlığını adadığı adamların acımasızlığı. Şüphesiz Tanrıça bu kadar kalpsiz değildi.

"Tapınağın ileri gelenleri seni izliyordu." Finn o andan itibaren bağılılıklarının değiştiğini tüm kalbiyle biliyordu. Bir zamanlar MacLauchlans ne söylemek üzere olduğunu biliyordu, ihaneti tamamlanmış olacaktı. Geri alınamaz. "Magnus the Eldest bana Tanrıça'nın senin kanını istemesine neden olan bir şey olduğunu söyledi. Onu dökmek için ben seçildim."

Finn kardeşler arasında akan şiddetli gerilimi fark etti. Bunu kendisi de hissetmişti. "Ama görüyorsun, beni sana suikast düzenlemem için göndermediler. Çiftleştizi, gücünüzün artık benimkinden daha fazla olduğunu biliyorlardı. Herkesinkinden.

Ve bana hiçbir şey söylemediler." Finn'in sesi sertleşti, yumruklarını sıkıldığını fark edene kadar yumrukları kırıldı.

"Seni kendi *kardeşlerin* tarafından katledilmen için gönderdiler." Connor söyleyemediğini söyledi ve ayaklarının dibindeki toprağa tükürdü.

Roderick'in eli Finn'in omzuna indi, bakışları ciddiydi. "Başarısız oldular. Bugün hiçbirimiz ölmeyeceğiz."

Finn başını salladı, tüm vücudu öfkeyle titriyordu. "Hayır. Bugün olmaz, çünkü bugün hepimiz için kutsal bir gün. Ama senin ölmeni ne kadar istediklerini anlamıyorsun. Senin ve tüm ev halkının." Gözleri anlayışla keskinleşen Connor'ın yoğun bakışlarıyla karşılaştı.

"Arkamdan çok uzakta olmayacaklar," diye uyardı Finn. "Beni başarısız olmam için gönderirlerse, sadece bizi değil, kadınları ve küçükleri de öldürmeye gelecekler."

On Birinci Bölüm

"İşte, onu götürebilirim." Lindsay, Evelyn'in büyük salonda kükreyen ateşin yanındaki rahat koltuğa oturmasına yardım ederken Rhona ellerini ovuşturarak bekledi.

"Hayır, hiç sorun değil. Her yere yanımda küçük bir çocuk taşımaya alışmam gerekecek ve bu ufaklık battaniyesi kadar bile ağır değil." Evelyn onun poposunu okşadı ve yumuşak iç çekişler ve minik seslerle soylu hanımefendiyi etkilemekten memnun görünen Iain'e gülümsedi.

Rhona hamile kadının aksanının çok düzgün bir İngilizce olduğunu fark etti ve Roderick'in onu nereden bulduğunu merak etmekten kendini alamadı.

"Altmış ve iki!" Lindsay haykırdı. "Yaşını başını almış adamlarla evlendiğimizi biliyor muydun, Evelyn? Kocam benim babam, hatta *büyükbabam* olacak yaşta!" Jamie'ye işaret etti, o da başka bir Rhona için ateşe yakın rahat bir sandalye. Uyarıcı bakışları ona hâlâ yakından izlendiğini söylüyordu.

Evelyn sadece gülümsedi. Rhona'yı kolay kolay kızdırmayacak türden biriydi. Gözlerinde çok zorluklar görmüş birinin bilgeliği vardı ve Rhona bu kadınla arasında küçük ve ani bir yakınlık hissetti. "Roderick'le neredeyse bir yıldır çiftleştiğimize ve bundan hiç bahsetmediğimize inanamıyorum," diye omuz silkti. "İnsanın her gün yeni bir şey öğrenmesi inanılmaz. eşinle ilgili zaman." Kaşları kırıştı. "Daha uzun bir yaşamdan bahsettiler, ama gerçekten bu kadar uzun yaşamamız gerektiğini düşünüyor musun? Bu kadar genç görüneceğimizi?"

"Umarım öyledir," diye mırıldandı Lindsay. "Sonunda ben buruş buruş olursam ve Connor hala Tanrı gibi görünmezse dokuz çeşit küskün olacağım. beş otuzdan fazla." Evelyn bunun

üzerine kıkırdadı.

Çiftleşmek mi? Evlilikten ne kadar garip bir şekilde bahsediyorlardı. Rhona kendisine söylenen yere oturdu, soğuk bir şok onu iliklerine kadar uyuşturmuştu. Durdukları kadar yüksekte olan büyük salon ateşi bile soğuğu bastıramamıştı. Finn'in şu anda, bu kadınların evli olduğu karanlık zalimler tarafından uzuvlarının bedeninden koparılabilceğinden endişe etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Birini alt etmiş olabilirdi ama ikisi de başlı başına bir güçtü.

Tüm bunlar doğru olabilir miydi? Uzun zamandır kayıp olan bir tür Berserker akrabası mıydı? Eğer öyleyse, girişteki şiddetli tartışma neden?

"Onun için kendini üzme, canım." Lindsay onun koluna rahatlatıcı bir el koydu. "Bir yolunu bulurlar."

"Evet," diye onayladı Evelyn. "Ölme vaktinin gelmediğini biliyorum."

Rhona Evelyn'in tuhaf yorumuna şaşırdı ama başını sallayarak gülümsemeye çalıştı. Klanın Leydisi'nin kirlenmiş elbisesine dokunmasından nefret ediyordu. Elbisenin bedenine bulaşan isir fırçalayıp durmasına rağmen lekeyi tamamen gizlemeyi başaramamıştı.

Lindsay MacLauchlan'ın koyu mor elbisesi, Rhona'nın kolunun soluk grisine karşı nadir bulunan bir mücevher gibi parıldıyordu.

"Nezaketiniz için teşekkür ederim leydim."

"Hiç de değil." Lindsay büyük sandalyesinin yanındaki çobanpüskülü dallarından oluşan sepete uzandı ve biri kırmızı, diğeri altın rengi iki kurdele makarasıyla birlikte birkaç tanesini uzattı. "Otururken bana yardım edebilir misin? Korkarım süslemeler konusunda geride kaldım."

Rhona elleriyle bir şeyler yapabildiği için minnettar bir şekilde ikramları kabul etti.

Kurdele inceydi, hayatı boyunca sahip olduğu her şeyden daha inceydi. Yıllarca terzilik yaparak edindiği beceriyi kullanarak, çobanpüskülü dallarını sarmaya başladı, büyük ambarın neresinde olduklarını merak ediyordu. onları koyacaklardı. Salon şimdiden mumlar, runnerlar ve yemyeşil, pahalı çelenklerle ışıldıyordu.

Evelyn, onun hoş, yuvarlak yüzünü çevreleyen buğday rengi dalları yakalamak için zorlanan Iain'i salladı. "O zaman sizin çocuğunuz mu?" diye sordu. "Sorduğum için özür dilerim ama sizi tavsiye eden ebe bana..."

"Finn dün gece çocuğu bana getirdi." Rhona onu cümlesinin acı verici sonundan kurtardı. "Ufaklığı soğuk bir ölümden kurtardı, çünkü kara terk edilmişti."

"Oh, ne kadar üzücü! Zavallı küçük kuzu," diye mırıldandı Evelyn çocuğa. "Biri nasıl böyle bir şey yapabilir?"

"Finn, bu senin Berserker'inin adı mı?" Lindsay'in gözleri merakla parladı.

"O benim değil-"

"*Günahkâr* bir yakışıklılığı var," dedi kadın komplocu bir göz kırpışla.

"Lindsay!" Evelyn güldü.

"Ne? Ben mutlu bir şekilde çiftleştim. Kör değilim." Çiftleşmek. İşte yine o kelime.

"Sana karşı oldukça korumacı görünüyordu," Evelyn adil bir kaş kaldırdı. Lindsay, "*Yakinen* öyle," diye ısrar etti.

Rhona yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. O kadar belli miydi? Bu hanımlara o geceye kadar onu hiç görmediğini nasıl söyleyebilirdi? daha önce? Ya onun vücuduna yapmasına izin verdiği şey yüzünden ocağında onu bekleyen bir para olduğunu biliyorlarsa?

Aslında, o da aynısını ona yapmıştı. Ve her yasadışı, kötü hareket.

Rhona, Finn'le yaşadığı şehvetten utanmadığını fark etti. paylaştı. Ona bir gecede, hayatı boyunca hissettiğinden daha fazla şefkat göstermişti. Ondan aldığından daha fazla zevk vermişti.

Ve ona tekrar sahip olmak için her şeyini verirdi.

Tüm bunlara rağmen, hayatta kalmak için bu kadınların güvenine ihtiyacı vardı. Hâlâ Evelyn'in onu hemşire olarak işe alacağına güveniyordu.

Boğazını temizledi ve dikkatle kucağındaki çobanpüskülü dalına odaklandı. "Dediğim gibi, dün gece çocuğu bana bakmam için getirdi. Finn sadece... beni işe aldı."

"Oh, öyle mi?" Lindsay'in sesi eğlenceyle parlıyordu. "Kaç kere?"

İki MacLauchlan kadını kahkahalara boğulurken Rhona dehşete düşmüş bir halde bakakaldı. Huysuz İskoçyalı Jamie'nin hâlâ sandalyesinin arkasında bir yerlerde gizlendiğini unutmamıştı ve yanakları onların etkileyici alevinden daha sıcak bir alevle yandı.

"Çok kötüsün Lindsay, zavallı Rhona'yı dehşete düşürdün." Evelyn ona özür dileyen bir bakış attı.

"Beni affet." Lindsay gözünün kenarındaki neşe gözyaşını sildi. "Burada çok az şeyi kutsal saydığımızı göreceksiniz. Evelyn'in tatlı tavırları seni yanıltmasın, o da en az benim kadar kötüdür. Roderick'i yatağına atlamadan önce tanıyordu."

"Ben atlamadım." Evelyn boştaki eliyle bir bobin aldı ve baldızına fırlattı. "Bu kadar inatçı bir cadaloz olmasaydın sen de aynı hızla mahvolurdun."

Kıkırdamaları büyük salonun taşlarında neşeyle yankılandı.

Rhona gergin omuzlarının düşmesine ve ağzının gevşeyerek kendi kendine konuşmasına izin verdi.

bilinçli bir gülümseme. Bu kadınların paylaştığı sevgi dolu arkadaşlığa duyduğu kıskançlık acısı içini rahatlatmıştı. Belli ki bu kadınları yargılamıyorlardı.

ve kendini, iki yakışıklı, yasakçı MacLauchlan kardeşin eşleri haline nasıl geldiklerini merak etmekten daha fazlasını yaparken buldu.

Iain kıpırdandı ve ciyakladı ve Evelyn ona birkaç uzlaştırıcı zıplama verdi. Hareketleri daha tedirgin ve çığlıkları giderek daha talepkâr hale geldi.

Rhona, sütü hızla ilerlerken nefesini tuttu.

"Pardon ama onu beslemek için gidebileceğim bir yer var mı?"

Evelyn ayıldı. "Tabii ki. Elbette." Şezlongun kenarına doğru kıvrıldı ve Rhona koşarak kadının ayağa kalkmasına yardım etti ve Iain'i tekrar kollarının arasına aldı. "Beni takip et, sana odanı göstereyim. Bütün gün oturdum ve biraz yürümek istiyorum."

Rhona, Lindsay'e reverans yaptı, o da gülümsedi ve çobanpüskülü projesine odaklanmaya geri döndü. Kısa boylu ve hamile bir kadına göre hızlı ve etkili hareket eden Evelyn'in peşinden aceleyle gitti.

Jamie belli bir mesafeden takip ediyor, hanımına göz kulak oluyordu.

"Affedersiniz, odam mı dediniz?" Sarmal bir merdivene doğru uzanan koridora girdiklerinde Rhona sordu.

"Eve yürüyerek dönemeyeceğin kesin, hava yine fırtınaya dönmeye çalışıyor." Evelyn meşale alevlerinin dans etmesine neden olan soğuk hava akımını işaret etti.

"Gündönümünü biriyle kutlamanıza engel olmadığımız sürece?"

Rhona ahırdaki boş, kimsesiz odasını düşündü ve ürperdi. Finn gelmeden önce, Gündönümü ateşi için son odunlarını kullanmayı planlamıştı. Kızartmak için tavuklarından birini kesmeyi düşünmüş ama sonra bu lüksten vazgeçmişti. Ahır sahibinin horozu birkaç yumurtasını döllemeye karar verene kadar, bu kaybı göze alamazdı.

Evelyn'e başını sallayarak Iain'i kendisine daha yakın tuttu. Finn şimdi neredeydi? Eğer MacLauchlan'ların gerçekten kardeşiyse, bu StrathLachlan'da kalacağı anlamına mı geliyordu? Öyle olsa bile, bu onu hayatının bir parçası olarak isteyeceği anlamına gelmezdi.

Neden yapsın ki? Berserker'lar kadim bir Tanrıça tarafından kutsanmış bir tür doğaüstü savaşçıydı. Lindsay ve Evelyn gibi kadınlarla evlenirlerdi, kahkaha ve mutlulukla ışıldayan mücevherler.

Evelyn'i dolambaçlı merdivenlerden yukarı kadar takip etti, kendi güvensizliğinde boğuldu.

"Personel büyük salondaki tatil yemeklerini yemek üzere dağılmadan önce size sıcak bir banyo hazırlatacağım." Evelyn şöyle diyordu. "Çok şenlikli bir gece geçirecekler gibi görünüyor, ama hepimiz biraz daha farklı bir şey istediğimize karar verdik."

Bir aile olarak birlikte geçirdiğimiz ilk yıl için daha rahat. Bu yüzden bize özel yemek odasında katılacaksınız."

Evelyn'in arkasında olmasına rağmen Rhona kadının sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

"Bir aile toplantısına izinsiz girmek istemem."

"Saçmalama, ziyafet için elbiselerimden birini ödünç alabilirsin. Korkarım artık hepsi bana çok küçük geliyor. Bu bile sıkmaya başladı." Elbisenin korsajını çekti.

Onun cömertliği karşısında hayrete düşen ve alçakgönüllülük gösteren Rhona, "Senin için onları çıkarabilirim. İğne kullanmakta biraz becerikliyimdir."

"Tanrı seni korusun!" Evelyn oflayıp puflayarak merdivenlerin başına ulaştı. "Bayan McConnell Yuletide'a kadar nefes alabileceğimi sanmıyordum. mevcut."

Evelyn onu koyu yeşil yolluklar ve kalın, yüksek kemerli oda kapılarıyla sıcak bir şekilde aydınlatılmış başka bir koridora götürdü. Birinin önünde durdu, elini mandalın üzerine koydu ve Rhona'ya dönerek durakladı. Viski rengi bakışları nazikçe ciddiye.

"Tüm şaka bir yana, senin Berserker Finn, dün gece seninle yattı mı?"

Rhona yerdeki çalı çırpıyı inceledi. "Evet."

"Sorduğum için özür dilerim ama sizi öptü mü? Dudaklarından yani."

Kadın bunu neden bilmek istesin ki? Yaptıkları her şeyin görüntüleri Rhona'nın zihninden geçti. Gece boyunca Finn onun vücudunun her parçasını keşfetmişti. Elleriyle ve ağzıyla.

Dudakları hariç.

Onun alnının kendi alnına değdiğini, nefeslerinin fırtınalı karanlıkta birbirine karıştığını hatırladı. O zaman onun kendisini öpmesini istemişti ama öpmemişti.

Neden olmasın?

"Hiç fark etmez," diye cıvıladı Evelyn sahte bir parlaklıkla. "Sen olduktan sonra

Delikanlıyla işiniz bitti, gelin ve salonda beni arayın, ziyafet için hazırlanalım." Odanın kapısını açtı ve içeriye işaret etti. Yine de Rhona onun gözlerindeki acıma duygusunu fark etmemiştir.

Çalışanlar tütsülenmiş mezgıt balığı, şişte kavrulmuş biberiyeli koyun eti, aromalı ekmek, ballı ve muhallebili hamur işleri ve brendili ekmek pudingiyle dolu tepsileri masaya doldururken Finn arkasına yaslandı. Midesi beklentiyle guruldadı ve Rhona ile Iain'den bir iz var mı diye kapı aralığını aradı.

Kaba kahvaltısından beri yemek yememişlerdi ve içindeki ilkel bir içgüdü onu kendi elinden beslemek istiyordu. Tüm açlığı doyana kadar onun leziz yemeklerin lüksünün tadını çıkarmasını izlemeyi arzuluyordu. Onun cılız yanaklarını sağlıklı doldurmak ve gözlerinin altındaki gölgeleri kahkahadan doğan çizgilerle değiştirmek istiyordu.

Son birkaç saatini kardeşleri hakkında bir şeyler öğrenerek geçirmiş olsa da, onu tekrar görmeye ihtiyacı vardı.

Kardeşler.

Aile.

Başını salladı, hâlâ bu zayıf ve yabancı kavramı test etmeye çalışıyordu.

MacLauchlan'lar açıkça önce İskoçyalılar, sonra da Berserker'lardı. Tüm düşünceleri ve kaygıları dostları, klanları ve toprakları içindi. Finn'e ellerindeki, kuzeyli bir Berserker atasına ait bir günlükten bahsetmişlerdi. Bu adam Fatih William'ın generali olarak at sürmüş ve Ely'deki son tepeyi ele geçirerek sonunda

Britanya Adası tek bir yönetim altında. Berserker'ın adı kitabın yaşı nedeniyle belirsizdi ama Roderick "B" ile başladığından emindi. William gözünü İskoçya'ya çevirdiğinde, İngiltere sınırındaki klanları terör ve katliam yoluyla bastırduğunda, Berserker bir MacLauchlan reisinin tek kızıyla çiftleşerek Highlands'e iltica etmişti.

Roderick bu kitapta yer alan pek çok tuhaf ve inanılmaz efsaneden bahsetti. Şekil değiştiren adamların ve anlatılmamış güçlere sahip rahibelerin hikâyeleri.

Gece gezen iblisler, Fae tanıdıkları ve tüm savaşları sona erdirecek bir savaş.

Finn pür dikkat onu dinliyor olmalıydı. İsteddiği her şey buydu. Bir geçmiş. Bir kan bağı. Lanet bir kimlik. Ama düşünceleri Rhona'ya dönüp duruyordu. Götürüldüğünde yüzünde beliren ıssız ifade aklından çıkmıyordu. Onu hâlâ görmek istiyor muydu?

Çocuğu alıp eve dönmüş olma ihtimali var mıydı? Connor kara kaşlarının altından ona bakarak, "Gelecekler," dedi;

Öğleden sonra boyunca içtikleri güzel birayı yudumluyordu. "Erkeğini bekletmek bir kadının ayrıcalığıdır. Bunu zamanla öğreneceksiniz. Bize hoş görünmek için anlamsız saatler harcarlar, bu yüzden bir erkeğe düşen, gereksiz de olsa kadının çabaları hakkında yorum yapmaktır."

Roderick buna içti.

Oturdukları masa uzun değil, kare biçimindeydi ve her iki yanında iki büyük insanın rahatça oturabileceği bir yerdi. Bir tarafta Finn, diğer tarafta

Solunda boş bir sandalye vardı. Roderick sağ tarafına, Connor da karşısına oturmuştu. Uzanmış, halinden memnun Laird'i çevreleyen ateş, kaya gibi geniş omuzlarına sıcak bir parıltı yayıyordu.

Nasıl bu kadar rahat olabilirdi? Finn onunla kudretli Berserker tapınağının gazabının tüm klanına yönelme olasılığını tartışmıştı. Bu bir katliam olacaktı. Derinliği olmayan bir kan okyanusu.

"Deniz, Berserker uzun tekneleri olsun ya da olmasın, bu gece herhangi bir gemiyi kıyılarıma getiremeyecek kadar kızgın." Connor onun dile getirilmemiş düşüncelerine bir kez daha hitap etti. "En hızlı binicilerimi fırtınadan sonra yola çıkmaları ve kıyıda devriye gezmeleri için görevlendirdim. Geldiklerini göreceğiz ve hazır olacağız. Ama bu gece Gündönümünü eşim ve ailemle birlikte kutlayacağım."

"Nasıl oluyor da aklımdan geçenleri biliyorsun?" Finn sordu.

Connor omuz silkti. "Çiftleştiğimden beri, bir başkasının düşüncelerindeki izlenimlerin sık sık benim tarafımdan bilindiğini fark ettim. Bu benim sahip olduğum güç. kabul edildi."

"Ve çoğu zaman tam bir baş belası." Lindsay'in sesindeki sıcak şefkat, kapı aralığındaki gölgelerden belirdiğinde sözlerini yalanlıyordu. Kıpırmızı, transparan bir elbise giymiş olan Lindsay'in Vücudunun hatlarını ve kuzguni saçlarının parlaklığını vurgulayarak odaya süzüldü ve gülümsemesiyle kocasının gözlerini kamaştırdı.

Connor elindeki fincanı öyle sert bıraktı ki, sıvı fincanın ağzından taşıtı. Ayağa kalkarken ağır sandalyesi gürültüyle gıcırdadı. "Buraya gel karıcığım," diye emretti, gözlerinde alev alev yanan bir ateşle.

Kadın, Finn'in karışık bir ortamda gösterilmemesi gerektiğini düşündüğü bir öpücükle onun iri kollarında eridi. Laird'in kadının yiyip bitirmesini fiziksel bir acıyla izledi.

Böyle bir öpücüğün içinde ne olabilir? Nasıl bir his olurdu?

"Evelyn nerede?" Roderick kapının girişine beklenti dolu bir bakış atarak sordu.

"Oh, o sadece-"

"Ben buradayım!" Evelyn salondan şarkı söyleyerek çıktı ve altın rengi eteklerini savurarak köşeyi döndü. İsteksiz Rhona'yı arkasından çekiştirdi. "Gecikme için üzgünüm ama Rhona elbisemi çabucak değiştirecek kadar nazikti. Düşündüğümde daha da büyümüşüm."

Gerçekten de, altından parıldayan kumaştan yumuşak dalgalar akıyordu. Göğüsleri karnının üzerindeydi. Roderick hızla yerinden kalkarken Finn ayağa kalktı.

onu kollarına alıp masaya götürmek için oturdu ve Rhona'yı sersemlemiş bir halde tek başına bıraktı.

Finn'in kalbi durdu.

Yeni banyo yapmıştı, gür saçları bir çeşit Başının tepesinde karmaşık bir saç örgüsü vardı ama yeterince saç örgüsü henüz tam olarak kurumamış lüleler halinde sırtından aşağıya doğru kıvrılıyordu. Siyah ve gümüş kurdelelerle süslenmiş yumuşak yeşil kadifeden sade bir elbise vücudunun kıvrımlarını sarıyor ve cömert kalçalarından yere düşüyordu. Aynı kurdeleler korsajın her iki yanını bağlayarak göğüslerini kaldırıyordu. Finn'in parmakları Yuletide hediyesi gibi paketini çöz.

O, kızın güzelliği karşısında nutku tutulmuş bir halde bakarken, diğer hanımlar da arkadaşlarının yanına oturmuşlardı.

Rhona'nın endişeli bakışları onun yanındaki boş sandalyeye kaydı ve Finn hemen sandalyeyi onun için çekmeye çalıştı. Rhona sandalyeye yerleşerek ona teşekkür etti ve Rhona'nın sesi Finn'in hafızasında elbisesinin altında sakladığı şeylerin görüntüleriyle dolup taşı.

Sakinleşmeye çalışan Finn, Connor'ın kadınlar hakkındaki bilgece sözlerini hatırlayarak yerine oturdu.

"Görünüyorsun..." Onun dilinde ya da kendi dilinde onun ihtişamını uygun bir şekilde ifade edebilecek herhangi bir şey bulmaya çalıştı. Çok konuşan bir adam olmadığı için başarısız oldu. Bir Tanrıça gibi görünüyordu, herhangi bir erkeğin sahip olmak için ruhunu satabileceği yasak bir cazibe gibi. O, güzel kurdelelere sarılmış günah ve kurtuluştı. "Çok iyi görünüyorsun," dedi beceriksizce ve kaşlarını çatarak kadehine baktı.

Ama bu, kızın korsajının üstündeki allık sürünmesini fark etmeden önce olmadı.

Belli ki sadece yalnız olduklarında dilinin efendisi olabiliyordu. Onu çıplak yakaladığında lanet olası bir şairdi.

Ama dün gece kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. "Iain nerede?" diye sordu.

"Onu uyurken bıraktım." Rhona onun sorusundan memnun olmuş görünüyordu.

"Görüyorum ki birbirinizi daha iyi tanımaya başlamışsınız," diye sevinçle gözlemledi Evelyn. "Ne hakkında konuşuyordunuz?"

Finn nasıl cevap vereceğini düşündü. Savaş, kan dökülmesi, geçmiş, gelecek. Hayatlarının tehlikede olduğu gerçeği. Diğer adamlardan birinin inisiyatif almasını umarak tankardından uzun bir yudum aldı.

Lindsay, "Sanki çiftleşme güçlerini tartışıyorlarmış gibi geldi," diye cevap verdi.

Finn içtiği birayı boğazına tıkadı ve zorla içmeden önce sinüslerini yaktı.

"Pardon?" Rhona'nın sesi skandala uğramış gibiydi.

Lindsay devam edene kadar masanın etrafında kıkırdamalar geçti. "Hayır, öyle bir şey değil. Bir Berserker çiftleştiğinde ona daha önce sahip olduğu tüm eğilimlerden daha güçlü, oldukça sihirli bir yetenek bahşedilir."

"Evet," dedi Evelyn sevgiyle Roderick'in ön kolunu okşayarak.

"Roderick'in iyileştirme yeteneği var ama aynı zamanda bir insana dokunup yara da açabiliyor. Çoğu zaman ölümcül bir yara."

"Sana saldırdığımda neden bana dokunmadın?" Finn kendini durduramadan sordu.

Roderick geniş bir omuz silkerek, "Söyleyemem," dedi. "Bir şey beni durdurdu."

Gözleri buluştu, Finn başka tarafa bakmak zorunda kalana kadar aralarında minnettarlık ve anlam geçti.

Lindsay, "Connor bir kişinin niyetini anlayabilir ya da yalanlarının ardındaki gerçeği görebilir," diye açıkladı. "Diğer zamanlarda, onların zihinlerini okuyabiliyor."

Rhona geniş gözlerle Laird'e baktı ve sonra Finn'e göz attı. "Bunu da yapabilir misin?" diye sordu, yüzünün rengi solmuştu.

"Hayır," diye teminat verdi Finn, gerçi şu anda onun ne düşündüğünü bilmek için sağ gözünü bile verebilirdi. "Ben çiftleşmedim. Hiçbirimizin çiftleşmesine izin verilmedi."

Tapınak Büyükleri izin vermedikçe."

"Tapınağındaki Berserker'ların kaç çiftleşti?" Connor sordu.

Finn başını salladı. "Hatırladığım kadarıyla sadece bir kişiye bu ayrıcalık tanınmıştı, o da bir Yaşlı'ydı ve seçtiği kadını Berserker'ı öldürdü. Onun eşi değildi."

Yanı başındaki Rhona'nın nefesi kesildi ve Rhona dönüp ona bakmaya cesaret edemedi. "Tapınakta ne tür güçler kullanıyorlar?" Connor dürtükledi.

"Ölüm dokunuşu ya da zihin okuma gibi bir şey yok," diye temin etti Finn onları. "Yaşlılar lanetler ve karanlık büyüler kullanırlar. Geri kalanımız ise bazen elementleri manipüle edebilir. Ateşleri tutuşturup söndürebilir, sisleri ve rüzgârı çağırıp dağıtabilirsiniz."

"Bütün bunları yapabiliyor musun?" Rhona sorguladı. "Eğer... çiftleşseydiniz gücünüz bu kadar mı olurdu?" Kelimeyi sanki ona yabancı geliyormuş gibi soludu.

"Neredeyse hiç yeteneğim yok. Belki ateş konusunda biraz ama bu tür şeylere karşı hiçbir zaman yetenekli olmadım. Benim değerim her zaman gücüm ve cüssem oldu. Bugüne kadar tapınakta ikamet eden tüm Vahşi Savaşçılardan daha güçlüydüm. Yaşlı ya da başka türlü. Muhtemelen tek nedeni bu. öldü."

"Buna inanıyorum," diye başını salladı Roderick. "Çiftleşmemiş olsan bile darbelerin çok güçlü." Kılıklı kolunu ovuşturdu ve devam etti. "Bir tanesiyle karşılaştım Gençliğimde o karanlık lanetleri. Bir keresinde bir Berserker'ı dövüşte yenmiştim. Kendisine Mavi Alrik diyordu. Tam öldürücü darbeyi indirecekken bana bir şey bağırdı ve nefesim kesildi. Boğulacağımı sandım ama onun yerine on yılımı konuşma yeteneğimden yoksun geçirdim."

Finn sıırttı. "Alrik'in asla geri dönmeyeceğini duyduğumda üzülmeyiğimi itiraf etmeliyim. Laneti seni boğarak öldürmek için *yapılmış* olsa da bitirecek gücüm var."

"Sesimin olmamasına o kadar da aldırmadım." Roderick karısına sokuldu. "Görünüşe göre ihtiyacım yokmuş."

Evelyn kocasına doğru eğildi ama dikkatini Finn'e çevirdi. "Buraya gönderilmeden önce baban hakkında bir şey biliyor muydun?"

Ciğerlerine derin bir nefes çeken Finn, anavatanını, yarım yüzyıldan fazla bir süredir içinde yaşadığı tapınağı gözünde canlandırdı ve hiçbir şey hissetmedi... hiçbir şey. "Onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum," diye itiraf etti. "Bana babamın tapınaktan sürgün edildiğı söylendi. Yakındaki köyden bir kadını kaçırmış ve onu fahişesi olarak alıkoymuş, bu arada birçok kez tapınağı girmeye çalışmış. O kadın benim annemdi."

Connor homurdandı, yumruğı tankardını sıkıyordu. "Bu onun yapacağı bir şeye benziyor. Annen için üzgünüm."

"Ben de senin için," diye teklif etti Finn.

"Peki o reddedildiyse tapınakta yaşamaya nasıl başladınız?" Roderick ekmeğı uzanıp Evelyn için bir parça kopararak sordu. Onun bu hareketi masadakileri yemeklerini dağıtmaya teşvik ettiyse de Finn bunu yapmaya cesaret edemedi.

"Ben küçük bir çocukken annem beni tapınağın kapısına bıraktı. Onu alacak ama bir piç yetiştirmeyecek bir adam bulmuş."

Hatta bir Berserker. Tapınaktaki Yaşlılar ona acıdı ve beni orada bırakmasına izin verdi."

"Sana da acıdılar mı?" Lindsay sordu.

"*Nie*." Finn kendi dilinde reddetti. "İlk on yıl boyunca kızak köpeklerine bakmakla görevlendirildim. Köpeklere ne veriliyorsa bana da o veriliyordu ve hiç giydirilmiyordum. Eğer şanslıysam, sürü ısınmam için onlarla birlikte uyumama izin verirdi."

"Bir gün Büyük Magnus ve en sevdiği savaşçı Jorgen köpekleri istemek için çukura geldiler. Jorgen beni dövmeye bayılırdı. Bu köpekleri kızdırdı ve içlerinden biri onu ısırıldı. Kanı gördüğümüzde Jorgen de ben de çılgına döndük. Çukurdan çıktığımda canlı kalan tek şey bendim. Çocuktan çok canavardım."

Ona bakarken tüm hareketleri durdu. Rhona'nın eli masanın altından onun eline kaydı ve bu tek hareket neredeyse onu çözüyordu.

"Magnus bundan sonra beni silah eğitmenine götürdü. Giydirildim ve dövüşmeyi öğrendim. O günden beri birçok adamı öldürmek için beni kullandı. Ama ben

her zaman köpeklerle birlikte yemek
zorunda kaldım." "Neden?" Rhona
fısıldadı.

"Çünkü benim için konuşacak ya da bana sofrasını sunacak bir atam yoktu. Benim diyebileceğim bir renk yok."

"Renk mi? Anlamıyorum."

Finn Rhona'ya döndü ve elbisenin yeşilinin gözlerindeki o tonu ortaya çıkardığını fark etti. Tuhaf, bir gece önce onların çoğunlukla mavi olduğunu düşünmüştü. "Tapınakta sekiz Berserker soyu temsil ediliyor ve her biri kutsal kuzey ışıklarının bir rengini bayrakları olarak ilan ettiler. Alrik, mavi bayrağa sahip çıkan bir Thorsen'di. Soyunun en yaşlısı olduğu için kendisine Mavi Alrik adı verilmişti."

"Oh," diye elini sıktı. "Anlıyorum."

Connor çenesindeki koyu gölgeli kirli sakalı ovuşturdu. "Ve Gael soyumuz siyah olarak adlandırıldı çünkü?"

"Siyah bir renk değildir, bir rengin yokluğudur. Bu nedenle bizimki gibi bir soyu utandırmak için ayrılmıştır."

Roderick homurdandı. "Evet, ama siyah gece gökyüzünün gölgesidir ve bu sabittir."

"Bu aynı zamanda benim gazabımın gölgesidir, çünkü ben her Berserker'ı yok ederim.

ailemi tehdit ediyor." Connor taş zemine tükürerek karanlık bir vaatte bulundu. "Kapılarıma saldırarak kadar gözü kara bir adam, MacLauchlan'ların onun soyuna son verdiğini ve sancağını yaktığını görecektir kadar uzun yaşayamayacak."

Roderick taşa yeminini ekledi ve Finn'e baktı. "Artık Fionngall MacLauchlan'sın. Soyumuzu tehdit edenlere karşı bizimle birlikte silahlanacak mısın?"

Finn'in içinde öylesine karmaşık ve heyecan verici bir duygu kabardı ki, onu zapt etmeye çalışırken göğsünün patlayacağını sandı. Rhona'nın elini sıkıca kavradı, çünkü onu bedenine bağlı tutan tek şey buydu.

"Evet," diye söz verdi. "Onlara sadakatim yok. Artık yok"

"Bence değil." Onunla tanıştığından beri ilk kez Rhona'nın sesinde bir öfke notası vardı, kendi kalbinde taşıdığı öfkenin bir aynası. "Sana yaptıkları muamele yüzünden ölmeyi hak ediyorlar, her biri."

Finn onun bakışlarını buldu ve tuttu. Aralarında tanımlayamadığı bir şey yanıyordu ve bu, Connor ve Roderick'in kendi arkadaşlarına sahip oldukları gibi onu kollarına alıp ağzına sahip olmak istemesine neden oldu. Bunu herkesin önünde yapmasına saniyeler kalmıştı.

"Bu kadar savaş ve intikam konuşması yeter," dedi Lindsay nazikçe. "Yılın bu en karanlık gününde, geri dönen ışığa odaklanmamız gerekiyor. Ve ver Karanlıkta bize yardımcı olan hayatımızdaki kişiler için teşekkür ederiz." "İyi dedin, aşkım." Connor karısına şefkatli bir gülümseme verdi.

"Ayrıca yemekler soğuyor." Evelyn bir tabak kaldırıp Finn'e uzattı, o da alıp önce Rhona'nın tabağını, sonra da kendi tabağını doldurdu.

Aile birlikte ziyafet çekerken Finn etrafındaki konuşmaları dinledi ve hayatında ilk kez böylesine güzel bir sofrada yemek yemenin tadını çıkardı. uzun yaşamı. Rhona bile arada sırada boğuk kahkahalarını ve esprilerini eklese de sohbete pek bir katkıda bulunmadı.

Büyük salondan kaval, keman ve davuldan gelen neşeli müzik tınları yükseliyordu. Gündönümü ateşinin çıtırtısıyla dans ediyor ve kardeşlerinin derin broglarını kadın seslerinin ahenkli ritmiyle uyumlu hale getiriyordu.

Uzun mumlar önündeki yüzlerde parlayan sevgi ve şefkati aydınlatıyordu. Önce erkeklerin kutlama için giydikleri ekoseli kıyafetlere, sonra da kendi kuzeyli kıyafetine baktı.

Zihninde bir plan oluşturdu. Bu iki kadının da kendi hesabına eşleri olmadan yaşamasına izin vermeyecekti. O izin vermezdi Freya'nın savaşçıları Strathlachan'a girip arkalarında akbabalar için yiyecekten başka bir şey bırakmadılar. Ama yarın savaşacaksa, bunu MacLauchlan renklerini giyerek yapacaktı.

Çünkü artık ona aitlerdi.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Rhona, Iain'i yatağına yatırdı. Beslendikten ve üstünü değıştirdikten sonra uykulu ve iyi huyluydu ama bir savaşının cesur yüreğıyle uykunun çekiciliğıne karşı savaştı. Karnını okşadı ve bağılarının içinde kıpırdanıp elini tutarken rahat odasına baktı.

Uğıldayan fırtınaya karşı sıkıca kilitlenmiş pencereler, hayal edebileceğı en büyük çerçeveli yatağın perdeleriyle uyumlu şarap kırmızısı, umber ve altın rengiyle kaplanmıştı. Çıplak ayak parmaklarını aceleleri örten ağır kürklerin üzerinde gezdirdi.

Lordum, MacLachlan'lar onun altında uyuduğından daha iyi kürkler üzerinde yürüyorlardı, ancak zenginliklerine rağmen onları alçakgönüllü ve cömert buluyordu.

Böylesine güzel bir yatakta uyuduktan sonra ahırına dönmek zor olacaktı. Yine de tehlike geçene kadar kalacak gibi görünüyordu.

Finn'in birlikte sığındığı zalim canavarların köylerine ineceğı düşüncesi Rhona'yı dehşete düşürdü. Varlığından hiç haberdar olmadığı bir tehlikeydi bu. Bu dünyada korkulacak yeterince şey yok muydu? Onlar gibi insanlar için mutluluk yok muydu? Huzur yok muydu?

Oda kapısı arkasından açılırken iyi yağlanmış menteşeler ses çıkarmadı ama Rhona Finn'in orada olduğunu biliyordu. Onun varlığını hissedebiliyordu.

Onun ihtiyacı.

Kapı sessizce kapandığında nefesi kesildi.

"O nasıl?" Finn'in nefesi saçlarını okşadı ama çok yakın olmasına rağmen ona dokunmadı.

"O memnun."

Arkasından uzun, kaslı kolunu uzattı ve elini Iain'in karnının üzerine koydu. Böylece Iain'in sert vücudu kadının sırtına yaslandı.

Rhona, sanki hareket etmesi onu korkutup kaçıracaktı gibi kıpırdamadan durdu. Adamın eli o kadar büyüktü ki, Rhona'ninkini yutuyor ve neredeyse Iain'inkini örtüyordu. tüm gövdesine yayıldı. Ondan yayılan sıcaklık kolundan yukarı çıkıp göğsüne yayıldı.

Iain'in iri mavi gözleri onun arkasında, Finn'in durduğu yere kilitlendi, tombul yüzü dişsiz bir sırtışa bölündü.

Finn kısık bir sesle, "Keşke bu benim oğlum olsaydı," diye mırıldandı. Gözyaşları Rhona'nın gözlerini yaktı ve onları kırıştırmak zorunda kaldı.

"Tapınağa döndüğümde, diğer Vahşi Savaşçıların yavrularını eğitmelerini izlerdim. Her zaman böyle bir gurura sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istemişimdir. Bilgimi bir başkasına aktarmak."

Rhona boğazına kaçmaya çalışan kalbini yuttu. "Tapınakta yaşarken, çiftleşmek istediğin bir kadın oldu mu hiç? Sevdiğin biri?"

"Her Berserker çiftleşmeyi hayal eder. Bu en büyük ihtiyaçtır." Alçak sesi uzun yılların getirdiği bir özlemi yansıtıyordu. "Ama tanıştığım tek kadın... Kirk Eden'den fahişelerdi."

"Fahişeler." Kadının eli onunkinin altında yumruk şeklinde kıvrıldı. "Benim gibi."

"Hayır." Onun bileğini yakaladı. "Seninle öyle değil. Asla böyle düşünme."

"Ama sen beni öpmedin." Sesindeki acılıktan nefret ediyordu. Paylaştıkları zaman için minnettar olamaz mıydı? Neden ondan daha fazlasını arzuluyordu? Neden onun her şeyini talep etmek istiyordu? "Beni öpmedin. Ödemen gerektiği için mi?"

Finn kabaca küfretti ve onun omuzlarından tutarak yüzünü ona çevirdi. Göğsü kabardı ve parmakları kızın kollarındaki etleri ısırdı ama kız bunu hissetmedi bile. Adamın kışkırtıcı yüzündeki ifade evcilleştirilemez ve tarif edilemezdi. Korku, kararlılık ve özlem eşit parçalardı. Gözleri Rhona'nın adını koymaya cesaret edemediği bir duyguyla yanıyordu.

Önsöz söylemeden dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Sert, talepkâr ve acımasız Finn'in öpücüğü Rhona'nın hayal edebileceği ya da deneyimleyebileceği her şeyden farklıydı. Anında ağzını açarak Rhona'nın dudaklarını ayırmaya zorladı.

İniltisi bir vahaya düşen kavruk bir adaminkine benziyordu. Dili ağzının içinde sıcak, ıslak bir ipek gibiydi, Rhona'nın belini tutkuyla dolduran bir ritimle sokulup geri çekiliyordu.

Adamın sert, boyun eğmez bedeninin kendininkine bastırıldığı, ölümcül ellerinin yüzünü kavradığı hissini çok sevdi. Öpücüğünde vahşi bir çaresizlik hissediyordu,

Kadın karşılık verdi ve bir anda ona boyun eğerek ağzını istediği gibi yağmalamasına izin verdi. Her karanlık, nemli girintiyi keşfetti, dudaklarının köşelerini ısırdı ve sonra tekrar içeri daldı.

Rhona'nın içinde acıyla karışık bir istek uyandı ve Rhona adamın gömleğinin altına uzandı, parmakları adamın karnının sert, ipli etini okşadı.

Finn onu şaşırtarak öpücüğü kesti.

"Bitti." Sesi oldukça şaşkın geliyordu. "Bağlandım." Gözlerinde çok tuhaf bir bakışla ona bakarken, yüzündeki bir tutamı geriye doğru itti. Sonra onu sertçe yanından uzaklaştırdı, eğilip Iain'i kucağına aldı, döndü ve bebeği odadan çıkarıp kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Kafası karışan Rhona titreyen bacaklarının üzerinde yatağa uzandı ve parmaklarını şişmiş dudaklarına bastırdı. Öpücüğünün gücüyle hâlâ karıncalanıyor ve zonkluyorlardı. Adam nereye gitmişti? Onu bir şekilde rahatsız mı etmişti? Korkunç bir düşünce onu sarstı. Ya sadece veda etmeye geldiyse?

Orada ne kadar oturduğundan emin değildi ama kapı açıldığında ayağa fırladı ve Connor'ın odasına girmesine şaşırdı.

"Laird?" diye göz kırptı.

Şeytani bir sırıtişla parlarken dişleri yüzünün bronz teninde parlıyordu. "Bu işleri çabucak halletmek bir aile özelliğidir," diye göz kırptı.

Rhona tam ne demek istediğini soracaktı ki Roderick elinde o güne kadar gördüğü en kalın zincirlerle içeri girdi. Şokunu güçlkle bastırabilirdi.

Finn onların arkasına saklandı ve bileklerine kalın prangalar geçirdi.

Kendini bağlı ilan ettiğinde, mecazi anlamda söylediğini varsaymıştı.

MacLauchlan tartanının yeşil ve mavisi için deri ve kürklerini terk etmişti.

Başka da bir şey yok.

Aslında, kalenin dışında kar fırtınası olmasına rağmen, MacLauchlan kardeşlerin her biri aynı şekilde giyinmişti. Gömlek ya da çizme yoktu, sadece kaslı vücutlarını saran ve bir omuza sabitlenen bir ekose vardı. Rhona kendini yelpazeleme dürtüsünü bastırdı, çünkü terden bir parıltı çok dar gelmişti. Üçü de küçük bir yatak odasındaiken, saf erkeklikleri bu kadar çok yer kapladığı için kendisine yer kalmasına şaşırdı.

"Sanırım şuradaki armatürü kullanabiliriz, kirişe cıvatalı ve kayarsam destek oluşturacaktır." Roderick bilekleri kalınlığında bir zinciri ilmekli bir armatürün içinden geçirdi. Finn ona arkasını dönerek her iki bileğini de arkasına kilitledi ve omuzlarının bükülmesine ve göğsünün şişmesine neden oldu.

Roderick zincirleri onun prangalarına bağlarken gözleri onunkileri buldu. Derinliklerinde vahşi bir heyecan yanıyordu ama aynı zamanda kararlıydılar.

"Ona zarar vermeme izin verme," diyerek Connor'a baktı. "Beni yere yatırmak zorunda kalsan bile."

"Evet," diye başını salladı Connor ve keskin, korkutucu bir dirsek çekti.

"Özür dilerim, tam olarak neler oluyor?" Rhona bıçağa endişeyle baktı.

Roderick, "Seni öptüğüne göre, seni Berserker'ıyla tanıştırması gerekiyor," diye açıkladı.

"Endişelenme," diye tekrar gülümsedi Connor, bu gülümseme biraz daha Ön kolu kadar uzun bir bıçak salladığı için artık tehlikeliydi. "Bunun yapılması gerekiyor. Berserker'ının da seni isteyip istemediğini görmeliyiz."

Rhona yutkundu ve bir adım geri çekildi. "Ya yapmazsa?" "Bunun için buradayız ve tabii ki zincirler için de." Roderick Finn'in muazzam vücudu tarafından görüşü engellenen bir şekilde onları kamçılardı ve sıkıca çekti.

Finn yüzünü buruşturdu. Sonra da tatmin olmuş gibi başını salladı.

"Ve ikimiz de onu bastırmak için burada olacağız, yani her halükarda güvendesin.

Bundan sonra onu kabul etmek ya da reddetmek size kalmış."

Rhona Finn'e baktı. Elleri arkadan bağlı olsa bile hâlâ heybetli görünüyordu. Ölümcül. Bakışlarında parıldayan çocuksu kırılganlık hariç.

"Tabii ki onu kabul ediyorum," diye ağzından kaçırıldı.

Adamlar durakladı ve üç çift aynı yeşil göz ona dik dik baktı. "Elbette seni kabul ediyorum." Finn'in yanına gitti ve ona şefkatli bir öpücük kondurdu.

dudaklarını. "Tanrıçan seni kapıma gönderdiğinde dualarıma cevap verdi. Eğer bana sahip olacaksan, seninim."

Finn alnını onunkine bastırdı. "Burada ne olursa olsun, sen benimsin ve Iain de benim," diye söz verdi. "Bu işi başaracağız."

"Pekala."

Dudakları yakıcı bir öpücükle tekrar onunkileri aldı. Kız onun olmuştu. Ona aitti. İçinde tehlikeli bir şekilde gizlenen yaratık ne olursa olsun. İhtiyaçla ve zamanla umut ve aşkla birbirlerine bağlanmışlardı. Rhona'nın kalbi sevinçle doldu.

"İkimiz de kabulümüzü o kadar kolay elde edemedik." Connor mırıldandı. "Bu kız sende kalsa iyi olur, çok nadir bulunur."

Roderick kıkırdadı ve sonra Finn'i arkadan sıkıca kavrayıp kolunu Finn'in kalın boynuna doladı. "Yap şunu," diye emretti.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle," dedi Rhona.

Connor elindeki bıçakla ona doğru ilerledi. "Taze kan görmesi gerekiyor. Senin kanın olursa daha iyi olur."

"Taze kan mı?" Rhona kollarını arkasına sakladı ve bir adım daha geri çekildi.

"Canavarı harekete geçiren sadece taze *canlı* kandır. Savaş bittiğinde ya da av öldüğünde sakinleşir."

Finn'in yüz hatlarını sıkılaştıran endişe, endişesini yatıştırmaya yardımcı olmadı. "Bekle. Bu sizin Vahşilerinizi uyandırmayacak mı? İkiniz de beni katledeceksiniz."

Connor başını salladı ve ona doğru gelmeyi bıraktı. "Gel kızım, bunu riske atamayız. Biz çiftleştik. Canavar üzerinde kontrolümüz var. Ben söylemeden dışarı çıkmaz."

Roderick, "Sevdikleri için en tehlikeli olan çiftleşmemiş bir Vahşi'dir," diye ekledi.

Rhona güç almak için yatağın direğine yaslandı ve bakışlarını Finn'inkilere dikti. Yüz hatlarında okuduğu umut onu harekete geçirdi. Kolunun ince kıvrımlarını geriye doğru kıvrırarak ön kolunu Connor'a doğru kaldırdı.

"Yapman gerekeni yap."

Kızın bileğini avucunun içinde nazikçe kavrayan Connor, bıçağı kızın ön kolunun etine dayadı.

Finn'den uyarıcı bir hırıltı yükseldi ve Rhona onun sert, acımasız yüz hatlarını dikkatle inceledi. Kılıcın hareketini takip ediyordu, gözlerinde bir fırtına kopmaya başlamıştı bile.

Roderick, "İyiye işaret," diye mırıldandı.

Connor en ufak bir baskı uygulayıp deriyi parçaladığında Rhona irkildi ve her şeyiyle Connor'ın ikisinden birini ya da ikisini birden ölüme mahkûm etmemiş olmasını umdu.

Kesik hiç de derin değildi, daha çok bir çizik gibiydi. Ama Connor bıçağı çektiğinde, solgun deriden kan fışkırdı.

Finn gözlerini kapadı ve vücudu görünmez bir güç tarafından ele geçirilmiş gibi sarsıldı.

Connor Rhona'nın önüne geçti, tüm kasları saldırıya hazırды.

Finn'in gözleri açıldığında, tanıdık yeşilin yerini bir gölge uçuşumu aldı. Gölgeler son derece rahatsız edici bir şekilde hareket etmeseydi, Rhona onun gözlerinin yerinden çıkarıldığını düşünebilirdi.

Roderick'in tutuşuna karşı Rhona'yı hedefleyerek yükseldi, zaten gergin olan kasları yarı yarıya büyüyene kadar kendini geliştiriyor gibiydi.

Roderick kardeşini zapt etmeye çalışırken dişlerini sıkarak, "Yüce Tanrım, çok güçlü," diye tısladı. "Tutamıyorum-"

Finn başını geriye atıp Roderick'in çenesine vurduğunda keskin bir çatırtı duyuldu. Rhona diğer Berserker'ın böyle bir darbeden sonra hâlâ ona tutunmasına şaşırılmıştı ama tutunmuştu, kendi kasları da bu çabayla şişmişti.

Roderick'in göz bebekleri gözlerini kaplamaya başladı, Berserker'ını yardıma çağırırken siyah girdap gibi dönüyordu.

Connor ileri atıldı, zincirleri sabitledi ve daha fazla destek için Roderick'in gövdesine tekrar sarmak için acele etti. "O senin eşin," diye tısladı Connor. "Çırpınmayı kesersen onu almana izin veririz."

Finn öfkeli bir hırıltıyla dişlerini gösterdi ve keskin, tehlikeli dişlerini ortaya çıkardı.

Rhona metalin uğursuz kırılma sesini duyduğunda bir kalp atışı yüzlercesine dönüştü. İzi sürülemeyen üç hamle içinde Connor ve Roderick havada geriye doğru uçarak şöminenin yanındaki taş duvara çarptı.

Finn tekrar ona odaklandı, dudakları alçak bir hırıltıyla birbirinden ayrıldı. Şeytani gözleri Rhona'ya saldırmadan önce onu olduğu yerde sabitledi.

Kaçış yoktu.

Finn onu kaptığı gibi yatağın tüm genişliğine atladığında Rhona'nın ciğerlerindeki hava vınlayarak çıktı. Yere inip Rhona'yı inanılmaz kaslı vücuduna yapıştırdı ve çoktan ayağa kalkmış olan Connor ve Roderick'e doğru kükredi.

Her ikisinin de gözlerindeki şaşkın bakışlar, içinde kabaran huzursuzluğu gidermek için hiçbir şey yapmadı. Adamın her an uzuvlarını gövdesinden ayırmasını bekliyordu.

Connor'ın omuzları rahatlayarak çöktü. "Üzgünüm genç kız, onun ne kadar güçlü olduğunu bilemezdik."

Roderick çenesini kırdı, gözleri normale döndü ve eğilerek kırık zincirleri yerden al. "O zaman seni yalnız bırakalım." Finn'in etrafında geniş bir daire çizdi ve kardeşini yatağın karşı tarafındaki kapıya doğru itti.

"Bekle," diye yalvardı Rhona, kendisini hapsedmiş olan canavardan uyarı niteliğinde bir hırıltı çıkardı. "Beni onunla öylece bırakacak mısın?"

Bu mu?"

"Tehlike geçti." Connor utanmış görünüyordu. "Seni öldürecek olsaydı, çoktan yapardı. Onu durduramazdık."

"Roderick sırttı, sonra yüzünü buruşturdu ve tekrar çenesini ovuşturdu.

"Ama ben-"

Kapı arkalarından usulca tıkladı, uğursuz bir sonla.

Rhona kabaca Finn'le yüz yüze getirildiğinde nefesi kesildi. Finn gözlerini Finn'in gözlerine diktı ve Rhona kendini Finn'in gözlerine kapılmış buldu. Adamın imkânsız gücü onu korkutmuştu. Omuzlarını kavrayan ellerinde bunu hissedebiliyordu. Bir tür Herkül kısıtlamasıyla titreşen kaslarda bunu hissedebiliyordu.

Berserker onu istiyordu. Burun delikleri hızlı, düzensiz nefeslerle alevlendi. Güçlü vücudu ateş ışığında kasılıyor ve titriyordu. Rhona alevlerin daha da parladığına yemin edebilirdi. Gözleri onun vücudunda oyalandı. Tüm o sınırsız g. Tüm o ilkel, hayvani erkeklik ona aitti. Finn ona, o da Finn'e bağlanmıştı.

Ve Berserker eşini almak istiyordu.

Bu bilgi, adamın ham tutkusunun gücü bir yayla fırtınasının ilkel gücüyle açığa çıkmadan bir nefes önce ona çarptı. Adam onu duvara yaslayıp eteklerini yukarı savururken ve tartanını kalçalarının üzerine iterken, kayalara çarpan bir gelgit dalgası gibi ona doğru patladı.

Bir kolu onu çevreledi ve tüm vücudunu yerden kaldırarak kendisine ve duvara yasladı. Görünüşe göre taş ondan önce pes edecekti. Yapmak üzere olduğu şeyin kaçınılmazlığı öylesine yoğun bir arzu patlamasına neden oldu ki kızın nefesi kesildi.

Sahiplenici bir hırıltıyla kendini onun bacaklarının arasına sıkıştırdı. Burun delikleri alevleniyor ve siyah gözleri çalkalanıyordu. Kolları dizlerinin altına uzanarak onları iyice ayırdı ve poposunu kavrayarak mahrem bedenini onu tamamen savunmasız bırakacak şekilde ona gösterdi.

Adam kızın ağzına sahip oldu, dili kızın içine girerken derinlere doğru ilerledi.

Zevk dayanılmazdı ve Rhona hıçkırıklarını adamın ağzında kaybetti. Ona uyum sağlaması için zaman tanımadı, geri çekildi ve derinlere daldı. bir kez daha. Bu, nceki gecenin düşünceli, sabırlı aşığı değildi. Bu canavardı ve kendini hiçbir şeyden mahrum bırakmıyordu.

Adamın ihtiyaı kadınınkini körükledi ve kadın duvarı kullanarak bedenini adama doğru itti. Adam başını geri çekerek ağızlarının temasını kesti.

Ona bir uyarı homurdandı ve onu duvara yasladı, bacaklarını inanılmaz derecede daha geniş çekti ve uzun, acımasız bir şekilde ona doğru yükseldi İtişler.

Onu alırken yüzü acımasızdı, ama içinde başka şeyler dönüyordu gözlerindeki miasma. Elbette tutku, ama aynı zamanda hayranlık, merak, ihtiyaç ve Rhona'nın gözlerini yaşartan bir tür tapınma çaresizliği.

Serbest bırakılma onu hayal edebileceğinden daha hızlı buldu. Hiçbir sızı olmadan, onu yakalamak için zorlanmadan, onun kadar hızlı ve beklenmedik bir şekilde bedenini ele geçirdi. Çenesini kaldırıp tavandaki alevlerin oluşturduğu gölgelere özgürlüğünü haykırırken, parmakları onun boyun eğmeyen omuzlarını kavrayıp sıyırdı.

Sıvı sıcaklığı rahmini güçlü fısıkiyelerle yıkarken kükremesi onunkini yuttu ve ona karşı gerildi ve titredi, itme kuvveti zorlayıcı zevkin sarsıntılarına dönüştü.

Nabızlar azalıp kaybolurken Rhona onun kollarının gücüne yaslandı. Tatlı Northlander'ının kendisine dönmesini bekliyordu, yeşil gözleri dün gece olduğu gibi zevkle doluydu.

Ama o ana döndüğünde, karanlık hâlâ adamın bakışlarının derinliklerini ele geçiriyordu ve uzun zamandır yoksun bırakılmış olan Berserker'ın onunla işinin bitmediğini biliyordu.

İkisini de duvardan çekerek kadından ayrıldı ve onu sırt üstü yatağa fırlattı. Tartanı kalçalarından indirdi ve kadının elbisesini tek bir çekişle ortadan ikiye ayırdı.

Onun üzerinde durarak çıplaklığını incelemek için bir an durdu. Doğal olmayan gözlerindeki sahiplenici parıltı onu heyecanlandırdı ve alçalttı ve o da formunu oluşturan kas kordonlarını ve güç iplerini takdir etmek için bir an ayırdı.

Aleti güçlü kalçalarından dolgun ve görkemli bir şekilde kalkmıştı. Birleşmelerinin ardından parlıyordu ve Rhona onu tekrar almak istediğini biliyordu.

Şu anda.

Bir yırtıcı hayvan zarafetiyle kadının vücuduna tırmandı, dizinin yumuşak etini ya da uyluğunun kıvrımındaki ince deriyi ve göbeğinin üzerindeki titreyen kasları öpmek için durdu.

Rhona'nın aklına, onu zevkleri için yatağa bastıran başka erkeklerin görüntüsü geldi ve irkildi.

Finn dondu kaldı, vücudundan başını kaldırdı ve göğüslerinin arasındaki vadiden gözleriyle buluştu. İlk başta onun hırladığını düşündü, alçak sesle içinde derinlerde bir yerden aniden bir gümbürtü yayıldı.

Gözleri bir şekilde daha sıcaktı, onun gözlerini ararken yıkıcı bir şekilde muhtaçtı.

Rhona sesin bir hırıltı değil, mırıltı gibi bir şey olduğunu fark etti. Memnuniyetini tüm devasa gövdesine yayan derin bir titreşim.

Dudakları hınzırca bir gülümsemeyle aralandı, dişlerinin tırtıklanmasıyla daha da ürkütücü hale geldi. Ama kıpırdamadan durdu, onun karar vermesini bekledi.

Birdenbire geçmiş eriyip gitti. Gelecek diye bir şey yoktu. Bu an onlara aitti. Ona aitti. Ve o da buna sahip olmak istiyordu. Daha önceki herkes ondan yeterince şey almıştı. Berserker'ıyla paylaşmak istediği bu ana hükmedemeyeceklerdi.

Bacaklarını onun altında açarak, bir tür büyük, ilkel kedi gibi üzerine gerdiği bedenine uzandı. Adam kaygan, yavaş bir hamleyle içine girerken kadın bacaklarını adamın etrafına sardı. Kendini tamamen alçaltarak onu tekrar öptü. Sanki doyamıyormuş gibi. Onun Dudakları ağzının köşelerini, yanaklarını, çenesini, burnunu, göz kapaklarını keşfediyor; bu sırada kalçaları onu hayal bile edemeyeceği hareketlerle tatmin ediyordu.

Adam onu tekrar tekrar uçurumun kenarına iterken Gündönümü ayına adını haykırdı.

Finn MacLauchlan. Eşi.

On Üçüncü Bölüm

Rhona, Iain'in yanında uyandı ve Finn'in gitmiş olduğunu fark etti.

Evelyn bebeği sabahın erken saatlerinde, bolca özür dileyerek ona getirmişti. Ama aç ve teselli edilemez durumdaydı. Rhona da Evelyn'in güzel elbisesine verdiği zarar için özür dilemek zorunda kalmıştı.

"Önemli bir şey değil," diye güvence verdi Evelyn. "Bir Berserker kalesinde olağan bir durum. İhtiyacımız olan şey burada her zaman bir terzi olması." Rhona'nın kalbinde bir gülümseme ve sıcak bir parıltı bıraktı. Ona burada ihtiyaç olabilirdi.

Aranıyor.

Finn, Iain'i beslerken Rhona'nın tenini okşamış, süreci merakla izlemiş ve bebekler ve çocuk doğurma hakkında sevimli, cahilce sorular sormuştu.

Onunla nazıkçe dalga geçerken birlikte gülmüşler, sessiz kış sabahının ve sıcak yataklarının tadını çıkarmışlardı. Sonra, hareketli gecesinin yorgunluğuyla, yeni ailesinin sevgisine gömülerek uykuya daldı.

Rhona, vücudu uyanmaya karar verirken birkaç değerli dakika boyunca Iain'in uykusunu izledi. O gerçekten de değerli bir hediye idi.

Birkaç yeni kası ağrıyordu ve yatağa uzanıp dün gecenin hatırasının sıcaklığını içine çekmek için güçlü bir dürtü duyarak gülümsedi.

Ama Finn'i bulmak istiyordu. Hayatlarının geri kalanını birlikte geçirecekleri ilk güne başlamak için.

Eşini tekrar öpmek için.

Yumuşak bir kapı sesi mutlu düşüncelerini böldü. Ayağı kaydı. Evelyn'in bu sabah ona ödünç verdiği geceliği giydi ve kahvaltıya çağrılmayı bekleyerek odanın içinde ilerledi.

Kapının diğer tarafında iri yarı bir adam duruyordu, üzerinde bir tunik ve MacLauchlan tartanı giymiş, kızıl saçları geniş ve sade bir yüzün arkasından toplanmıştı. Rhona şüpheli kaşların altındaki koyu bira rengindeki dikkatli gözleri tanıdı.

Kapı görevlisi Jamie'nin bir kolunun altında yakacak odun, diğerinin altında da bir bohça vardı. Ona kaşlarını çatarak baktı ve eliyle elindekileri işaret etti.

"Sabah ateşinizi harlamak ve size giyecek giysiler vermek için gönderildim."

Rhona gözlerini kıstı. "Bu sorumlulukları yerine getirecek oda hizmetçileri yok mu?" Karanlık, boş koridora baktı.

Jamie omuz silkti. "Tehlikeli zamanlardayız. "Ben onların beni almak için gönderdikleri kişiyim.

sana iyi bakacağım." Adam da en az onun kadar mutlu görünüyordu. Ki bu da

hiç de değil demek.

"Lütfen dikkatli ol, bebek hâlâ uyuyor." Rhona bir adım geri çekilerek onun içeri girmesine izin verdi, o da şömineye doğru yürüdü ve odun demetini ağır bir yükmüş gibi yere bıraktı.

Finn odunu dışlarını karıştırmak için bir kıymıkmış gibi kaldırılabildi. Bu düşünce aklından geçer geçmez kendini suçlu hissetti. Onun gücünü bir Berserker'inkiyle karşılaştırmak haksızlıktı.

Şöminenin başında ona katıldı, kendisine uzattığı rulo halindeki beyaz sargıyı kabul etti ve giymek için ona sırtını döndü. Sahip olduğu her şeyden daha ağırdı ve o kadar sıcak tutuyordu ki dışarıda bile giyebilirdi.

Kollarını elbisenin kollarından geçirip ipek bir kordonla beline bağladığında, gözlerinin önünde karanlığın çiçek açmasından bir an önce bir gölge hareketi onu uyardı. Acı bunun ardından patladı ve onu tamamen kör etti. Jamie'nin üzerine kabaca oturtulduğunun belli belirsiz farkındaydı. unutulmaya yenik düşmeden önce omuzları.

"Kalede bir casusunuz olmalı," diye tahmin yürüttü Finn. Baltasını tartanının üzerinden kalçasına indirdi. İtiraf etmeliydi ki, İskoç kıyafetinin özgürlüğü ve yaratıcılığı hoşuna gitmişti ama askere gitmeye alışması gerekecekti.

Bir önceki gecenin çılgınca tutkusunu hatırlarken gizli bir gülümsemeyle, ulaşılabilirliğin ek bir bonus olduğunu düşündü. Rhona'yı sabahın ilk ışıklarında bir melek gibi uyurken bırakmıştı. Atlılar şafakta geri dönmüşlerdi. Clyde Boğazı açıklarında bir Kuzey teknesi görülmüştü.

Şimdi savaşa hazırlandılar.

"Bir casus mu? İmkânsız," dedi Connor, etkileyici bir şekilde stoklanmış cephaneliğinden tırtıklı bir sırık balta seçerek. "Burada çalışan herkes bir MacLauchlan. Burası Highlands'in en eski klanlarından biridir. MacLauchlan soyu yüzlerce yıl öncesine uzanır ve halkım son derece sadıktır. Ayrıca, birinin bize zarar vermek isteyip istemediğini anlayabileceğimi düşünüyorum." Hediyesini belirtmek için şakağına vurdu.

"Belki." Finn ikna olmamıştı ama kardeşini kızdırmak da istemiyordu. "Ama burada olup bitenleri izleyip Magnus'a rapor eden Berserker değildi," dedi dikkatle. "Bana sana yakın biri olduğu söylendi."

Connor irkildi, eli silahının etrafında sıkılaştı. "Bu Mantıklı," dedi çakıl ve şüphe dolu bir sesle. "Ben sadece

inanmak için."

"Kim olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Birçok müttefikimiz ve birçok düşmanımız var," diye araya girdi Roderick, kılıcının üzerinde bir muşamba gezdirerek. "Ama topraklarımızı çevreleyen klanlar dost canlısı. Yıllardır azılı düşmanımız olan MacKay'lerin yeni Laird'iyle bile barış yaptık."

"Bunu nasıl başardınız?"

Kardeşler arasında anlamlı bir bakış geçti. Connor sırtarak, "Onun babasını ve kardeşini öldürdük," dedi.

Finn'in kaşları birbirine çatıldı. Bir İskoçyalı değildi, en azından şimdilik, ama bir adamın ailesini katletmek müttefik edinmek için pek de iyi bir yol gibi görünmüyordu. "Bunu bana bir ara anlatmak zorunda kalacaksın."

Hassas kulakları Iain'in şatonun labirent gibi koridorlarında yaklaşan çığlıklarına dikildi. Tanrım ama bu çocuğun ciğerleri gerçekten de sağlamış. Rhona'nın onu uğurlamak için bebeği getirmiş olabileceğini düşününce buna sevindi. Bu düşünce kalbini yerinden oynattı.

Eğer bundan dönerse, karı koca olarak birlikte yaşamaya başlayacaklardı. MacLauchlans olarak.

Cephanelik kemerinin köşesinden fırlayan Lindsay'in karanlık kafasıydı. Sanki bir çocuğu kucağında tutmak oldukça yabancıymış gibi Iain'i kucaklamıştı. "Rhona'yı göreniniz var mı?" diye sordu. "Onu almak için odasına gittim ve bunu yatağın üzerinde hüngür hüngür ağlarken buldum."

Kuzey fiyortlarını koruyan buzullar kadar sert ve buzlu, soğuk bir alarm Finn'in kürek kemikleri arasına sızdı.

"Garderobe'u denedin mi?" Roderick önerdi.

"Ya da mutfaklar?" Connor omuz silkti. "Bir kadının iki kişilik yemek yerken çok acıktığını duymuştum."

"Bu kızgın sevgiliyi her yere taşıdım. En son kontrol ettiğim yer cephanelikti. Burada seninle olmasını umuyordum." Finn'e döndü, sanki yer onu taşlı derinliklerine çekmiş gibiydi ve felç edici bir dehşetle daha kısa ve hareketsiz duruyordu.

Roderick ve Connor ona tedirginlikle baktılar.

Roderick, "Bebeği gözetimsiz bırakmak ona yakışmaz," diye mırıldandı.

"Evet," diye onayladı Lindsay. "Evelyn yarım saat önce bir hizmetçiyi ateş yakması için odunla gönderdiğini, ama Jamie'nin odun taşımakta ısrar ettiğini söyledi."

kız. O zaman kızın odada olup olmadığını ona sormalıyız."

Jamie. Finn iri yarı İskoçyalıların Rhona'ya karşı aşagılıyıcı davranışlarını hatırladı. Boğazına dayadığı hançeri.

Bakışları Connor'ınkilerle çarpıştı.

"Hayır," diye ısrar etti Laird. "Jamie olmaz. Yıllardır bizimle birlikte. Ben olsam bilirdim."

"Peki casusluk için arama ya da dinleme yaptınız mı?" Finn talep etti.

Laird çenesini sıkı. "Hayır. Burada işler sessizdi ve bunun işe yaraması için yeteneğimi kullanmaya niyetli olmalıyım."

Finn öne atılarak Lindsay'in etrafından dolandı, avluyu koşarak geçti ve Lindsay ile paylaştığı odaya olan mesafeyi tüketti.

Rhona. Kardeşlerinin çizmelerinin yankısını duyabiliyordu, kaleye doğru onu takip ediyorlardı. İçeri dalarken kapı neredeyse menteşelerinden fırlayacaktı, gereksiz yere onun adını sayıklıyordu.

Ocakta ateş yanmıyordu ama kaba bir odun yükü taşların üzerinde durmuş, kullanılmayı bekliyordu.

Odaya Finn'in kalbini yarı yarıya küçülten bir koku yayıldı. Kan. Rhona'nın kanı.

Ele geçirilmiş bir adam gibi odayı didik didik etti, bir boğuşma izi ya da kadının ne kadar incindiğini gösterecek bir leke aradı. Hiçbir şey bulamadı.

"Jamie buradaydı." Connor'ın burun delikleri alevlendi.

Öfke, Finn'in üzerine bir savaş çekicinin hızı ve gücüyle çöktü.

Kendisini tüketmeden önce birazını serbest bırakmayı umarak böğürdü.

İçindeki Berserker, intikam için, bir insanın ruhunun kılıfını tamamen parçalayan türden bir ölüm için, hiç kimsenin yapamayacağı şekilde kalıntıları tanıyabilir.

Odanın kapısından çıkarken Connor ve Roderick sözsüz bir şekilde onun arkasına düştüler. Jamie'nin onu nereye götürdüğünü biliyordu.

Savaşa gidiyorlardı.

"Benim görevim tamamlandı." Rhona, Jamie'nin sesini şakaklarından gelen ve kulaklarında zonklayan ağrı sesinin arasından duydu. Sesi okyanusun gelgitlerine benziyordu ama başını saran sert bandajdan emin olamıyordu. "Şimdi klanımızı Berserker'dan kurtaracaksın ve söz verdiğiniz gibi beni Laird olarak atayın."

Sıkıcı bir kıkırdama sesi omurgasını ürpertti ve Rhona gözlerini sımsıkı yumdu.

"İlk hatanız, Vahşi Savaşçıları barındıran klandan herhangi birini yönetmeniz için sağ bırakacağımızı düşünmenizdi. Kim bilir kaç tane

Siz doğurgan İskoçyalıların arasına sıçan gibi üreyen piçler mi yayıldı?" İçinden bir panik mızrağı fırladı. Finn'in sesinin soğuk olduğunu düşündüyse de, şimdi onun bir yaz güneşi gibi olduğunu anlamıştı. Jamie'yi tehdit eden adamın İskandinav aksanındaki mutlak ürperti.

Jamie'nin ikinci hatasının ne olduğunu duymak istemedi.

Başındaki ağrının yanı sıra Rhona'nın omuzları da ağrıyordu. Bileklerinden bağlı kolları, geniş bir ahşap sütunun etrafında arkasına doğru uzanıyordu.

Bilinci yerinde değilken, kollarına aşırı baskı uygulayarak bağlarına yaslanmıştı. Şimdi titriyorlardı, korkudan mı yoksa zayıflıktan mı emin olamıyordu.

"Sizin türünüzle bir alıp veremediğimiz yok," diye karşı çıktı Jamie telaşla. "Klanı gerçek bir MacLachlan'a geri vereceğinize söz vermişsiniz, İskandinav zayıf iradeli bir reisin kızıyla örülmüş bir çizgi."

"İkinci hatan, senin gibi bir hainin yaşamasına izin vereceğimize inanman oldu." Konuşmacı belli ki Jamie'nin yalvarışlarını görmezden gelmeye karar vermişti.

"Klanınız şimdiye kadar Berserker'ın kutsal kanını paylaşmak için kutsandı, ne kadar saf olsa da. Ama artık bu kutsama sona erdi ve biz de Yaylaları temizlemek için buradayız."

Jamie öyle çaresiz bir ses çıkardı ki Rhona gözlerini açıp başını kaldırarak ona bakmaktan kendini alamadı.

"Bize verdiğiniz hizmet karşılığında size ödediğimiz nezaket bu. Klanınızı katletmemizi izlemek zorunda kalmayacaksınız."

Jamie'yi bir eliyle boğazından tutan adam, alışılmadık derecede kızıl saçları ve sakalıyla dikkat çekiyordu. İkisi de gümüş rengindeydi. Kalın ipler halinde göğsüne kadar uzanıyor, safır renginde bir çift boş göz dışında yüzünü gizliyordu.

Jamie'nin soluk borusunu önemsiz bir sıkmayla ezdiğinde, Rhona onu kaçırان kişi yere yığılıp ölürken inledi.

Kötü adam gri cüppesinin bulanıklığı içinde hareket ederek üzerine doğru yükseldiğinde sesini duyduğuna pişman oldu.

Korku şaşkınlığının bir kısmını yok etti ve sahilin tuzlu kokusunu ve denizin gürültüsünü tanıdı. Bir teknenin direğine bağlanmıştı ve etrafında modaya uygun giyinmiş belki beş belki de yirmi adam vardı.

Finn onu aradığında da öyleydi. Farklı renklerdeki tunikler doğal olmayan gümüş sisi canlı tonlarla kaplıyordu. Bariz liderin gri cübbesi ise bunun aksine göze çarpıyordu.

Rhona, ağzını dehşet içinde daha derin nefes alabilmek için açtığında dilinde denizin tadını aldı. Ama altındaki zemin dalgaların yuvarlanmasıyla sallanmıyordu. Yoğun sis yüzünden teknenin kenarından ötesini göremese de altın sarısı kumun üzerine sıkışmış olmalıydılar.

Artık tapınak Vahşilerinin esiriydi ve içini dehşet dolu bir kesinlik kapladı. Bu canavarlar ona hiçbir nezaket göstermeyecekti. Hain Jamie'ye gösterdikleri çeşitliliği bile.

"Demek Jamie doğruyu söyledi. Piç Fionngall ölmemiş." Belinden eğilerek derin bir nefes aldı. "Onun gibi kokuyorsun."

"O benim *eşim*," diye ilan etti Rhona, bağlı olduğu adama duyduğu öfke kendini korumasına baskın çıkmıştı. "Ve o artık bir piç değil, bir MacLauchlan."

Rhona etrafını saran devasa adamların her birini sersemlettiği izlenimine kapıldı. Yer değiştirdiler ve liderlerine baktılar.

"Yalan!" diye tısladı. "Seni yatağına çekmek için ne söylemiş olursa olsun, seni becermiş olması onu senin eşin yapmaz."

"Beni öptü." Rhona kendini savundu. "Onun Berserker'ı beni kabul etti ve Şimdi o ve çiftleşmiş kardeşleri hepinizden daha güçlü." Rhona tehdidine doğruluk katmaya çalışarak gözlerini lidere dikti. Adı Magnus muydu? "*Sen* bile."

"Çiftleşmek mi?" Hasattan önceki arpa tanelerinin renginde derileri olan genç, siyah saçlı bir adam sessiz, korkutucu savaşçılar grubundan çıktı. "Tanrıça'nın büyüklerimizden önce çiftleşmemizi yasakladığını söylemiştin. Sadece en saf soylar eşlerle kutsanacaktı."

"Sana yalan söyledi," diye suçladı Rhona, her şeyden öte bir anlaşmazlığın kendisine zaman kazandıracağını umuyordu.

"Sessiz ol, fahişe!" Magnus uzun, sivri bir bıçak çekti ve kadının karnına bastırdı. "Zehirli dilinle adamlarımı kışkırtma."

"Magnus Tanrıça adına konuşmuyor. Hiçbir zaman da konuşmadı."

Finn! Rhona'nın ruhu, kalbini elinde tutan adam efsanevi bir Fae savaşçısı gibi sisin içinden cisimlenip kayığın küpeştesinden aşağı indiğinde umutla sıçradı. Roderick ve Connor, intikam meleşini koruyan iki devasa karanlık iblis gibi ellerinde silahlarla onun yanında yer aldılar.

İskoçların yüz hatlarında idam ateşi yanıyor olsa da Finn'in gözlerindeki ürperti Magnus'un kiyle yarışıyordu. Tamamen sade ve neredeyse ölü gibiydi. Orada bulunan herkesten daha uzun, daha iri duruyordu ve inanılmaz derecede güçlü vücudu MacLauchlan tartanının derin renkleriyle ortaya çıkıyordu.

Rhona onun gözleriyle buluşmaya çalıştı, ancak eski akrabalarını taramadan önce ona doğru zar zor bir bakış attı, donuk yeşil bakışları Magnus'a indi.

"Siktiğimin Kelt kadınları." Magnus'un nefesi buz gibi bir patlama gibi yüzüne çarptı. "Varlığımın baş belası. Bacaklarının arasında ne tür bir büyü var ki kardeşlerimi sürekli tapınağın kontrolünden uzaklaştırıyorsun?"

Bıçağın ucu karnının yumuşak etini ısırdı ve Rhona nefesini tuttu, bıçak derisini parçaladığında kanının görüntüsü bıçaklanmaktan daha çok korkuttu.

Magnus içini çekti ve ürpertici gözlerini Finn'e odakladı, hançer olduğu yerde duruyordu.

"Sence bunu atlatabilecek mi? Ne olursa olsun?" Sakalı bir gülümsemeyle ayrıldı. "Ben onun bağırsaklarını deşmeden önce bana ulaşabileceğini düşünüyor musun?"

"Sence umurumda mı?" Finn'in tekdüze sözleri üzerine Rhona'nın kafası, Finn'in kendisine fiziksel bir tokat atmış gibi kırıldı. Ne diyordu bu adam?

"O senin *eşin*," diye alay etti Magnus.

"O benim Berserker'ımın istediği yerel bir fahişe." Finn sanki bunu yapmak onu gemiden silecekmiş gibi ona doğru el salladı. "Onunla çiftleşmek bana anlatılamaz bir güç ve rakiplerimin arasında bir yer sağladı. Beni klanlarına kabul eden kardeşlerim. Onun hayatını riske atmaya değerdi."

Rhona'nın kulaklarında bir uğultu oluşmaya başladı. Blöf yapıyor olmalıydı. Peki ya son birkaç gecedir paylaştıkları ya da Iain'le aralarındaki bağ ne olacaktı? Onun duygularının samimiyetini hayal bile edemezdi. Şefkatinin derinliğini.

Yapabilir mi?

Adamın amansız granit yüzünde herhangi bir duygu belirtisi ararken ve buzdan başka bir şey bulamazken belirsizlik iğneleri tenine battı. Sonra çaresiz bakışlarını kardeşlerine çevirdi.

İkisi de ona bakmayı reddettiler.

"Ama sen onun için geldin." Magnus'un sesi endişesiyle aynı anda yükseldi.

"Bir tehdidi bastırmaya geldim," Finn'in elleri yanlarında, MacLauchlan tartanının üzerine tutturulmuş silahlarının yanında seğıirdi. "O bir O öldükten sonra da güçlerimi koruyacağım ve kimseye borçlu kalmayacağım için onun bana faydası kalmadı."

Rhona'nın içi kendi üzerine kıvrıldı, kederden kavrulmuş kabuklara dönüştü. Akli Finn'in acı dolu sözlerinin samimiyetsiz olduğunu söylese de, karanlık bir yanı sadece Finn'den değil, kendi sezgilerinden de şüphe ediyordu. Belki de o kadar çaresiz ve yalnızdı ki, Finn'de olmayan bir duyguyu ona atfetmişti. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Ya onu tamamen kullanmış ve bir kenara atmışsa?

Daha önce de olmuştu.

Huzursuz adamlar sahneyi giderek artan bir tedirginlikle izlerken piyadeler arasında hızlı bir mırıltı yayıldı. "Bunca zamandır eşlerimizi arayabileceğimizi mi söylüyorsunuz?" İçlerinden biri sordu.

"Bize kolay yağma sözü vermiştin. Galyalıların çiftleştğini söylememiştin," diye homurdandı bir diğeri.

İniş mırıltıları daha yüksek sesle duyulmaya başladı.

"Tanrıça adına konuştuğuna inanmıyorum." İlk siyah saçlı Berserker Magnus'a doğru ilerledi. "Bir şarlatan ve yalancı için postumu çiftleşmiş bir Berserker'a riske atmayacağım."

Magnus'un gözleri Rhona'nınkileri yakalayıp tuttu ve gözlerinde okuduğu şey nefesini kesti ve zamanı tamamen yavaşlattı.

"Yapacaksın," diye yemin etti Magnus. "Başka seçeneğin olmayacak."

Bıçağı karnına sapladı, acının ısırtığı geçmişte katlandığı diğer tüm penetrasyonlardan daha şiddetliydi. Rhona bunun içini parçaladığını hissedebiliyordu ve bu sefer kurtuluşunun olmayacağını biliyordu.

Şoku o kadar büyüktü ki çığlık bile atmadı. Yere bakarak, hançer çekilip çıkarıldığında beyaz cübbesinin önünde kırmızı bir çelenk oluşmasını ilgisiz bir hayranlıkla izledi.

Kulaklarındaki uğultunun üzerine bir çığlık yükseldi. Çığ, işkenceli ve alçak sesliydi, gücünün derinliğiyle uzun teknenin ahşaplarını sallıyordu.

Magnus'un başı ayaklarının altındaki güvertede görüş alanına girdi. Gözleri artık mavi değil, bir Berserker'in siyahlığıyla ona bakıyordu.

Uzak ve sessiz bir kargaşanın içinden biri onun adını haykırıyordu.

Rhona başını kaldırıp baktığında teknede gözlerinde renk olan tek kişinin kendisi olduğunu fark etti.

Yoksa öyle miydi? Her şey kararmış gibiydi. Gölgeleer görüş alanının çevresine doluştu ve umutsuzca Finn'i aradı. Savaşan, öfkeli Berserker'ların karmaşasında onu hiçbir yerde bulamadı.

Bağları aniden koptu ve Magnus'un başsız bedeninin üzerine yığılmadan önce güçlü kollar onu yakaladı.

"Buradayım, kızım."

Rhona, Roderick'in güçlü brogue'unu duyunca hayal kırıklığına uğradı. Sadece Finn'in soğuk ve derin sesinin ona öbür dünyaya kadar eşlik etmesini istiyordu.

Ve bu onu aptal yapmıyor muydu?

"Ölüyorum," diye haber verdi ona.

"Biliyorum," sesi ciddiye. "Karanlığa yenik düşme.

Dayanabildiğin kadar dayan." Yaklaşan saldırganın gövdesini bir sineğe vurur gibi yarararak onu sütuna yasladı ve karnındaki hasarı değerlendirdi.

Rhona başını salladı ve başını geminin kış tarafındaki kargaşaya doğru çevirdi. Finn'in etrafı belki on Berserker tarafından sarılmıştı. Beyaz altın rengi saçları

tanıdık kılıcını ve baltasını sanki birer uzantıymış gibi kullanırken giderek daha fazla kana bulanıyordu. Vahşi siyah gözleri, silahları yeminini yerine getirmeden önce ölüm vaat ediyordu.

Connor'ı kendi rakiplerini kanlı bir şekilde keserken bulduğunda, bunda bir güzellik olduğunu düşündü. Sahip oldukları hayranlık uyandırıcı güce özel bir zarafet ve hız eşlik ediyordu. Yıkımı bir dans gibi gerçekleştiriyorlardı; koreografisi o anda yapılmış, icrası ise organikti.

Rhona, Finn'in hassasiyetle ve önyargısızca akıttığı kanın solmakta olan parlak kızılıllığına odaklandı. Roderick'in iyileştirici dokunuşundan hissedebildiği sıcaklığa karşı koyan uğursuz bir soğuk uzuvlarına sızdı. Finn'in altın parlaklığı gölgeye yenik düştüğünde, kendisi için hiçbir umut kalmayacağını biliyordu.

Onu isterken ve onun tarafından istenmezken ölecekti.

Bölüm On Dört

Finn yarattığı ölümden zevk almalıydı. Hayatında ilk kez, içinde kabaran destansı güç ve öfkeyi kanalize etti. Farkındaydı. Kontrol altındaydı. Zaman artık hareketini engelleyen bir unsur değildi. Bir balıkçının ağından geçen su gibi akıp gidiyordu.

Zorlukla yer değiştirir, akıcıdır ve peşine takılanlar için kaçınılmazdır. İçindeki canavarla birleşerek tarif edilemez hassasiyette bir yaratık ortaya çıkardı.

Ve her iki parçası da acı içinde inledi.

Rhona. Eşi. Onun kanının kokusunu alabiliyordu. Ve teknedeki diğer tüm çalgın Vahşiler de öyle. Rhona hâlâ hayattaydı ve her erkeği ele geçiren içgüdüleri onun işini bitirmek için çılgılık atıyordu.

Deneyen herkesi öldürürdü.

Finn onun hayat enerjisinin titreşiminin, sanki bir parçası geminin ziftli zeminine kanamış gibi dağıldığını hissedebiliyordu. Düşmanı onun değerli bedeninden uzaklaştırırken, onun hareketsiz formu odağını savaştan çektiği her seferinde bunu kan ve acıyla ödedi.

Baltası birinin boğazına saplanmış.

Ona fahişe dedim.

Kılıcını bir adamın göğüs kafesinden çekip aldı ve bir diğerinin gövdesine sapladı.

Herkesin önünde onu reddettim.

Bıçak saplandığı anda keskin bir acı omzunu kesti. Döndü ve aynı şekilde kafasını almadan önce kılıç kolunu adamın vücudundan kurtardı.

Rhona onun hayatını kurtarmaya çalıştığını bilmeliydi. onun için önemliydi. Ama gözünden kaçan yaş, hafızasına acı verici bir netlikle kazanmıştı.

Ya onu istemediğime inanarak ölürse?

Böyle bir şey olmayacaktı. Eğer ruhu bu dünyayı terk ederse, onu bulmak için Nèamh'ın kapılarını kıracaktı. Ve eğer orada değilse, Valhalla'ya, sonra Elysium'a ve son olarak Tir na nOg'a saldıracaktı. Aşklarına karşı çıkan her ölümlüyü öldürecekti. Ona giden yolu kapatan her Tanrı ya da Tanrıçaya meydan okuyacaktı.

Tıpkı kardeşleri olması gereken bu adamları kestiği gibi.

Eğer saldırgan sürüsünden biri kaçarsa, Connor Rhona'nın bedenine giden yolu kapatıyor ve öfkeli saldırganı öbür dünyaya gönderiyordu. Roderick onun yanında diz çökmüştü, elleri iyileştirici bir sihirle çalışıyordu ve Finn Yanında.

Kaburgalarının her birini paramparça edecek bir çekiçten zar zor kurtuldu. Tanıdık, siyah saçlı beserker'ı geminin yan tarafına doğru tekmeledi.

Adam öfkeli bir şok çığlığı atsa da, muhtemelen düşüşten kurtulacaktı.

Finn'in parçalanmış bir parçası, önüne düşen her Vahşi Savaşçı için ağladı.

Bundan daha fazlası olmalıydık.

Tanrıça onları bir amaç için yaratmıştı. Berserker'lar zamanın kaydedilmesinden önce kuzey topraklarında dolaşıyorlardı. Tapınak eski ve kutsaldı ve Magnus onları neye dönüştürmüştü? Bir sürü Belirli bir kutsal amacı olmayan durdurulamaz paralı askerler. Herhangi bir silah kadar kolay kullanabileceği ve kontrol edebileceği kendi özel ordusu.

Finn onu tekrar öldürmek istedi.

Magnus'a olan nefreti öfkelerini körükledi ve kılıcının birkaç hızlı darbesinden sonra savaşacak kimse kalmadı.

Kanlı silahlarını yere fırlatan Finn, Rhona'ya doğru hamle yaptı ve havayı dolduran çığ sesin kendisine ait olduğunu fark etmedi. Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

O hareketsizdi. Çok hareketsizdi. Aldığı sığ nefesler göğsünü zar zor kaldırıyordu. Beyaz cübbesindeki kırmızı leke Finn'in görüşünde parlıyor, onu tüketen bir iktidarsızlıkla alay ediyordu.

"Onu geri getirin!" Finn hırladı, Berserker'ı bu talebe ikili bir nota kattı.

"Deniyorum," dedi Roderick nazikçe. Gözleri Finn'inkilerle buluştuğunda hem acımasız hem de şefkat doluydu. "Ama yapabileceklerimin bir sınırı var."

"Hayır." Finn bunu kabul etmeyi reddetti. "Hayır. Hayır. *Hayır!*"

Öfkesinin sıcaklığı kan kaybından buz kesmiş uzuvlarını ısıtabilirmiş gibi, kızın cüppesine, bedenine sarıldı ve onun gevşek formunu umutsuzca kendine doğru sürükledi.

Görüşü bulanıklaştı ve dalgalandı. Boğazı, eğer o yapmazsa nefes alamayacağını söylercesine kapanmadan önce acıdı. Bu da onun için kabul edilebilir bir şeydi. Ne anlamı olabilirdi ki?

"Özür dilerim," diye mırıldandı, sesi dökülmemiş duygular ve acı dolu bir acıyla sertleşmişti. "Affet beni, Rhona. Çok özür dilerim." Pişmanlığını haykırdı

Bir dua gibi, Iain'i salladığı gibi onu da kollarında salladı. Kadere ve cennete karşı, ruhunun onu duymaya devam etmesini umarak.

Finn iki gün içinde bininci kez, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Onun solgun, hareketsiz halinden bir yanıt beklemeyi bırakmıştı. Savaştan beri olduğu yerde, onun yanında oturuyordu. Çok az yedi. Daha da az uyudu. Ondan uzaklaşırsa, ruhunun o dönmeden yok olacağından korkuyordu.

Onun önünde söylediği son sözler sessizlikte kendisine haykırırken tekrar yüzünü buruşturdu. Bunlar küfürdü. Düşmanın gözünde onun önemini marjinalleştirmek için umutsuz bir girişim.

Roderick onu iyileştirmek için tekrar tekrar uğraşmıştı ama hâlâ uyanmamıştı. Yarası kapanmış ve kanama durmuştu ama içeride oluşan geri dönülmez hasarın boyutunu kimse bilmiyordu.

Tüm şato nefesini tutmuş, Rhona'nın durumunun herhangi bir şekilde son halini almasını bekliyordu.

Onun göğsünün sürekli inip kalkmasını izleyen Finn, kendi kalbinde çaresiz bir titreşim hissetti ve ağzını açtığı anda düzensiz bir hıçkırık çıktı.

Uzun gemideki cehennem savaşını düşündü. Magnus'u öldürmenin verdiği tatmin duygusu, bıçak onun değerli derisini delmeden önce ona ulaşamamanın verdiği dehşetle silinip gitmişti. O gün sadece bir avuç Berserker hayatta kalabilmiş, savaşın sıcaklığında tekmeden atılmıştı.

Gelgit gemiyi almak için geldiğinde ayrılmışlardı ve Finn, Connor ve Roderick'in kış geçtikten sonra tapınağa gelecekleri haberini yayacaklardı.

Bu plan Finn'i memnun etmeliydi ama o bunu bir an bile düşünmemişti. Rhona'nın onunla paylaşmadığı bir gelecek neye yarardı ki? Onun gemiye bağlandığını gördüğü anda bir parçası ölmüştü. Eğer iyileşmezse geri kalanı da onu takip edecekti.

"Seni kaybetmekten kurtulamayacağım," diye itiraf etti. "Daha önce olduğum soğuk kalpli adam olmaya geri dönemem. Senin sıcaklığını tattıktan sonra olmaz.

"Söylediklerim için beni affedemezsen anlarım. Ama düşün Iain." Bebeğe köyden kaleye çağrılan yeni bir anne bakıyordu. "Sana ihtiyacı var. Onu tek başıma büyütemem. Felaket olur.

"Bu sabah Yuletide." Onun yanındaki yatağa uzandı ve serin yanağını okşadı. "Aile, hediye ve mucizeler zamanı. I ikimizin de bu konuda pek bir şey yaşamadığını biliyorum." Bir elinin parmaklarını onunkilere geçirdi. "Şimdiye kadar."

Yutkundu ve şimdiye kadar duyduğu tüm tanrılara umutsuzca dua etti.

"Sen benim mucizemsin, kadının." Dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum. Sen benim bedenime, kalbime ve ruhuma sahipsin. Berserker'im bile. En başından beri ona sahipsin."

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması yakarışını böldü ve Evelyn'in karnı odaya girdi. Yavaş adımlarla yatağın yanına gitti ve Rhona'nın solgun yüzüne yumuşak bir gülümsemeyle baktı.

Roderick ve Connor kapının girişinde sessizce durmuş, Evelyn'e sanki göklerin gizemlerinin cevaplarını biliyormuş gibi bakıyorlardı.

Lindsay iki kardeşin arasına girip önlerinde durdu, Iain kollarının arasına sıkışmıştı.

"Bende 'görme yetisi' var, biliyorsun," diye mırıldandı Evelyn. "Ama hamile olduğumdan beri uykuda."

Finn'in umurunda değildi. Eşiyle yalnız kalmak istiyordu. Ama Roderick'in önünde bu tatlı kadına saygısızlık etmeye cesaret edemedi.

"Seni duyabiliyor," diye dürttü Evelyn. "Bunca zamandır sana dönmek, sana bir şeyler anlatmak için mücadele ediyordu. Ve şimdi..."

Finn'in kalbi sıkıştı. "Onun sesini tekrar duymak için her şeyimi verirdim." "Verir miydin?" Yataktan bir fısıltı yükseldi.

Finn dondu kaldı, yarı yarıya zihninin onun sevgili sesini irade gücüyle yaratmasını bekliyordu.

"Çünkü bana hâlâ iki altın borcun var."

Finn şaşkınlıkla geri çekildiğinde, kızın berrak, kırılmış bakışları Finn'inkilerle buluştu ve güzel ağzını zayıf bir gülümsemeyle kaldırdı.

Evelyn, Rhona'nın koluna çok yumuşak bir şekilde dokundu ve ağzı geniş, güneşli bir sırıtışa dönüştü. "Ben de sana bunu söylemeye geldim. Bu sabah onun geri döneceğini biliyordum. Yaşayacağını. Ayrıca ikizlerim olacağını da. Bir erkek ve bir kız."

Kapı aralığında bir boğulma sesi geldi ve Connor uzanıp Roderick'in sırtına sertçe vurdu.

Lindsay Evelyn'e koştu ve Iain'i Rhona'nın kollarına bırakmadan önce onu sıcak ve dikkatli bir şekilde tek kolla sardı. "Bu sadece

Bir gün için çok fazla harika haber var," diye haykırdı, sesi mutluluk dolu ve duygu yüklüydü.

Finn bunların hiçbirine dikkat etmedi. Sadece Rhona'nın açık gözlerine baktı, nefesi o anda kesilmişti.

"Başka bir şey söyle," dedi acı dolu bir nefes vererek. "Sesini duymak istiyorum."

"Seni seviyorum, Fionngall MacLauchlan." Sevdiğini de biliyordu çünkü kızın aydınlık yüzü bu sözlerle parlıyordu. "Ve haklısın. Zavallı Iain'i tek başına büyötmeye çalışırsan felaket olur." Küçük, ince saçlı kafaya sevgiyle baktı.

"Evet." Finn onun sözlerine değil ama vücudunu saran yabancı duygulara güldü.

"Asla zorunda kalmayacaksın," diye söz verdi, yumuşak, zarif eli onun yanağını kavradı. "Çünkü ben her zaman senin yanında olacağım."

"Hepimiz yalnızlığı, korkuyu ve çaresizliği tattık," diyen Lindsay, Evelyn'in omuzlarını sevgiyle sıktı ve elini başucunda onlara katılan Connor ve Roderick'e uzattı. "Ama şimdi bize güven verecek ve uzun ve müreffeh bir gelecek için umut verecek büyüyen ailemiz var."

Aile.

Finn, Iain'e baktı ve şimdi ailenin illa ki kan bağı ve görev anlamına gelmediğini anladı. Anlamı bu ana bağlıydı. Birbirlerine bağlılıklarını, hatta hayatlarını adayan insanlar arasında sevgi ve desteğin, umut ve akrabalığın aktığı yer. Ve öyle de yaptılar. çünkü *bunu istediler.*

Neşe. Yüceltme. Aşk. Finn artık bu duyguyu karşılayacak bir kelime olmadığından emindi. Ama bu duygu, bunun birlikte geçirecekleri ilk kış tatili olacağının kesinliğiyle birlikte aralarında akıp gidiyordu. Artık onları çevreleyen aile ve kendilerinin olduğunu söyledikleri klan.

Yazar Hakkında

Kerrigan Byrne'in öyküleri tarihi romanlardan paranormal romanlara ve romantik gerilime kadar romantik kurgu yelpazesini kapsıyor. Okurlarına her zaman tek bir şeyin sözünü verebilir: Kalbinizi çalmadan önce kanınızı ısıtacakları garanti olan unutulmaz ve seksi Kelt kahramanları.

Kerrigan, kocası ve üç güzel kızıyla birlikte Rocky Dağları'nın eteklerinde yaşıyor. On yıldan uzun bir süredir Kolluk Kuvvetleri'nde çalışıyor ve ek iş olarak Kabile Oryantal Dans eğitmenliği yapıyor.

*Kerrigan tüm kitap satışlarının bir yüzdesini bağışlıyor Küresel savaş ve zulümden kurtulan masumlara yardım etmek için www.womenforwomen.com adresine.

Kerrigan'ın diğer kitaplarına ulaşmak için web sitesini ziyaret edebilirsiniz: www.kerriganbyrne.com



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



A Highland Historical Novella by

KERRIGAN BYRNE



"This story is so beautiful, sexy, and heartfelt. I never wanted it to end..."

--Tiffinie Helmer,
Award Winning Author

UNSPOKEN

Only her love will
break his cursed silence...

Unspoken

By: Kerrigan Byrne

AMAZON KDP EDITION

PUBLISHED BY:
N. Ainge

www.KerriganByrne.com

Unspoken © 2012 Kerrigan Byrne

All rights reserved

This ebook is licensed for your personal enjoyment only. This ebook may not be re-sold or given away to other people. If you would like to share this book with another person, please purchase an additional copy for each recipient. If you're reading this book and did not purchase it, or it was not purchased for your use only, then please return to Amazon.com and purchase your own copy. The ebook contained herein constitutes a copyrighted work and may not be reproduced, transmitted, downloaded, or stored in or introduced into an information storage and retrieval system in any form or by any means, whether electronic or mechanical, now known or hereinafter invented, without the express written permission of the copyright owner, except in the case of brief quotation embodied in critical articles and reviews. Thank you for respecting the hard work of this author.

This ebook is a work of fiction. The names, characters, places, and incidents are products of the writer's imagination or have been

used fictitiously and are not to be construed as real. Any resemblance to persons, living or dead, actual events, locales or organizations is entirely coincidental.

Cover Art © 2012 Kelli Ann Morgan
www.inspirecreativeservices.com

OceanofPDF.com

Dedication

To my love.
Your belief in me means everything.
You are my world.

Thank you to be the best critique partners a writer could hope to have. The Writer's of Imminent Death: Mikki Kells, Heather Wallace, and Heidi Turner. A special thanks to fellow author, Tiffinie Helmer. Your instruction, your time, your friendship, and your talent are an inspiration to me always.

To Lynne Harter: To call you friend is a pleasure. To call you family is a privilege.

In appreciation: Cynthia St. Aubin, Lucy Darrows, Julie Pullman, and Dawn Winter.

This ebook would not have been possible without Cindy Stark. Thank you for your patience and kindness.

*Kerrigan donates a percentage of all book sales to www.womenforwomen.com to help the innocent survivors of global war and oppression.

OceanofPDF.com

Chapter One

Aberdeen, Scotland: July 23rd, 1411

Death shrouded everything. Not even the horses were spared. Blue tabards, stained crimson, adorned hundreds of scattered, broken bodies.

She frantically searched the carnage. His body was not among the fallen. She must find him. Must warn him! So much blood. Had one man shed all this blood?

Evelyn Woodhouse shivered despite the close, heavy air. Still unable to shake the residuals of last night's violent dream, she did her best to block the visions and images barraging her mind's eye.

Beware the Blue.

Her brow wrinkled again at the divination that had whispered through her thoughts all day, leaving shadows of dread in its wake. The dead men in her dream, they *all* wore blue. What did it mean? Oh, why did she never know until it was too late?

Dropping her forehead against the common room window, Evelyn welcomed the chill of the glass against her feverish skin as she stared out into the night. Occasionally, the shadow of a man or gleam of a weapon crossed the flames of distant fires that winked like fallen stars across the mist-shrouded fields of Aberdeen. Foreboding wound through her along with the certainty of the poor fellow's fate. She possessed "the sight." At least, that's what people called it before she learned to keep it to herself.

Before she'd been abducted by those who would call themselves righteous.

Closing her eyes against the sting caused by stale peat smoke and utter exhaustion, she hissed in a fortifying breath and hefted the supper tray to her aching shoulders. A reference to Atlas came to mind as she picked her way through the crowded kitchen. She didn't carry the world on her shoulders, only a soldier's supper, but the load compounded the tension of the inner burdens she stored there.

She shouldn't be focused on such heavy thoughts now, not when there was work to be done. Scotland had become her refuge and managed to keep her relatively safe if one didn't count the constant barrage of clan wars... like the imminent one brewing just outside the city.

Stealing among the crowd as a wary thief might, a whispered word rose above the muted rumble of terse male conversation.

Berserker...

Evelyn glanced to the doorway where a dark mass filled the space to overflowing. In the dim shadows of the common room she couldn't make out any features, just the suggestion of a man swathed in black and the size of a small mountain. The tension hovering like a sword over Moorland's Inn and Tavern spiked palpably higher at the curious arrival, but Evelyn wisely retreated to the kitchens.

"What's a Berserker?" she asked aloud, and instantly berated herself for not thinking the better of it.

"A breed wot's killed plenty of ye bloody English, that's *who*," growled Robert Moorland, the proprietor. He plunked a tankard and pitcher of ale onto her tray hard enough to make her flinch.

Evelyn swallowed a defensive retort. Back in London, she'd arduously learned to bite her unruly tongue courtesy of the rod wielded by Sister Mary Ida in the convent where she'd spent her tender years.

"I 'eard the black-hearted warrior was commissioned from the great MacLauchlan clan to help the Stewart defeat the Donald. Only the blood of a Gael or Northman can hold the Berserker, so the likes of ye've no' seen such a lethal creature." Despite his cantankerous words he lowered his voice to a confiding tone. "It's said that Roderick MacLauchlan is the fiercest warrior wot's ever been seen on the battlefield."

Creature?

"It's good that he's here then, I suppose." She offered him a smile, encouraged by his rare dialog.

"Ye, suppose..." Moorland sneered at her as he thrust another bowl her way. "I'm no' payin' ye to *suppose* ye daft woman, I'm payin' ye to *work!*" He punctuated with a shove to the shoulder, nearly upsetting the balance of her tray. "Get yer lazy English arse out there and doona let them see the bottoms of their tankards."

"Yes sir," she mumbled.

Steeling herself for the long and miserable night ahead, she made her way into the common room with shuffling steps to avoid the tangle of chair legs and male feet. Adept at deciphering importance from the various plaids and bejeweled adornments on their tartans, she was careful to set fare before nobles and clan leaders first.

As she approached the table, the smile she attempted felt brittle and tight, the muscles in her face heavy with apprehension. Stewart nobles

were deep in speculative conversation, ignoring her as she squeezed through their hunched shoulders to place dishes in front of them. Praise be for small blessings. Snippets of their whispered conversation burned her ears.

“I ‘eard he killed more than a hundred men by himself when the McHughes battled the Brayden last spring.”

“It is said that he has to drink the blood of wee babes to maintain his strength.”

“He’s a servant of the devil and ought to be burned!”

“Bah! Doona be ridiculous, he’s blessed by the old North Gods, and we’re lucky he’s here! I’ll no’ be having ye anger him with yer talk! No’ with the Donald’s bearing down upon us with his ten thousand men.”

Clutching the now empty tray to her chest, she scanned the torch lit room, her gaze skipping past woven kilts of many colors. Men from clans Burgess, MacKintosh, Stewart and a few others unfamiliar to her, assembled to Aberdeen from surrounding lowlands to protect the bustling seaside town from the advancing clan Donald of Islay. The Donald’s determination to lay claim to the Earldom of Ross meant tearing it from the hands of Robert Stewart, the Duke of Albany and Regent of Scotland. Tomorrow, the outskirts of their home would become a battleground.

Following the furtive glances stolen by the surrounding crowd, Evelyn peered into the nook where *he* sprawled comfortably, farthest from the glow of the fire. Flickering light rimmed his silhouette, yet it seemed he conjured the darkness to cloak himself.

Evelyn caught her breath. If she lived a hundred years she would likely never see a man so large again. Shadows obscured his visage. She could see naught but impossibly thick, long legs which splayed at the knees, encased within heavy, tall black boots.

Involuntarily swallowing her surprise, she knew his relaxed posture was utterly deceptive.

She also knew the Berserker, Roderick MacLauchlan, would die tomorrow.

OceanofPDF.com

Chapter Two

“Make ‘Evy do it, Moorland, I’m no’ goin’ near the man!” Abby McFayden made a rude gesture to the innkeeper, and then crossed herself against evil.

Evelyn bristled at Abby’s insolence, knowing that Moorland’s acquiescence followed. If she’d never stumbled upon them in the kitchen that day, her life would be much easier now. Evelyn suppressed a shudder at the vision of Abby’s legs braced against the counter of the island and Moorland’s pants around his ankles.

“There ye are!” Abby’s dirty hazel eyes glittered with malevolence. “Be a dear, and take this to the black knight in the corner, would ye?” She yanked away Evelyn’s empty tray and shoved a large bowl of stew into her hands.

Moorland jerked a finger in her direction. “And doona be bothering him with yer senseless chatter. I’ve been told that the man is mute and I doona want you to be angering ‘im. You hear me girl?”

“Yes, sir.” She nodded and turned back to the din of the common room. Unable to keep her shoulders from sagging, she moved whisper-quiet, avoiding contact with the rowdy crowd.

The atmosphere felt as grim as the faces circling the wooden tables. Clan Donald outnumbered the Stewart’s strength of three thousand more than three fold. As they scowled and talked, men knocked back ale with single-minded determination as though fortifying themselves against the inevitable. Amidst such pessimism, Robert Stewart and his son, Alexander, did their best to recruit whom they could to hold Ross land that spread from Skye all the way to Inverness.

Creeping along the back wall, Evelyn made her way towards the large leather chair in which *he* sat. Quelling the shiver of apprehension that coursed down her spine, she squinted at him through the dimness. Perhaps, if she looked hard enough, the intangible element of unnatural darkness that seemed to emanate from him would reveal its secrets.

She instinctively knew the moment he noticed her. He became more still, if possible. His muscles rigid with a tension that instantly vibrated in the air between them. Feeling like a rabbit exposed to a hungry predator, Evelyn froze as unfamiliar awareness washed over her. It pinned her where she stood, and stunned her with its intensity.

Vibrant green eyes momentarily glowed with an unnatural light as they regarded her from the shadows.

She swallowed and quickly averted her gaze. *'Tis only a trick of firelight'*, she told herself.

Attempting a casual approach, she couldn't bring herself to lift her eyes above the table before him. "I've brought you supper, milord, if you're inclined to dine," she told his knees.

Silence.

She tightened her grip on the bowl to still the tremor that threatened to slosh its contents into his lap.

"I—its Moorland's specialty of mutton and potato stew." Why couldn't her eyes seem to find a place to rest? Table. Large hands. Sword. Thighs the size of boulders. Fireplace! Stew. Yes, the stew.

"It's quite good, and... important for building your strength for the morrow." She winced, cursing her need to fill the deafening silence. Heaven help her if Moorland was watching.

Evelyn couldn't stop a startled glance as his upper torso and face slowly emerged from the shadow of the wall.

He was terrifying.

He was beautiful.

The loose-fitting black tunic did nothing to diminish his shoulders, which were easily twice as broad as hers. Evelyn wondered if his skin struggled to contain the sheer mass of him.

Long ebony hair spilled to the middle of his chest, the forward locks pulled away from his face and secured at the back of his head.

The glittering green eyes held her captive from features so powerfully masculine it almost hurt to look at him. A broad forehead and thick, even brows offset a roman nose. The skin of his face and hands tanned to a gleaming bronze, his stark jaw made darker by the threatening shadow of a beard.

Don't be a fool, she admonished herself, unable to swallow around a dry tongue. *Nothing about him is blue. You should be safe.*

Evelyn's eyes dropped to his mouth out of habit, waiting for his response in the loud din of the room.

In all of her life she'd never seen such perfection, such sensual beauty on the face of a man. Tan and lush, his lips twitched with the slight movement of his jaw.

He gently took the bowl from her hand instead; startling her so much that the stew would have sloshed all over him had he not a firm grip.

“I’m sorry,” she whispered, horrified. How could she have so quickly forgotten the innkeeper’s warning? Of *course* he wouldn’t reply.

One ebony brow lifted.

Dangerous. This man was dangerous. He had killed many and would do so again before his death on the morrow.

Those compelling green eyes held her prisoner.

“Would you like me to bring you some ale?” she asked, desperate to shake the yawning darkness that unexpectedly accompanied the idea of his inevitable demise. The least she could do was offer the man a drink. “’Tis a lovely summer brew, light and malty and it goes well with the stew. Uh, I don’t drink it much, only because I’m not allowed without it being taken from my pay, oh, and because I can’t be inebriated while I serve, besides. But, I snuck a tip from the cask once, and I thought it quite refreshing.” She flinched and bit her tongue to halt any further inane speech from leaving her fool mouth. He must think her dull witted and awkward indeed, which apparently, wasn’t a stone’s throw from the truth.

His jaw dipped in a nearly imperceptible nod.

“Right then.” Flashing him a nervous smile, she adjusted her itchy cap and escaped back to the kitchen.

If only she could catch her breath! All but throwing her tray to the counter, she rushed to the pantry, flinging herself against the door, heedless of the darkness. Bending at the waist, she clutched at her apron and panted as though she’d run a league.

What was happening to her? It had ceased to be this difficult so long ago. Not since London had she so battled with her conscience. Instead, she’d struggled to accept what knowledge she had, to do what she must to *survive*. Nothing should be asked of her beyond that. She didn’t choose this curse, this *sight*; it’d beset her at birth. And, unfortunately for the wicked and beautiful Berserker, she’d never been able to alter the fate of another, no matter how urgently she desired it.

OceanofPDF.com

Chapter Three

“See, I told ye he was an eerie bastard.” Abby nodded to Nellie, another serving maid with copper hair and a mass of freckles. “Nearly scared the slippers off Evy, here.”

Evelyn grimaced at the nickname that Abby had coined for her. They didn’t call her ‘Evie’ or ‘Eve’ but ‘Evy’ as it rhymed with ‘heavy’. Painfully aware of her rounded figure, she couldn’t stop herself from smoothing her apron self-consciously.

“He would like some ale, sir,” she mumbled to Moorland, ignoring the women.

“While you’re at it, take this pitcher to the Mackay table. Those lads be needin’ a drink after their nasty battle wi’ the Donald a se’nnight ago.” He clucked in sympathy

She hoisted the tray onto her shoulder and left, dreading the Mackay table. They’d had much to drink already and were becoming over-loud and bawdy.

“Here you are, Milord,” she carefully placed the fullest tankard on the table at the Berserker’s elbow, “and I brought you linen to protect your thighs—trews!”

Christ’s Bones! To mention a body part was impropriety of the highest nature. But she’d been staring at his sinuous legs while she’d been talking and noticing the cords and ropes of muscles visible beneath the shamefully tight leggings.

Cheeks burning, she risked an upward glance.

He reached his big hand out and removed the linen from her fingertips, draping it carefully across his lap and looked back to her, a twinkle of amusement glinted in his devilish eyes.

The brackets around his hard mouth seemed carved into a frown. Had he not much reason to smile? She stomped on her curiosity. It was of no consequence, besides, tomorrow he would be—

“Well, if you’ll excuse me, enjoy your supper.” She turned around and grimaced once more, closing her eyes and shaking her head at her stupidity.

Making her way to the Mackay table, she swore she could feel his dark and potent regard caress her spine.

Alarming, that.

Don't look at him. Do not look back. As she made her way through the throng, speculation regarding the mysterious stranger drifted to her on the heavy air.

"I heard that when they berserk, they flash lightning from their eyes."

"It's true he's mute, the gods took a price before blessing him with the Berserker rage!"

"He has the strength of ten men, he does, just look at that sword!"

"Makes one wonder about his *other* sword." Evelyn narrowed her eyes at Abby's annoyingly feminine purr as she swished passed with a full tray.

Unable to stop herself, her gaze strayed back to the quiet man consuming his dinner in thoughtful bites. Sighing, she couldn't help but notice the occasional play of torchlight over the strong lines of his face, the flex of his temple as he savored each slow bite of stew. For a man reputed with such violence and brutality, whose very presence emanated lethal menace, he commanded himself with almost gentle self-constraint. His manners compared with that of any noble present. Better, in most cases.

'Do their careless words sting you?' She wondered, distracted and enthralled by the silent and lonely figure as she noted the manner in which every person in the room gave him a wide and fearful berth. How like people. To enlist his help in a time of crisis, but shun and exclude him from their ranks. They ought to be ashamed.

"About time ye fill our tankards lass, I can nearly see the bottom."

She needed to concentrate on the task at hand.

"Well, that won't do," she responded quickly. Awareness of a dark and vital energy shimmered through her very blood.

"Speaking of *bottoms*, isn't that the finest English arse ye've seen, Angus?" Even through her skirts the sharp swat stung her backside.

She whirled on them. "How dare you!" Both men laughed uproariously at her outraged expression.

"Come now, lass, we're just enjoyin' yer charms a little." His hand snaked out and tweaked her nipple.

"You keep your hands off me!" She brandished her tray like a shield. "This is a reputable establishment and I am a respectable maid." Blushing as she noted the curious glances from patrons about the nearby tables, she prayed she wouldn't be dismissed for creating a disturbance. She squared

her shoulders. No matter, her dignity was her only possession and she refused to relinquish it to the likes of him.

Angus' dirty brown eyes narrowed as a perverse smile touched his lips, "Ye can be *just* as respectable perched upon here, my lady!" he crowed, while snaring her in a painful grip and yanking her down upon his lap. Evelyn gasped as his erection ground into her backside. Gagging as his foul breath hit her face, she froze like a rabbit caught in a snare. "Show a downhearted warrior some warmth before he goes into battle on the morn."

"No." The whispered plea sounded feeble to her own ears. The jeers of his clansmen dashed her hopes for assistance.

"You doona mean '*no*'. Give us a kiss."

"Take your hands off me *traitor*." She hissed, then reared back and slapped him, putting all of her anger and humiliation into the blow. Pain shot up her arm. Disgusted, she realized she'd hurt herself more than she'd hurt him. "We wouldn't even be going into battle on the morrow if the MacKay had held their ground as they'd sworn to do!" She surged against his painful grip.

Pushed to the ground by vicious hands, her eyes flared as Angus loomed over her.

"I *know* of your treachery Angus Mackay." Her tone lowered to just above a whisper, the voice of prophecy spilling from her lips before she could stop it. "The shadow of death resists *every* man at this table, even though they go to battle in the morning. Why do you bargain with the enemy?"

Angus' eyes widened in stunned disbelief, as did those of his clan who were within earshot. "I'll cut out your tongue, you English witch!" His fist rose above his head, closed and ready to strike.

Protect your face, cover your eyes. Evelyn braced herself for the blow. She knew what came next: blood, swelling, explosive pain.

The smell of leather, horses, and fields of heather wafted by on a sultry breeze followed by a sickening crunch and a bellow... yet she felt nothing.

The room fell utterly silent.

OceanofPDF.com

Chapter Four

Cracking an eyelid open, Evelyn drew in a shocked breath as she looked up, and up.

Roderick stood between her and the Mackay with Angus' wrist caught in a crippling hold.

"Ye've broken me arm!" the man cried. Shock and pain etched in his dirty features as he squirmed in the unyielding grip.

Roderick's lips pulled back into a silent snarl, murderous rage etched into his savage features as he held the other man effortlessly immobile. Angus' arm bent at an unnatural angle.

A Mackay kinsman bravely stepped forward. "All right! All right, man, we'll leave the wench alone! Doona be crippling another sword arm when they're sorely needed."

The berserker remained motionless.

The room seemed to hold its collective breath. Expectant fascination and unease permeated the moment. Would he berserk in the middle of Moorland's common room?

Tentatively, Evelyn reached out and touched his leg. "Really, milord," she murmured. "Tis finished now. No harm done." A dark part of her wanted to see him break each Mackay finger that touched her. She squelched the vindictive feeling, somehow knowing if she voiced the hideous request, it would be immediately carried out.

Through the buttery leather trews, she felt a quiver of solid muscle beneath her fingertips. She could sense his reluctance to liberate his quarry, and the self-control it took to do her bidding.

With infinite slowness, he released the squirming Mackay.

The fluid grace of his movements was astonishing for someone his size. He turned and lifted her to her feet as though she weighed nothing.

After performing a cursory inspection which, despite its brevity, left her feeling naked and vulnerable, he met her gaze.

She whispered, "Your eyes, milord." The pupils swallowed the irises completely and the ebony bled into the whites of his eyes, creating a cold and eerie contrast. Disbelief snaked through her.

Impossible!

She watched dumbly, her blood roaring in her ears, as he stooped to retrieve her tray. He straightened and held it out to her. Irises the color of

Irish moss glimmered at her.

Had she imagined the change? Evelyn always prided herself on being of a practical nature, not prone to fanciful imaginings even through the acceptance of her own anomaly.

He took her limp hand in his enormous one and with gentle care, wrapped her fingers around the tray. Once she had steady hold of it, he released her and cut a pathway back to his seat, leaving Evelyn feeling oddly bereft.

“Thank you,” she whispered, unable to speak until he was out of earshot.

A pause in his step caused her to wonder if he had, in fact, heard her.

Hastily she mumbled “Pardon me,” to the assembly at large before cutting a retreat to the kitchens.

“Well if that don’t tickle me stones.” Moorland roared with laughter, “Ye’ve a Berserker champion, and ye doona even know what that means!”

She refused to ask and give Moorland the satisfaction of berating her ignorance. Instead, she lifted her chin, grabbed a fresh rag to clean the tables, and headed about her duties, her heart lighter than it had been in months.

* * *

Lud, the day had been long. Evelyn tried to squeeze the tautness from her lower back for a stolen moment and warm the icy fingers of stiff pain that spread through fatigued muscles. The witching hour hastily drew to a close when she bent to pick up the final basket of clean bed and pallet linens for the morrow. She grunted. This particular load must weigh ten stone and the distance to the back door was a mile if it was one more step.

Evelyn felt the tiniest bit rejuvenated by the quick and cold scrubbing she’d just given herself from frigid water she’d pulled from the washhouse. She thanked the heavens to be clean and also for her small mattress of straw that awaited her on the attic floor. A shiver of yearning ran through her as she pulled her grey cloak tighter against the sudden chill.

The extremes of the Scottish climes never ceased to amaze her. Just this afternoon, excessive warmth had streamed through the meandering summer clouds. Tonight, however, a moist chill blew in from an approaching ocean storm.

Small price to pay, she supposed, for the safety of anonymity. Escaping as she had from the convent after the final disastrous “calling”

she'd been set to by Bishop Grimstead, no corner of her home country felt safe.

She huddled beneath her cloak. Had the temperature dropped another ten degrees? Looking up from her basket, she squinted at the back door of the inn.

Black spots immediately danced before her eyes as the building began to blur in her vision. Frigid and foreign fingers grasped at her legs beneath her skirts, pinning her in place. After a moment of extreme disorientation, her vision cleared. She found herself staring through the trees at the *front* of the building; a completely different position than before.

What is happening? Her mind was suddenly interrupted by the thoughts of another in a frenzy of quick and foreign calculations.

The inn doors are thick and the ceilings high. Too high to jump. Clever innkeeper doesn't want unwelcome visitors in the night.

The voice permeating Evelyn's thoughts was arctic, sinister. And *Male*.

A dark chuckle choked her, filling her throat with malevolence and bitter envy. *No matter, the soldiers camping in the fields tonight will be crushed on the morrow.*

Cold hatred reached out toward the structure, emanating from this body she inhabited. If she'd been capable, Evelyn would have cried out with the chilling force of it.

Yes...He's here, the triumphant voice hissed.

Whose thoughts were these?

As if lured by the evil stirring the air, the traitorous McKay and his clan ambled on unsteady legs in the direction of the front guest entrance. Evelyn was startled to feel amusement and recognition in this foreign conscious she somehow inhabited.

Angus, favored a splinted arm. "Once we find her, I'm going to enjoy plundering an English cunny as her countrymen have plundered our lands for centuries." A drunken, riotous chorus of agreement sounded from his five or so kin. "Then, I'll let ye all have a turn wi' her."

"We'll ugly her up, after, so no one will stand to look at her face, the haughty witch!" Evelyn recognized him as the man who'd reasoned with Roderick in the tavern.

They're after me! She panicked. Desperate to return to her body from... whatever was happening, she struggled with all her will.

Unfortunate little witch. The whispered laughter followed her as she somehow ripped from his presence and slammed back into her own being. Her eyes flew open to behold the rear of the inn again and the small kitchen door. Plucking up the basket from where she'd unwittingly dropped it, Evelyn scrambled for refuge as though demon hounds bit at her heels.

OceanofPDF.com

Chapter Five

She sped across the empty dining room and plucked a candle from its perch, intent upon using its wan light to wind her way to the hidden linen closet beneath the stairs. There she might make her bed. Grimacing, she turned down the back guest hallway, which was only a short few doors on the way to the stairs. Evelyn had never been fond of small spaces. They terrified her, in fact. Her stomach twisted uneasily at the idea of spiders that surely made their nocturnal homes in the dank recesses of the cupboard.

Better to spend her night with them than the MacKay. Spurred on by the terrifying thought, she hastened her steps toward the foot of the stairs. She intended to ponder on the strange and frightening phenomenon she'd just experienced once safely locked away.

She jumped at the unexpected sound of heavy boots making their way towards the hall. Within seconds, the man would cut her off from her intended hiding place.

Panicking, she snuffed her candle and shoved it in the linen basket, hoping to dispel the fresh smoke. Then, she ducked into the closest guest room doorway alcove and balefully eyed the closet and its comparative safety, now steps out of reach.

Holding her breath, she flattened herself against the doorjamb, certain the darkness veiled her completely.

The weighty footsteps paused before rounding the corner where Evelyn hid. Tremors weakened her legs, and a throbbing pain pulsed in her jaw where she clenched it tightly. After a moment's hesitation, the footsteps resumed and a large, dark shadow passed her hiding spot trailing the clean smell of leather, earth, and heather.

Roderick MacLauchlan.

What was *he* doing out so late? And how was it possible for him to make his way in the darkness without the aid of a candle? Even with eyes adjusted to the dimness, Evelyn had difficulty distinguishing his hulking form.

He stopped ten paces beyond her and turned the key in its lock. The lamplight of his room spilled from the open doorway and onto the burnished skin of his bare torso. Fortunately, the illumination didn't reach her alcove.

Her breath caught again as she drank in the sight of his unclothed back. He momentarily filled the expanse of the entry, and then disappeared into the room.

As his door latched, cloaking her in darkness once more, Evelyn sagged against the wall. A whispered prayer of relief escaped her lips. But before she was able to form a coherent thought, the door burst open and Roderick stepped out into the hallway pinning her where she stood with his unrelenting glare.

Alarm spiked her heartbeat, and his nostrils flared; as did a banked fire in his fathomless glittering eyes.

At that moment, Evelyn began to understand the nature of a Berserker. A man possessing the speed to leap across an entire dining room faster than the eyes could track. That could easily break a brawny man's thick bone with one hand. Someone who had acute hearing and night vision akin to that of a bird of prey and who could easily identify the scent of fear.

Evelyn couldn't slow her breathing as they stared at each other. The way his eyes insolently traveled the length of her body, even with half of it covered by a heavy linen basket, caused peculiar warmth to spawn low in her belly, and tendrils of it to curl upwards toward her heart and spread out through her fingertips.

Embarrassed and confused, she lowered her gaze to the expanse of his smooth, hairless chest. The rounded muscles flared into immense shoulders, which ebbed and crested into the thickest biceps she'd ever seen. Long, thick and veined, his arms remained hairless until below his elbows where a light dusting of black hair gleamed in the lamplight and crawled toward his wrists. As he stepped out of the doorway, more hair caught her eye, this trailed between the obdurate ripples of muscle that made up his torso and disappeared into his dark treads. The glossy strings of his damp ebony hair confirmed a recent bath.

The niggling warmth became a pervading flood and hot bewildering moisture pooled between her thighs, which she was suddenly aware she'd been clenching together.

Roderick's nostrils flared wider and he tightened his jaw, an unholy knowledge lurking in his otherworldly eyes.

After a tense moment, he broke their mesmerizing connection to slowly gesture with his eyes toward the light of his room and then looked

back at her. He jerked his head toward the doorway a few times. An unmistakable invitation.

He was asking her into his bed.

Roderick remained patiently immobile as she battled her uncertainty. What if bedding a berserker was dangerous? Could he control his formidable strength? What if, in her ignorance, she did something to make him angry? Evelyn knew a little of what happened when a man took a woman. She'd come frighteningly close to understanding it in the convent where she'd spent her childhood. In any case, her entire limited experience lent her to believe that she was better off a virgin for the rest of her life.

Yet, a knowledge that lay dormant all of her twenty years whispered that she unequivocally desired to see the rest of this magnificent man.

Shifting her eyes to the cupboard, images of being stashed in other closets and nooks danced before her. Listening to conversations no innocent child should be privy too and saving or damning people with her *sight* at the point of a bishop's dirk. Crying in the night as the blood of the innocent dead called out against her in her dreams.

The sound of irate masculine conversation carried down from the stairwell. Moorland's Inn stood only three stories high and she knew without a doubt who descended from the attic in search of her.

Hastily making her reckless decision, she ducked past the half-naked warrior into his room, laundry basket and all.

OceanofPDF.com

Chapter Six

Evelyn couldn't decide where to rest her jumpy gaze. So, she examined the room she'd prepared earlier that afternoon. It wasn't one of the biggest accommodations the inn boasted, but agreeable nonetheless. A basin with a pitcher of fresh water perched on a stand next to the window, and an oil lamp glowed golden atop a rough hewn chest next to the sturdy bed.

The clean rushes on the floor rustled beneath her footsteps as she set the basket down against an unoccupied space of the wall and turned uncertainly to look at Roderick.

He cast a curious glance towards the stairs and she worried that his exemplary hearing would hone in on the MacKay's intent toward her. If she caused an altercation, she'd be dismissed. The streets of Scotland were full of men like the MacKays.

"Ah, I'm Evelyn."

He cocked his head toward the door as he studied her, narrowing his eyes in displeasure at something he heard in the hall.

"Evelyn Woodhouse of Kent." A note of desperation crept into her voice and she took a step toward him. She didn't want any more trouble with the Mackays, nor the malevolent presence lurking in the forest outside. She just wanted him to shut them away from all that. At least for the night. "And you are Master Roderick MacLauchlan."

He turned to study her. After a tense moment, he cast a hard glare down the hallway, but stepped all the way into the room and latched the door.

Relief caused her to smile.

"Um, we haven't been properly introduced and I figured that you should at least know my name if..." She gestured towards the bed, abruptly feeling bashful.

Wrapping her arms about her waist within her itchy cloak, she chewed on the inside of her cheek wondering what a worldly, experienced woman would do next when locked in a bedchamber with such a man.

How did one go about seducing a Berserker?

Roderick held his large hand out to her, gesturing for her to hand him her cloak.

He was being a gentleman. Well, good.

After hanging it on a wall hook, he turned back to regard her, a sensual tilt to half of his sinful mouth. Bending forward in a fluid motion, he lifted his leg to unfasten his boot.

Oh! He was undressing. Whirling to face the bed did little to slow her racing heartbeat, but Evelyn couldn't bring herself to watch.

Of course he is getting undressed, you twit, she berated herself. With trembling fingers, she grappled with the ties of her bonnet while she stared at the clean green coverlet in front of her.

There would be no marriage bed for her, no tender husband to give her babes. She remained a spinster at twenty and two, with no prospects, no money, no dowry, no past, and no family. But tonight the Berserker would keep her safe from the MacKays and the unknown evil lurking in the woods. It would only cost her virginity. Perhaps, in some small way, she would be an adequate companion to the warrior on his last night alive—

No, she couldn't think of that now. Squeezing her eyes shut against a pang of deep regret, she somehow managed to finally pull the bonnet off the tightly braided knot of hair at the nape of her neck and drape it across the bed frame. She reached behind her to start on the laces of her kirtle, her usually nimble fingers picked and yanked with no success.

Large, strong hands surrounded hers and she jumped at the contact. Roderick kept her hands captive as he pulled her back against his chest and wrapped her arms around her own waist, covering them with his. His warmth soothed the tremors coursing through her.

For a moment, she stood encased in a coffer of muscle and flesh. The foreign intimacy of the embrace was startling as much as comforting. She detected a trace of dominance in the gesture along with gentle restraint. The contradiction comforted her somehow. Allowing herself to sag against him, her eyes fluttered closed, her head pillowed between the deep groove of his pectorals.

This was how it felt to be held. To be protected.

It felt *marvelous*.

Unbidden tears sprang to her eyes, and she quickly blinked them away.

She stood passively as he took his time undressing her, not letting their skin come into contact as he slid her kirtle off first, then her under shift.

The kiss of the chilly evening air on her skin caused gooseflesh to blossom everywhere, and her nipples to constrict into aching beads.

Her chest heaved with wild breath. She'd never bared herself to a lover. Were her hips too wide? Her arms too plump? Her breasts too heavy?

Surprised to hear his breathing quicken along with hers, she waited with vibrating anticipation to see what Roderick would do next. She couldn't have been more shocked if he'd dragged her to the rushes and taken her like a stallion.

He started at the very end of her braid and methodically unbound the silken locks, running his fingers through it until thick golden waves fanned about her shoulders and tickled the small of her back. It seemed like he might be torturing himself, and her in the process, by denying the contact of their exposed skin.

Aware of a dull, moist ache between her legs, Evelyn fought the persistent need to squirm. She leaned back a little, searching again for the comforting warmth of his hard chest. Instead, she encountered blunt, hot velvet as it stabbed the cleft of her back and angled upwards.

Oh dear lord.

Delicious curiosity snaked through her. That warm steely hardness pulsed against her lower back. It flexed against her, tangling with the feathery ends of her hair.

She squeezed her eyes shut. What was she doing?

Hot breath stirred against her ear as he closed his large hands around both of her shoulders. Calloused fingers abraded her skin lightly. Sensation reverberated through her bones as he caressed the thin sensitive skin of her clavicles and angled south to follow the line of her figure. Both hands spanned her ribcage before moving back up to run a fingertip along the sensitive undersides of her full breasts. A deep rumble, almost a purr, vibrated against her, the sound unlike anything she'd ever heard before.

Absorbed and over-stimulated, Evelyn let out the breath she'd been holding in one great *whoosh*, on which a tiny groan escaped without permission.

She felt his smile as he pressed his mouth to her temple.

Finally cupping the mounds in both of his warm hands, he lifted them gently, testing their weight in his palms. Massaging the pliable skin in tandem, his lips found her sensitive ear lobe, her jaw, and then her neck. He

burrowed there, moistening it with his tongue. When he nipped her lightly with his teeth, a flare of crippling desire and surprise caused her knees to buckle and give.

Collapsing against him with a gasp, she trembled with the force of sensation coursing through her.

Roderick took in a slow breath and exhaled for an eternity before gently setting her away from him.

Evelyn was unable to name the emotions surging through her. Awe, incredulity, power, emptiness, need, and uncertainty clamored for attention inside her desire muddled brain.

Unable to stand it any longer, she spun to face him.

Roderick stared at her with such intensity, such naked desire. He seemed larger now that she could plainly see the dramatic taper into lean hips, the ropes of his stomach muscles spilled all the way down to...

Oh my. She felt her throat work over an audible swallow.

Even that wasn't dwarfed by the size of his corded thighs. Could it possibly fit?

Judging from the fierce look on his savagely handsome face, he intended to try. Roderick bent toward her, a dark intent in his gaze.

OceanofPDF.com

Chapter Seven

The bed caught her when Evelyn's knees refused to hold any longer. Eyes glowing and jaw clenched, Roderick seemed to be waging an intense battle with his lungs. Dragging his gaze from her, he reached for her bootlaces.

Funny, she'd forgotten she still wore them. Considering how much they'd pained her over the course of the long night, it spoke to his powers of seduction.

He tugged one boot off, then the other, dropping them haphazardly onto the floor with a *thunk*. Rough hands slid up either side of her coarse woolen stockings until they reached the twine corded tightly around her upper knee. Immense relief washed over her when he released the knots and the sensation turned to bliss when he tucked tender fingers inside and stripped them slowly off. His mouth returned to kiss each irritated indentation left by a long day of wearing them. She'd given just about anything to afford a proper ribbon to hold them in place.

His unexpected tenderness touched her as a direct dichotomy of his brutal visage and reputation. She'd half expected him to toss her skirt over her head and have a quick go at her. He couldn't know how much his gentle seduction pleased her. She reached a tentative hand and captured a damp ebony lock as it trailed across the flesh of her thigh.

Silk.

He tracked her movement, hunger sharpening the harsh lines of his face. Joining her on the bed, his muscles bunched and rolled as he crawled up her legs bringing their faces flush.

Would he kiss her?

Evelyn warmed with anticipation and moistened her lips, drawing his notice. Instead of accepting her unspoken invitation, he brought a hand to the curve of her neck and plunged it into her hair until he lightly supported the back of her head. Easing himself farther forward, he pressed her down until she stared up at him, prone and completely covered by his sleek body.

Such a large hand tenderly cradling her head seemed a contradiction the possessive heat threatening to singe her from his regard.

Air hissed between his clenched teeth as her fingertips explored his ribs. She could feel the flex of his cock against her thigh. Emboldened, she drew her fingers up, discovering the hardness of his smooth chest and then

his shoulders and arms. Beneath her questing hands, every taut muscle jumped and flexed.

His eyes demanded that she continue.

Tracing a more direct path, she traveled down his chest, past trembling stomach muscles, to the narrow curve of his hipbones. She hesitated, blushing to her hairline.

“Is this all right?” she whispered, feeling the warmth of her own breath with his face so close to hers.

Of course, Roderick didn’t answer her, but he parted his lips and hot, rapid bursts of air hit her skin in wordless demand. To punctuate, he arched his back slightly giving her hands more room to explore.

She didn’t expect the pure heat of his throbbing sex when she delicately wrapped it in her fingers. The outer skin was a silk glove around pure molten steel. She gently tested its mobility, squeezing as she slid one way and then the other.

His hand fisted, pulling lightly on her hair as he ground his jaws together. Again his hips surged, pushing his need farther into her hand as a harsh gasp tore from him.

A heady sensation washed over her as she realized that for all this dominant man’s dangerous command, *she* wielded the power. Desire spiked as a world of possibility unfurled before her. What else could she do to his body that would render him defenseless?

Catching her lower lip in her teeth, she explored the rimmed tip of his cock with her fingers. Finding a curious bead of moisture, she spread it around what skin it would cover.

His low growl warned her milliseconds before she found both of her wrists bound by an iron grip above her head. If his muscles corded any tighter, they would surely rip through his straining skin.

Would he kiss her now? She tilted her head to run her burning lips against his neck. His pulse jumped beneath her mouth, its rhythm strong and hard. She rubbed shy, lingering kisses across his jaw line. The stubble of his shadow beard abraded her sensitive skin.

He drew back, shaking his head. A flicker of something like regret passed through his eyes before he blinked it away. He took a breath, allowing his free hand to roam the curve of her waist. His mouth lowered to pay her attention, but the moist exploration began at the hollow of her neck.

Distracted, she twisted beneath him, a slave to the fingers warming her skin, and then to his hot mouth branding it. When he reached her breast he lingered there, taking her nipple into his mouth, causing her back to arch off the bed in helpless accord.

A strangled cry burst from her as his teeth lightly grazed the untried bud, causing the pressure in her abdomen and core to become a wild, unmanageable thing.

As if heeding her undeclared need, his hand languidly trailed the curve of her waist and the flare of her hip until it brushed against the downy nest between her legs.

“Oh!” She gasped, seized by sudden uncertainty.

What if she were too innocent to understand what he required of her? Would he be revolted by the abundant slick moisture he would find when he touched her? She knew nothing about pleasing a man, and he couldn’t verbally command her. What if he found her inadequate in some way? Did he expect her to do anything other than lie beneath him? Such insecurities threatened to choke her for a moment, and she found herself wishing he would press his mouth to hers. She felt the wordless comfort of a kiss would allay her fears.

Instead, a single fingertip traced the seam of her nether lips, and all coherent thought fled.

Her hips surged toward him of their own volition.

Triumph shone on his face as he raised a knee and worked it in between hers, gently forcing her legs to part. Running the same finger along the identical path, his low growl washed over her again as he encountered the pool of wetness. Her fears swiftly dissipated as his eyes rolled shut in apparent delight, and he drew his fingers one by one through the silky dampness.

Evelyn’s cheeks warmed in a furious blush. Still trapped by the strong hand capturing her wrists above her head, she lay helpless to do anything but let out a thin, shocked cry as his slick fingers brushed against the engorged flesh at the apex of her core. Foreign pleasure snaked through her like the lightning from a violent sea storm, and she bucked against the unfamiliar sensation.

A slow, sensual smile spreading across his chiseled face, Roderick traced soft, glossy circles around her clitoris stopping to dip his fingers and retrieve more of her nectar, which sprung from a never-ending well. His

other hand released her and traced its way through her hair to her neck and shoulders, caressing down to cup and knead her breasts.

Once released, Evelyn wound her arms around his brawny neck and tried to draw his mouth to hers. She needed to be doing something other than lying in a puddle of mystified pleasure.

His eyes locked on her lips. A prolonged blink and the most insignificant pause of his fingers caused her concern before he ducked his head and dragged his warm lips against the sensitive skin of her neck.

Feeling oddly denied, Evelyn only had a moment to wonder before his hot tongue stroked the beaded tip of her nipple, and his fingers began a wondrous plucking rhythm against her tender flesh.

Her blood ebbed and flowed with the expert movements of his fingers as they harmonized with the strokes and swirls of his sinful tongue. Elusive building tension caused her limbs to writhe helplessly as it rapidly converged into her core before exploding outwards using her body's intrinsic currents to course pleasure from the epicenter of his ministrations to the outermost recesses of her fingers and toes.

Crying out in astonishment, Evelyn was helpless to do anything but allow the spasms to break over her like the roll of the tides. Wave after wave of sensation carried her deeper and deeper into the fathomless emerald sea that stormed in Roderick's expressive eyes.

When the pleasure became too much to bear, and his strokes burned the previously untouched nerves, Evelyn whimpered and trembled, arching her hips away from the incessant pressure of his fingers.

Roderick seemed to understand instantly and his warm, magical hand left her.

Within the space of a few stolen moments, her tedious, dismal existence had been utterly altered. Enthralled, scandalized, and thoroughly pleased, Evelyn watched as Roderick palmed himself with slick fingers and spread what little moisture he could on his thick shaft. His skin stretched tighter over high cheekbones, and his breath came in short rasps, heaving from his lungs as if he were carrying a heavy load.

Evelyn instinctively knew what he wanted, what he needed from her. Feeling shy, she widened her knees, spreading herself before him, offering her body for the taking.

The heat in his eyes threatened to consume her as he positioned the hot blunt head of his manhood at her aperture, moistening the tip as he

settled his bulk atop her, creating a silken curtain with his dark hair. Their chests heaved together as they each silently struggled for breath.

As his hips nudged forward, he breached the opening of her body. At the first searing hint of pain, her muscles seized and bore down, clamping shut against his entry.

Evelyn winced and caught her lip between her teeth as she watched a fine sheen of sweat break out on his brow. Roderick trembled with visible effort now, yet he stroked her hair and whispered a tender ‘*shhhh*’ between his teeth in an obvious attempt to relax her enough to grant him entry.

Oh God, what if he were too big to fit?

At a loss for what to do, she remained locked with him in a sexual battle for a few tense moments, him gaining a few inches before her offended muscles tensed against him.

Pulling back, worried questions wrinkled his brow, Roderick started to push up away from her.

“Wait,” she pleaded softly, grasping him in an attempt to stop his retreat, “I know I can do this.” Her voice trembled. Shame heated her face. “Would you...kiss me?”

From the hard, stunned look he gave her, she was certain of his denial and her heart seized. Cupping his clenched, unyielding jaw in her hand, Evelyn brushed a thumb across his full lips testing their texture and tracing their flawless contours. She whispered again, “Please?”

He blinked at her. That rough, foreign rumble emanated from his chest again as he seemed to seriously deliberate the appeal.

Was it such an arduous request? How she wished he could express his thoughts to her.

He held his tremendous weight on one arm, lifting a hand to cover hers on his cheek. Turning his head, he pressed his lips to her palm before closing his eyes and nodding, as if to himself.

Resolute surrender flashed across his features a moment before he descended to claim her mouth. The contact exalted her soul and seared her lips. The damp heat created by his kiss spread through her, warming her rigid muscles, slowly soothing her until they unraveled beneath him, becoming pliant and replete.

Massaging her lips with his, Roderick groaned with pleasure and ran his tongue along the seam much in the same way he’d run his finger along her womanhood earlier. She opened to grant him entrance.

He took her then. With a powerful surge of his hips, he buried himself to the hilt, entering her with his tongue simultaneously.

Tears pricked her eyes, and for a moment, Evelyn felt as though his manhood would rip her asunder. There had been a tearing sensation, and she wondered if he'd damaged her.

But his mouth still pressed against hers, his wet tongue exploring the recesses of her lips, laving, stroking, cajoling and singularly focused upon her ravishment. Deep, moaning pleasure rumbled from the back of his throat, and vibrated pleasantly against her lips. Lost in the consuming passion of their kiss, Evelyn relaxed and allowed her body to accept his. Muscles yielded instead of fighting against his intrusion. They fit against his velvet length like a glove, pulling him deeper.

Then he moved. And the world ceased to exist.

Exquisite pleasure pierced through the dull discomfort that persisted as he slid out slowly, and impaled her again. Gone was her tender seducer, replaced by a primal beast rhythmically torturing her with his slow, methodical strokes.

He didn't stop kissing her, devouring her relentlessly as he introduced her to the carnal nature of a man. He kissed as though he was a man dying of thirst introduced to a mountain spring.

An urgent pressure, familiar now, unfurled in her core where he currently resided, making demands of its own. Shifting slightly to alleviate it, she found, only made it worse.

Or stronger.

Tendrils of thrilling heat reached into her womb, stabbing her with each deep thrust, begging her to meet them with thrusts of her own. It was nothing at all to raise her hips to meet his sex with hers, drawing him so deep, their hips met.

Gasping out a harsh breath, Roderick seized her hips and pinned them to the bed, violently shaking his head as he reared back and accelerated his rhythm.

Entranced, Evelyn's conscious separated from her body as she marveled at the savage beauty of what she was experiencing. Her eyes hungrily devoured him, following the path from his passion-glazed irises to glistening, freshly kissed lips. His muscles strained and bunched with the controlled frenzy of his movements within her, the ropes of his abdomen

corded with each gratifying thrust creating slick and delicious friction were their bodies joined.

Her mind and body slammed back into the moment as a throbbing pressure caused her feminine muscles to clench around him. Once. Twice. And then her existence shattered into thousands shards each with prismatic spectrums that burst behind her closed eyelids.

Tossing her head back against the bed, she arched so powerfully against the all-consuming sensation that his arm came around her, pulling her body against him. His guttural roar drowned out her own cries as he followed her into oblivion.

For what seemed like minutes after, Roderick stroked her back and shoulders as she trembled and convulsed, still held tightly against him. They remained intimately joined as she felt him shrinking from his formative girth and slipping from inside her. Evelyn focused on the feeling, letting his tender fingers soothe her. The immensely powerful impact of their orgasm overwhelmed her, and she fought tears of intense emotion while her body recovered.

After a silent while, he laid her back and withdrew from her. A look of sated incredulity relaxed the brutal planes of his face. Leaning in to kiss her, looking as though he thoroughly enjoyed the act, he left the bed to retrieve the towel that hung next to his wash basin. He yawned expansively as he washed himself without looking.

Evelyn took the opportunity to shamelessly ogle his godly backside.

He rinsed the cloth and wrung it out before he turned around with it still in his hand. Roderick abruptly froze, his eyes locked between her legs.

Looking down, Evelyn was mortified to see the tell tale pink of her virgin's blood mixing with the aftermath of their joining, staining the sheets and her thighs. Gasping, she seized the top sheet to cover her nakedness, hiding the evidence from him.

It was too late.

OceanofPDF.com

Chapter Eight

Evelyn watched as swirling black swiftly overtook pools of green, and then infringed on the whites of his eyes. His protruding veins rushed with blood as muscles heaved upon each other until he grew even larger. She hadn't thought it possible.

Even his flagging erection pulsed with blood and became gloriously full again.

Witnessing the evidence of a power more tangible and elemental than she could imagine culminate into the perfect masculine form before her struck her dumb with wonderment.

This was the Berserker.

With a bestial snarl, he advanced upon her, hands clenched and chest heaving with deep, growling breaths. His teeth gleamed sharper, more predatory.

Evelyn wondered if she was destined to become a blood sacrifice to his Gods.

He ripped the covers from her, exposing her naked body. His eyes zeroed in on the blood, and he growled. It wasn't the rumbling purr she'd heard before. This sound was filled with lethal menace. Deep and hungry.

"Don't be angry." She kept her plea level and soft, swallowing a surge of dread as he stalked closer. "I – I'm sorry I didn't tell you that... I'd never..."

He paused, cocking his head to the side in a now familiar gesture. Bristling like a great cat, his nostrils flared and he examined her with his cold, black eyes like a curious specimen.

Dear God. The thrill of her first orgasms still pulsing in her veins spiked even higher as she imagined all kinds of terrible ends for her in the clutches of this monster. Why did excitement tangle with her panic? She'd always feared death and avoided danger. Feared there was nothing after for her but bitter judgment and possible damnation for the things she'd done.

For whom she was.

Yet this creature had nothing to do with all that. He was a creation of a different deity. He existed as a holy cleric of some other, more ancient order. He wasn't bishop, templar, monk, or confessor.

He was an executioner.

His presence forged the outcomes of war and established the conqueror from the conquered. Though he subjugated no one, his sword drew the lines of possession in the soil, and then cut down the opposition. A berserker didn't discriminate. He killed everyone.

He won't kill me. Like all her knowledge, Evelyn didn't understand where this came from. She just—knew.

"I'm not afraid of you," she murmured, rising to her knees on the bed.

He tracked her every move.

Her trembling hand made her a liar as she reached out to him, resting her palm against his heart. The muscle twitched beneath her touch, his flesh hot and feverish.

That strange ticking rumble, somewhere between a growl and a purr reverberated from deep in his chest and vibrated against her hand. Then she was falling into the air where he'd been standing.

A strong arm clenched beneath her breasts, saving her from toppling head first off the bed. Evelyn let out a small squeak as she was pulled back against his strong body and set between his open legs.

She hadn't even seen him move. One moment, he'd been standing in front of her, the next, crouched behind her on the bed. They were leaning against the headboard, her backside pressed against his arousal.

Instead of taking her, or hurting her, he settled her back against his rumbling chest and leaned against her. Evelyn gasped as a rough hand wound in her hair a moment before his face buried in it.

He was scenting her?

All right. She let out a breath of relief. *This is... strange, but not altogether unpleasant.*

He released her hair and heavy arms created walls on either side of her as he reached forward. She'd completely forgotten about the damp cloth he'd been holding until he used it to gently cleanse her thighs.

Blushing, she hid her face against his arm, and he made an animalistic noise of amusement. She smiled against his skin.

"I was planning to sleep in the cupboard tonight with the spiders. At least until the MacKay were gone. But I'm quite glad I didn't." She hated her propensity to babble that whenever discomfited or embarrassed. Biting her tongue, she admonished herself to be quiet.

Roderick grunted when she said ‘MacKay’ and it wasn’t a happy sound. Folding the cloth the opposite way, he parted her folds and washed her intimately as well, the cloth wiping away any evidence of her virginity.

She cleared her throat and squeezed her eyes shut, trying not to focus on the unfamiliar intimacy of his actions. “I, uh, used to be locked in a lot of cupboards and such when I was a girl.” She couldn’t seem to help herself. The words tumbled out of her in reckless succession. “The London convent where I was raised sometimes held prisoners as well as orphans. I dare say we weren’t treated much differently. When we misbehaved or—when they wanted something, we’d be locked away. Sometimes for hours... or overnight.” She didn’t dare tell him that she’d been locked away more than any other child. That the bishop had used her gift for knowing truths and forced her to listen in on countless tortured confessions. She’d rarely been able to save any of his victims, though. Even the innocent ones.

Roderick discarded the cloth and pulled her closer against him, nuzzling the curve of her neck. It felt good. Warm. In a short time, this had become her favorite place, this haven of his solid body wrapped around her. Perhaps the Berserker wasn’t as dangerous in this form as she’d originally thought.

“Anyway, I’m not fond of small spaces, to say the least. I suppose I’m thanking you for, well, inviting me in here. For protecting me from the MacKays—and the cupboard.”

He nodded against her skin, capturing her earlobe in his lips and scraping his teeth against the sensitive flesh there.

Goose pimples erupted all over and she shivered.

Searching for her knowledge, she was paralyzed by the desperate hope that perhaps his fate had changed, as they sometimes did through no fault of one’s own, but of others or circumstance.

Nay. His life ended on the morrow. She closed her eyes against hot tears as grief snaked through her.

What could she do? Should she warn him? Should she tell him of her ability and risk his lethal censure? Did one night of love-making addle her wits so much that she forgot about self preservation? They turned to each other for pleasure, yes. He might be using her body for distraction before a battle. And, in turn, she used him for protection against a fate worse than death at the hands of the MacKay. Yet, she *refused* to let anyone

use her ability against her again. In the hands of the church, using it in the name of one God, it had been a nightmare. She shuddered to think of what it would become in the hands of an entire Norse pantheon. She'd risked her life to escape to Scotland, and she didn't have enough money saved to take herself any farther.

No, she couldn't tell him. It wouldn't change anything. She'd tried before to save people from their destiny. It wasn't to be done.

Though, how she wished things were different.

She tried to focus on something, *anything*, else. His chest felt unerringly solid as she rested her head against him, noting his grunt of appreciation.

So, the man and the Berserker could create sound... Evelyn blushed a bit, recalling the ecstatic noises he'd made earlier. Burning to know why he was capable but unable to speak, she ultimately decided against questioning. *It didn't matter now*, she thought miserably.

Yawning greatly, Evelyn felt a weighty fatigue settle upon her, as if honey flowed through her veins rather than blood.

"Roderick?" she murmured sleepily, "I-I don't wish to return to my bed, may I sleep here with you tonight?" Tilting her head up and to the side, she wasn't surprised to see that his green gaze had returned, though he did seem affronted.

Tightening his arms around her, he rolled them so she lay down and faced the wall on her side. Settling in behind her, his back to the door, he drew her bottom close against his erection, but didn't press it into her.

Resting her head on his curled bicep, she relished in the feeling of the front of his tremendous body pressed flush against the back of hers. His arm, still tucked beneath her breasts, secured her to him.

The only sound in the softly glowing room was his breath stirring the top of her head. Languor stole all reason and Evelyn only distantly registered the room plunging into darkness.

Magic. She thought dreamily before drifting into velvet oblivion. *If only she could break this curse...*

* * *

Sensation flared beneath her skin and coursed down her spine as the whisper soft rasp of calloused fingers dipped into the dramatic curve of her waist and followed the soft rounded arch of her hip. Curled on her side, Evelyn smiled sleepily, refusing to open her eyes lest the subtle, unfettered

exploration cease. Instead of dropping to the front of her, the caress paused and then retraced its journey back toward her ribcage as if indulging in the softness of her skin there.

Warm breath caressed her face and a nose nudged hers before probing lips settled across her mouth in a languid kiss. This had to be the most pleasant way she'd ever awakened, Evelyn decided, as heat seeped through her sluggish veins.

Silvery tinged darkness barely outlined the form of the naked Berserker facing her when she resolved to lift her heavy lids.

As dark as the night, his jet hair and bronzed skin melded with the shadows. Only his eyes gleamed as he pulled his lips from hers.

"Roderick," she whispered, feeling shamed and sinful, every nerve ending alive and vibrant.

His great body stiffened, fingers clamping on her hips, digging into the sensitive flesh and pulling her forward, thrusting his hard sex against her thighs.

"I want..."

Without warning, he seized her other hip in an iron grip and lifted her, full bodied, as though she weighed no more than an infant.

She gasped as he rolled onto his back and held her entirely above him, demonstrating his preternatural strength. Before Evelyn completely registered what he was doing, he balanced her on her knees encompassing either side of his head, his eerie eyes burning up at her from between her legs.

No! He couldn't mean to—

"Oh... my." She breathed as the flat of his tongue split her apart. Aghast, entranced, Evelyn was thankful for the darkness or she wouldn't have been able to bear the depraved act. Arousal flooding her womanhood, she shuddered when his unrelenting tongue dipped into the resulting wetness, and he swallowed, an appreciative moan vibrating against her clitoris.

Trembling thighs gave out and she belatedly realized that his strong hands at her hips not only supported her entire weight, but imprisoned her there.

Another unhurried lick stole her breath. He cleaved her with his tongue, stopping right before he reached the most sensitive peak. Circling it, nipping at it with his lips, teasing the moist flesh surrounding it,

Roderick tormented her with his mouth, chasing away all reason with searing pleasure.

Evelyn bit back moan after moan, throwing her head back, reveling in the feel of her long hair brushing naked skin. She shamelessly surged against his mouth.

“Roderick... please.” Her hands desperately grasped at his. “I need...” She grit her teeth and hissed, kneading his strong arms and wordlessly demanding release.

Shoulders shaking in a silent male chuckle, eyes glittering with purely masculine delight, he latched onto the engorged peak of her sex and centered all movement just below it, creating an overwhelming burning sensation.

A hot ache built beneath it until she squirmed to escape what she knew would be next. Throbbing pleasure engulfed her core as wave after wave of gripping ecstasy flowed from his tongue into her body. Wracked with tremors, Evelyn bucked against the strong hands gripping her hips.

Frustration at her inability to move heightened each pulsing sensation of her climax.

When the last tendril of pleasure wrung from her body, her berserker still allowed no quarter. Kissing her playfully on her sex, he lifted her from his drenched mouth much the same as he had before, and deposited her upon his torso, finally letting go to wipe her juices from his lips.

Drunk with pleasure, and feeling rather bold, Evelyn’s hand slyly traced the contours of his lean abdomen behind her until she found his pulsating erection twitching against his belly.

Wrapping her fingers around it, she wondered if her lips would have the same magnificent effect on *his* body.

His hands rested on her thighs, his fingers curling as Evelyn stroked the skin of his velvety shaft, her touch feather-light.

Sliding her down his body, he positioned her against lean hips, the slightest tremor in his hands indicating of the intensity of his need.

Nudging her slick entrance for a moment was all the warning he gave before pulling her hips down, impaling her on his thick cock.

They both gasped at the impact of the joining. Evelyn stilled in his hands, letting her sore muscles again adjust to his intrusion. This time, only the slightest twinge of pain permeated the haze of her passion. A sense of

fullness, of heady command spurred her to act on every primal urge that danced along her senses.

Clenching her intimate muscles, she enjoyed the jerking of his body, the short intake of breath, so she did it again, eliciting the same response. Grasping him with her insides, she slowly rose and slid down upon him again feeling every glorious inch of his breadth inside of her.

“Ohhhhh...” The moan escaped her as she rode him with delicious languor. “Oh that feels so...”

A familiar growl warned her before strong hands again seized her hips and held her immobile. Roderick set a furious rhythm plunging deeply into her, angling her forward to heighten her pleasure. Ceaselessly thrusting upwards, the pad of his thumb found the sensitive little nub his tongue had so expertly toyed with moments before. Softly swirling it in time to his thrusts, he brought her to peak so hard and fast she couldn't hold the desperate cry that tore from her throat.

Roderick waited until the storm passed before pounding into her with abandon. Evelyn knew when his release was upon him because she could feel him swell within her before hot spurts of seed shot against her womb, his entire body taut and trembling beneath her.

After her breathing slowed sufficiently and she became fairly certain she could walk, Evelyn reluctantly withdrew and padded blindly to her linen basket, selecting something to clean herself and ministering to him as well.

“It's still a while until dawn,” she observed, a heaviness settling upon her shoulders. Did the morrow have to come? Couldn't they stay here forever?

A hand caught hers, pulling her down over him until she was splayed across his body and engulfed by his arms.

“No.” She giggled in spite of herself, “I'm too heavy.”

Grunting softly, Roderick tightened his hold and pressed a tender kiss into her hair.

Exhausted, Evelyn counted the decelerating beats of his heart. She felt as though time, itself, sped toward an inexorable meridian while she lay in the darkness. What if, just this once, things could end differently? What if, she could save him, as he saved her this night?

‘Dangerous thoughts.’ She told herself, squeezing her eyes against futile desperate frustration. *‘Dangerous desires.’*

OceanofPDF.com

Chapter Nine

Instead of shivering awake in the arid, dusty attic as she did every day, Evelyn drifted into awareness on a sumptuous shaft of silver light, which gained strength as the morning began to peak over the crests of the sea.

The creak of leather and the click of metal armor dumped her into full consciousness and to the comprehension that she lay naked in the bed of a Berserker.

Roderick mysteriously remained cloaked in shadows, his ebony hair pulled into a tight queue at his nape. He fastened a fearsome spiked bracer about a wide wrist, his brutish features set in a grim mask.

“Don’t fight near the Mackay.” The whisper escaped her, knowing that his exceptional hearing would pick up the trembling uncertainty in her voice. “Please, be careful. There’s... someone out there. Someone dangerous.”

His eyes lit upon her and softened, yet a dark brow lifted almost scornfully. No doubt, he assumed she feared for his safety after his insult on her behalf the night before. Even heavier now, dressed in his black armor, he sank to the bed, causing her to lean towards him. An armored hand reached for her, then hesitated when he glanced at the stained glove and scarred bracer dangerously close to her skin. Instead, he dropped his arm and worried the leather at his cuff.

“Just...” Should she tell him? Would it change the outcome or be the cause of it? “Angus and his clan have already betrayed the lot of you. I- I overheard them speaking of it last night.” Squeezing her eyes shut, she called herself every form of coward. “Hundreds more horsemen are even now hidden to the north and west waiting to flank you if the battle turns in favor of the Stewart.”

Roderick kissed her, hard. Not the gentle brushes or passionate tending of lips from last night, but a possessive branding of flesh. As he plundered the depths of her mouth with his tongue, heat bloomed between them, heedless of the battle gear that separated their flesh.

He didn’t touch her, not once allowing his armor to come into contact with her skin as he thoroughly devoured her. Slick moisture pooled between Evelyn’s aching thighs in understanding that, no matter how sore she was, he would be welcome inside her.

Abruptly ending the kiss, he glanced at the grey light of dawn turning more golden with each passing moment.

Stunning her with sudden movement, he leapt from the bed and swiped his sword from where it leaned against the wall next to the headboard. Strapping it to his lean hips faster than she thought possible, a look of dangerous anticipation played across his features.

The sounds of other men preparing for battle permeated the silence between them. Horses whinnied and stamped the ground, carts of weaponry clamored up the rough hewn roads and camp fires sizzled as they were doused.

Roderick paused at the door. Their eyes locked.

Thousands of questions burned behind her lips, holding her tongue heavy with fear. She dare not open her mouth for fear they would come tumbling out, humiliating them both.

What was he going to do? Would he heed her request? Would he live through the day? Would he come back for her if he did? Would she ever see him again?

Did she mean anything to him now?

A torturous agony coursed through her with a strength she'd never before encountered. This must be the crippling horror every woman experienced when she sent her warrior off to battle.

Her heart in her throat, she watched, paralyzed, as he bowed to her, his right hand grasped over his heart. Still, she kept quiet as he turned on his boot and quit the room. The door closed with a click that reverberated through her bones.

Trembling with the force of it, she allowed the tears she'd been holding with an iron will to flow freely down her cheeks.

What had she done?

OceanofPDF.com

Chapter Ten

Roderick adjusted the grip on his weapon as he waited in the shadows of the forest.

The lovely lass had been right.

The Stewart army boasted more mounted knights, but the sheer number advantage belonged to the enemy. And here, three acres of forest away from the battlefield, maybe two hundred and fifty horsemen awaited their signal to attack in the unlikely case that the battle turned against the Donald. Their colors and language branded them Northern mercenaries, paid per battle to fight for the highest bidder.

He bared his teeth in half a wicked smile, half derisive sneer. They wouldn't get the chance. Not today.

Watching them mill about their crude camp, preparing their horses as stealthily as possible, he knew it would be easier to start taking them out before they mounted and stood at the ready.

Her name floated to him on the breeze that noisily disturbed the heavy leaves of the oak in which he perched. Looking toward the city of Aberdeen he breathed deeply as if he could find her scent on the wind and take it inside of him.

Evelyn... The most beautiful woman he'd ever encountered with her thick, honeyed hair and shy, whiskey colored eyes.

And that arse.

He'd meant to possess her for a night, to shelter her from the cruel MacKay and give and take pleasure from her body. It did him good to spend his seed before a battle. For then the rage did not take him as entirely. He was less likely to slaughter his allies.

But she'd been a virgin. A bloody *virgin*!

He should have known. He should have read the signs; her trembling, her shyness, her unpracticed guileless passion. It wasn't unusual for him to encounter difficulty with a woman who was unaccustomed to a man of his size and girth. He'd thought her tense and nervous, maybe in need of coaxing.

Kiss me... Please. Closing his eyes, he relished the sweet memory of his own surrender. Och, but she'd been tighter, *sweeter* than any woman before and now that she'd tamed his beast, there could *never* be another

woman after. 'Twas the way of his Berserker bloodline. Once sworn and mated to a lass, the bond was eternal.

Roderick cringed at the danger he'd inadvertently put her in. What if his berserker had rejected her as his mate? She would have been killed! But, nay, magic lay behind the lass' warm eyes and an innate knowledge and acceptance of the truth of things. Any man or beast would have to be insane not to want her, to do anything to possess her, to protect her.

To *love* her.

He would return to Aberdeen and claim her. Take her to his family home in the highlands. Just as soon as he dispensed with his contracted charge.

Taking in another deep breath of briny ocean air tinged with heather, he silently drew his blade from the scabbard, taking care not to let the sun glint off the weapon and alert his prey.

Slicing the blade across his left palm he embraced the familiar white-hot rage that surged at the sight of blood.

Yes...

This caused the Beast to rise within him, filling him with the power of Freya, passed down to some clans through a Northern ancestor.

His vision honed to shades of grey, but sharp as that of a predatory bird. Colors would not distract him, only movement. And the beast, once unleashed, indiscriminately destroyed *anything* that moved.

* * *

Painful breaths exploded from her chest as Evelyn raced through the forest, hands fisted in skirts to hold them above her knees.

The blue berserker. He would kill Roderick. He lurked, waiting to strike, to kill.

Could she warn Roderick in time? She'd been in *his* thoughts the night before! Why hadn't she known who his quarry had been then? Clenching her teeth and calling herself nine kinds of idiot, she crashed through the brush, ignoring the burning in her lungs.

The wind held a metallic trace, all her senses alert to the deadly stillness of the forest permeated only by the sound of the leaves.

Breaking from a line of trees, she couldn't hold back a cry of dismay at the staggering carnage that lay before her. Panting frantically, she cringed at the scent of blood invading her nostrils and mouth.

She *knew* what had happened here. Not because of any ability of hers, but because of what she'd told the man with whom she'd shared a bed the previous night. Hundreds of slaughtered knights lay strewn about the clearing; their limbs sprawled at incomprehensible angles, if they even remained attached.

Not even the horses were spared. Just like in her dream.

Frantically searching for black armor among the blood-stained tunics, she skirted the clearing, swallowing convulsively against the bile crawling up the back of her throat. She let out a trembling breath. He wasn't there.

Horrific sounds of violence filtered through the morning. He would be at the battlefield, but it seemed foolhardy to follow there.

It didn't matter, did it? She had to find Roderick. Warn him. *Save* him.

Her legs threatened to buckle as she forged on toward the battlefield. Uncertain of what she could do to reach him, but desperate to change his fate.

* * *

Sometimes *berserker*gang made him mindless, and he barely registered the destruction he wrought. Today Roderick was pleased to perceive the pained astonishment on the faces of the Mackay as they turned on their kinsman and signaled for mercenary reinforcements which never appeared. As he plunged into the fray, already streaked in the blood of his enemies, Roderick cut a gruesome path through Donald clansmen, a singular focus causing his peripheral to haze.

The beast and the man, in union, wanted at the bastard who dare threaten his mate. Typically, the foes that fell before his sword remained a part of the faceless masses, but today he roared with pleasure as he severed the head of Angus Mackay from his body.

Roderick and the ferocious Stewart not only held the Donald at bay, but systematically drove them back. As afternoon settled upon the valley, the victorious sounds of triumph rippled through the Stewart clans and kin.

Even after the worst of the *berserker*gang passed, soldiers still gave Roderick a wide berth as they knew he might sever a limb for a congratulatory pat on the back.

"Wait until his eyes return to normal," the old ones murmured while some younger men made signs of the cross against him and regarded him

with both awe and antagonism.

Growling with unspent aggression, Roderick paced the battlefield.

He felt danger lurking nearby. Something lethal, familiar, tinged with

—
His heightened senses perked as honey and vanilla notes caressed him over the repugnant odors of battle.

Evelyn. His mate. She drew near.

Someone would have been dispatched to the town to tell of their victory. *'The lands of Ross are safe.'* *'Come and collect your dead and wounded.'* She'd come for him.

He knew it.

Feeling like an expectant boy, he wiped his bloodied sword on the grass and sheathed it. Her scent drifted from the safety of the woods, beckoning him. Feeling encouraged that she'd come out to meet him, he looked down at his blood-streaked armor and frowned. How would seeing him like this affect her? For once a Berserker chose his mate, he still had to wait for her to accept him. Often, he was called upon to deal death in the name of Freya and the fates. It would take a rare and exceptional lass to understand his role in the world. Could she?

Roderick long ago accepted that his inability to communicate with women, in addition to his menacing appearance and pagan reputation, would prevent him from being accepted by a mate.

How am I going to get her to understand what she is to me?

He faltered in his path, gripped by sheer indecision. It hadn't been easy to get a woman into his bed in the last years he'd spent without a voice. How could he possibly get a woman to share his life with him?

Perhaps he should write her a letter. He wondered if she could read. More scholars littered his bloodlines than berserkers. If it weren't for his beast, he'd be content deciphering a scroll from ancient Rome or Greece. If she couldn't, he'd teach her to love the written word as much as he did. The irony didn't escape him; a man who loved language whose voice had been stolen from him.

Once they married, she would have the responsibilities of a Baroness and unofficial stewardess of the MacLauchlan clan until his brother Connor, also a berserker and the laird of the MacLauchlans, took a wife.

So, likely always. He rolled his eyes. That man was infinitely more hopeless than he. And Connor had no speech impediment.

Roderick crested the hill and plunged into the tree line. He should probably just abscond with the lass no matter her objections and lay siege to her body, spending his every night fulfilling her wildest fantasies. And creating a few that she'd never thought of.

Of course, he would spend his days satisfying her every other corporeal need whilst introducing her to the many wonders of his homeland. Her life would become so full that she couldn't *consider* needing aught else.

Breaking into a jog, he tallied a list of plausible enjoyments for her: tending the extensive herb and spice garden, riding horses together from his family stables, archery, mayhap even the stag hunt if she were the out-of-door sort. Surely, other more genteel pastimes might interest her; perhaps needlework or musical instruments, or um... beading hairnets and the like.

He mentally shrugged, if she wished it, he would gather threads of the richest colors and finest silks for her. He would take her to exotic markets and let her have her pick of the loveliest shells, pearls, beads, and gems. His clan was prosperous, and he'd been handsomely paid as a mercenary for many years. She would want for nothing.

His blood quickened at the thought of planting babes inside of her, as many as she wanted, a half dozen at least! Another Berserker to carry the line, of course, and many doe-eyed cherubs with honey-colored hair to fill his family's silent castle with happy chaos. Mayhap she was already—

“Roderick!” He pivoted at her breathless cry.

Color instantly vanished from the forest, all but for the cast of blue, which meant—

Berserker.

No gradual welling of hot rage, not this time, no thrill of power coursing through his veins.

Only Icy wrath. Bleak fear. Certain and lethal retribution.

OceanofPDF.com

Chapter Eleven

Evelyn struggled for breath as the golden-haired Norseman squeezed her throat, cutting off her warning. Drawing his sword, he pinned her against his armor, creating a shield with her trembling body. She had no choice but to watch helplessly as her lover lunged toward them from across the small clearing, the promise of swift and brutal death etched in his unnatural black eyes.

She couldn't bear to watch. Squeezing her eyes shut, she searched for her knowledge.

Nothing. Blackness. She'd never been able to see her own fate.

This was all her fault. She was going to be the cause of Roderick's death.

Despairing, Evelyn fought back tears as her captor unexpectedly shifted her position, jerking her eyes open.

As if blocked by an invisible barricade, Roderick paced in front of them, panting and raging, his movements wild, threatening and predatory.

Evelyn took in the blood splattered across his armor and face. He was filled with the killing rage. Why, then, was he not coming for her?

"See that?" The malevolent, foreign accent chilled her. "He can't do anything that might put you in danger. *You* are his mate."

"I- I don't know what you mean," she stammered, unable to look away from her growling berserker.

"Did he claim you, woman? Did he kiss you on the mouth?" His fingers tightened painfully. "Have you already seen him like this?"

Unable to speak, she nodded her head.

"His berserker has chosen you as its mate. Had he not, you would have been instantly killed." His dark chuckle repulsed her, "I can smell his *stench* all over you..."

Dumbfounded, she stared into Roderick's onyx eyes and saw the stark anguish of the man inside.

Her...mate?

Oh God! She hadn't known what she was asking when she'd begged for his kiss, hadn't understood the significance of his tenderness when controlled by his berserker. How perfect. This extraordinary man *would* have embraced her own unnatural ability, would have allowed her to be herself and never exploited her. This she *knew*. Tears welled as the

knowledge that she could love him overwhelmed her. She'd never known anything like that before. Not about her own future.

"I want you to understand, the name of your mate is now Alrik the Blue, should my berserker accept you, of course." His sword flashed as he nicked her arm, drawing a tiny bit of blood. She whimpered before she could stop herself.

Roaring, Roderick drew his own blade. Desperate sounds burst from him now. He stalked them, seeking access to Alrik who kept her firmly between them no matter how she struggled.

"I possess his voice. I never thought he would be able to find a mate without it. Look at him. Roderick the Black," he spat the title as if it tasted sour on his tongue. "Too young to even control the blood-rage. Wields only fledgling magic. Pathetic!"

Evelyn remembered the night before, the candles extinguishing by themselves. A cry burst from her as he punctuated with another slash of his sword across her skin, this time a deep gash opened on her thigh, drawing an alarming well of blood.

Roderick's unholy scream terrified her. He lashed out. The older berserker dodged and thrust her in front of the blow, pulling Roderick up short.

"He is favored by Freya, even after I cursed him! And now, the first among what remains of us to find a mate, which will increase his power tenfold."

Evelyn's teeth clattered together as he shook her for emphasis.

"I am the oldest and most potent of Freya's Warriors. *I* wear the color of the Goddess. There is no way that a *Celt*, the latest born of the Berserkers is going to rival *me*! I challenge you, Gael, for your chosen mate and don't think for a *second* that she won't accept me."

"*Never*," she vowed. "And you're a coward for holding a woman as a shield. You *shame* your warrior Goddess!"

He didn't strike her as she feared. His lips drew sickeningly close to her ear. Serpentine fingers of evil caused her blood to run cold as his breath brushed her neck. "There are things I could do to you that would ensure your acceptance and, mark me, I would enjoy *every* moment."

She shuddered, forcing her mind away from the frightening images he conjured. "What does my acceptance have to do with any of this?"

After a shocked pause, Roderick moaned and Alrik burst into laughter. “You haven’t *accepted* him? Of course! How could he have told you?” He vibrated with mirth. “You simple tavern slut. I’m going to enjoy making you—”

“Yes, I do!” She cut him off, unwilling to hear his threats. “I accept Roderick MacLauchlan as my...uh... mate.” There. That ought to accomplish something.

Both men gaped.

“It doesn’t matter.” Alrik recovered first. “I can still challenge for you.”

Evelyn’s breath slowed as she met the swirling eyes of her mate and witnessed the power flow through him. Her energy fused with his and a bond of celestial weaving clasped into place. “No,” she whispered. “You cannot if you’re dead.”

With a barely perceptible nod to her mate, she went perfectly slack in Alrik’s arms, dropping her head below his chest before Roderick’s sword arced toward his neck.

With unnatural force, she was thrown to the ground, Alrik needing both arms free to deflect the lethal blow.

Evelyn winced. Her leg bled heavily now as she scrambled out of the way of the dueling warriors. Weakness crept through her, and she knew she didn’t have much time.

Alrik’s blue eyes had been overtaken by familiar onyx as his beast burst forth to meet his foe. Moving at speeds she could barely detect with her mortal eye, she could only watch helplessly as every so often, they slowed with a particularly powerful collision of their swords.

Locked in epic battle, they didn’t see her tremble, didn’t feel the chill that stole through her emptying veins. “Roderick,” she whispered. “Please hurry...” She gaped at the puddle of blood forming beneath her. Pressing on the wound with her soiled skirt, she moaned.

Her berserker was truly something to behold. The speed and grace with which he moved was a stark contrast to the raw power in his blows. The older, faster Alrik thought to be the aggressor, but was thwarted at every attempt. An elemental command spurred Roderick forward, as he hacked at the blue knight with such ferocity that his enemy stumbled backward.

With one last enraged cry, Roderick delivered the final blow that sent Alrik's head sailing through the air. His body crumpled to the ground, twitching with the last impulses of life.

Dropping his sword, Roderick was at her side in a moment, lifting her to his lap. Panting moans of denial exploded from his chest as she squinted up at him, hot tears tracking to her hair from the corners of her eyes.

"E, Eh, Ev, Evelyn!" He ground out, his voice returned by the death of its possessor.

The darkness took her while she listened to the foreign sounds of his beautiful voice muttering desperate words against her forehead.

OceanofPDF.com

Chapter Twelve

Where am I? Warmth cocooned her nude body in between the sumptuous sheets of the massive bed upon which she lay.

“Kilrock Keep.” The thick brogue startled her. She’d been unaware that she’d spoken aloud, or that she was not alone. “Yer new home.”

“Roderick.” She breathed. Bolting upright, she greedily took in the man standing before her clad in nothing but a heavy blue, green, and black kilt.

Eyes glittering with pleasure, desire, and possession, he slid the kilt down his lean hips and joined her on the bed.

“I can’t. My leg...”

What about yer leg?” He rumbled in her ear, sliding his very large, very *naked* frame against her skin.

“What?” No gashes, no pain, only healthy pink skin streaked with fine veins.

“Magic,” he whispered with hot lick at her lobe. “Ye’ve made me quite powerful, my lady. My Mate.”

Shivers wracked her as his hot breath touched her skin at his words, causing liquid warmth to pool between her thighs.

He breathed deeply and pressed his throbbing length against her hip. “I’m afraid ye’ve accepted me, Evelyn. I canna let ye go now. But I can love ye, ‘til the end of my days if ye’ll let me.”

She silently regarded him for a moment, turning to face him, resting her head on her palm. He looked arrogant, aroused, vital and... vulnerable.

“Which will be a long time, I’ll have ye know.”

Winding her fingers through his loose and silken hair, she cupped the back of his head and drew him to her for a heady kiss. “I suppose I’ll just have to love you in return.” She whispered and tightened the hand in his hair, pulling it sharply.

With a pleased growl his head snapped back and his eyes closed. When next they opened, the burning darkness of the beast peered out at her.

Rising to his knees and roughly rolling her to her stomach that strange, preternatural ticking purr permeated the room.

Yes, a sensual thrill coursed down her spine. Now she would acquaint herself with her Berserker.

OceanofPDF.com

*Preview of “Unwilling” the next installment of the MacLauchlan
Berserkers....*

Available now through Amazon.com

Chapter One

The Scottish Highlands, Autumn 1411

“I want his death to be quick and painless. He’s my brother, after all.” Rory MacKay didn’t meet Connor’s eyes as he said this. Instead, he tracked the armored coach trundling along the river Tay where the water ran into the loch, which boasted the same name.

Connor MacLauchlan knew it was around noon, though storm clouds hid the sun. From their vantage point in the trees above, he counted twenty mounted highlanders in the coach’s vanguard. Twenty he could kill on his own, but it would be a blood bath. “I take pleasure in the death, but no’ in the killing. It willna take long once I start.”

Rory winced, but nodded. His doe-brown eyes closed as he took a bracing breath.

Considering the second born twin of the MacKay nobles, Connor worried about his conviction. Rory’s bronze hair matted to his handsome face where fat rivulets of rain had plastered it. He was a strapping lad, but even in his heavy hide cloak he didn’t compete with Connor’s own bulk. This was a good man doing evil for the sake of his clan. Yet the blood would stain his hands, just like it would saturate Connor come sunset.

“If yer having doubts, now would be the time to voice them,” Connor prompted. “We can ride away from here and never speak of this again.”

Rory’s shoulders slumped. “Nay. Since yer brother, Roderick, defeated our father at Aberdeen, Angus has been raiding all over Argyll. He’s split our clan and made us weak. Anyone who doesna swear fealty to him is terrorized. He’s pillaged and burned farms and houses... wi’ people still inside. I didna want to believe what I was hearing, but a woman begged refuge for her and a bairn at the Keep. She said he ran her husband through the belly with his sword, then made the dying man watch as he... took her.” Rory’s throat visibly worked over a swallow. “Angus is my twin. We used to protect each other from our brutal father. We used to play together in the fields and ride our horses along the coast until we could see

the end of the world..." His eyes hardened. "He canna return to Dun Keep, MacLauchlan. I willna let him be the ruin of my clan. No more innocents can bear his tyranny." A tear escaped the corner of the young man's eye and he swiped it away with his bracer.

Connor's saddle creaked as he reached out to clap Rory on the shoulder. "I have a brother of my own," he said. "I'd die for him."

Rory nodded his head in appreciation, his jaw working back strong emotion. "Actually, I thought it would be Roderick who answered my missive, what with you being Laird and all. Oh, and a Baron now, besides."

"My brother is newly married. He promised his bride he'd build her an apothecary in Strathlachlan. There's no tearing him away from her side for the time being." Connor huffed out a chuckle at the memory of his brother following his wee curvy mate about the Keep like an addled puppy, a load of planks on his broad back. God save him from the same fate. Roderick was patient and steady as the day was long. Connor didn't have the temperament to deal with a wife.

Besides, courting a Berserker could be deadly. And he had enough blood on his hands already. Better not to risk it.

"I see," Rory let his mouth relax into a faint smile that didn't reach his eyes. "There's another conundrum of mine. The next Laird of our clan is betrothed to Lindsay Ross."

"The Regent's niece?"

"Aye. I'd not see her in the arms of my brother, royal beauty that she is."

"I heard she's also a royal pain in the arse."

Rory shrugged. "I've never met her. But I wouldn't give an animal I liked to Angus, let alone a noble lassie."

"Right." Connor turned his attention back to the road. The Mackay had almost reached the foot of the loch. They would angle southwest, then, following the road along the river.

"They mustn't reach Loch Lomond." Rory pulled a heavy purse out of his saddlebag and handed it to Connor, who nodded.

"I'll get them at Benmore. There's forest for ambush and caves where I can camp for the night. Besides, Lomond's too close to MacLauchlan land for my comfort. I'll no' let him get close to my clan."

Pulling his hood up against the rain, Rory turned his horse.

“Go to a busy tavern tonight,” Connor ordered. “Buy everyone there a pint and maybe tumble a lass or two. Make sure you’re seen.”

“All right,” Rory nodded. “And... Godspeed Connor MacLauchlan.”

“I doona need yer God’s blessing,” the berserker murmured as the other man rode off into the rain. “I have a Goddess to keep me.”

When the berserker rage took him, he became lost in it. It was as though another beast lived dormant inside of him and burst free at the sight of blood. Only, Connor never disappeared into the grey oblivion. Nor was he merely a spectator. He became a mass of rage and wrath and indiscriminate destruction. Every man possessed some part of the spirit of the berserker. For some it was a whisper. For others a roar. But the nature of humanity tempered the beast with reason, logic, fear, love, and ambition.

For a few ancient blood lines, Freya, the Norse Goddess of war, unchained the beast within chosen warriors of the line and gifted them with unnatural strength and speed. The part of the mind that processed logic, consequence, and emotion became chained but never completely dormant.

Connor turned and watched the heavy coach make its unhurried pace through the late afternoon. Closing his eyes he waited to feel the requisite thrill before a good battle. God help the marauding tyrant within. For once his Berserker beheld the first hint of blood, there would be no survivors.

OceanofPDF.com

About the Author

Kerrigan Byrne's stories span the spectrum of romantic fiction from historical, to paranormal, to romantic suspense. She can always promise her reader one thing: memorable and sexy Celtic heroes who are guaranteed to heat your blood before they steal your heart.

Kerrigan lives at the base of the Rocky Mountains with her husband and his three lovely daughters. She's worked in Law Enforcement for the better part of a decade and moonlights as Tribal Belly Dance instructor.

*Kerrigan donates a percentage of all book sales to www.womenforwomen.com to help the innocent survivors of global war and oppression.

To find other books by Kerrigan, visit her website at:
www.kerriganbyrne.com

OceanofPDF.com